

КОЛЕКЦИЯ
**Страст и
изкушение**

Всеки поглед
в огледалото
я караше да се
намрази още
повече...

Хейзъл Озмънд
**Искам да
ти вярвам**

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ХЕЙЗЪЛ ОЗМЪНД ИСКАМ ДА ТИ ВЯРВАМ

Превод: Маргарита Спасова

chitanka.info

Всеки поглед в огледалото я караше да се намрази още повече...

Дженифър имаше всичко. Докато ужасен инцидент не ѝ отне почти всичко.

Завръщането у дома, където вечно загриженото ѝ бивше гадже е само на една врата разстояние, далеч не изглежда като обещание за светло бъдеще.

Докато тя не среща Мак.

Секси, размъкнат и леко непохватен, той ѝ помага отново да повярва, че може да преодолее инцидента и да се върне към щастливия си и пълноценен живот. Но Мак има тайна, която пази с цената на всичко и съвсем скоро ще предаде Дженифър, за да не я разкрие. Дали навреме ще разбере каква грешка е на път да стори и какво всъщност означава Дженифър за него?

И ако го направи, ще може ли Дженифър да обикне истинския Мак?

Готов ли си да съсипе чужд живот, за да подредиш своя? Проницателна и очарователна история за изборите, които правим, и последиците, с които трябва да се научим да живеем.

Red Online

ГЛАВА 1

Да, статуята определено намигаше. Единият сребърен клепач на римския центурион се спусна и леко кимна с глава, от което перата на шлема му потрепнаха.

Скупчените наблизко туристи се разпискаха развълнувано, преди да продължат да правят снимки и да щракат безразборно срещу статуята, абатството, някакъв размотаващ се наоколо човек с куче, вързано с парче канап вместо кайшка. Понякога снимаха и себе си.

Мак, който седеше на пейката на няколко метра по-нататък, усети как нечий малък показалец го смуща в крака.

— Защо онзи сребърен човек ти намига?

Той се обърна да погледне момиченцето, на което принадлежеше въпросният любознателен пръст.

— Не знам, Габи — каза Мак и сви рамене, като се върна към заниманието си отпреди малко, а именно да познае дали под плътния слой сребриста боя се криеше някой, когото познаваше.

Той не се учуди, когато отговорът се оказа крайно незадоволителен за Габи и тя побърза да пусне в действие показалеца.

— Хайде, де, чичо Мак — каза тя с глас, който напомняше тембъра на телевизионен водещ, — на мен можеш да ми кажеш.

— Добре, ще ти разкрия тайната. — Той се наведе към момиченцето. — Той всъщност не е римски центурион, а шпионин. Аз също съм шпионин и така си предаваме съобщения.

— Глупости. Ти не си шпионин, ти се грижиш за баба и пишеш спатии...

— Статии.

Габи го потупа по коляното, но не удостои с внимание уточнението.

— Освен това шпионите, имат луксозни коли и много гаджета.

С този аргумент Габи явно счете разговора за завършен и Мак се поколеба дали да се разсмее, или да изпадне в дълбока депресия заради начина, по който със съкрушителната яснота и жестокост на

четиригодишно дете, тя беше свела живота му до „баба“ и „спатиите“. Всъщност обобщението беше свършено коректно.

Габи несъмнено беше забелязала липсата на луксозни коли и приятелки.

Мак отново погледна центуриона и той отново му намигна. Надигна се нова вълна от развълнувани писъци от страна на чуждестранните туристи, които, съдейки по кройката на дънките им и грижливо поддържаната им външност, бяха италианци.

Той се замисли над абсурдността на ситуацията — група италианци съзерцаваха човек, който се преструваше на римлянин, когато статуята не само му намигна, но дори се размърда, с което предизвика доволен кикот и оживление сред туристите. Италианците се разпръснаха на малки групички и Мак се запита коя беше следващата спирка в маршрута им: Оксфорд? Стратфорд? Дали когато се върнеха вкъщи всички посетени места, щяха да се слоят в объркана каша от история и измислици? В коктейл от Джейн Еър, инспектор Море и Ан Хатауей?

— Ела — каза Мак и помогна на Габи да слезе от пейката, — да отидем да видим какво е намислил този Силверус Максимус. Майка ти ще се върне всеки момент.

— Мама и Фран, и баба — поправи го Габи, а после добави някак развеселена. — Според теб колко зъба ще са ѝ останали на Фран?

— Всичките, това е просто профилактичен преглед.

— А на баба, дали ще ѝ поправят счупения?

Да, така че следващият път да може да си счупи някой друг.

— Сигурно. Може ли да ти сложа ръкавиците?

— Няма да ти станат. — Момиченцето размаха ръце, за да е сигурна, че е схванал шегата ѝ. Пухкавите ръчички на малкото дете за момент му заприличаха на малки, тантурести морски звезди.

Мак реши да прескочи процедурата със слагането на ръкавиците и поведе детето по старинния плочник, готов за пороя от въпроси, който щеше да последва. Това беше едно от многото неща, които той обичаше в Габи, нейната способност да задава въпроси, които го караха да погледне света по нов начин, но понякога направо му стопяваха мозъка. Особено въпросите за животни. Днес Габи се интересуваше дали кучето на връв знаеше, че всъщност трябва да има

каишка, и дали щеше да се натъжи, ако научеше за това? Или пък щеше да се почувства свободно? И дали пръстенът около крачето на онзи гълъб означаваше, че той е женен? И ако беше женен, къде беше госпожа Гълъбица?

Мак знаеше, че положението можеше да е по-лошо: Габи можеше да го попита защо някои от ангелите на фасадата на абатството падаха от стълбата, по която би трябвало да се изкачват. Той не искаше да мисли за това. При всяко минаване покрай тях, те му напомняха за собственото му грандиозно падение, макар да не беше по стъпалата на стълба, а на журналистическа кариера, изхвърчаване през въртяща се врата и болезнено падане на паважа.

Оставяйки семейното положение на гълъбите на мира, те стигнаха до импровизирания постамент, смесиха се с италианците и разгледаха центуриона. В костюма му беше вложена известна доза художествена култура, тъй като той не се състоеше само от обичайния нагръдник и меч, вдигнат за поздрав, ала „Напред към победата“, но и нещо, което в предишен живот трябва да е било килим с претенции за тигрова кожа, но сега превърнато в плащ с помощта на златиста верига и тока. Дано да го предпазваше от мразовития въздух, помисли си Мак, иначе под дебелия слой сребърна боя краката на центуриона сигурно бяха посинели. Не беше лесно да стоиш посред зима на постамент в Бат, когато си свикнал с блаженството на топлия повей на Рим.

Мак видя как очите на центуриона се насочиха към него, бялото беше някак мътно на фона на сребърната боя. Да, в това лице определено имаше нещо познато.

— Позна ли ме? — почти незабележимо прошепнаха сребърните устни, после центурионът скочи от постамента, предизвиквайки бурно вълнение. Мечът се опря на каменния плочник и Мак усети как Габи се вкопчи в ръката му и се скри зад краката му.

— Шоуто свърши, стига толкова — съобщи високо центурионът и направи с ръце жеста, който в света на телевизията и киното означаваше „край“, съпроводен с онзи пронизителен вой, който векове наред бе подтиквавал британците да се разселват в други страни. Италианците се разпръснаха бавно, някои пуснаха монети в кутията в основата на постамента, докато други се направиха на разсеяни.

— Питър Крастър — каза центурионът и отново намигна, преди да свали шлема си. Странно, косата отдолу също беше покрита със

сребърен бронз. Той подаде шлема на Мак и се наведе да вдигне пластмасовата кутия, разкривайки своята принадлежност към онзи римски легион, белязан от предпочитание към изрязаните мъжки слипове пред боксерите.

Умът му защрака усърдно, опитвайки се да свърже името с образ и накрая измъкна персонажа на едно доста суетно момче от училище, което играеше в отбора по ръгби. Преди десет години, когато Мак навярно го беше видял за последно, младежът се готвеше да завърши икономика в Уоруик.

— Разбира се — каза Мак. — Извинявай, че не те познах, обаче с толкова много боя и ъм... костюма. Доста време мина.

Питър Крастър обра по-едрите монети и ги прехвърли от кутията в кожено портмоне, което измъкна изпод плаща от тигрова кожа.

— Аз те познах веднага. — Той отново намигна. — Обзалагам се, че не очакваше да ме видиш така, а?

Как, боядисан с бронзова боя и дегизиран като центурион? Не, напротив, това е най-естественото развитие в кариерата на един икономист.

Мак се мятеше в безплодно търсене на учтив отговор, когато Питър каза:

— Не си очаквал, разбира се. Да ти кажа честно, аз също не очаквах. Завърших Уоруик, после си намерих работа в Сити, но нали знаеш... — Мак предположи, че не само неговата кариера беше завършила с главоломно пикиране и забит в земята нос.

— Работата е там — понижи глас Питър, — че ме изритаха преди няколко месеца и аз пуснах котва тук, но то се оказа божи дар. Този бизнес е златна мина. — Мак погледна коженото портмоне и Питър явно схвана намека, защото се засмя весело, докато го прибираще. — Не, не. Нямам предвид висенето тук. Днес съм по заместване тук: едно от моите момчета си оперира разширените вени. Страшна работа е да стоиш на пилоната часове наред, без да мърдаш.

— Едно от твоите момчета?

— Да, то е по-скоро безродово обобщение — в екипа има и жени. За момента по ведомост имам към двайсет човека. — Бронзовите ръце на Питър не спираха да се движат, докато той описваше изграждането на своята собствена малка Римска империя. — Те просто плачеха за някой, който да ги поведе. Искам да кажа, че човек може да изкара

малко пари, като виси някъде цял ден, доходът е стабилен, но големите пари падат от събитията. Да те наемат за партита, презентации на книги, такива неща. То не става само с центуриони, разбира се. — Смехът му подсказваше, че подобна тясна специализация беше пълна нелепица. — Покриваме целия Регентски период^[1], туристите са луди по това, а господин Дарси е голям хит по сватбите.

Мак беше споходен от видение на Фицуилям Дарси, който се появяваше с мокра от пот риза точно когато викарият казва: „Ако някой тук знае причина, поради която...“

— Тюдорите, Норманите, Викторианците — продължаваше ентузиазирано Питър, — а отскоро нагазихме във водите на двойниците. Кинозвезди, поп звезди. — Той подсвирна. — Трябва да видиш моята Гага.

Мак по-скоро усети, отколкото чу кикотът на Габи и побързала каже:

— Радвам се, че ти е потръгнало... — Той не довърши, защото забеляза, че Питър се намръщи по начин, който заплашваше да напука боята му.

— А ти какво, за лятната ваканция ли си тук? — попита Питър. — Ти нали стана журналист? В Лондон? Майка ми спомена, че пишеш за света на шоубизнеса? Сигурно е...

— Нищо не излезе от това. Сега съм на свободна практика. — Мак подаде шлема на Питър, надявайки се с този жест да постави точка на разговора.

— Нищо ли не излезе? — попита Питър, напълно сляп за намека.

Мак се запита какво щеше да се случи с бронзовото покритие на Питър, ако му кажеше истината.

Ето как стана, Питър, прибрах се вкъщи по-рано и заварих моя редактор, негодник на име О'Дауд, в кревата с приятелката ми. Затова за отмъщение вмъкнах номера на домашния му телефон в една статия за някакъв импотентен тип. В редакцията се усетиха чак на другия ден, когато разни зевзеци започнаха да звънят на жена му с неприлични предложения, а другите вестници взеха да го наричат „господин Удушена патица“. Тогавата той побесня, заплаши да ми отреже тестисите с нажежена лъжица и направи така, че да не мога да си намеря работа в нито един национален вестник до края на дните си.

— Разминаване в гледните точки — каза Мак, който умееше да си играе с истината. Когато Питър понечи да го засипе с нови въпроси, Мак добави уморено. — Случи се преди три години.

— О, лоша работа. — Питър се превърна в олицетворение на загрижеността. — Особено когато човек има малки деца.

— Не, Габи е дъщеря на сестра ми, Тес, помниш ли я?

— Все същото. — В този миг ръката на Питър се озова върху рамото на Мак. — Може би аз мога да ти помогна — ти си идеален за двойник на пират. Обеци, превръзка на окото, ще си пуснеш косата подълга. Можеш ли да си пуснеш тридневна брада? — Мак още не бе успял да опише опита си с различните форми на окосмяване, когато му тикнаха в лицето визитна картичка. Той я пое от сребърните пръсти.

КАТО ДВЕ КАПКИ ВОДА

Позволете ни да станем животът и душата на вашето празненство

Лицето на Питър засия, доколкото беше възможно вече боядисаното му като сребърен тас лице да засияе още по-силно.

— Има много работа, особено ако си навит да ходиш на момински партита. — Той хвърли бърз поглед към Габи, която надничаше леко иззад краката на Мак. — Ти си хубавец. Жените ще искат да видят къде свършва боята, ако ме разбираш. — Питър му намигна, после отново подхвана деловия тон. — А сега, трябва да ме извиниш. Преди малко ми се обади лорд Нелсън. Един автобус със скандинавци пътува насам, на път за Стоунхендж. — Той побърза да нахлупи шлема си. — Трябва да ги изстискам, преди да са стигнали до изрисувания със синя боя Древен британец, който се мотае в Парейд Гардънс. — Намръщи се. — Той не е от моите.

За секунди свирепият центурион се качи на постаментата, удостои Мак с едно последно намигване и прошепна: „Обади ми се“, преди да вдигне победоносно меча си.

Мак си представи как стои като напръскан с бронз имитатор на Джони Деп и си спомни деня, когато беше взел интервю от прототипа. Предположи, че в този момент ще го обземе някаква силна емоция: може би съжаление или желание да накъса визитката на Питър

Крастър на малки парчета, да го изрита от постаментата и да го набие с единия от неговите уж римски сандали.

— Много любезно предложение — чу се да казва той. — Ще си помисля.

Мак не знаеше дали отговорът му се дължеше на постепенното размякване през последните три години, или на тревогата, че ще затъне до гуша в дългове. Всяко предложение за работа си беше предложение за работа.

Той прибираше визитката на Питър в джоба на дънките си, когато някой зад гърба му каза „Бау!“ и обръщайки се, почувства как ръчичката на Габи се измъкна от неговата.

— Мамо! — извика момиченцето и се понесе като фурия към сестрата на Мак. — Тъкмо си говорехме с тази статуя, която иска чичо Мак да стане пират и да показва на момите докъде му стигат сребърните неща.

Мак съжали, че не успя да извади телефона си навреме, за да увековечи изражението на сестра си. Майка му само погледна центуриона, после измери с очи Мак и рече:

— Пират? Колко мило, можеш да извлечеш полза от някои от онези умения, които придоби във вестника.

Пиперливият отговор беше на върха на езика му, когато Мак видя умолителното изражение върху лицето на Тес и се овладя. Вместо това той се обърна към Фран.

— Е, Франджипан, как са зъбите? — В отговор получи вдигнат палец в смисъл „окей“, което вероятно означаваше, че племенницата му все още разполагаше с пълен комплект зъби. На палтото ѝ беше залепен стикер, на който пишеше „Звезден пациент“.

— Зъбите на мама също са наред — каза Тес и погледна нервно Филида. — Временна коронка. Така... всички ли сме готови? Да вървим да намерим колата.

Те прекосиха бавно двора на абатството, минаха покрай фасадата на службата по вписвания и пазара, преди да стигнат до подземния паркинг. През лятото те щяха да си проправят път сред вавилонско стълпотворение от езици, докато туристи от всички краища на света опустошаваха запасите от сувенири в стила на Римската империя и Джейн Остин, но днес се чуваше основно английски с онова меко, галещо ухото наречие, което беше типично за Бат.

Момичетата вървяха напред и Мак имаше чувството, че гледа тайм-лапс^[2] снимки на един и същи човек: руса коса, пронизателни сини очи, долна устна, която е малко по-пълна от горната. Докато той и Тес изобщо не си приличаха, не си бяха приличали дори когато бяха деца. Той погледна сестра си, подхванала под ръка Филида. Тес имаше сините очи и млечнобялата кожа на майка им, Мак бе взел кафявите очи и мургавия тен на баща им. Той беше наследил и непокорната коса на баща им, докато русата коса на Тес, един-два нюанса по-тъмна от косите на дъщерите ѝ, стоеше послушно точно така, както беше пригладена.

Всъщност всичко в Тес беше спретнато — дори зеленият шал, който тя носеше днес, не висеше като забравено листо от маруля в сушилнята за салата, а бе завързано на небрежно-елегантен възел.

На паркинга практичната Тес настани Филида на предната седалка на колата, а момичетата на задната седалка, преди да отиде да плати таксата на автомата. Или може би тя искаше да поговори с Мак насаме. Той последва сестра си.

— Филида също ли получи лепенка „Звезден пациент“? — попита той с язвителен смях.

Стана му приятно, когато Тес промуши ръка под лакътя му и го стисна лекичко.

— Не точно, обаче аз те поздравявам, че не се хвана на нейния коментар за пирата.

— Но тя се държа прилично, нали?

— Ъм-хъм. Каза на зъболекаря, че си е счупила зъба с някакъв твърд карамелен бонбон.

— А не на паважа след пет часа в кръчмата?

— Хъм, това е един от начините да ограничи количеството изпит алкохол.

— Да, все пак падането на паважа е средство да избегне падането в канавката.

Те поддържаха лекия, весел тон, с който обичайно разговаряха за майка им, но Мак знаеше, че ако се обърнеше и се вгледаше внимателно в Тес в този момент, на нейното лице щеше да е изписано същото изражение като неговото. Помежду си го наричаха „полъха на бесилката“ и Мак смяташе, че тази физиономия се споделяше от

всички хора с алкохолик в семейството, наред с бездънното търпение и неизчерпаемите запаси от надежда.

Те изчакаха реда си на опашката и Тес сложи билета в отвора на автомата, след което го захрани сръчно с цяла шепа монети. Мак даде своя принос с една-две монети. Когато Тес взе обратно билета, те тръгнаха бавно към колата и тъй като сестра му изглеждаше нетипично мрачна, той я побутна закачливо.

— Виж, знам, че това е един от поредните й запои, но досега тя винаги е успявала да се измъкне, ще се справи и този път. Поне този път съм тук, на горния етаж. Не е както преди, когато ти и Джо трябваше постоянно да я наглеждате.

— Знам, знам. Но на теб не ти е лесно.

— Мой ред е, Тес.

— И Джо мисли така — засмя се сестра му и Мак веднага си представи как точно се беше изразил зет му. Фрази като „щом е престанал да се превзема“ и „крайно време беше да си размърда задника“ несъмнено бяха намерили приложение. При Джо нямаше място за преструвки, той беше автентичен и откровен. Колко жалко, че когато Тес беше тръгнала с него, всезнаещият, надменен Мак беше заключил, че сестра му можеше да си намери много по-достоеен мъж от тип, който учеше за дърводелец. Сега Джо имаше свой собствен бизнес и се беше оказал виртуозен съпруг и баща, докато Мак можеше да се похвали с какво?

— Джо е разумен мъж — отбеляза той.

— Затова се омъжих за него.

— А пък аз мислех, че защото беше бременна.

Тес го ощипа за ръката и погледна тайничко към колата.

— Шшшт. Това беше причината да се омъжа за него тогава. А не въобще.

— Добре, добре, внимавай, това е ръката ми за писане, чу ли? И какви са тези приказки, че не ми е лесно? Ти пак поемаш почти целия товар. Аз щях да я оставя да се оправя сама със зъболекаря.

— О, така ли? А кой беше онзи непреклонен мъжага, който отиде да ѝ поправи очилата, когато тя седна върху тях? И би ли ми напомнил колко пъти ѝ сготви през последната седмица, хъм?

— Е, да, така си намирам работа.

Тес му хвърли невярващ поглед и Мак осъзна, че двамата бяха еднакво глупави. Филида ги разиграваше с пиянските си изпълнения и на тях не им оставаше нищо друго, освен да я държат на крака и да се въртят около нея.

Когато стигнаха до колата, Тес вече се беше овладяла, макар че в гласа ѝ все още звънтеше приповдигната веселост, когато тя отвори предната врата и каза:

— Ето ни тук. Готови сме.

На път към дома, когато играеше на гатанки с момичетата, Мак изучаваше профила на Филида. На пръв поглед тя изглеждаше добре за шейсетгодишна жена. При по-внимателно вглеждане обаче кожата ѝ приличаше на изсъхнал пергамент, а бялото на очите ѝ беше мътно и жълтеникаво. Освен това беше неестествено слаба. Филида изви глава, сякаш усетила изучаващия му поглед, и Мак побърза да се престори на погълнат в гатанките, макар че продължи да си мисли за нея.

Докато растеше той си мислеше, че всички майки миришеха на алкохол, точно както баща му миришеше на късите турски цигари, които беше пропушил по време на една дълга командировка като репортер в Близкия Изток. Родителите му се шегуваха, че са двойка журналисти, които работеха здраво и умееха да разпускат, а Филида твърдеше, че пише по-добре с нещо спиртно в кръвта. Трудно бе да се каже кога нейната способност да пие като мъж се беше превърнала в нещо друго. Пет или шест години след смъртта на баща му, предполагаше Мак.

Когато Филида, Тес и Мак напуснаха Лондон, нещата потръгнаха по-гладко, ако не броим инцидентните наливания, но откакто той се беше върнал като изгнаник в дома на майка си в Бат, тенденцията вървеше стремглаво надолу. Понякога той се питаше дали това не беше свързано с него.

— Хвърчи започва с буквата Ф, нали? — попита Габи, измъквайки го от мислите му. Мак поправи племенницата си, преди да потъне отново в размисъл.

Нещата можеха да бъдат различни, ако Филида беше признала проблема, ако го беше назовала с истинското му име. Нищо подобно, тя беше прекалено горда, за да каже „надушвам нещо, което започва с буквата А“.

Когато паркираха пред къщата, Тес каза:

— Мога да вляза и да се погрижа за мама.

Мак отговори:

— Няма нужда. — Той слезе от колата и отвори вратата на Филида, преди Тес да може да възрази. В това време Филида извади два пакета с шоколадови дражета и се обърна да ги даде на момичетата. Мак я чу да казва на Фран, че се гордее колко смело се е държала при зъболекаря, а Габи се е държала като голямо момиче, като е останала с чичо Мак. Той видя как малките ръчички се протегнаха и как лицето на майка му се озари от усмивка, и почувства прилив на състрадание. Тес се раздели с Филида с прегръдка и Мак помогна на майка си да слезе от колата, но тя настоя да мине по пътеката през градината без негова помощ.

Тес смъкна прозореца си.

— Каква беше онази история с пирата?

— Предложение за работа. Всъщност, човекът се показва любезен...

— Не си стигнал дотам, нали? Знам, че напоследък работата на свободна практика е в застои, но...

— Под застои имаш предвид мъртво вънние? — Той се опита да прозвучи весело, но веднъж изрекъл тази мисъл, другите заваляха като порой. — Няма значение, кратките разкази ме държат над водата... тоест, ако успея да продам някой от тях. Да не забравяме моя потресаващ роман. Тази година сигурно ще завърши пета глава и ще премина рязко към проклетата шеста глава. — Мак чу как момичетата се закикотиха с пълни с шоколад усти на ругатнята и замълча. — Извинявай, Тес, че си позволих да ругая и да се самосъжалявам в едно изречение сега ти няма да ми дадеш лепенката „Звезден пациент“.

Мак се обърна да види дали Филида беше стигнала до входната врата и моментално усети подръпване за ръката.

— Слушай, Мак — каза Тес и стисна ръката му не на шега, — позволено ти е да изпадаш от време на време в самосъжаление, но нещата ще потръгнат, усещам го. Не, недей да се смееш.

Мак не разбираше как Тес, въпреки изпитанията, на които я подлагаше Филида, бе запазила своя оптимистичен светоглед.

— И дори да не си цъфнал и вързал сега, не е по-лошо, отколкото когато работеше за О'Дауд — продължи сестра му. — Ние си върнахме

добрия Мак, когато ти загуби онази работа. Предпочитам него, дори да му се наложи да се боядиса със сребърен бронз.

— Благодаря, Полиана^[3]. — Той се отдръпна от обсега на ръката ѝ и направи комична гримаса на момичетата, за да прикрие обзелата го емоция.

Когато колата потегли, Тес извика през прозореца, че ще му се обади утре и Мак тръгна по пътеката. Тес имаше право: работата за О' Дауд беше най-ужасното преживяване в живота му и изобщо не му подходеше, но все пак го караше да се чувства жив. Сега „добрият“ Мак беше отегчен до смърт и се носеше без цел и посока.

Той се обърна и се загледа в редицата вили на Бат насреща и припламващите светлини на уличните лампи. Човек почти можеше да чуе кроткото жужене на живота в Бат и крепката увереност, че утрешният ден нямаше да се отличава от днешния.

Когато Мак стигна до предната врата, там нямаше и следа от Филида, затова той прекоси коридора и ѝ позвъни. Нищо. Той долепи ухо до вратата. Никакъв звук. Надзъртането през оребреното стъкло на вратата беше безполезно, защото изопачаваше и разкривяваше образите. Всъщност, Филида нерядко изглеждаше изопачена и разкривена и при отворена врата.

— Искаш ли да ти донеса нещо, Филида? — извика той.

Отвътре долетя немощно „не, благодаря“ и Мак се запита какво беше замислила. Подозираше, че планът щеше да включва бутилка, защото ставането и излизането тази сутрин, усилието да се държи очарователно със зъболекаря — всичко това му подсказваше, че Филида отново беше скрила алкохолни запаси в апартамента и се беше подкрепила още щом се беше събудила. Сега сигурно умираше да си сръбне, за да поддържа нивото. Тес сигурно подозираше същото, но непоправимият оптимизъм често позволяваше на сърцето ѝ да вземе превес над мозъка и тя се надяваше, че може би, само може би, Филида проявяваше желязна воля и удържаше обещанието си да пие само в пъба. Те редовно изтръгваха от нея това обещание, с идеята, че в пъба тя щеше да получи по-малко алкохол за парите си и че все по някое време щяха да я изхвърлят.

Но... навярно Мак нямаше право да е толкова циничен за онова, което тя правеше сега. Може би преполовената бутилка водка, залепена с изолирбанд за долната рамка на леглото, която бяха намерили

миналата седмица, беше последният ѝ опит да внася и крие контрабандно пиене. Но оттогава и той, и Тес редовно претърсваха всички обичайни и необичайни скривалища. Само тази сутрин, докато Тес настаняваше Филида в колата, той беше претърсил апартамента. Това беше някаква лудешка игра на криеница и Мак изпитваше желание да разтърси Филида и да каже: „Дори когато печелиш, ти пак губиш!“.

Изморен от цялата история, той се върна по коридора и се качи по стълбите до своя апартамент. Без дори да съблече якето си, седна на дивана и явно беше задрямал, защото се събуди от звъна на мобилния си телефон.

Докато успее да измъкне телефона от джоба си, повикването беше прехвърлено на гласова поща. Може би някой искаше да му възложи да напише „спатия“.

Мак се засмя при тази мисъл, но смехът прозвуча като задушена кашлица, когато прослуша оставеното съобщение. То беше лаконично и брутално, подобно на мъжа, който го беше оставил.

— Обажда се О’Дауд — гласеше то. — Ела да се видим в хотел Стеърбруук в Падингтън, в петък, два часа следобед. Стая 751. Както се казва в добрите шпионски филми, имам една малка работа за теб. — Последва онзи гаден, дрезгав смях, който Мак не беше чувал от три години. — Разбира се, ти можеш да ми вържеш тенекия, синко. Но не името на моята майка ще лъсне във вестниците. И не моите прозорци ще бъдат потрошени с камъни.

---

[1] Регентският период в историята на Великобритания е между 1811 г., когато правомощията на крал Джордж III са отнети и регент става синът му, Принцът на Уелс — и 1820 г., когато принцът регент се възкачва на престола като Джордж IV. Понякога терминът се използва за по-дълъг период от време — от 1795 до 1837 г. Това са последните години от управлението на Джордж III и управлението на синовете му — Джордж IV и Уилям IV, които се характеризират с ясно изразени особености в развитието на архитектурата, литературата, политиката и културата. — Б.пр. ↑

[2] Техника за снимане (time-lapse), която представлява заснемане на поредица от снимки през определен интервал с цел да се уловят промени, които се случват бавно във времето. — Б.пр. ↑

[3] Героиня от едноименния роман на Елинор Портър. Единайсетгодишната Полиана остава без родители и се премества да живее при леля си Поли. В новия си дом тя бързо успява да запали всички по една игра, според която винаги можеш да откриеш причина за радост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Откакто проведе телефонния разговор, Мак се опитваше да се подготви за този момент и сега, седнал в тинесто-кафявия стол и отпиващ от тинесто-кафявото кафе, той гледаше мъжа срещу него така, както човек гледа див звяр, надявайки се да улови мига, когато животното щеше да скочи и да впие зъби в гърлото му.

Гордън Едуард О'Дауд, неговият бивш шеф и изпечен негодник.

Преди да започне да работи за стария плужек, Мак предполагаше, че много неща в характера на О'Дауд бяха старателно заучени, за да копират типажа на арогантния журналист от филмите. Навикът му да седи изпружен с ръце зад главата, измачканият, сякаш изваден от възглавница костюм, неизменно изкривената на една страна вратовръзка.

Небрежно подстриганата коса, престореният кокни акцент. Трябваша му само чифт слънчеви очила и цигара в ъгъла на устата, за да е пълна картината.

Сега Мак знаеше, че този образ не е поза. Гордън О'Дауд беше арогантен журналист до мозъка на костите си, един от последните големи, мърляви динозаври на пресата, с белег на челото от удар с компютърна клавиатура — живо доказателство за неговата автентичност. Мак беше сигурен, че собственият му задник също носеше отпечатък от кубинките на О'Дауд.

При споменаването на името на Гордън О'Дауд всеки, който имаше нещо за криене, затаяваше дъх, защото ваденето на кирливите ризи на показ беше тясната специалност и личната мисия на О'Дауд, за това му даваха бонус и премия.

Важното беше човек да не му показва колко силно се страхува от него. Тъкмо затова, въпреки че сърцето му галопираше, откакто бе влязъл в стаята, Мак не попита веднага каква беше причината за тази среща и какво общо имаха Филида и потрошаването на прозорците му? Но каквато и да беше причината О'Дауд да го повика, тя беше

сериозна. Мак все още умееше да надушва чудовищните новини в зародиш.

— Ти слушаш ли ме, или си хабя приказките напразно?

О’Дауд стана рязко от дивана.

Мак се опита да се абстрахира и да успокои дишането си, така че гласът му да прозвучи равен и спокоен.

— Да, слушам те, но не знам защо. Какво искаш? Билет първа класа за влака от Бат, цялата тази тайнственост? Дори курабиите си извадил.

О’Дауд погледна към ципа на панталона си, преди да осъзнае, че Мак говореше за чинията с дребни сладки на ниската масичка пред него.

— Много смешно — каза той, — но дай да прескочим любезностите. Чувал ли си за Кресида Чартуел?

— Преместих се в Бат, а не на друга планета.

— Добре, тогава знаеш каква шумотевица се вдигна в медиите около заминаването ѝ за Америка, нали? „Английската роза, националното съкровище и най-сексапилната актриса на планетата ни изостави, за да заживее сред диваците“ — публикациите в този дух?

Мак кимна, докато умът му работеше трескаво и се питаше какво общо имаше с него бляскавата Кресида Чартуел.

— Добре — продължи О’Дауд, — според теб какво ще направя аз, когато всички мъже в Холивуд с пулс и пенис започнат да душат около нея?

— Ще ѝ изпратиш пет кутии с презервативи?

О’Дауд предъвка нещо, което несъмнено имаше много горчив вкус.

— Благодаря, умнико. Не, държа се прилично, вместо да отлетя за Щатите и да наема някой отчаян папарак. Седя кротко. Следя кои имена се спрягат във вестниците и се ослушвам. Тя вече чука момчето, което ѝ поддържа басейна и доставчика на покупки. По непотвърдени данни. Въпрос на време е кога ще започнат да пишат, че е свалила момчето, което разхожда кучето ѝ. — О’Дауд се подсмихна саркастично. — Ако тя изобщо има куче.

Последва дълга пауза, през която Мак се чувстваше като уловена на въдица риба.

— Доколкото разбирам, ти просто дебнеш в мрака — каза той, за да прекъсне мълчанието.

— Да, защото с Кресида трябва да се играе полека, коварно и майсторски. Без да бързаш. Знаеш ли защо? Първо, защото тя е жена от класа.

О’Дауд бръкна в орфаното куфарче до краката му, извади дебел наръч списания и почти с благоговение ги разстла върху ниската масичка. Върху кориците се появи красивото и ведро лице на Кресида в образа на „умна, сексапилна и сериозна актриса“.

— Виж я само. Минала е Шекспир, Чехов, Шоу.

От устата на О’Дауд тази констатация прозвуча така сякаш Кресида беше минала през креватите на най-великите драматурзи в света.

— Второ, нашата Кресида не бърза да се хваща сериозно с първия срещнат, тя тъкмо преживя ужасна раздяла с Алистър Мотагю... онзи мухльо, който играеше в една руска пиеса за някакви плодни дръвчета.

— *Вишнева градина?*

— Точно. Същият. Така че аз знам, че разполагам с известно време. И четвърто...

— Трето, ти беше стигнал до трета точка. — Мак знаеше колко е опасно да поправяш човек, който обикновено превеждаше послания от Чингис Хан, но дързостта му го изпълни с усещане за малка победа.

— И трето — неохотно се съгласи О’Дауд. — Кресида е дяволски умна: ще трябва да проявим изобретателност.

О’Дауд отново се загледа в кориците на списанията и беше очевидно, че подобно на повече мъже в кралството, той си падаше по Кресида Чартуел. Но това нямаше да му попречи да нахлуе в личния й живот.

Тя беше знаменитост, следователно можеше да се третира като военна плячка.

Мак остави О’Дауд да се рее в непристойните си помисли и се замисли защо старият негодник му разказваше всичко това, вместо да го довери на някой, който все още работеше за него. Например Серена.

Той се наведе напред и си наля още една чаша кафе, опитвайки се да прогони Серена Мордън от мислите си. Не се получи, тя изникна в ума му: красиво лице, прекрасно тяло, характер на наемен убиец.

Ненадмината разследваща журналистка, която умееше да разплита всякакви заплетени ситуации и да достига до истината. В течение на пет прекрасни месеца и двацет и три броя на вестника тя беше момичето на Мак. В редакцията и в леглото. Той и Серена отразяваха заедно горещите теми, малък, непобедим екип. Бедният глупак Мак си беше помислил, че това е любов.

Заблудата се разсея онзи следобед, когато я завари заедно с О'Дауд, вкопчени в хищна прегръдка. Това, че тази гадост се случваше в апартамента на Мак, в неговото легло, несъмнено беше гъдел за самолюбието на О'Дауд, като куче, което маркираше територията си.

Мак беше напуснал стаята заднешком като засрамен ученик, опитвайки се да избяга от пъшкането и стенанията им и от откритието, че са го зарязали заради някой, който стоеше по-високо в хранителната верига. „Редакторът си е редактор“, както беше казала Серена.

Или в случая на О'Дауд, „хищникът си е хищник“.

Мак почувства как жаравата на уж отдавна угасналия гняв се разгоря отново. Отново му се прииска да натика определени телесни части на някои хора в алигатора за рязане на хартия.

— Какво казваш? — побърза да попита той.

— Тъй като знам тези неща за Кресида, аз смятам да се прицеля в ахилесовата ѝ пета — О'Дауд размаха триумфално ръце.

Мак премигна бързо, удивен, че О'Дауд изобщо знаеше кой е Ахил, да не говорим, че е имал пета.

— Нейната ахилесова пета?

— Да. Братовчедката на прекрасната Кресида, някоя си Дженифър Роузби. Нейната майка и майката на Кресида са сестри.

Това ли беше коварният план на О'Дауд, да досажда на въпросната братовчедка и семейството ѝ? Това беше отживял метод. Мак го беше практикувал неведнъж, издирвайки слабата брънка в рода, издайникът, който щеше да извади кирливите ризи на показ срещу хубав тлъст чек, а после беше подлъгвал другите вестници да наддават.

Една тъмножълта папка, оставена върху подлакътника на дивана до О'Дауд извади Мак от тези мисли.

О'Дауд побутна папката.

— Хъм, ако не гориш от желание да хукнеш към дивата провинция... бащата на Кресида е умрял, когато тя била на дванайсет, обичайната сърцераздирателна история, и Кресида, и майка ѝ

прекарвали летните ваканции със семейството на Дженифър. След смъртта на майка ѝ, семейство Роузби са единствените близки роднини на Кресида. Тя и Дженифър имат разлика от две години, но винаги са били близки. Виждат се, когато могат. Което не е много логично... Дженифър е фермерска дъщеря, отказала се е от колежа по актьорско майсторство и работи в библиотеката, живее на село, докато братовчедка ѝ... — О'Дауд разпери пръстите на едната си ръка в импровизиран знак за експлозия. — Но това са жените. Разговарят по телефона с часове. Дженифър е единственият доверен човек на Кресида.

— А ти откъде знаеш това?

Изречението на О'Дауд стана още по-свирепо.

— Не те разбирам. Някой трябва да слухти и да дебне. Всички сме го правили, нали така? Дори ако някой я подслушва и се опитва да схване за какво си говорят тези двете, то ще е пълен кошмар. Обикновено бърборят за разни стари познати... а нашата Крес е съобразителна — не използва гласова поща, често говори от улични телефони. Което означава, че ни трябва човек на терен, ако разбираш за какво говоря.

Мак имаше ужасното чувство, че разбира идеята отлично.

— Другите вестници вече зачеркнаха Дженифър. Единственият резултат беше, че привлякоха вниманието на местната полиция. Братът на Дженифър заплашил да хвърли Клайв Бътлър за храна на прасетата.

— Дори прасетата няма да си цапат зурлите с Клайв.

— Имаш право. Освен това семейство Роузби не гледа прасета, а овце. — О'Дауд взе папката и я метна на масата към Мак. — Всичко е тук.

Сякаш усетил, че Мак нямаше намерение да отвори класъора, О'Дауд се пресегна и я отгърна. Мак видя надпис „Лейн Енд Фарм“, Бриндли, Нортъмбърланд.

— Нортъмбърланд?

— Да, там минава границата, на север, от която мъжете започват да носят поли. Съветвам те да си вземеш термобельо, синко.

Мак затвори папката. Той трябваше да пресече този разговор в зародиш, вместо да се впуска в обсъждане на дребен добитък, регионални особености на Великобритания или термобельо.

О'Дауд продължи вербовката с блеснал поглед, сякаш надушил объркването на жертвата си.

— Моят нюх на старо куче никога не ме лъже. Когато Кресидата свали някой янки, Дженифър ще научи първа, а ние веднага след това, защото ще сме станали много близък приятел на Джен.

— Нямах предвид „ние“, нали? — сръза го Мак.

— Не, наблюдателен си. Имам предвид „ти“.

— Остави тази работа, възложи я на някой друг.

— Не мога — изстреля О'Дауд, — ти имаш идеалната квалификация. Ти ги умееш тези неща, но си извън обхвата на радара, вече никой не те помни по физиономия и по име. А да наема някой утвърден журналист на свободна практика? Няма начин. Ако някой утвърден фрийлансър замине ненадежно на север, другите ще заподозрат, че работи по някаква следа. Докато ти можеш да отидеш на Северния полюс и кой ще забележи? Мак Стоун... моят малък „Мак Камата“.

Мак трепна от подигравателния тон при споменаването на стария си прякор.

— Недей да скромничиш, синко, преди да съсипеш кариерата си, ти умееше да предразполагаш хората с тези твои топли кафяви очи. Ще примамиш тази Дженифър да ти се довери.

— Не.

— Сериозно? Значи имаш толкова много работа, че можеш да си позволиш да откажеш такъв хонорар? Аз чух, че си губиш времето в писане на малки статийки на парче за местните стенвестници, на вълнуващи теми като „Джордж и Рита празнуват златна сватба“.

От устата на О'Дауд това описание прозвуча като равностойно на продажба на героин.

— Освен това си затънал в дългове, кредитът по всичките ти карти е просрочен. Помисли си добре, Мак. Ще ти се плати добре за тази работа... аз записах сумата в тази папка. Разходите се покриват отделно..., а ако се справиш добре, кой знае накъде ще поеме кариерата ти, отново ще станеш търсен журналист. Ще напиш златната жила.

— Освен това ще се влача по съдилищата, може дори да ме приберат. — Мак се изправи. — Така че зарежи това и опитите да ме шантажираш със заплахите за Филадельфия. Ако бяха сериозни, ти щеше да

ме притиснеш до стената от самото начало. Използва ги само за да ме привикаш тук, нали? Желая ти успех с твоя гаден план. Надявам се братът да ти откъсне главата, преди адвокатите на Кресида да ти изтръгнат черния дроб или каквото е останало от него. Не мога да повярвам, че след скандала със Сънди Таймс продължаваш да играеш тази игра. Е, аз приключих. Вече не се ровя в живота на другите хора. Аз не съм светец, но няма да се върна в калта.

Мак се доближи до вратата и посегна към дръжката, когато чу как О'Дауд стана от дивана и го настигна. Усети дъха му върху врата си.

— Лицемерен малък нещастник — процеди О'Дауд, — какво, да не би вече да си над тези неща? Навремето не те беше страх да си изцапаш ръцете с чуждите мръсни тайни.

Мак се обърна и погледна О'Дауд в лицето, лъхна го миризмата на кафе в дъха му.

— Работата за теб и за този вестник беше най-голямата грешка, която съм...

За момент на Мак му се стори, че О'Дауд ще нанесе удар в слънчевия му сплит и ще му извади въздуха, но той само тикна лицето си съвсем близо до неговото.

— Няма да ти позволя да съсипеш шанса на живота ми. Кресида Чартуел е златна мина. Фрашкана с пари, талантлива, красива актриса. Ако се докопаме до тази история преди всички други, ще си струва да понесем упреците на колегите и ответният удар на Крес и нейните адвокати. Аз ще мога да се пенсионирам. Да отида на някое топло място.

— Например в ада, нали? — подхвърли Мак, извил болезнено врат в усилие да задържи лицето си на сантиметър от това на О'Дауд. — Аз си тръгвам. Този път намери някой друг, когото да забъркаш в помята.

Това щеше да е страхотна реплика за раздяла, ако О'Дауд не беше казал тихо:

— Чувал ли си за сър Теди Монтгомъри, синко?

И тогава Мак осъзна сериозността на положението. Той проследи как О'Дауд се върна с нехайно изражение на дивана.

— Трябваше да се съгласиш, докато ти говорех с добро — продължи редакторът, — когато ти предлагаш да заровим томахащата и

да работим в екип. — О’Дауд потупа мястото до себе си. — Сега чичо Гордън ще трябва да ти разкаже страшната история.

Сякаш превключил на автопилот, Мак осъзна в следващия момент, че седеше до О’Дауд. Изведнъж стаята му се стори непоносимо гореща и задушна. Той се беше озовал в бежов, застлан с мокет, задушен капан, в който го беше вкарала Филида.

„Намерих ти ахилесовата пета, синко“, както би казал самият О’Дауд.

Стомахът му се сви на топка, сякаш всеки момент щяха да го хвърлят в дълбок кладенец.

О’Дауд се облегна назад и изпружи краката и чатала си, демонстрирайки, че той беше доминиращият мъжкар в глутницата.

— Чувам, че старата Филида има добри дни и лоши дни. Голям срам. — Последва театрална въздишка. — Майка ти беше страхотна журналистка навремето. Освен това хващаше окото. Тази история със сър Теди сигурно ще е последната капка.

Мак трескаво прехвърляше наум всичко, което беше чувал за сър Теди Монтгомъри, личен приятел на Уиндзорите и редовен посетител на Даунинг стрийт 10^[1]. До неговата смърт преди шест месеца, Мак го беше възприемал като архетип на верен на кралицата английски джентълмен. Само че вестниците след смъртта му разкриха, че през всичките петдесет години в центъра на общественото внимание, сър Монтгомъри беше предавал секретна информация на руснаците.

Страната беше изригнала в праведен гняв и медиите се бяха впуснали да търсят върху кого да хвърлят вината за това, че старецът се беше измъкнал безнаказан, но се оказа, че добрият стар сър Теди беше действал съвсем сам. Съпругата му беше умряла отдавна, нямаше дори деца, които да бъдат линчувани публично.

Обществото очакваше възмездие и някой трябваше да се погрижи.

— Хей, стига си мечтал — каза О’Дауд. — Оказва се, че през лятото и есента на 1982-а добрият стар сър Теди е имал страстна и бурна връзка с една жена и е водил много подробен дневник за любовната си афера. Наричал я своята сродна душа. Пише, че ѝ е доверявал всичките си тайни. Когато тази жена скъсала с него, той бил съкрушен — толкова съкрушен, че сърце не му дало да унищожи

дневниците. — О’Дауд поклати глава. — Глупав човек. Така никога не можеш да знаеш в какви ръце ще попаднат.

— В ръцете на боклук като теб. — Мак преглътна горчилката, появила се внезапно в устата му.

— Правилно. И знаеш ли какво? Докато четях дневниците на стария Теди, започнах да се питам дали е разказал на тази своя сродна душа за неговите приятелчета руснаците. Кое би я превърнало в предател от неговия калибър. Нейният живот ще бъде съсипан, ако историята излезе на бял свят. — Върху лицето на О’Дауд се изписа престорено съжаление. — Разбира се, като казвам „тя“ имам предвид Филида.

Мак почувства жаравата под краката си дори през подметките на обувките си.

Той се опита да пропъди обвинението, прехвърляйки наум дати и вероятности, за да си докаже, че О’Дауд грешеше. Но Филида и Монтгомъри бяха от едно тесто: тя беше родом от аристократичните графства около Лондон, беше завършила добър девически пансион, после Оксфорд. Пътищата им сигурно се бяха пресичали.

— Лъжеш. Ти си лъжлив тлъст негодник — процеди Мак прекалено яростно, защото знаеше, че земята под краката му пропада.

— Мога да се съглася с определението „негодник“ и може би с „тлъст“, но в този конкретен случай, момчето ми, аз не лъжа и мога да го докажа. — О’Дауд замълча. — В дневниците има някои много красиви интимни пасажи за неговата любовница; старият мръсник описва много поетично нейния белег от операция на апандисит...

— Много жени имат такъв белег.

— И друг отличителен белег ниско на кръста, когато паднала върху някакво ръждясало желязо като малка.

Мак се замисли за неравния белег от лявата страна на гръбнака на майка му.

— После старият козел Теди навлиза в пикантни подробности. Описва надълго и нашироко колко шумна била, когато се...

Не. Не. Не.

Когато Мак и сестра му бяха малки, те се заливаха от смях, слушайки звуците, които издаваше майка им, когато се усамотяваше в спалнята с баща им. По-късно това се превърна в извор на срам,

особено когато тези викове се пренесоха върху върволицата от „чичовци“, преминали през живота им.

Тес казваше, че Филида издава звуци като пробит воден дюшек, който се опитваха да напомним.

О’Дауд се засмя.

— По думите на сър Теди тя издавала звуци като пробит воден дюшек, който се опитвали да напомним.

Мак усети как политна надолу, дори виждаше зловонната вода на дъното на кладенеца.

— Ти си лъжец — каза той, този път по-високо. — Да не искаш да кажеш, че Филида е работила заедно с най-добрите журналисти в страната и никой не е надушил тази афера?

— Човек трябва да познава всички тънкости на занаята, за да може да ги изиграе. Ти знаеш колко умна и изобретателна е майка ти. И всички знаем, че сър Теди умееше да пази тайна, подлият мръсник, а той отнесе своята в гроба.

Какво си направила, Филида, в какво си ни забъркала, Тес, Джо, момичетата, мен?

— Разбира се, ти можеш да я попиташ дали е вярно, но се съмнявам, че ще получиш откровен отговор, дори да я хванеш в ден, когато може да говори смислено. И запомни, че ако скоча в калта, няма начин да не те опръскам.

Мак вече се мятеше в тинестата вода.

О’Дауд се наведе напред, извади един кафяв плик А4 от куфарчето си и го остави внимателно на коленете на Мак.

Мак го погледна така сякаш беше изпразнение: кафявите пликосе, освен когато бяха пълни с пари, никога не носеха добри новини.

— Романтичният сър Теди Монтгомъри е запазил една прекрасна своя снимка с тази жена. Разгледай я, Мак... макар че никой син не трябва да вижда как майка му прави това на някой мъж.

Мак отблъсна плика от коленете си и го чу как тупна на пода.

— Ти харесваше майка ми — каза той. — Как можеш да й причиниш това?

— Всичко е разрешено в любовта и във войната за тираж. Моят дълг е да информирам излъганите читатели за моите разкрития... освен ако — О’Дауд вдигна плика от пода, — освен ако нещо не ме

убеди, нещо свързано с една прочута актриса, да потуля тази история. Помисли си, Мак, целият свят се интересува от личния живот на Кресида, тази история ще донесе на теб, на мен и на вестника страшно много пари. Докато историята с Монтгомъри е просто един малък английски скандал, който ще мине и ще замине за броени дни — е, няма да отшуми единствено за любовницата на Монтгомъри и за нейните близки, естествено. На тях няма да им се размине. — О’Дауд го погледна лукаво. — На колко години са твоите племеннички?

— Добре — каза Мак и се предаде на лепкавата прегръдка на тинята. — Разкажи ми за тази Дженифър. Откъде да започна?

---

[1] Резиденцията и работен офис на Министър-председателя на Обединеното кралство и главна квартира на правителството на Нейно Величество. Намира се в квартал Уестминистър в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Дженифър се опита да се съсредоточи върху онова, което казваше господин Армстронг и да се абстрахира от сподавения смях, който долиташе от секцията за поезия. За щастие господин Армстронг беше почти напълно глух и нямаше да се усети, че там се бяха спотаили другите две библиотекарки и се наслаждаваха на неговото класическо изпълнение.

— Слушай, миличка — каза той, облегна се на плота и наплюнчи показалец, — освен неприличния език има и няколко сексуални сцени на страница 34.

Той запрелиства страницата на книгата с наплюнчения за целта пръст, докато стигна до възмутителния пасаж и зачете с треперещ глас:

— И като я притегли до гърдите си, той положи ръката ѝ върху своя твърд като стомана член, очертан дръзко под брича от груб американ, и изведнъж двете обли издутини...

— Да, това определено е секс — прекъсна го Дженифър и погледна към секцията за поезия, където рафтовете с автори от А до В се тресяха неудържимо.

— Да — отбеляза равнодушно господин Армстронг, — възмутително.

Той заби поглед в листа в ръката си, изписан с разкривен старчески почерк, и неволно изпусна бастуна си, затова се облегна още по-силно на плота.

— Искате ли да седнете, господин Армстронг?

— Да, може.

Дженифър донесе един стол и настани стареца в него, вдигна раницата му от пода и я положи внимателно в скута му.

— Така, къде е следващият пасаж? — попита тя, когато се върна зад писалището.

— Страница 184 — богохулство. — Господин Армстронг запрелиства страниците мъчително бавно, допитвайки се до своя списък от време на време и Дженифър погледна стенния часовник,

надявайки се някой да влезе и да ѝ даде повод да повика Шийла и Лайънъл да излязат от скривалището си.

Нямаше голяма надежда: беше късно и оставаше само един час до затварянето. Гробарската смяна. Единствените гласове, които се чуваха, бяха на жена и малко момиче и долитаха от раздела за детска литература. Сигурно бяха влезли, докато Дженифър беше в канцеларията. Излизането оттам винаги беше грешка.

Господин Армстронг намери обидната страница и тикна книгата под носа на Дженифър, явно решил, че богохулният пасаж щеше да го омърси още повече, ако го прочетеше отново.

Дженифър прегледа текста.

— Героят казва само „Дяволите да го вземат“, господин Армстронг. Той все пак е пират.

Господин Армстронг смукна въздух през зъби.

— После, на страница 200 има още секс.

Мъчителното плюнчене на пръста и прелистването на страници започна отново, докато старецът не намери онова, което търсеше.

— Лорд Пърсивал Денисън изпиваше с очи съблазнителните извивки на лейди Кранлей, от пищните млечнобели гърди до мястото, където той копнееше да втъкне своя...

Господин Армстронг млъкна, зацъка възмутено и отново засмука въздух през зъби, след което подаде книгата на Дженифър.

— Няма да прочета останалото.

Дженифър прегледа страницата и затвори книгата с категоричен жест.

— Да, вижда се накъде води това... е, има ли друго? — Тя кимна към раницата му, с надеждата там да няма други произведения, в които старецът да е открил неприлични внушения.

— Не, този път няма. Ще изпратите ли писмо до градския съвет?

— Разбира се. Бихте ли искали ли да го видите, преди да го изпратя?

— Не, миличка. Имам ти пълно доверие.

— Добре. Знаете ли, господин Армстронг, последният път аз ви споменах, че навярно трябва да избирате по-внимателно книгите, ако експресивният език и хъм, физическите отношения ви обиждат?

Старецът я погледна изпод вежди и Дженифър продължи, вдигайки книгата, която той току-що беше оставил, като огледа

корицата ѝ.

— Например заглавието на тази — „Отвлечена от пирати“ — трябваше да ви подежда като предупреждение да не я взимате.

— Да ми подежда като предупреждение? Че как?

Ако беше някой друг, Дженифър щеше да си помисли, че човекът я вземаше на подбив, но в очите на господин Армстронг нямаше и следа от хумор. Около него витаеше ореол на сапун и паста за зъби.

— Ами „отвлечена“, особено в историческите романи, често се използва вместо описание на акта на... — Дженифър се опита да представи концепцията по-ясно, — когато мъжът взема жената насила.

Господин Армстронг я изгледа внимателно и поклати глава.

— Хъм, смее да кажа, че това е нещо модерно. По мое време нямаше такива неща. Ние бяхме методисти.

Дженифър чу как в секцията за поезия няколко книги паднаха на пода.

— Защо не опитате да почетете поезия, господин Армстронг? — попита високо и отчетливо тя.

— Ооо, не — отвърна старецът с изблещени очи. — Поетите са най-лошите. — Той погледна раницата в скута си, порови вътре и извади още две заемни книги. След още тършуване измъкна и читателската си карта. — Би ли прегледала тези, преди да ги взема?

Дженифър взе книгите: „Сластният зов на Изтока“ и „Скритият свят на викторианските джентълмени“. Може би трябваше да захванат стола с болтове към писалището, така че да е готов за следващото посещение на господин Армстронг.

— Нали ще им кажеш, да адресират отговора директно до мен? На онези в съвета — уточни възрастният господин и се изправи бавно.

Дженифър кимна и му подаде книгите, читателската карта, а след това и бастунът. Питаше се коя ли нещастна душа в съвета на графството, която беше натоварена със задължението да отговаря на оплакванията на господин Армстронг.

— Добре, аз ще тръгна. — Той запъпли към изхода.

Дженифър го изпрати и натисна големия бутон за автоматично отваряне на вратата, инсталиран за улеснение на възрастните и немощните читатели. Нововъведението не беше безусловен успех, дори във второто си преобращение. Първият бутон, който беше най-обикновено кръгло черно копче, беше затруднявал повечето възрастни

ползватели, които се опитваха да го завъртят, за да отворят вратата. Съответно, бутонът преживя само няколко дни. Тогава от съвета инсталираха друго устройство с нов бутон, този път квадратен, обозначен с голям червен надпис „Натисни“. Това реши проблема за онези със запазено зрение, но нерядко се случваше някой злочест читател да съзерцава печално вратата и да чака някой друг да я отвори. Господин Армстронг предпочиташе да блъска бутона с бастуна си.

— Забравих да попитам — каза той, като спря на прага и принуди Дженифър да се стрелне към бутона, за да не позволи на вратата да затисне стареца. — Какво прави брат ти Дани?

— Напоследък не си доспива. На Луис ѝ никнат зъбки.

— А баща ти?

— Добре е, надява се, че тази година една от новите овце ще роди хубави агънца.

Господин Армстронг се засмя със старчески хрип.

— Това ще размърда клана на Ламбтънови. — Той стрелна Дженифър с лукав поглед. — Младият Ламбтън поднови ли ухажването?

— Не — почти моментално изстреля Дженифър. Навремето тя се дразнеше от всеобщото убеждение, че тя и Алекс Ламбтън бяха предопределени да се оженят, сякаш за да пренесат стремежа за подобряване на породата от овцевъдството, с което се занимаваха техните семейства, в родовите си връзки. Сега съществуваха нови причини тя да се дразни от намеците за връзка между Алекс и нея.

— Сега сме само приятели, това е всичко, господин Армстронг.

— Ха, добре, обаче не го оставяй да чака прекалено дълго. Не и с твоята... — Дженифър долови, че старецът ровеше в ума си по същия начин, както ровеше пипнешком в раницата си, търсейки нещо, което знаеше, че е там, но не можеше да напипа.

Накрая лицето му се озари.

— ... злочестина — каза той, улавяйки търсената дума и изваждайки я на светло.

Дженифър наведе глава, пое дълбоко въздух и погледна стария господин право в очите. Той явно не си даваше сметка каква болка ѝ причиняваха думите му.

Тя се изкушаваше да отмести ръката си от бутона и да го принуди да излезе по-бързо. Вместо това изчака и го изпрати с поглед.

Когато се върна на бюрото си, Шийла се беше появила, заедно със засрадения Лайънъл.

— Благодаря — каза Дженифър, надявайки се те да не забележат колко беше разстроена под маската на шеговита досада.

Шийла обираше заваляните топчета от плетената си жилетка, докато масивната ѝ гръд още се тресеше от смях.

— Извинявай, Джен. Беше прекалено хубаво, за да устоя. Макар че следващия път можеш да го помолиш да чете малко по-високо, нали?

— Следващият път аз ще се крия зад рафтовете с книги и ще се смея с глас, докато ти го слушаш да чете. Лайънъл, ти ме учудваш. Не трябваше ли да дадеш пример?

— Поведението ми беше напълно непрофесионално — тъжно се съгласи той. — Може ли да се реванширам като сервирам последния чай за деня? — Той взе чашите им. — На всички ще ни се отрази добре, ако пийнем нещо топло.

Когато Шийла го нарече пакостлив дявол, Лайънъл доби съкрушен вид и тръгна към кухнята.

— Бедният Лайънъл — каза Дженифър, — сега ще се измъчва, че е казал нещо неприлично.

— Като заговорихме за неприлични приказки, мислиш ли, че старият Армстронг изпитва нечиста радост, четейки тези пасажи?

— Не. Изобщо не би му хрумнало, той възприема това като свой дълг. Мисли си, че той е последният бастион между цивилизацията и опустошителните, изгладнели за секс орди.

— Ако знаех, че приближават, щях да облека по-къса пола — въздъхна Шийла с развълнуван вид.

Дженифър не искаше да си представя пищните бедра на Шийла в нещо по-късо от полата, която носеше сега, затова побърза да се обърне към полицата, където държаха запазените и заявените книги. Тя взе една и се запита защо изобщо някой щеше да я чете, още по-малко да я запазва.

— Господин Армстронг ми се видя малко изморен днес. Ще спомена това на мама и ще я помоля, когато му носи обяда от социалната кухня, да го попита дали си почива достатъчно.

Шийла взе един куп сортирани книги и ги опря до гърдите си.

— Не му обръщай внимание. Виждам, че Кресида си е паднала по момчето, което поддържа басейна ѝ.

Изражението на Шийла беше почти равнодушно, но Дженифър не беше вчерашна. От време на време нейната колежка подмяташе подобни уж невинни забележки, които тя тайно наричаше „лов на трюфели“.

— Така ли? — Дженифър наподобихо невинното изражение на Шийла. — Момчето, което ѝ поддържа басейна? Не е споменавала.

— Ти пък сякаш щеше да ни кажеш. Мълчиш като риба.

— Не всички риби са мълчаливи.

— Не се опитвай да ме отклониш от темата. Каква полза от това, че имам пряк достъп до Холивуд, когато ти не споделяш никакви пикантерии?

Дженифър взе една от книгите на господин Армстронг и я закрепихо внимателно върху купа в ръцете на Шийла.

— Ето, споделям една пикантна история. Господин Армстронг каза, че я намира за неприлична и напълно...

Физиономията на Шийла я накара да замълчи.

Жената и малкото момиченце в секцията за детска литература спореха. Дженифър се изви леко, за да види какво ставаше.

— Не, няма да вземем дивиди, Араминта, никакво дивиди — каза жената, като дръпна кутията с диска, която момиченцето беше взело под мишница. — Можеш да вземеш колкото книги искаш. Но никакво дивиди.

— Искам, искам, искам.

— Не. — Жената измъкна диска с рязко дръпване, отиде решително до стелажите с филми и го остави на най-горния рафт, така че дъщеря ѝ да не може да го достигне. — Не знам защо изобщо ги държат в библиотеката. Същото е като стелажите с десерти и бонбони на касите в супермаркета. — Последното изречение беше произнесено достатъчно високо, за да стигне до ушите на библиотекарките, при това с много строг тон.

— Нови хора — процеди едва чуто Шийла. — Нанесоха се в преустроена плевня на Джонсънови. — Тя намести купа книги до гърдата си и добави: — Южняци, какво искаме.

— Ах — усмихна се Дженифър. Шийла обичаше да лепи етикети на хората, така че всички с поддържана външност бяха „южняци“,

несговорчивите мъже бяха „сексуално неудовлетворени“ и почти всички останали бяха „комплексари“. Нейните превзети изпълнения на областните курсове за поддържане на квалификацията под надслов „Отворени книги, отворени умове“ бях част от библиотекарския фолклор в съседните графства.

Лайънъл се върна с чая и те се заеха да подреждат извадените книги, като се преструваха, че не забелязват ескалирането на спора в раздела за детска литература. Малкото момиче сега се опитваше да замъкне един стол до стелаж, явно за да вземе отново бленувания диск, докато старателно поддържания разумен тон на жената се пропукваше, откривайки отдолу стоманена арматура.

Дженифър отпи глътка чай и застана така, че да вижда, без да я виждат. Схватката се ожесточи, тъй като жената седна на стола, преди момиченцето да може да се качи на него.

Лайънъл завъртя очи.

— Горкото дете е взело предостатъчно книги. Какво пречи да изгледа един филм? Ние винаги позволявахме на децата ни да гледат анимационни и игрални филмчета.

Шийла го сбута лекичко.

— Върви й го кажи, Лайънъл. Кажи й, че двете ти деца учат в Кеймбридж и че гледането на филми не им е навредило.

Той се поколеба.

— Съжалявам. Думите ми бяха продиктувани от стереотипи и предразсъдъци.

Лайънъл винаги се връщаше от обученията „Отворени книги, отворени умове“ с похвали от организаторите и колегите.

— Стига толкова, Араминта. Престани веднага. Ще кажа на баща ти, когато се прибере вкъщи. Той много ще се ядоса. Ще ти отнеме привилегиите. Ще те накаже, Араминта.

Лайънъл свали очилата си и се зае да ги почиства с края на вратовръзката си.

— Автократичното родителско отношение е гаранция за проблеми в бъдеще — мрачно отбеляза той.

Те продължиха да наблюдават крадешком, докато момиченцето се опитваше да избуца майка си от стола. То щеше да успее, ако майката не се беше вкопчила в седалката. Сцената можеше да е комична, ако не беше толкова груба в емоционален план.

— О, до гуша ми дойде — каза Шийла и остави книгите върху малката маса за четене в раздела за детска литература. Майката и детето замръзнаха на местата си.

— Така, Араминта — каза жената, — госпожата дойде да те изгони, защото си непослушна.

— Не, дойдох да ви помоля да не седите на този стол. — Шийла скръсти ръце пред гърдите си, което беше сложна маневра предвид размера на бюста ѝ. — Това са детски столчета и често се оказва, че дори най-леките възрастни — паузата на практика крещеше „а вие определено не сте от тях“, — дори най-леките възрастни разкривяват краката.

— О, боже — промълви Дженифър. Лайънъл се залови да прихваща някакви листове с телбода.

Настъпи временен смут, но жената бързо се окопоти. Тя стана, хвана момиченцето за ръката в мига, когато то отново се опита да се покатери на стола, и каза:

— Може ли само да отбележа, че не е много уместно да излагате дивидита в библиотеката. Не и за хората, които вярват в благотворното влияние на четенето на книги.

Тонът беше надменен и с претенция за културно превъзходство.

— Сигурно ще откриете — не остана длъжна Шийла, — че балансираното подаване на различни форми на стимулация развива по-богат речник в децата в предучилищна възраст и ги подготвя за разнообразни мултимедийни учебни ситуации.

— О, виж ти — каза Лайънъл, — значи тя все пак е слушала лекциите на квалификационните обучения. И използва вербални разсъждения вместо нагнетена агресия. Това е добър знак.

— Възможно е. Но забележи позата, Лайънъл. Виждаш ли характерно издадената брадичка?

— Ох — промълви Лайънъл и отново се съсредоточи върху телбода.

Шийла взе спорния диск.

— Ах, „Банани в пижами“ — каза тя и се усмихна на момиченцето. — Моите деца ги обожаваха, когато бяха на твоята възраст.

— Така ли — сопна се майката, измъкна дивидито от ръката на библиотекарката и го върна на рафта, — не ми казвайте, че сега са

неврохирурзи.

В първия момент Дженифър помисли, че Шийла щеше да излъже, но когато се осмели да погледне, тя видя нейното поражение.

— Имате право — каза библиотекарката. Наведе се на нивото на малкото момиче, след което извика: — *Винаги слушай майка ти и прави точно каквото ти казва!* — После Шийла отново взе купа книги и тръгна бързо към кухнята.

Лайънъл се скри зад гърба на Дженифър.

— Насрочиха ли дата за делото на малкия Рийс? — прошепна той.

— В петък. Шийла е убедена, че този път ще му дадат ефективна присъда, дори тя отново да свидетелства като умоляваща майка.

Шийла повече не излезе от кухнята.

В отделението за детска литература също настъпи затишие — сега момиченцето държеше ръката на майка си и се оглеждаше смутено, сякаш се боеше, че страшната жена щеше да се върне и да му се развика отново.

Лайънъл се качи в галерията по спираловидната стълба от вито желязо и Дженифър го чу да сумти при вида на хаоса, в който гимназистите бяха превърнали тихата зона за учене. Тя преброи парите от глоби за просрочени заемни книги и прибра върнатите сидита в специалния шкаф, когато часовникът удари шест и половина, а после видя, че наконтената жена стоеше точно пред нея. Жената беше навела глава и търсеше нещо в чантата си.

Най-лошият възможен сценарий.

Щом жената вдигнеше глава, тя щеше да види Дженифър за първи път. Неподготвена, Дженифър знаеше какъв сценарий щеше да последва: две секунди мълчание, обичайният откровено шокиран поглед, а после решителен, отчаян опит за директен контакт с очи и весел, непринуден тон.

— Само тези книги... — каза жената, вдигна очи и всичко се разви точно както предполагаше Дженифър.

Жената прояви забележително самообладание, само след миг шокираното изражение отстъпи място на маска на пресилена ведрост. Тя старателно прикова поглед в очите на Дженифър.

Странно как пресилената преструвка, че всичко е наред, беше по-болезнена от безсрамното любопитство.

Дженифър постъпи както обикновено в такива случаи, усмихна се разсеяно и си представи, че се намира на някое от високите поля около дома ѝ и съзерцава реката. Ако се съсредоточи достатъчно, тя можеше да си представи проблясъка на преливащите нюанси на синьото рибарче.

Вдишай. Издишай. Това е проблем на другите хора. Не е твой проблем. Ти преживя достатъчно. Те само те гледат.

— Това е добра поредица — каза тя, пресегна се и взе една от книгите.

— Да. Да. Много добра. О, да. Харесват ни. Абсолютно. Обожаваме ги. — Жената почти се задъхваше от усилието да не откъсва поглед от очите на Дженифър.

Отново мълчание.

— Ще ми трябва вашата читателска карта — подсети я Дженифър.

Последва трескаво оживление и отчаяно тършуване в чантата.

Малкото момиченце се доближи.

О, боже.

— Знам, че е някъде тук, преди малко я видях. Не знам къде се е дянала.

В очите на момиченцето обаче нямаше следа от преструвка.

Започваше се.

— Мамо, мамо, тази госпожа има ужасен...

— Неее — извика жената, обръщайки се към детето. — Не, не, не. Никакви приказки, Араминта. Не. — Тя хвана момиченцето над лакътя. — Трябва да помогнеш на мама да намери картата. Хайде. Ела.

Жената почти натика главата на дъщеря си в дълбините на чантата.

— Но мамо...

— Араминта — сопна се жената. — Няма да ти повтарям. Днес ти не беше послушна. Държа се лошо.

— Но какво е това на лицето ѝ?

— Не, това вече е прекалено — изсъска жената с почервеняло лице. — Днес няма да има книги. Никакви книги. Непослушно дете. Никакви книги.

Дженифър донякъде се изкушаваше да се облекне на плота и да обясни всичко. Децата бяха прозорливи, задаваха разумни въпроси,

понякога искаха да пипнат, а после губеха интерес и продължаваха нататък. Но моментът за откровен разговор с Араминта беше отминал, тя вече плачеше.

— Не е честно. Ти каза, че ако не разбирам нещо...

Дженифър не можа да чуе по-нататъшните аргументи на Араминта, тъй като майка ѝ я помъкна към изхода на библиотеката, като не спираше да рови в чантата и да се кара на детето. Последва финална конфузна сцена до бутона за отваряне на вратата, когато в салона отекна разплаканият и треперещ глас на детето:

— Но тя има ужасен белег, по-страшен от този на Хари Потър. Много е грозен, минава през цялото ѝ лице.

Вратата се затвори и настъпи тишина.

Дженифър вдиша дълбоко и издиша бавно, после взе книгите, които момиченцето си беше избрало и ги върна в раздела за детска литература. Намирането на правилните им места на лавиците, Роулинг след Рийв, Хигсън преди Ибътсън запълни мислите ѝ и успокои пулса ѝ.

Когато тя се върна в приемната Шийла вече беше там и стоеше съвсем близо до Лайънъл. Шийла се покашля.

— Виж, ние с Лайънъл мислим да отидем да пийнем нещо след работа.

Дженифър погледна малкия обединен фронт за взаимна подкрепа.

— Никак не ви бива да лъжете — каза тя. — Добре съм. Наистина.

— Да, а аз съм Анджелина Джоли. Наистина — каза Шийла и въпреки бушуващите в нея емоции, Дженифър се засмя.

— Хайде, ела с нас — подкани я Лайънъл. — Вземи си нещата, ще се видим навън. Аз ще заключа.

— Освен това — продължи Шийла, — ако ти нямаш нужда от питие, аз имам. Синът ми се подвизава някъде на Ибиса и не може да каже две свързани думи, когато ми се обажда по телефона... всъщност той ми се обажда от дъжд на вятър. А другото ми синче, Рийс, не може да види кола, без да изпита непреодолимо желание да я подкара. Дори ако това е полицейска кола.

Дженифър отстъпи. Алкохолът щеше да заглади остриите ръбове на този кошмарен ден.

Първо господин Армстронг, после Араминта, Боже, дано това да не беше едва първата буква от азбуката на мъчителните инциденти, които я очакваха до края на седмицата.

Тя отиде в служебната тоалетна (твърде грандиозно име за малката стаичка, използвана от всички служителки в библиотеката) и среса косата си. Докато растеше, Дженифър тайно завиждаше за разкошната къдрава коса на братовчедка си, която винаги изглеждаше небрежно разпиляна, но сега тя беше доволна от своята: гъста завеса от руси коси, зад която можеше да се скрие просто като наклони глава.

Без да поглежда в голямото огледало зад гърба ѝ, Дженифър извади малко огледалце от несесера си и нанесе на устните си малко блясък. После остави несесера на перваза на прозореца до дезодоранта на Шийла и едно списание за живота на знаменитостите. По силата на някаква прищявка тя го взе и прелисти, клатейки глава на глупостите, които бяха написали за Кресида. Но снимката беше хубава. Дженифър връщаше списанието на мястото му, когато телефонът в чантата ѝ звънна и тя подскочи. Това беше сигналът, който тя беше избрала за новия номер на Кресида и ѝ се стори, че беше предизвикала обаждането гледайки снимката на братовчедка си.

— Казвай, какви са новините? — попита направо. Не последва отговор и Дженифър замълча, заслушана в дишането.

— Ако искаш, може да поговорим за времето — каза тя след малко. — Тук е кански студ и тази сутрин имаше скреж по колата. Там сигурно е топло?

Вместо отговор се чу глухо „ъх“.

— Крес — заговори тихо Дженифър, — какво има? Носталгията ли те мъчи?

Отново се чу сподавено „ъх“.

— Предполагам, че се притесняваш за онази трудна сцена в лагуната утре?

Когато този път не последва никакъв отговор, Дженифър се облегна на стената и каза отчетливо:

— Добре, чуй ме. Приеми го като безплатна психотерапия. Ти правиш това, което обичаш. И го правиш блестящо, това е факт. За бога, дадох ти няколко кошмарни статуетки от метал и плексиглас. Това, което ти предстои, не е нищо особено, просто още една тънкость на занаята, която трябва да овладееш. Не, не, не ме прекъсвай, Крес,

още не съм свършила. Сега ще повтаряш след мен, докато прогоним страха. — Дженифър погледна вратата, тъй като се чувстваше леко глупаво, но продължи: — Повтаряй след мен — аз съм талантива, умна и красива и ще им взема ума с изпълнението си. Хайде, искам да те чуя.

Последва пауза, след което Крес каза:

— Не мога да го запомня цялото.

Дженифър изсумтя.

— Ти кого заблуждаваш? Естествено, че можеш да запомниш едно просто изречение. На всичкото отгоре съм сигурна, че стоиш пред огледало и можеш да се гледаш, докато го казваш.

От другия край се разнесе тихо скимтене.

— Да, и аз така си мислех — каза Дженифър и премести телефона от другата си страна. — Също както онзи път, когато трябваше да кажеш онова ужасно нещо на Майк Игън и ти изигра цялата сцена.

— Човек не може да те заблуди.

— Не, сега дай да чуем репликата... аз съм талантива и...

Дженифър затвори очи и заслуша как Кресида повтаряше дума по дума онова, което ѝ беше казала. Отначало гласът на братовчедка ѝ леко потреперваше, но скоро се появи старата, уверена в себе си Кресида.

— Добре, добре, стига толкова — каза накрая Дженифър, — иначе шапките ти ще ти омалаят.

Както говореше, Дженифър чу приближаващите стъпки на Шийла, затова пристъпи до вратата и побърза да я отвори. Криейки телефона зад гърба си, тя каза:

— Излизам след минута. Извинявай, не си дадох сметка, че съм се забавила толкова. — Шийла изсумтя нещо в смисъл че Дженифър трябваше да яде повече целуозна храна, че навън е кучешки студ и дали може да побърза? Когато Шийла се отдалечи, Дженифър каза на братовчедка си: — Трябва да затварям, Крес, по-добре ли се чувстваш сега?

— Много по-добре. Благодаря ти, Джен, просто имах нужда да ме свалиш от перваза на прозореца.

— За теб винаги. Сега дай... дай смело напред. И ако се случи отново, знаеш къде да ме намериш. Чао, миличка. — Тя се

канеше да прекъсне разговора, но Кресида заговори отново.

— А ти добре ли си, Джен? Всичко наред ли е?

— Разбира се — отговори весело Дженифър. — Аз съм добре, съвсем добре. Аз винаги съм добре, няма нужда да питаш. Изчезвай.

Когато Дженифър прибра телефона в чантата си и остана облегната на стената още мъничко, с мисли зареяни от другата страна на Атлантическия океан, но после уговорката с Лайънъл и Шийла я пришпори и тя се отлепи от стената. Смяната на позата сякаш пропъди Кресида от мислите ѝ и на нейно място изникнаха Араминта и майка ѝ.

Тя вирна брадичка.

— Стига, това е техен проблем, не твой. — Но колкото и да ги повтаряше, тези думи ѝ звучаха като лъскавите, бодри думи на някой психоаналитик. Проблемът беше само и единствено неин.

Дженифър наведе леко глава, така че косата ѝ да падне напред, и отвори вратата.

ГЛАВА 4

Мак седеше във влака и се бореше с дрямката. Ако се унесеше, навярно щеше да пропусне Нюкасъл и щеше да се озове в Шотландия, а той нямаше необходимата закалка за това.

Нищо чудно, че се чувстваше изморен. Откакто О'Дауд му беше подал бокала с отрова, той беше излъгал сестра си, беше се конфронтирал с майка си, беше погребал старата си самоличност и се беше сдобил с ново име.

Гледаше през прозореца, без да забелязва препускащия пейзаж, но мисълта, че отново беше оставил сестра си да се оправя сама с Филида, го накара да извърне глава от страх да не зърне собственото си отражение в стъклото. Не му беше лесно да съобщи на Тес новината, че заминава, и Мак впрегна целия си талант на разказвач, за да измисли някакво достоверно обяснение. Но той не можеше да ѝ каже истината, да ѝ разкрие историята за Филида и сър Теди Монтгомъри. Освен непоправимия оптимизъм, Тес притежаваше и добро сърце — щеше да направи всичко възможно да намери изход от положението, който да не налага лъжи и измами.

Докато Мак знаеше, че такъв изход няма. Ако О'Дауд впиеше зъби в някого, човек трябваше да му се подчини или беше загубен.

Той беше избрал внимателно момента да поднесе лъжата на Тес. Те бяха излезли в градината. Тес седеше на един от железните столове, а той се беше подпрял на ниския каменен зид, а зад него се простираше поляната. Дори на слънце и на завет, навън беше „ободряващо“, както се изразяваше Филида. Мак беше напъхал ръце в джобовете на якето си, а Тес беше мушнала нейните в ръкавите на палтото си. И двамата зъзнеха, но предпочитаха да са навън, докато Филида възкръсваше бавно, приятна промяна след ровенето в кофите за боклук и претърсването на мебелите и шкафовете.

Отначало разговорът тръгна от неговия стар приятел от училище Боб, онзи, когото Мак бе използвал като извинение да отиде до Лондон.

Да каже на Тес за срещата с О'Дауд беше равносилно да ѝ съобщи, че отива да се срещне с Антихриста. А Боб постоянно се забъркваше в неподходящи, катастрофално завършващи връзки и беше напълно правдоподобно, че Мак за пореден път бе повикан да помогне на Боб да будува цяла нощ и да проклина женския род.

След това той и Тес заговориха за градината: напоследък моравата беше обрасла повече с мъх, отколкото с трева, храстите се нуждаеха от подкастриране, а Филида излезе навън, изкорени изсъхналите билки от големите глинени делви и ги напълни с торфена смес, за да са готови за засаждане на пролет — дали бе добър знак.

При първото затишие в разговора Мак каза:

— Помниш ли когато ми каза, че всеки момент ще се случи нещо добро? Е, аз не исках да ти давам напразни надежди преди да е станало, но аз не отидох да се видя с Боб в Лондон, а с един издател... във връзка с написването на един пътеводител. — Предусетил ентузиазиранияте въпроси, които всеки момент щяха да се посипят от устата на Тес, той побърза да ѝ каже, че възложителят беше малко издателство на име Сайдкар Импринт някъде във Воксхол, и че един от хората там навремето бил работил в списание за пътешествия, (което вече не съществувало) и бил впечатлен от някакви статии за Корнуол, които Мак бил изпратил — той беше посетил Корнуол през онази година, когато времето се беше затоплило дотолкова, че човек да може да излезе навън без палто.

Тес кимна бавно. Гарнирането на големи лъжи с малки парченца истина беше умение, което Мак беше овладял, докато работеше за О'Дауд. Когато се правеше ловко, хората се хващаха на лъжите на драго сърце. В действителност нямаше никакъв пътеводител, никакво малко издателство, никакво закрито списание. Но Мак беше ходил в Корнуол.

— Цяла книга — промълви замечтано Тес, когато Мак пусна голямата бомба.

— Командироваат ме на север, в Нортъмбърланд^[1]. Ще отседна там за известно време. Най-много два месеца, но мога да се прибера у дома веднага, ако възникне някакъв спешен случай...

Той видя как радостта ѝ угасна, почти видя как ведрото настроение я напусна. Мускул по мускул. Даде ѝ време да свикне с

новината, отклони поглед, докато Тес с усилие овладя изражението си, за да не се разплаче.

— Много съжалявам, Тес, че те оставям сама с майка, но ти знаеш колко много ми трябва пари. — Мак видя как пръстите ѝ шаваха под ръкавите.

— Аз мислех, че мразиш севера — каза накрая тя. — Дойде ми като гръм от ясно небе. Радвам се за теб, наистина. Тук няма да усетим отсъствието ти.

Мак се запита защо Тес не притежаваше дори една стотна от неговото умение да лъже. Навярно защото той го беше овладял с практика. А сега щеше да го усъвършенства.

Влакът приближаваше гара Питърбъроу и Мак спря да мисли за Тес, тъй като мъжът срещу него стана, облече палтото си и тръгна към вратата на купето, за да слезе. Мак изчака да види дали някой щеше да се качи и да седне до него, но когато влакът потегли, в купето останаха само той и трите празни седалки около масичката. Вагонът беше полупразен. Защо това го учудваше? Кой нормален човек би тръгнал на север през февруари, освен ако не го заплашваха с опрян до челото пистолет?

Внезапно във въображението му изникна образът на О'Дауд с револвер в ръка.

Хъм, револверът определено не беше зареден с халосни патрони, както се увери Мак в схватката си с Филида, последвала веднага след разговора му с Тес.

Тя се беше появила през задната врата веднага щом Мак и Тес започнаха да обсъждат датата на неговото отпътуване. По елегантната ѝ тъмносиня пола и блуза в цвят старо злато и красиво сресаната коса, той разбра, че Филида беше пила.

Тя прекрачи прага и тръгна към тях с бавна, внимателна походка, сякаш се стараеше да наподобява нормално движение. Мак си спомни как като малък майка му ходеше с широки, бързи крачки и той трябваше да подтичва, за да не изостава от нея.

Без да погледне Мак, Филида поздрави Тес с „добро утро“ и смутената Тес скочи и ѝ предложи първо стол, а после и чаша чай.

До връщането на Тес единствените думи на Филида бяха „какво добро дете“ и Мак кипна вътрешно. Кипенето се усили, когато Тес ѝ подаде чашата и чинийката от фин костен порцелан — още един

реквизит, с който Филица убеждаваше сама себе си, че все още владее положението. Всички се престориха, че не виждат неудържимото треперене на ръката ѝ.

Тес гордо събщи на Филица, че са му възложили да напише пътеводител. Мак и тогава не каза нищо. Отговорът ѝ, наред с многозначителната извивка на веждите ѝ, го удари по болното място.

— Това не е твоят обичаен... ресор — каза тя, — освен ако няма да дебнеш местните хора?

Дори умолителният поглед на Тес не можа да удържи Мак на мястото му.

После се разрази същата битка, която се водеше откакто той беше започнал да работи за О'Дауд, когато той призна, че е тръгнал по грешен път и тя заяви без заобикалки, че е пропилял образованието си: О'Дауд беше представител на най-големите негодници сред журналистите и се занимаваше с най-презряната форма на журналистика.

— Мръсна, гадна, която буди най-ниските инстинкти на аудиторията. — Гласът ѝ ставаше все по-суров и жесток. — А ти, ти разви моралните ценности на хиена.

В този миг Тес беше изпискала „мамо!“ и Филица беше замълчала, а Мак се беше върнал на мястото си на зида, вбесен от тази несправедливост. Ами нейният морал! Нали тъкмо нейните съмнителни ценности го бяха катапултирали обратно в света на О'Дауд?

Гневът продължаваше да бушува в Мак, когато Тес отиде да потърси статията за Нортъмбърланд, която беше видяла в едно списание в банята на Филица.

Мак се доближи до нея веднага щом Тес се отдалечи. Студът, който лъхаше от Филица, беше по-смразяващ от февруарския вятър.

Той видя как майка му се отдръпна от него, както бе правила винаги, още преди неговия зрелищно катастрофален опит да тръгне по нейните стъпки в журналистиката.

Което само усили гнева му, затова, макар да не се надяваше на откровен отговор, Мак реши да я попита за сър Теди, пък дори само за да види как надменността ѝ се срива.

— Ти си писала за културната рубрика на „Екоу“, нали? — попита той. Филица кимна.

— Сигурно е било фантастично да си в сърцето на Лондон през осемдесетте.

Кимване.

— Сигурно е трудно да си спомниш всички лица и имена от онова време?

— Донякъде. — В гласа ѝ прозвуча неувереност.

— Помниш ли някой на име Теди.

Това беше „размекващ“ въпрос, подготовка за предстоящия удар с името на Монтгомъри и Мак очакваше да види реакция на предпазливост. Вместо това тя извърна нейното красиво, състарено лице към него с изражение на паника, с разширени очи и полуотворена уста.

— Кой ти каза за Теди? — попита Филида с нисък, настойчив глас. — Кой ти каза?

Мак беше шокиран. Значи беше вярно... боже, ако беше отворил кафявия плик...

Когато той успя да отговори, че О'Дауд му беше казал, ръката ѝ се вкопчи в неговата.

— Мръсна свиня, защо ти е казал? То беше лудост, глупава страст. Никой не знаеше. Никой.

Побиха го тръпки от сълзите в очите ѝ, защото това беше най-нетипичното нещо за Филида, което бе виждал някога. Дори сега, докато седеше във влака на стотици километри от нея, му секна дъхът.

— Какво точно каза О'Дауд? — попита тя почти истерично, впила пръсти в ръкава му.

— Че сте имали връзка.

— Само толкова?

„Само толкова? Това е повече от достатъчно!“ — искаше му се да извика, но вместо това коленичи и се опита да я утеши, обхванал с длани ръцете ѝ.

Когато Филида се успокои, Мак я посъветва да отиде да си полегне, помогна ѝ да стане от стола, помоли я да се държи прилично в негово отсъствие, тъй като Тес не можеше да я проверява постоянно, както правеше той, защото ако тя пиеше вкъщи сама и нещо се случеше.

— Не започвай отново — каза Филида, но без обичайното раздражение. — Аз вече не пия сама. Само в пъба, в компания. Това не

е грях.

Мак не възрази и точно преди да влезе в кухнята тя се извърна с леко олюляване и се усмихна. Загадъчната усмивка се приземи някъде около саксиите с цветя, но Мак се почувства по-добре, обзе го надежда, че Филида се опитваше да се вземе в ръце.

Няколко минути по-късно, когато Тес се върна с розов термофор в ръка, ведрото чувство се спуска.

— Пийни една глътка — каза тя с леден глас.

В много други семейства поканата да опиташ на вкус съдържанието на грейка с гореща вода би изглеждала странна, но Мак я надигна и усети как водка с лек гумен привкус опари гърлото му.

Отново го беше направила на глупак... но не и за сър Теди Монтгомъри, това беше сигурно. Неприкритата болка беше сигурен знак, че Филида казваше истината.

Тес взе термофора от ръцете му и го разтърси, сякаш искаше да удуши гумената бутилка, и каза:

— Значи ето къде прелива съдържанието на бутилките, но къде са празните шишета?

Мак си спомни усмивката на Филида и се насочи към най-близката саксия. Той зарови ръка в студената пръст, напипа нещо твърдо и гладко и извади пълна бутилка с водка. Вероятно имаше още — някои от тях празни — в другите саксии.

— Браво, Филида, вече отглеждаш бутилки вместо растения — процеди той, но си мислеше: *толкова хитра ли си била и по отношение на сър Теди Монтгомъри? Заблуждавала си всички, водела си ги за носа?*

Влакът спря рязко и в багажното отделение над главата му се катурна една тъмночервена раница. Раницата беше сложена върху анорак от полар и Мак ги изгледа кисело. Никога не си беше представял, че можеше да притежава такива вещи. Но той никога не си беше представял, че ще стане Мат Харпър, автор на пътеписи и запален планинар.

Намирането на новото име беше отнело почти цяла сутрин пред компютъра. На страница трийсет от резултатите за „автор на пътеводители“ на търсачката Мак беше открил своя човек. Нямаше снимки, а само лаконична биография, която гласеше: „На 29 години,

роден в Уеймаут, автор на две книги за туристически обиколки в Югозападна Англия. Понастоящем живее в Бристол.“

Той нямаше да се затрудни да отговаря на брилянтното лично име, а добрият стар Мат беше напълно непознат в социалните мрежи.

Големият, анонимен Бристол също беше идеален. Мак познаваше града почти толкова добре колкото познаваше Бат и за разлика от Бат, Бристол не привличаше посетители от мразовития север, тръгнали по следите на проклетата Джейн Остин и копнеещи да говорят за това.

Единственият риск за прикритието на Мак беше невзрачният, лишен от амбиции Мат Харпър внезапно да прояви някакво привличащо публичното внимание поведение, като например да тича гол сред тълпи монахини. Или да се появи в някое токшоу.

Количката със закуски и напитки тръгна на своя тронав рейс през вагона и той извади няколко банкноти от портфейла си.

Вътре нямаше друго, тъй като Мак го беше изпразнил от всичко, което носеше истинското му име. Единствената вещ, която си беше оставил, беше паспортът, сега заключен в куфара му. О’Дауд щеше да получи инфаркт, ако знаеше, но Мак щеше да има нужда от паспорта си, ако му се наложеше да долети спешно до дома. Той прелисти няколко от пътеводителите за Нортъмбърланд, които беше наредил на масичката, но мозъкът му отказваше да поеме повече информация за гори, замъци и безкрайни крайбрежия. Той отвори една от туристическите книжки на Мат Харпър за пешеходните маршрути на Югозападна Англия, които беше открил в една книжарница в Бат. За щастие, „Пътеводител за пешеходни разходки по крайбрежието на Дорсет“ и „Разходка в Северен Съмърсет“ бяха тънки книжки, които той лесно можеше да прочете и запомни, а не някакви дебели томове за карането на каяк в разтопените снегове в Хималаите. Освен това в текста нямаше изявления от типа на „Защото аз съм висок метър и деветдесет и имам рижа коса“. Стилът беше приятно анонимен, но убийствено скучен — ако Мат Харпър беше обиколил Висящите градини на Семирамида, той щеше да отдели половин час да описва почвата.

Мак изостави пътеводителите и отвори папката на О’Дауд, като прегледа набързо подробностите за Кресида Чартуел — наградите на БАФТА^[2] и Лорънс Оливие^[3], залозите и спекулациите за вероятността тя да спечели Оскар до две години след пристигането ѝ в

Холивуд, нейните бивши любовници. Нямахме много информация за онази Дженифър, а наличните данни го депресираща — особено фактът, че тя беше секретарка на „Драматичния състав Бриндли и Ярфийлд“. Супер — мразовит север, дива пустош и любителско театрално изкуство, оставаше да добавим малко национални танци и екстазът щеше да е пълен.

Единствените други факти се отнасяха до нейното образование (умно момиче), свободната година между завършването и колежа (доброволческа служба в Ботсуана) и следването ѝ, специалност актьорско майсторство в Манчестърския университет (беше се отказала два месеца, преди да се дипломира). Дванайсет месеца пълно мълчание, преди да постъпи на работа в местната библиотека в селище на име Тайнфорт.

Оттогава тя работеше там.

Никакви значими гаджета сред момчетата, с които беше излизала в университета и пълна суша оттогава насам. След като прочете това, Мак си измисли приятелка. Ако тази Дженифър беше толкова загоряла за мъж, той трябваше да ѝ покаже от самото начало, че не предлагаше нищо повече от приятелство.

В изготвеното от О’Дауд досие на Дженифър липсваше снимка и някъде в дълбините на ума на Мак се оформи въпрос, който той побърза да прогони.

Влакът отново забави ход, тъй като навлезе в някакво забравено от бога място на име Донкастър, и Мак отново погледна багажното отделение над главата си. Раницата и аноракът бяха само две от нещата, които бе купил в онзи потискащ следобед, когато излезе да се оборудва за своята „шотландска ваканция“. Сред покупките имаше нещо, което се казваше „ветроупорно, водонепроницаемо яке“, но приличаше подозрително много на грозен шушляк, два чифта дебели туристически панталони и няколко чифта дебели чорапи. Фактът, че тези неща му придаваха вид на глупак, прежулваха кожата или се хлъзгаха, не се споменаваха в търговските им описания. Когато стигна до избора на туристически обувки, Мак изпитваше неудържимо желание да избяга от магазина, викайки с пълно гърло.

Мисълта за Филида му помогна да се опомни. Той и Тес не ѝ казаха, че бяха унищожили заровените запаси от алкохол, но тя явно сама го беше установила, тъй като излезе от къщата много сърдита и

затръшна вратата. Мак усети вибрирането на стените в своя апартамент.

С отекващ в главата звук на затръшнатата врата, Мак избра чифт туристически обувки, които го убиваха най-малко. Постоянно трябваше да си напомня, че е запален турист. Божичко, как обичаше преходите — за предпочитане от колата до къщата. В знак на плах бунт той добави ярка лента за глава към купа с покупките и когато се върна вкъщи, се зае да придаде овехтял вид на новата си екипировка. Особено приятно му беше рендосването на туристическите обувки с шкурка: един вид отмъщение за онова, което те щяха да причинят на краката му.

Останалата част от следобеда бе заета с купуването на другите реквизити, които щяха да му помогнат да изиграе ролята на Мат Харпър. С прискърбие си купи кафяво сако туид, което повече подходеше на писател; няколко широки пуловери вместо неговите обичайни тениски с умни надписи и два чифта потресаващи дънки. Следващата спирка беше „магазинът за мъжки обувки“ — за класически обувки с връзки, които го депресираща само като ги погледнеше.

Мак си купи и няколко чифта очила от една сергия, тъй като му придаваха по-прилежен вид и можеха да бъдат оставяни по маси и барове, подчертавайки неговата творческа разсеяност. Той беше забелязал, че разсеяността снижаваше предпазливостта на хората, които започваха да внимават да не забравиш нещо, вместо да те държат под око. По същата причина той си купи цял куп бележници и написа името си на първата страница.

Мак тъкмо си взе кафе и шоколад от количката, когато мобилният му телефон звънна и виждайки на екрана номера на О' Дауд, той стана и отиде в тоалетната.

— Слушай — каза О' Дауд, без да си губи времето с любезности, — третият участник ще те посрещне на гарата в Нюкасъл, за да ти даде ключ от квартирата в Бриндли — Вили Бриндли №3. Намира се нагоре по баира над фермата на Роузби. Той ще ти даде пари в брой, обади му се, когато ги свършиш, човекът ще ти даде номера си. Не се притеснявай, той умее да пази тайна, държа го с такъв компромат, че твоят бледнее в сравнение с неговия. Той ще ти даде и мобилен телефон.

— Аз вече си имам.

— Сериозно? А пък аз мислех, че си говорим по канап с тенекиени консерви. Слушай, тиквенико, от сега нататък ще използваш само новия телефон. И няма да звъниш в кабинета ми и да оставяш съобщения. Само трима човека знаят с какво се захващаш: ти, аз и големият гадняр там горе, така че си дръж езика зад зъбите, иначе всичко ще изтече като конска пикоч. Други въпроси?

— Да, за дневниците и снимката.

О’Дауд се засмя.

Мак се върна на мястото си и изпи изстиналото кафе, но прибра шоколада за по-късно. Изкушаваше се да позвъни на Тес. Споменът за сестра му, която беше дошла да го изпрати на гарата в Бат, с Габи на ръце и заобиколена от Джо и Фран, му причиняваше болка. Особено начинът, по който го гледаше Джо, сякаш историята за пътеводителите му беше приседнала в гърлото.

Кошмарно е единственият човек, на който се възхищаваш, да надуши нещо гнило и това да си ти.

Той постоянно си напомняше, че няма друг избор и когато всичко свършеше и О’Дауд ги оставеше на мира, той щеше да върне дълговете си, дори да потърси помощ за Филида, ако тя се съгласеше да ѝ помогнат. Макар че беше по-вероятно Мак да се озове в съда, а адвокатите на Кресиди Чартуел да го разкъсат на малки парчета.

Той на подсъдимата скамейка или неговото семейство в чистилището? Отговорът беше еднозначен и ако Мак съумееше да изиграе добре картите си, можеше да се измъкне сух от водата.

С тази мисъл той погледна решително през прозореца и усети възраждането на едно чувство, което не беше изпитвал отдавна. И определено не беше очаквал то да го споходи сега. Тръпката на преследването, без капка съмнение.

---

[1] Нортъмбърланд (англ. Northumberland е историческо и церемониално графство (от 2009 е самоуправляваща се унитарна единица) в Североизточна Англия, което граничи с Шотландия на север, със Северно море на изток и с графствата Дърам и Тайн и Уиър на юг и Къмбрия на запад. — Б.пр. ↑

[2] Наградите на БАФТА (Британската академия за филмово и телевизионно изкуство) се дават всяка година, като се отнасят за

всички националности, въпреки че има награда за Най-добър британски филм и Най-добър дебют. — Б.пр. ↑

[3] Британските награди „Лорънс Оливие“ се присъждат за високи постижения в театралното изкуство. Тези „Оскари“ на сценичното изкуство се връчват всяка година от 1976 г. насам в четири основни категории — театър, опера, мюзикъл и личност. При основаването им се наричат „Награди на обществото от Уест Ейд“, а през 1984 г. им дават името на един от най-изявените британски актьори на 20 век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Дженифър слезе от главния път и подкара по черния коловоз, мина внимателно по решетката за добитъка и спря колата. Кокичетата вече бяха поникнали, но нарцисите още се криеха, едва подали глави от земята. Тя изключи двигателя и се вслуша.

Нищо.

Тук, на този малък път с изглед към възвишенията и реката, тя почувства как смущението и гневът, които не я бяха напускали от вчерашните инциденти с Армстронг и Араминта, се стопиха. Слава богу за свободните полудни. Понякога Дженифър просто имаше нужда да си почине от преструвките, че всичко е наред, от тази нейна нова склонност да замазва неприятностите, сякаш беше виновна тя, а не другите.

Тя посегна за якето си, тъй като знаеше, че яркото слънце създава лъжливо впечатление, че навън е топло, и слезе от колата, за да погледа овцете. Тук бяха тънкорунните овце Лестър, рядка местна порода, които всеки момент трябваше да се оагнят.

Когато беше малка, тя ги намираще за грозни, нахални и с костеливи муцуни. Сега Дженифър настръхваше, ако чуеше някой да ги обижда. Те бяха плод на кръстосването на две знаменити шотландски породи овце, красиви по свой начин и залог за доброто име на фермата и на семейството ѝ.

Освен това какво право имаше тя да се произнася като арбитър по красотата?

— Малко остава, момичета — провикна се тя и се засмя на пълната липса на интерес от страна на овцете.

Вятърът подхващаше и развяваше малките снопчета вълна, останали по оградата, а клоните на дърветата край реката се огъваха под напора му. Горе дърветата отдавна се бяха огънали по посока на преобладаващите ветрове и сега създаваха впечатлението, че се канят да тръгнат на разходка, тласкани от вятъра. Лишеите, с които бяха

обрасли, им придаваха вид сякаш вече са се покрили с нереален, флуоресцентен цвят.

Тук всичко беше по-просто: овцете, земята, тревата, дърветата, небето. Обикновено Джен можеше да стои тук с часове и да вдишва с пълни гърди, но вятърът беше леден и тя започваше да измръзва дори през якето. Дженифър се върна в колата и включи отоплението.

На минаване покрай едрия овен Съфолк, тя намали ход и свали прозореца. Той беше набит мъжкар, който макар да изглеждаше тромав и рунтав, можеше да строши врата на по-деликатните овни от породата Лестър.

— Здравсти, Уинстън — извика Джен и овенът отстъпи няколко крачки назад, заклати се, после се обърна и побягна.

Знае само да преживя и да опложда.

Тя стигна до разклонението на пътя, поколеба се и сви наляво. Тук черният път беше по-неравен и тесен и я изведе пред малка каменна къща със зелена врата. Вратата се отвори и млада жена изнесе сушилня, отрупана с бебешки дрехи. Когато жената вдигна ръка да помахна на Джен, вятърът подхвана чифт бебешки ританки и ги залепи за лицето ѝ, но тя бързо овладя положението.

— Идеален ден за постиране — каза тя, щом Дженифър слезе от колата, — ако си достатъчно силна да се пребориш с вятъра.

Дженифър знаеше, че в честен бой между вятъра и нейната снаха Брайони, вятърът най-вероятно щеше да загуби. Овенът Съфолк също нямаше никакъв шанс. Брайони беше „чистокръвна“ фермерска дъщеря и беше ненадмината в тази роля. Енергична, отлична ездачка, висока почти колкото брата на Дженифър, който беше снажен мъжага, тя подходеше към всичко с увлечение и жар, включително и към майчинството. Но днес очите ѝ бяха зачервени и Джен долови, че причината не беше във вятъра.

— Как е Луиз? — попита Дженифър и сякаш по сигнал от къщата се разнесе силен рев.

Брайони завъртя очи към небето.

— Кисела е, защото ѝ никнат зъби. Чуй как реве. — Тя влезе в къщата и се върна с бебето, опаковано в спалната си торба. Луиз риташе сърдито и плачеше, лицето и беше мокро и розово.

— Ах, ти — каза Брайони, като изви главата си назад, за да избегне юмручетата на бебето, — какво ще си помисли леля Джен за

теб?

Луиз очевидно нехаеше за мнението на леля си и продължи да се опитва да се измъкне от спалната торба и от ръцете на майка си. Но Брайони беше свикнала да усмирява значително по-едър добитък, така че Луиз си губеше времето.

— О, за бога — въздъхна изморено Брайони след един особено яростен изблик и Дженифър се запита колко по-трудно щеше да стане за снаха ѝ, когато овцете започнеха да се агнят и Дани нямаше да може да ѝ помага с нощното будуване край бебешкото креватче.

— Искаш ли да взема Луиз за няколко часа? — предложи тя. — Мама ще се зарадва, а ти ще можеш да поспиш.

— Не, не. Не мога да го направя. — Нещо в гласа на Брайони подсказваше, че тя щеше да се подаде на убеждаване.

— Хайде, ще взема твоята кола с бебешката седалка, ти ще докараш моята по-късно, когато дойдеш да прибереш Луиз.

Беше забавно да видиш как веднъж взела решение, Брайони натовари бебето в колата с обичайната си енергичност, намести го в столчето и го пристегна сръчно с колана. Луиз се ядоса още повече и се опита да им спуска тъпанчетата с възмутения си рев, но когато Дженифър подкара колата, ревят притихна и спря щом стигнаха до разклонението на пътя, като този път свиха на дясно. Джен видя как Луиз вдигна ръчичка към устата си.

Когато Дженифър видя родния си дом в далечината, момиченцето беше заспало.

Дженифър често оприличаваше разположена в гънката на долината и заобиколена от полета от всички страни Лейн Енд Фарм на голям каменен кораб, който беше пуснал котва сред море от зеленина. Самата фермерска къща беше носът, пък макар и заоблен; широкият двор беше палубата, а скупчените в полукръг плевни и навеси в другия край на двора представляваха кърмата. С малко повече въображение човек можеше да си представи, че овцете в пасбищата наоколо бяха бели дантели от морска пяна по гребените на вълните.

Джен паркира колата на двора и изнесе внимателно Луиз. Бебето реагира само с леко потрепване на клепачите и продължи да спи, докато тя мина внимателно покрай струпаните палта и гумени ботуши на верандата.

— Донесох ти подарък — каза Дженифър, отваряйки вратата на кухнята. Майка ѝ, която прибираше една чиния в най-горния рафт на бюфета, отвърна:

— Ако е поредното гърло за хранене, можеш да го върнеш обратно. — След което се обърна и видя, че подаръкът беше нейната внучка. Тя взе нежно Луиз на ръце и усмивката преобрази лицето ѝ. Лице с правилен нос и високи скули, за което Крес обичаше да се шегува, че принадлежеше на херцогиня, но се беше озовало при фермерска съпруга. Осанката на майка ѝ, с изправен гръб и високо вдигната брадичка, подсилваше впечатлението, че тя беше от друго тесто и човек не трябваше да ѝ се пречка в краката. Този маниер беше запазен главно за онези, които предизвикваха нейния гняв; с любимите ѝ хора тя беше сърдечна като всяка румена фермерска съпруга, а с децата беше мека като памук. Близките ѝ трябваше да внимават само когато видеха на лицето ѝ „киселата физиономия“, както казваше Рей, бащата на Дженифър. Тогава беше най-добре да си мълчиш, да си намериш някаква работа по-далеч от нея и да се надяваш, че не ти си причината за нейното недоволство.

Докато майка ѝ люлееше на ръце Луиз, Дженифър съблече якето си и отиде да надникне в кутията за сладкиши. Днес вътре имаше сладкиш с кафе, с плътна глазура, набодена с лъскави орехи.

— Сладкишът изглежда добре — каза тя, отрязва си едно парче и го занесе на масата.

— Предполагам, че не си намерила за необходимо да обядваш, преди да излезеш? — попита майка ѝ.

— Напротив, но съжалих горчииво. Мислех да опитам новото заведение зад болницата. Обаче сандвичът имаше странен вкус и не го доядох.

Майка ѝ направи физиономия.

— Канех се да ти кажа да не ходиш там. Нали знаеш Крейг, който помага когато правим силажа?

— Крейг с орловите нокти, който отглежда порове в кухнята си?

Майка ѝ кимна.

— Неговата дъщеря е купила закусвалнята.

Дженифър едва не се задави със сладкиша.

— Чудно, сандвичи с месо от порове.

— Не говори глупости — смърри я майка й. — Месото на поровете не става за ядене, може дори да е незаконно.

Джен продължи да яде сладкиша, но вече с по-малко удоволствие. Докато дъвчеше, тя гледаше как ръчичката на Луиз се уви около един от пръстите на майка й и отново изпита онова усещане за покой, което я беше обзело на път за дома, макар че засега не можеше да го нарече доволство.

Тук, в кухнята, всичко беше сигурно и познато — часовникът тиктакаше, печката на газ и дърва излъчваше топлина, голямата дървена маса беше пропита със спомени за семейни вечери.

— Алекс пак се обади — каза майка й и усещането за покой се изпари. Тези думи бяха натоварени с най-различни неща: намек за неодобрение, задето Дженифър не беше върнала предишното му обаждане и най-кошмарното, очакването, че тя трябваше да грабне телефона веднага, защото Алекс явно все още се интересуваше от нея и колко дълго смяташе Джен да си играе с горкото момче?

— Той спомена нещо за вечеря с Хеншоу? Нещо за Карлайл в сряда? Каза, че ще те вземе в седем часа.

За Дженифър този кошмарен оптимизъм в очите на майка й беше непоносим.

— Я да видим какво правят малките — каза тя и почти хукна към малкия телевизор, поставен на конзолата до прозореца, макар да беше наясно, че майка й нямаше да се хване на въдицата на тази тромава смяна на темата. Инсталирането на четирите камери в обора за агнене беше нововъведение, което позволяваше на баща й да следи случващото се там. Когато звукът беше включен и усилен достатъчно, човек лесно можеше да чуе характерното блеене на овцата, преди да роди. Овцете обикновено се агнеха нощем и благодарение на технологичното нововъведение баща й можеше да стане през нощта и да види какво става, вместо да ходи до обора в най-тъмните и студени часове.

Дженифър включи монитора, увеличи звука и изчака да се появи образът на екрана, разделен на четири части. Агненето едва бе започнало и тя не очакваше да види нещо особено, но в един от квадратите тя видя баща й и брат й, наведени над една овца. Джейн увеличи звука, но не успя да различи думите им.

— Чух, че са намерили наемател за къщата до тази на господин Армстронг — каза през рамо тя. — Соня спомена нещо за някакъв писател?

Още докато изричаше тези думи Джен знаеше, че допуска грешка.

На лицето на майка ѝ се появи прословутата кисела физиономия.

— Човекът е само писател, мамо, не е журналист — побърза да добави тя, но майка ѝ изсумтя презрително и Дженифър реши, че ще бъде най-разумно да си вземе якето и да отиде да види как се справяха Рей и Дани.

В това настроение майка ѝ приличаше на свирепа лъвица, която бранеше малките си.

Навън светлината изглеждаше немощна и след топлината в кухнята студът я прониза рязко, но в най-малкото помещение на обора лампите за греене на агнетата къпеха всичко в топло сияние. Комбинацията от сладкото ухание на сено и познатата миризма на овце проникна дълбоко в Джен, изпълвайки я с увереност, че тук тя беше в пълна безопасност, както когато беше дете. Когато беше старата Дженифър.

Тя надникна в два от боксовете и новородените агънца с още неукрепнали крачета вдигнаха глави и забляха с високи, тънки гласчета. Гледаха я с онзи съвършено удивен поглед, с който се раждаха всички агнета и се клатушкаха на тънките си крачета, с все още жълта от плацентата вълна.

Баща ѝ и брат ѝ бяха по-навътре, баща ѝ гледаше как Дани се опитваше да насочи едно малко агне под овца със заклецена в дървена скоба глава. Овцата ставаше все по-неспокойна, тъй като не можеше да извие глава и да види какво става.

— Здравей, миличка — каза баща ѝ с топла усмивка. — Много си хубава.

Джен видя как Дани насочи агнето към вимето и се опита да попречи на овцата да го изрита със задните си крака. Това беше деликатна маневра и Джен винаги се възхищаваше на безупречната координация в движенията на нейния едър, често тромав брат. След няколко безуспешни опита агнето засука, размаха доволно опашка, овцата се размърда възмутено, а после притихна. Това беше моментът,

в който майката, която бе загубила собственото си агънце, приемаше чуждото като свое.

Дани се изправи и се усмихна, но усмивката почти моментално се трансформира в нещо по-дяволито и Дженифър отгатна, че някой по-рано днес беше станал обект на шеговитите пакости на нейния брат и Дани искаше да ѝ се похвали. Рей открай време обичаше деликатните закачки, а Дани грубоватите. Джен приемаше това като знак за здрава и непресторена връзка между баща и син.

— Казвай — подкани го тя. — Какво си направил този път?

Рей се намръщи.

— Не съм сигурен, че трябва да знаеш, Джен.

Дани наведе глава с пакостлива усмивка.

— Тогава ще попитам мама — каза тя и се престори, че тръгва към къщата, но гласът на баща ѝ я настигна:

— По-добре да си остане между нас тримата.

— Отнася се за госпожа Чамбърс — добави Дани.

Любопитството на Дженифър се разпали. Госпожа Чамбърс беше убийствено ефективна, като някакъв безотказен хербицид, без нея не минаваше нито една църковна сбирка, нито един благотворителен базар, нито една местна инициатива. Когато дамата стана председател на Обедния клуб, майката на Джен и останалите членове на комитета останаха с впечатлението, че до този момент бяха поднасяли на местните пенсионери не храна, а огризки.

— Мама беше поела домакинството на събранието на Обедния клуб — обясни Дани, — затова аз се постарах да стоя по-далеч, докато не си заминаха всички коли, а след това се вмъкнах вкъщи, за да си взема няколко бисквити. Обаче госпожа Чамбърс чакала някой от нейните глупави синове да дойде да я вземе. Аз само влязох и веднага излязох, но чух как госпожата поучаваше мама за правилния начин да се готви говеждо. Трябваше да видиш как мама мачкаше края на покривката. И тогава видях, че мониторът на камерата в обора е включен.

— Аз го бях включил, за да следя какво става, докато закусвах, но без звук. Забравих да го изключа — услужливо добави Рей.

— Госпожа Чамбърс седеше с гръб към екрана, а мама беше заета да усуква края на покривката. — Очите на Дани заблестяха при спомена. — Затова аз дойдох тук и...

— Той... — Рей не можа да довърши изречение, задавен от смях.
— Какво? Какво направи? — попита Дженифър.
— Показах ѝ задника си. — Дани изглеждаше много доволен от себе си.

— Голия си задник — потвърди Рей.

Дженифър вече се тресеше от смях.

— Само наполовина — уточни напълно сериозно Дани, — направих го съвсем бързо.

В този момент Рей се разсмя отново и се наложи да приседне на една бала сено.

Смехът им секна, когато вратата на обора се отвори и се появи майката на Дженифър, с очи, които хвърляха мълнии, и със събудената Луиз на ръце.

Рей се изправи рязко.

— Здравей, скъпа. Джен не каза, че Луиз е тук. — Той вдигна плахо ръка и помахна на момиченцето.

— Не обръщайте внимание на Луиз — каза майката на Дженифър с леден глас, гледайки ту Дани, ту Рей. — Много интересни неща може да научи човек, ако гледа камерата в обора.

— Ох, да му се не види — въздъхна Дани, — екранът в кухнята пак ли е включен?

— Да, и звукът също е усилен докрай.

— Аз съм виновна — обади се Дженифър. — Съжалявам.

— Виж, Брен — започна Рей, — просто се пошегувахме, нищо повече.

— Нищо повече? Тя можеше да ви обвини в сексуален тормоз.

Тримата очакваха киселата физиономия, но тя не се появи. Вместо това се разнесе смях, отначало тих, след това все по-висок и неудържим. Смехът беше заразителен и вече всички се заливаха от смях, дори Луиз.

Джен искаше тази атмосфера на смях и новородени агнета да продължи завинаги.

— Трябва да си благодарен, че госпожа Чамбърс не се е обърнала — каза тя на Дани. — Тя сигурно щеше да намери кусури на бузите ти.

— Да — съгласи се Дани през смях, — но щях да получа първа награда за наденицата.

ГЛАВА 6

Вкопчен във вратата на таксито, Мак се бореше да запази равновесие под силния напор на вятъра и се затрудняваше да си спомни тръпката на преследването, която го беше споходила във влака.

— Това ли е — попита той, като се огледа, — това ли е цялото Бриндли?

— Хайде де — отговори таксиметровият шофьор. — Операта е зад онзи хълм, а казиното е точно зад ъгъла.

Мак не се засмя, но дори да бе опитал да прояви чувство за хумор, вятърът щеше да отнесе смеха му. Улично осветление нямаше, но той видя един ред ниски, тантурести каменни къщи, които вероятно бяха Вили Бриндли. Мак изви врат наляво и видя две по-големи, отделени къщи, също от дялан камък. Погледна надясно. Нищо, само един пътепоказател. Вероятно на него пишеше: „Цивилизация: 450 км в тази посока“.

Той знаеше, че на Север беше така. Рахит и платнени каскети.

Шофьорът слезе от колата, отвори багажника и извади куфара и раницата, а Мак се обърна да огледа. Ниска ламаринена барака, две къщи и нещо, което приличаше на магазин.

Той регистрира площадка за игра с няколко подмятани от вятъра люлки и очукана стара пързалка.

— Добре ли си? — попита шофьорът.

Не, натовари обратно багажа ми и дай да изчезваме оттук.

— Да, мястото е чудесно. Далеч от всичко, точно както обичам. Нищо да не ме разсейва от моите мисли и писането. Изглежда, че има много хубави маршрути за разходки. — Той махна с ръка към черната пустош.

— Аз не си падам по ходенето пеш — каза таксиметровият шофьор, понечи да затвори багажника, после спря. — Хей, тук имам една лопата, искаш ли да ти я дам назаем?

— За снега ли — май се кани да завали? — Мак погледна небето с присвити очи, с надеждата да си даде вид на човек, който познаваше

живота на открито.

— Не, за да отпъждаш местните. — Шофьорът затвори багажника и тръгна към Мак с разперени ръце сякаш бе зомби. — Стори ми се, че завесите помръднаха, богато спряхме пред къщата. Пази се.

— Аха, да. Смешно, много смешно — съгласи се Мак и му се прииска да халоса мъжа с въпросната лопата, за да пресече безспирния поток от тъпи шеги. Дебелашкият хумор беше започнал от самото му качване на таксито в Тайнфорт, след като беше преживял убийственото клатене и друсане на малкия влак от Нюкасъл, загледан през прозореца как пейзажът навън ставаше все по-зелен и по-див. Дори не му се мислеше за по-ранната, жалка среща с така нареченото трето лице на гарата в Нюкасъл. Само като се сетеше, Мак изпитваше желание да си измие ръцете.

Веселото бърбене на шофьора не секна през целия път от Тайнфорт по двулентовото шосе, а след това по малките черни пътища, които лъкатушеха покрай ручей и реки, през долини и села, докато накрая останаха само безкрайни зелени полета и се появи Бриндли.

— Колко ти дължа? — извика Мак срещу вятъра.

— Четирийсет и пет лири. Искаш ли касова бележка?

Мак плати и се обърна с гръб към вятъра, докато таксиджията се мъчеше да напише бележката, а после, тъй като това бяха парите на О'Дауд, му даде щедър бакшиш.

Мак съжали за жеста, когато шофьорът подметна изпод вдигнати вежди:

— Толкова тлъст бакшиш ми е давал само един журналист. Те са глупаво племе, можеш да ги одрусаш колкото искаш. Особено ако си мислят, че ще си развържеш езика.

— Ти наистина ли ме мислиш за журналист, като ме гледаш как съм облечен?

Мак се постара да го каже безизразно и невъзмутимо, въпреки прилива на адреналин в кръвта му.

— Да, нямаш вид на тузар — съгласи се таксиджията. Изгледа го от главата до петите и побърза да прибере парите.

Той се качи в колата, направи обратен завой и отпраши с пълна газ, а Мак остана да стои на пътя, питайки се дали да не изчака междуградския автобус, който минаваше оттук четири пъти в

седмицата, за да го прегази и да се свърши веднъж завинаги с мъките му. Вятърът се опитваше да разкъса анорака му и да го вледи, прониквайки през новия му пуловер.

Малките ледени иглички във вятъра брулеха изтръпналото му лице.

— Чакай да позная — каза той и тръгна към каменните къщи, — коя от тези прелестни резиденции е моята?

Всяка от четирите къщи пред него имаше полегата предна градина с изглед към пътя, няколко малки стъпала и нисък каменен зид с декоративна порта от ковано желязо.

Само една от градините беше обрасла, портата беше избледняла до кално кафяво и изсъхнало пълзящо растение висеше безжизнено от зида.

— Аха, тази трябва да е моята — каза Мак и намери потвърждение на предположението си, когато се доближи до портата и видя очукан номер „3“. Докато вървеше към входната врата, той се опита да си придаде по-бодър вид, в случай че го наблюдаваха. Мак извади ключовете от джоба си и отключи вратата.

Отвътре го посрещна миризма на мокро куче или може би на умряло куче, а силният порив на вятъра го тласна да прекрачи прага. Той се озова в основата на стълбище в претъпкано, тясно преддверие. Наложиха се да подпре куфара на перилото и да сложи раницата отгоре, за да може да се пресегне и да затвори вратата с мощен трясък.

Останал най-сетне сам, той увеси глава, захвърли багажа си напосоки и прокле света, Нортъмбърланд, О'Дауд и Филида, като използва целия си запас от ругатни. Иначе някоя клапа или артерия в тялото му щеше да се пръсне от напрежение. Мак завърши с яростното:

— И дори няма кръчма. Няма, защото това не е дори село, а махала. А всички знаем какви тъпи истории се случват в махалите.

Олекна му съвсем мъничко и той блъсна вратата от дясната си страна. Тя се отвори и му разкри малък, овехтял хол. Кафяви стени, кафяв мокет, кафяви завеси. Мак включи осветлението. Кафяв лампион.

По всичко личеше, че екипът на списание „Красив дом“ току-що беше приключил със снимките.

Мак потрепери. В къщата сякаш беше по-студено, отколкото навън и той трябваше да намери контролното табло за централното отопление. И тогава Мак осъзна, че тук нямаше контролно табло за централното отопление, тъй като нямаше отопление, което да се контролира. Той погледна облицованата с керамични плочки камина, натъпкана с дърва и вестници. Това тук не беше зоната на здрача, а най-тъмното Средновековие. В пристъп на яд той изрита грозния кафяв диван и оттам се вдигна облак прах. Мак вече зъзнеше и виждаше облачетата пара от дъха си точно толкова отчетливо колкото праха от дивана. Прииска му се да се просне на пода и повече никога да не стане. Той нямаше сила за тази „задача“, която трябваше да изпълни. Как изобщо можеше да си представи, че ще се справи? Това не беше неговият свят. Той за малко не се беше издал пред таксиджията.

Мак бръкна в джоба на якето си и извади мобилния си телефон. Нямаше сигнал. Той извади служебния телефон, който му бе дал О'Дауд. Той също нямаше покритие. Вероятно тук нямаше интернет. Мак се огледа. Нямаше телевизор.

Той отвори следващата врата, очевидно към кухнята. Очукани шкафове, стара газова готварска печка, маса с пластмасов плот и най-малкият хладилник, който бе виждал някога. Защо си беше въобразявал, че някой ще го е заредил? Макар че сега, след като се беше срещнал с третото лице, той не би сложил в устата си нищо, докосвано от него.

Мак се върна в хола и се тръшна на дивана, извади от джоба си шоколадче и с мрачна решителност се зае да го разопакова.

Дженифър включи принтера в кабинета на Рей или „проклетата дупка“, както беше истинското му име — защото Рей често ругаеше и сипеше проклетия, докато киснеше в кабинета и се потеше над счетоводните книги на фермата или попълваше формулярите, които министерството изискваше за почти всяка дейност в стопанството.

Мобилният ѝ телефон извъня точно когато принтерът започна да бълва съобщенията за събранието на театралния клуб и Джен го извади от чантата си, но не пропусна да се увери, че вратата на кабинета беше плътно затворена, преди да се обади.

— Привет на добрата стара Англия — прозвуча глас с престорен американски акцент и тя се засмя от сърце.

— Крес, това е ужасно, нали не ти плащат за този акцент?

— По една лира на всяка дума и при това им излиза евтино. Така им се пада, задето ни засипват със стереотипи за коминочистачите от покрайнините на Лондон. Е... какво ново?

— Тъкмо печатам съобщенията за събранието на театралния клуб в четвъртък и, а, да, Дани си показва задника на госпожа Чамбърс. Не директно, а по камерата в кошарите... ние сме много изискано и напредничаво семейство.

Последва продължителен смях от страна на Кресида и Дженифър се потопа в неговите вълни. Този смях сякаш беше пропит с топлината на калифорнийското слънце.

— Както и да е, стига толкова приказки за задници — каза тя, когато кикотенето утихна. — Звучиш като твоето обичайно нетърпимо ентузиазирано аз — явно носталгията вече не те мъчи?

— Не, твоята психотерапия прави чудеса. Изпратих ти чека. — Последва пауза. — Благодаря ти, Джен. Не знам дали щях да се справя без теб... — Гласът на Кресида отново набра височина. — Взех им ума, точно както ти каза. Вчера прегледах пробните снимки и трябва да ти кажа, пък макар и нескромно, че съм страхотна.

— И защо, госпожице Скромност, не сте в гримьорната, където гримьорите да се трудят над вашия изумителен тен и прекрасни устни?

— Имаше мъничък технически проблем...

— Мъничък?

— Тук се правя на английска аристократка и ми се получава много добре. Има една сложна подводна сцена и нещо се обърка. Те ми обясниха проблема и аз се престорих, че разбирам. Сега ми излезе късметът да закузвам край басейна, вместо да се преструвам на съблазнителна край лагуната в студиото.

Дженифър стана, дръпна завесата на прозореца и погледна в тъмнината навън. Трудно ѝ беше да си представи, че Крес седи в градината на нейното малко розово бунгало, а слънцето хвърля отблясъци по водата в басейна.

— Надявам се, че пазиш млечнобялата си кожа от слънцето — каза тя.

— Стига, Джен. Днес не е толкова топло, под трийсет градуса е, освен това тук си имам миньони, които ми пазят сянка с дантелени чадърчета.

— Аха, малко ти трябваше, за да станеш истинска холивудска звезда. Мисля да ти изпратя онзи работен гащеризон, който ти даваше татко за сезона на агненето.

Последва нова вълна смях, после Кресида каза:

— Чакай малко, Джен... — Чу се потракване, вероятно от оставянето на мобилния телефон. Изминаха две минути с неясен говор в далечината, след което Кресида се върна. — Извинявай. — В гласа ѝ звучеше смущение. — Миналата седмица се видях за първи път с Рори Силвестър, за да се запознаем преди снимките, и той току-що ми изпрати кола.

— Цяла кола? За теб?

— Ъхъм. И камериерката не знае какво да прави с нея, понеже днес е свободният ден на шофьора ми. — Тя замълча. — О, боже, Джен, изпрати ми гащеризона веднага.

— Значи... Рори... той очевидно... те намира за много... симпатична. — Дженифър знаеше, че навлизаше в територия, за която Крес предпочиташе да не говори по телефона.

— Рори е щедър мъж, Джен. — В гласа на Кресида прозвуча предпазливост. — Много чаровен и по-красив на живо, отколкото на екрана.

Дженифър не можеше да си представи как Рори Силвестър можеше да е по-красив без разни неща да избухнат в пламъци, докато той минаваше покрай тях. Рори беше чернокос, черноок, с изваяно стройно и мускулесто тяло. Тези качества му бяха позволили да завладее пазара на екшън героите с нежни сърца и това, че Крес беше успяла да привлече интереса му, вероятно щеше да ѝ донесе голям успех в Холивуд.

След още няколко любезности и клишета Крес каза, сякаш за да смени темата:

— Чувала ли си нещо за онова момче с кучето, което имаше черно петно по средата на гърба?

— Не, много жалко.

— Наистина — изкиска се Крес и Дженифър разбра подтекста, който влагаше братовчедка ѝ, а именно че Рори Силвестър си беше

лика-прилика с Джош Брюърс, хубав младеж, който се беше оказал суетен, разглезен и напълно лишен от ценности, тъй като беше поканил Джен и Кресида да си направят тайничко тройка, докато той излизаше с една тяхна приятелка.

— Доколкото знам онова момче се ожени — добави Дженифър, питайки се как ли изглеждаше съпругата на Рори.

— Да, за едно момиче, което много приличаше на учителката по биология.

Госпожа Рейвънскрохт се беше омъжила за много по-млад мъж и когато излизаше с него, го държеше под ръка толкова строго, сякаш беше под арест. Значи жената на Рори Силвестър беше безумно ревнива и го държеше изкъсо.

— Значи довечера ще излизаш с Алекс? — попита неочаквано Крес и на Дженифър ѝ се стори, че в стаята притъмня.

— Аха. Не успях да измисля начин да се измъкна. — Тя чу как братовчедка ѝ си пое дъх. — Не започвай отново, Крес. Знаем какво трябва да направя, не ми го казвай още веднъж.

— Знаем, Джен, просто не мога да си представя...

Изведнъж звукът на мощен воден плисък заглуши думите на Кресида, а после Джен я чу да крещи ясно и отчетливо:

— О, боже мой, ах, ти глупав идиот — което несъмнено беше в пълен разрез с образа ѝ на английска роза, преди телефонът да бъде оставен на масата или изпуснат на земята, Дженифър чу: — Един от тях току-що се катурна и падна в басейна!

Последва невъобразима шумотевица. Чуваха се стъпки от много крака и високи, но неразличими викове от няколко различни гласа, а над всичко това се носеха шумни плясъци.

— Крес, Крес, добре ли си? — повтаряше Дженифър.

Какво беше паднало в басейна? Някоя статуя? Птица? Някой от персонала?

Накрая Крес се върна, запъхтяна сякаш бе тичала.

— Какво падна в басейна, Крес? Какво? — попита отново Дженифър.

— Един папарак. Малък глупак. Беше се покатерил на дървото над басейна. Аз чух онова типично щракване преди малко, когато си бърбяхме и си помислих: „Гледай ти, колко са шумни тези цикади“. После водата се разплиска и го видях да цапа в басейна. — Чу се

въздишка на раздразнение. — Глупакът явно си е помислил, че съм тук с някой мъж. Извадихме го, когато се канеше да нагълта вода за трети път, както си беше с фотоапарата на врата. — Изведнъж в гласа на Кресида се прокрадна умора. — Боже мой, Джен, на какво ли не са способни тези негодници, за да ме спипат насаме с някой мъж? Толкова много ли струва сексуалният ми живот?

ГЛАВА 7

На прибиране от вечерята у семейство Хеншоу Дженифър погледна седналия зад волана Алекс и потърси по-меки думи за онова, което искаше да му каже. Той се опитваше да върне назад времето на тяхната връзка и ако Джен не го спреше сега, щеше да остави впечатлението, че беше съгласна.

Защо не можеше да му каже истината директно?

Защото се страхуваш, че това може да е най-хубавото нещо в живота ти и ако го загубиш, ще останеш съвсем сама? Но още колко такива вечери можеш да понесеш?

Хората, които бяха поканени на вечерята у Хеншоу бяха приятелите на Алекс, които той познаваше от дете.

Джен нямаше нищо общо с тях, когато беше на седемнайсет, и това не се беше променило. Дори техните разговори си бяха останали същите — цените на говеждото и агнешкото, тънкостите на лова, риболова и стрелбата, абсурдният брой закони и нормативни актове, с които трябваше да се съобразяват, и местните клюки.

На няколко пъти Алекс я беше питал шепнешком дали се чувства добре и тя бе положила усилие да се включи в разговора, изказвайки мнение по такива интересни теми като прозорците в новия обществен басейн и вероятността басейнът да е готов за празника на графството.

Струваше ѝ се, че играе роля, въпреки че не беше съвсем сигурна каква точно. Джен имаше неприятното подозрение, че в очите на Алекс това беше ролята на „заблудена приятелка, която се връща в правия път“.

Когато разговорът, вече на градус, тръгна към обсъждане на интимни подробности, Алекс започна да ѝ прави физиономии в смисъл „Нали ги знаеш какви са?“, но по-скоро защото виждаше нейното неудобство, а не защото самият той се чувстваше неудобно. Дженифър се извини и се уедини за малко в тоалетната на долния етаж. Когато се върна, темата беше същата, Алекс се заливаше от смях и тя се запита какво се беше случило с онзи бунтар, който беше постъпил в

единайсети клас, тъй като беше отказал да се върне в пансиона и да се дипломира с пълно отличие. Тогава Джен беше прекалено млада, за да осъзнае, че бунтът беше насочен главно срещу неговия надут баща и не увенчаваше разцъфването на свободен дух. По онова време обаче, с неговата руса коса, загоряла кожа, елегантно избелели ризи и износени панталони, Алекс имаше излъчването на непокорен бохем и към средата на първия срок той и Джен станаха гаджета.

Сега кожата му беше обветрена от работата под открито небе, с лека червенина по носа и бузите, беше наедрял, но физически не се беше променил много от някогашния одинайсетокласник. Затова Дженифър не можеше да си обясни как през годините след раздялата им Алекс бе започнал да се превръща в не толкова надутото копие на баща си.

Приликата се виждаше в неговите жестове и маниер на говорене, дори в стойката му с леко разкрячени крака, сякаш в главата му някакъв старшина подаваше команда „свободно“.

Дженифър отново започна да репетира наум онова, което искаше да му каже. Във всеки случай тя не трябваше да мисли колко пъти Алекс беше пътувал до Манчестър, за да я види в болницата веднага след катастрофата. За всички мили жестове след това. Тези мисли щяха само да усилят чувството ѝ на вина, задето беше толкова неблагодарна.

Но ако не внимаваш, знаеш къде може да те отведе тази твоя благодарност.

На минаване покрай Бриндли Джен видя, че в къщата до тази на господин Армстронг светеше лампа, но коминът не пушеше. Доста хладно посрещане в Нортъмбърланд.

Когато спряха в двора на фермата и Алекс изключи двигателя, тя знаеше, че сега той щеше да каже „Прибрахме се бързо“, а тя щеше да отговори: „Да, много добре“. Джен видя как той откопча предпазния си колан и плъзна внимателно ръка към коляното ѝ, като я постави наполовина върху полата и наполовина върху крака ѝ. Дано никой в къщата да не беше чул спирането на ланд роувъра.

— Алекс — бързо каза Джен, — беше... интересно да те видя тази вечер, но аз наистина...

— Знам, изморена си. — Той се намръщи, сякаш тази мисъл му причиняваше болка. — Съжалявам. Срещите с хора те напрягат.

— Не, не. Не беше напрежение, в никакъв случай. Аз не се притеснявам от хората, които познавам. От хората, които ме познават.

Ръката му погали коляното ѝ и си намери място, този път извън периметъра на полата.

— Няма проблем, Дженифър, не е нужно да се преструваш пред мен — пред другите може, но не и пред мен. Аз видях, че се чувстваш напрегната.

— Само защото — подхвана тя, опитвайки се да насочи разговора в правилната посока — имах чувството, че хората остават с впечатлението, че ние с теб отново се заедно. А аз не го искам.

Алекс отдръпна ръка от коляното ѝ и включи осветлението в купето.

Не, не. Тези неща се казват по-лесно в тъмното.

— Хъм, аз не съм казал нищо, за да ги наведе на тази идея — оправда се той и премести ръката, която допреди малко бе почивала на крака ѝ, върху волана. Джен я погледна предпазливо, сякаш бе огромно летящо насекомо, което всеки момент можеше отново да се настани на коляното ѝ.

— Аз не те обвинявам, Алекс. Просто се притеснявам, че откакто ти се раздели с Фелисити, което, струва ми се, имаше нещо общо с мен, ти започваш да се надяваш, че ще продължим оттам, откъдето спряхме.

Ето, ръката се отлепи от кормилото, но не се насочи към коляното ѝ. Джен усети как Алекс взе ръката ѝ в своята.

— Дженифър, аз не мога да крия чувствата си към теб.

В очите и гласа му имаше толкова много нежност, че тя се изкуши да прескочи останалата част от речта си — докато не си спомни времето, което беше прекарала в тоалетната у Хеншоу, четейки списание „Кон и хрътка“ и чувствайки се като извънземна.

— Алекс, съжалявам. — Дженифър вложи цялата си деликатност. — Аз не мога да отговоря на твоите чувства и ако продължим да излизаме заедно, ще изглежда сякаш те разигравам. — Тя възнамеряваше да отдръпне ръката си от неговата след тези думи, но мозъкът ѝ сякаш не подаде нужната команда, затова тя продължи нататък: — Ти си последният човек, който искам да нараня. Не и след като се прояви като толкова добър приятел. — Джен видя как изражението му се промени при думата „приятел“, сякаш го беше

обидила, но Алекс не пусна ръката ѝ. Обзе я страх, че ако останеха да седят така още известно време, тя щеше да замаже нещата.

— Моите чувства са си все същите, както когато бяхме в гимназията — каза той, без да откъсва очи от нея. — Винаги съм искам да се грижа за теб. Да те пазя. Знам, че преживяваш труден период, Дженифър, не е лесно да приемеш, че животът ти се преобърна. Но за хората, които наистина те обичат, това няма значение. Ние все така те обичаме и искаме да се грижим за теб.

Джен не можеше да изрази с думи защо това признание я накара да се почувства като хваната в капан.

— И... не ме разбирай погрешно — Алекс стисна нежно пръстите ѝ, — но театралният клуб, Финли и дори Кресидата, те не ти помагат като ти напомнят какво загуби и какво няма да имаш никога. Докато — той вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна — ти можеш да си върнеш нашата връзка.

Тя не знаеше дали целувката или начинът, по който Алекс говореше за Крес и Финли, ѝ даде силата да отдръпне ръката си от неговата.

— Алекс — каза натъртено тя, — знам, че изпитваш дълбоки чувства към мен, но аз не мога да ти отговоря със същото. Не говоря само за сега, а и за бъдещето — ние с теб искаме различни неща. — Тя не обърна внимание на неговия опит да я прекъсне. — Аз знам, че онова, което възнамерявах да направя с живота си, няма да се случи, но за мен това не е достатъчно основателна причина, за да се вкопча в теб.

Дженифър махна предпазния си колан и се опита да отгатне по изражението му как беше приел тези думи. Не можа. Слезе от колата и понечи да затвори вратата, когато той се пресегна и я задържа отворена.

— Дай ми още няколко месеца, Дженифър — каза Алекс, — аз умея да чакам.

Нима всичко казано беше минало покрай ушите му? Веселото махване, с което Алекс я изпрати, преди да подкара колата, не подхождаше на образа на мъж със съкрушено сърце.

Дженифър влезе в къщата, благодарна, че майка ѝ не беше на крак, и когато влезе в спалнята си, мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Джен? — Гласът на Кресида звучеше припряно. — Как мина? Не мога да говоря дълго — трябваше да се престоря на примадона, за да сляза от сцената, всички тичат наоколо като мухи без глави, за да приключат до утре. Е, какво стана с Алекс?

— Идеше ми да го фрасна по мутрата.

— Не, ти не знаеш какво означава да си брутална. Трябва да ти давам уроци.

— Той смята, че аз просто трябва да свикна с положението и тогава ще осъзная, че искам да бъда с него. Каза, че иска да се грижи за мен.

От слушалката се чу нетърпеливо пръхтене.

— Чуй ме, Джен. Не се заблуждавай. Вярно, той се показва като истински приятел след катастрофата. Но нали помниш как се цупеше, когато ти постъпи в младежката театрална трупа? Онзи път, когато поиска да не участваш в пиесата, която щеше да се постави в Единбург? Той винаги се е опитвал да те задържи само за себе си.

— Знам, знам.

— О, по дяволите, виж, трябва да затварям, пред мен стои един човек и ми сочи часовника си. Много тактично, няма що. Но ти си постъпила правилно, Джен. В теб има една част, която Алекс никога няма да опознае, защото никога не я е разбирал. Не забравяй това.

Когато Джен си легна малко по-късно, тя се замисли колко беше странно, че Алекс вярваше, че той е единственият, който наистина я разбираше, докато в действителност това беше Кресида. Братовчедка ѝ беше права за онази част, която Алекс не би могъл да разбере, онази част от нея, която копнееше за нещо „друго“. Актьорската игра ѝ го беше давала. Сега, когато с актьорската игра беше свършено, какво чакаше Джен? Казано честно, тя не знаеше, но все пак трябваше да има някакъв път напред, нали? Някакъв начин да се отърси от това чувство, че всичко беше спряло на онзи хлъзгав път в Манчестър. Ако не вярваше в това, Дженифър беше изгубена.

Тя очакваше, че щеше да лежи будна дълго и да се измъчва от чувството на вина заради Алекс, но вече се унасяше в сън, когато майка ѝ влезе и я целуна, както правеше винаги, нежно и предано по обезобразената страна на лицето ѝ.

ГЛАВА 8

— Така, време е да се срещнем с местните — каза Мак с мрачното изражение на човек, който беше спал, навлечен с всичките си дрехи в студено и влажно легло, беше пропуснал вечерята и закуската и се беше измил със студена вода.

Бриндли не изглеждаше по-добре на дневна светлина. Всичко наоколо беше зелено и тучно, по дяволите. С изключение на кафявата кал и голите дървета. А ако се вгледаше в далечината, по върховете на възвишенията се виждаше сняг. От тишината го боляха ушите, а студът убиваше останалите части на тялото му. Колкото и невероятно да звучеше, Мак беше забравил да добави ръкавици към новите си покупки.

Той си спомни как веднъж не беше успял да убеди Габи да си сложи ръкавиците. Е, тук нямаше да има подобни компромиси. Тук Мак щеше да настоява, докато Габи и всички други си сложеха ръкавиците.

Той излезе на пътя, мина през разкаляната тревна площ и се озова пред „Х. Скофилд. Универмаг“. На витрината бяха изложени стандартните пощенски картички с духовити надписи, но Мак го загложди подозрението, че шегите за рязане на дървета може би се отнасяха за вкочанени крайници.

Той отвори вратата, от вътрешната страна го посрещна звънът на камбанка и подредени, добре заредени рафтове, а иззад мънистената завеса изскочи жена, която сякаш бе чакала на нисък старт влизането на клиент в магазина.

— Привет — каза тя.

Мак умееше да разчита знаци, които хората неволно подаваха: стилът и възрастта на обувките и часовниците, продължителността на зрителния контакт, акцентът, който се изплъзваше под въздействието на алкохола, дори издайническият оттенък на цвета на лицето. Сега той видя пред себе си жена на около четирийсет години, облечена със сукман без ръкави, който показваше прекалено много плът, с лакирани

нокти, старателно гримирано лице и наскоро боядисана коса. Дрехите ѝ не бяха евтини, но бяха прекалено тесни и къси за фигурата ѝ. Той не пропусна начина, по който тя го огледа: бърз преценяващ поглед от главата до петите, който не пропусна да се спре на слабините му.

Всичко това говореше, че тя беше палавница, жена, която си беше поживяла добре и все още не планираше да се оттегли, за да пие горещо какао по домашни пантофи в студените вечери. Мак видя отвореното клюкарско списание на щанда и се запита дали самата тя нямаше да е добър източник на клюки.

— Здравейте, приятно ми е да се запознаем — каза Мак и протегна ръка. Тя я пое с широка усмивка. — Аз съм...

— Мат Харпър, който е отседнал във вилите. — В очите ѝ се появи палав блясък. — Да, знам това, миличък. Вчера добре ли пътува? Е, ти сигурно си свикнал и на по-тежки преходи, нали си странстващ писател.

Така, значи любопитната палавница държеше да му покаже, че е добре осведомена. Внимавай, Мак.

Той погледна брачната ѝ халка.

— Добре сте информирана, госпожо... госпожо?

— Соня — намигна му тя. — Не госпожа Соня, само Соня. — Очите ѝ отново се плъзнаха към слабините му. — Не знаех, че ще си толкова млад.

— Съжалявам.

— О, не се извинявай. Харесвам млади мъже. Значи, чух, че си слязъл от влака Кингс Крос. С прекачване ли пътува? Или тръгна направо от Лондон? — Тя наклони леко глава. — Акцентът ми е познат, но не мога да определя точното място.

Мак се възхити на техниката ѝ на разпит и беше готов да я постави на място, но не искаше да създава впечатлението, че крие нещо.

— Идвам от Бристол.

— Аха, Югозападна Англия. Не заваляш думите.

— Мо'а и да завалям, ак'искам — отговори той, но закачката му се стори прекалено смела, затова се върна към прилежната деловитост. — Искам да купя някои неща.

Соня се наведе предизвикателно, разкривайки щедро деколтето и кръшната си талия, като вдигна на плота един кашон, който беше

пълен с всякакви пакети, буркани и консерви.

— Хляб, кафе, чай — каза тя, вадейки продуктите един по един, — дузина яйца и бекон и две консерви боб. Сложих нискокалоричен маргарин вместо масло, но мога да ги сменя, ако искаш, и две бутилки мляко. Имаме млекар, който носи млякото до врата в селото, така че ако искаш да те включи в графика, кажи ми. — Тя прегледа другите неща в кашона. — Сложих кибрит, естествено, перилен препарат, почистващи препарати, един пакет макарони и един буркан сос за паста. — В очите ѝ отново проблесна дяволито пламъче. — И четири рула мека тоалетна хартия.

— Еха. — Мак наистина беше изненадан. — Как разбра какво ще ми трябва?

— За мен няма много тайни в това село.

Да, започвам да се убеждавам в това.

— Ами, това е просто страхотно. — *Дали не прекаляваше с комплиментите?*

— Така, колкото до камината...

В този момент вратата се отвори и в магазина влезе мъж на около шейсет години, който стъпваше така, сякаш краката го боляха. След него влезе много по-млад мъж, несъмнено под трийсетте. С красиво лице и изумително зелени очи, той носеше пухеното си яке разкопчано, така че да се вижда тениската, опъната върху широките, мускулести гърди. Мак видя как на лицето на Соня изгря усмивка.

Аха, мъжът и синът ѝ. Съпругът ѝ е малко старичък.

— Как си, Хал? — попита Соня мъжа си.

— Ами добре, свърших доста работа. Мазоли ми излязоха. — Мъжът говореше на характерно шотландско наречие.

— Върви и си почини тогава. — Соня докосна леко ръката му и той тръгна към мънистената завеса. Щом мъжът се скри, атмосферата в магазина се промени напълно. Младият мъж пристъпи към Соня и беше истинско чудо, че Мак не изгоря от сексуалните искри, които прехвърчаха между двамата. Нейното „здравей“ беше многозначително и еротично.

— Здравей — отговори младият мъж и от акцента на тази едничка дума стана ясно, че той беше чужденец.

Ооо, не, определено не са майка и син... макар че тук, в провинцията...

Соня се пресегна назад, взе пипнешком един шоколад и го сложи в ръката на младия мъж, без да откъсва очи от лицето му.

Мъжът погледна крадешком към завесата, прибра шоколада в джоба си, потупа го лукаво и излезе.

Я виж ти. Аз си мислех, че идвам в затънтено село, където нищо интересно не се случва. Навярно съпругът ѝ е възрастният мъж, защото тук определено намирисва на тайна любовна афера и те не искат старият да научи. Всичко е ясно.

Соня не направи абсолютно никакъв коментар за мъжете, сякаш на Мак цялата случка му се беше присънила.

— Ти май искаше да ме попиташ нещо за камината? — каза тя. — Сложих две торби въглища и няколко подпалки в бункера в задния двор на твоята вила. Ако предпочиташ да ти нацепят дърва, ще се погрижа да ти изпратя. В къщата сигурно е много студено. — Тя се намръщи. — Собственикът, който я отдава под наем, е голям мърляч.

— Какво ти дължа? — попита Мак и извади портфейла си.

— Ако искаш мога да ти открия сметка. Знам къде да те намеря, ако ми потрѣбваш.

Мак реши, че Мат Харпър би се почувствал неудобно от двусмислицата в последното изречение. Той остави портфейла си на щанда и взе кашона.

— Не ти ли трябва шампоан за тази красива гъста коса? — попита Соня и излезе иззад щанда. — Паста за зъби, четка за зъби?

— Не, благодаря. Нося си ги от вкъщи. — Той тръгна към вратата.

— Самобръсначка? — Тя тръгна след него.

— Не, и самобръсначка си нося.

Соня сложи ръка върху дръжката на вратата.

— Презервативи?

Мак с усилие преглътна смеха си.

— Не, не... хъм... моята приятелка няма да одобри това.

— Ах, най-добрите мъже винаги са заети. И все пак, ако ти излезе късметът...

Мак измъкна изражението си на изплашен заек.

— Ъ... да, ами... ъ, за моята приятелка, аз трябва да...

— По-надолу до пейката, като излезеш от входната врата, завиваш на ляво и продължаваш да вървиш, докато стигнеш до гребена

на хълма. Покритие има само в селото.

Мак явно беше добил напълно слисано изражение, защото Соня добави лукаво:

— Нали ти казах, за мен няма тайни.

Тя му отвори вратата, но после я затвори рязко и като хвана кашона, го поведе към едно табло за обяви, окачено между две хладилни витрини.

— За малко да забравя, Джен ми поръча да ти кажа за това.

Соня посочи плакат със заглавието „Дванайсета нощ“ и Мак си даде вид, че го чете незаинтересувано, докато умът му подобно на търсеца ракета, локализира думите „събрание“, „Римската кула“, „четвъртък“ и „Театрален клуб Бриндли и Ярфийлд“.

— Съветвам те да отидеш — каза тя, поглеждайки го изпод спуснати мигли. — Представям си те обут в бяло трико, те винаги търсят млади мъже за трупата. Просто попитай за Джен. Тя е прекрасна.

Мак остана с впечатлението, че Соня каза това с онова изражение, което се появяваше на лицата на хората, когато казваха, че някоя жена има „богата душевност“.

— Да, може — каза той с „леко неуверен, но склонен да приеме“ тон. — Този пъб „Римската кула“ е...

— В Ярфийлд, съседното село. Не знам защо държат да му казват „Театрален клуб на Бриндли и Ярфийлд“, тук нищо не се случва. Театралният клуб провежда своите срещи в пъба в Ярфийлд и изнася представления на сцената на читалището в голямото село. То е на около четири-пет километра оттук.

— Нищо работа, ще отида пеш — каза Мак с лъчезарна усмивка. О, не, трябва да трамбовам пет километра. — Ще си помисля — допълни той и отново тръгна към вратата.

Соня му отвори вратата и Мак се отдалечи бавно.

Само след няколко секунди той чу звъна на камбанката и вратата на магазина се отвори.

— Забрави си портфейла — извика Соня, настигна го тичешком и напъха портфейла в единия преден джоб на дънките му.

— Щях да си забравя и главата, ако не беше завинтена — каза той през смях и се престори, че не забеляза преднамерено бавното отдръпване на ръката ѝ.

Когато се върна в къщата, Мак прибра продуктите, внесе торбите с дървени въглища и се захвана да накладе огън в камините в хола и спалнята, като в резултат успя да произведе много дим и почти никаква топлина. Той остави огънят да тлее печално и следвайки указанията на Соня тръгна да търси пейката. Там обаче също нямаше сигнал. Той я заобиколи („В памет на Питър Х. И. Кларк. Това не е просто място за сядане, а за размисъл“) Пак нищо. Той вдигна телефона високо в измръзналата си ръка и чертичките на екрана веднага оживяха.

— Извинявай, Пит — каза Мак и се качи на пейката, набирайки номера на Тес. Той почувства облекчение, когато сестра му не отговори, тъй като не знаеше дали можеше да ѝ поднесе достоверно лъжата, че всичко е наред. Вместо това ѝ остави съобщение с обещанието, че скоро ще ѝ се обади отново и да ѝ каже адреса си, който всъщност принадлежеше на друг празен имот на третото лице, някъде в другия край на Нортъмбърланд.

После Мак неохотно извади телефона, който му беше дал О'Дауд.

— Имаш ли да докладваш нещо? — бяха думите, с които го посрещна О'Дауд.

Мак се огледа преди да заговори, но всъщност без да знае защо. Той не беше виждал жива душа цяла сутрин, коли също почти не минаваха.

— Всичко тук е зелено, кафяво или умряло. Магазинът го държи една изгладняла за секс госпожица Марпъл, завесите на съседната къща помръдват всеки път, когато излизам навън и...

— Питам за нашата Джен.

— Ще я видя довечера на някакво събиране на театралния кръжок в кръчмата в съседното село. Но слушай, госпожица Марпъл каза, че постоянно си търсят млади мъже за актьори любители. Какво да правя? Няма да е много разумно да се кача на сцената.

— Това не е голяма сцена и ти не си Дейм Джуди Денч. Прави каквото искат от теб, важното е да се докопаш до Дженифър. Ако можеш да останеш зад кулисите, добре, но ако не можеш, действай. Освен това, ако се справиш добре, няма да се задържиш дълго там — другата седмица Кресида започва да снима „Коравосърдечните“ с Ранди Рори и това ми подсказва, че ще се случи нещо пикантно. Сега изчезвай.

Когато се върна в къщата, Мак не се учуди, че в негово отсъствие огънят в камината в хола беше угаснал. Той отиде да си вземе юргана и видя, че камината в спалнята също беше изстинала, затова се уви и легна на смрадливия диван.

Всичко в тази къща го потискаше — топлата вода в банята му стигаше само колкото да си накисне краката, а тъмните дървени гардероби в спалните, приличаха на ковчези. Това място беше пропито с усещането, че тук бяха умрели много хора и когато Мак гледаше изкорубеното единично легло в стаята за гости, покрито с плетена на една кука кувертюра, той имаше чувството, че тялото на последния покойник още бе там.

Това поне би обяснило смрадта.

Когато стана време да обуе туристическите обувки по-късно същата вечер, Мак се беше докарал до мрачно-горчиво настроение и щом пристигна пред Римската кула в Ярфийлд, той искаше да цапардоса нещо или някого. За предпочитане някой местен или в краен случай О'Дауд. Това не бяха просто пет километра през вражеска територия, а пет километра, още половин километър изтезание за краката му. Мак беше сигурен, че ще му излязат пришки по стъпалата.

По целия път през зелената пустош той се беше чувствал изложен на всякакви опасности, убеден, че в тъмното имаше нещо или по-точно много неща, които го дебнат. Дали ако фенерът угаснеше, те щяха да го нападнат и да го разкъсат? Сърцето му подскачаше при всяко прошумоляване във високата трева, при всеки страховит писък от бог знае какво. По едно време фенерчето улови две ужасни оцъкдени очи до една ограда и Мак извика, спъна се и падна на колене и длани. Когато вдигна отново фенерчето, той чу невъзмутимо блеене и срещу него се появи една овца. Недалеч от пъба нещо бяло полетя от небето право към него, после се отдалечи. Лешояд, без съмнение.

Ръцете му бяха измръзнали, тялото му плуваше в пот от дългото ходене, облечен в пуловера, анорака и шушляковото яке и увил лентата за глава около лицето си, за да пази бузите и брадата му от свирепия вятър.

Чудесно, сега първото впечатление на хората за него щеше да бъде за потен, вмирисан откачалник с луд поглед и студени ръце.

Мак посегна към бравата на вратата на пъба, обзет от непоклатима решимост да свърши веднъж завинаги с тази работа и да

забрави за О'Дауд. Щом се налагаше да бъде коварен и дори безсърдечен, така да бъде.

Той щеше да изпълни задачата и да се прибере у дома.

Мак залепи добродушно, леко глуповато изражение на лицето си и влезе в голямо помещение с пожълтели снимки на местни пейзажи върху белосаните стени и камина с истински бумтящ огън. Група мъже, които седяха около една маса, се обърнаха да го погледнат.

— Ти да не си тук за събирането на театралния клуб? — провикна се барманът и Мак чу как един от мъжете изцъка.

Когато Мак призна, че беше дошъл за въпросното събиране, барманът рече:

— Те са в другия салон. Соня каза, че ще дойдеш. Искаш ли нещо за пиене?

Въпреки че сърцето му плачеше за водка и тоник, той поръча на Мат Харпър голяма халба с нещо, което се казваше „Овче руно“ и се отправи към арката в дъното на салона, осъзнавайки, че приливът на адреналин, който сега бушуваше в тялото му, отклоняваше мисълта му от болките в изранените му крака. Той погледна часовника си. Беше едва седем часът и пет минути, тя може би още не беше дошла.

Мак мина под арката и моментално заключи, че не, тя определено още не беше дошла, освен ако не беше онази осемдесетгодишна дама в лилав костюм, един от двамата мъже или грамадната билиардна маса, изतिकана до стената.

Мъжът срещу него имаше тясно лице с дребни черти и уста с увиснали ъгълчета и го изгледа намусено, но другият тип, който стоеше с гръб към Мак, се обърна и се усмихна. Веждите му бяха толкова гъсти и черни, че в първия момент Мак помисли, че на челото имаше залепена лента от черен изолирбанд. Съчетанието от рунтавите вежди и късо подстриганата коса трябваше да му придава заплашителен вид. Вместо това неговото открито лице и широка усмивка напомняха на детска рисунка на голям дружелюбен клоун без грим.

— Ти ли си онзи писател от Бриндли? — попита мъжът с киселата физиономия.

— Да, да, аз съм. Мат Харпър, приятно ми е да се запознаем.

— Соня каза, че си млад. — Мъжът посегна към чашата с червено вино пред него и отпи с такова изражение, сякаш вътре имаше

оцет.

Преди Мак да може да се извини за възрастта си, дружелюбният клоун стана и каза:

— Хей, Нийл, н'дей тъй, н'го почвай от вратата.

Мак не беше уверен, че това беше казано на английски, но тъй като мъжът тръгна към него с протегнатата ръка, вероятно искаше да се запознаят. Мак никога не бе държал по-корава ръка, груба, като шкурка.

— Аз съм Дъг — каза мъжът, — това е Нийл, а това е Марджъри. — Жената наклони грациозно глава.

— Ти н'му се връзвай на Нийл — продължи Дъг, като пусна ръката на Мак, — той просто се страхува, че ще го изместиш.

Мак навярно им се видя объркан или глух, защото Марджъри се наведе напред.

— Дъг е родом от Ашингтън — каза тя, сякаш това обясняваше всичко.

— Да, ще приказвам по-бавно — кимна Дъг. — Аз забравих, че си южняк. Седни.

Мак седна и отпи глътка бира, за да спечели малко време.

Добре, тук няма от кого да се притеснявам — щастлив малоумник, стара жена и намусен садист.

Сякаш прочел мислите му, Нийл заговори напористо и агресивно:

— Предполагам, че имаш богат опит като актьор?

— Не — излъга Мак, защото в училище беше участвал в немалко пиеси, а като журналист беше усъвършенствал актьорските си умения. — И не се бутам да получа роля във вашата пиеса. Но ще се радвам да помагам зад кулисите, далеч от светлината на прожекторите. Досега не съм правил такива неща, но ми се вижда добър начин да се запозная с повече хора. Понякога е самотно само да обикаляш пътеките, да пишеш и да живееш сам.

Дали не прекали с последното сантиментално признание? Какво пък, такъв беше Мат Харпър: искрен и сериозен ентузиаст.

Нийл погледна тъжно виното си.

— Ти може и да не искаш да играеш, но когато Финли те види колко си млад...

— Важното с Шекспир е правилното изговаряне на стиховете — намеси се Марджъри. — Малцина го умеят. Ясна дикция, усет за ритъма, плавна реч. Усет и чувствителност.

— Да, Марджъри, тук имаш право — призна Дъг, но тайничко смигна на Мак.

— Поне щастливият малоумник изглеждаше забавен, въпреки че неговият нечленоразделен говор създаваше известни пречки.

— Още много хора ли чакаме? — попита Мак, съблече шушляковото яке и го сгъна така че топографската карта във вътрешния джоб да се вижда.

— О, да, когато се съберем, не остават места за сядане.

Мак отпи от бирата си и премести стола си, за да вижда вратата: винаги е добре да видиш обекта на наблюдение, преди той да те е видял. Междувременно влязоха двама мъже на средна възраст. Единият носеше костюм и беше почти напълно плешив, докато другият имаше гъста рижа коса, завързана на конска опашка.

Аха, единият е чиновник, а другият застаряващо хипи.

Представиха му ги като Джери и Стив и след като се ръкуваха, те не пропуснаха да отбележат, че Мак беше много млад.

— Той каза, че няма опит като актьор — мрачно съобщи Нийл, преди Мак да може да заговори.

— Това няма да го спаси, щом Финли го види — каза червенокосият Стив и двамата мъже отидоха да седнат на друга маса, където започнаха да го обсъждат тихичко.

Така, недей да си създаваш врагове и се вписвай в обстановката. Всичко върви добре.

— Те ще го преживеят — засмя се Дъг, — ти не се коркай.

— О, Дъг. — Върху напудреното лице на Марджъри се изписа измъчено изражение.

Дъг се засмя.

— Извинете. Ти не се тревожи, исках да кажа.

Мак скри усмивката си и съблече анорака си, опитвайки се да не обръща внимание на полъхващата от тялото му миризма на пот. После остави очилата си върху масата.

— Хубав пуловер — отбеляза Дъг.

Пристигнаха още няколко мъже, всичките по-възрастни и предпазливи при запознанството с него.

— По дяволите — заяви един тип с подчертано разпуснат вид, който се казваше Ангъс, — ти наистина си младок.

Започнаха да пристигат жените и всеки път сърцето на Мак започваше да бие ускорено, а след това се успокояваше, тъй като Дженифър все не идваше и не идваше. Дъг му ги представяше една след друга:

— Това е Сюзън, тя е нашият режисьор.

— Това са Лидия и Уенди, те отговарят за костюмите.

— Запознай се с Памела.

Мак се отказа от усилието да запомни имената, тъй като вече приближаваше седем и половина и той се беше изнервил до краен предел. В помещението влезе една млада жена и нетърпението му се изостри, после увехна, тъй като Дъг каза:

— Това е Джоселин. — Жената плъзна поглед към него и Мак реши, че не я харесва. Въпреки нейната кипяща енергия и лъскава, жива коса, в изражението ѝ имаше нещо злобно.

— Боже — каза тя, като тръсна чантата си на масата, — заради теб всички от трупата ще хукнат да си инжектират ботокс. — Тя завърши със злобен смях и Мак видя с периферното си зрение, че Дъг поклати глава с раздражение.

Точно така, ти също не я харесваш.

— Чух, че ти си от Бристол — каза Джоселин. — И за какво пишеш? Нещо във връзка с Нортъмбърланд?

Мак беше отрепетирал отговора до съвършенство. Хората слушаха и кимаха, а той изчака следващия неизбежен въпрос дали беше написал други книги.

— Да, за туристическите маршрути... в Дорсет и Северен Съмърсет.

Джоселин се подсмихна.

— Колко продаде от тях, три-четири?

Дъг отново тръсна глава с раздражение.

Влезе още една групичка хора, след което под арката мина жена, за която Мак си пожела от все сърце да е Дженифър. Всичко в нея беше сочно и навирено, тънката ѝ талия беше подчертана с широк колан, накратко тя беше прекрасна. Дори възхитителна. Кестенявата,

дълга до раменете коса беше лъскава като коприна, устата ѝ беше пухкава и нацупена, а в очите ѝ човек можеше да се удави, особено ако имаше късметът да плува гол. Мак започна да съжалява за своята измислена приятелка.

Дори походката ѝ беше съблазнителна, с леко поклащане, от което гърдите под тясната ѝ блуза се полюляваха изкусително.

Дъг улови погледа на Мак.

— Това е Лиза — каза той.

Мак се запита дали ако си сложеше очилата, щеше да добие вид на сексапилен зубрач.

Лиза го удостои с бавна, обещаваща усмивка.

— Здравей, Мат. Ти си писателят, нали? Искаш ли да ти подостря моливите.

— Добре — намеси се рязко Дъг. — Искаш ли да ми помогнеш на бара, Мат?

— Просто исках да те предупредя — каза Дъг, когато двамата отидоха да поръчат напитките, — внимавай с Лиза. Тя си пада мъжемелачка.

О, да, да, да.

Гъстите вежди на Дъг се качиха почти до основата на косата му.

— Тя изреди повечето мъже в трупата, а миналата година някои от единайсетокласниците на Финли се включиха да помагат зад кулисите и беше голяма сеч. — Дъг подаде няколко банкноти на бармана. — Искам да кажа, ти не ме разбирай погрешно, тя е страхотна мацка. Много добра счетоводителка, способна актриса, обаче сменя мъжете като носни кърпички, прелъстява ги и ги изоставя, разбираш ли?

Каква пропусната възможност.

— Разбирам. — Той се постара да придаде шокирано изражение на Мат Харпър.

— Да, добре, помислих си, че трябва да те предупредя, защото Соня каза, че си имаш приятелка. Отдавна ли ходите?

— От две години — излъга Мак с надеждата, че е прозвучал като щастлив мъж. — И ти благодаря за предупреждението, но не мисля, че Лиза ще прояви интерес към мен.

— Ти имаш пулс и собствени зъби — отбеляза Дъг, прибра рестото и подаде на Мак две халби бира, за да ги отнесе на масата, —

така че определено ще я заинтересуваш.

Мак се върна в задната стая с бодра крачка и под указанията на Дъг сервира напитките на съответните хора, преди да реши, че изпитата по-рано бира искаше да излезе.

— Аз трябва да отскоча до банята — съобщи той на висок глас, доволен, че думите му прозвучаха леко старомодно. Все още нямаше следа от Дженифър или онзи Финли, но те едва ли щяха да се забавят, вече минаваше седем и половина и всички столове бяха заети. На минаване покрай Лиза той ѝ се усмихна с нещо средно между дързост и смущение. Все пак той беше звездата на вечерта. Това го накара да се разсмее в тоалетната и се наложи Мак да се скастри наум и да си напомни да се съсредоточи.

Помни за кого се представяш. Стига си се разсейвал от красивата Лиза. Ти си тук заради Дженифър. Тя е обектът на разследването.

Мак се върна в стаята и видя, че бяха пристигнали още двама човека и съдейки по скупчените около тях любители на драматичното изкуство, това бяха Финли и Дженифър. Той почувства как стомахът му се сви на кълбо и устата му пресъхна, но същевременно го обзе абсурдното нетърпение да се впусне в преследването.

И нека ловът да започне.

— Това е Мат — каза Дъг, когато го видя. — Мат, това е Финли.

Дългият като върлина мъж до Дъг тръгна към него с протегнатата ръка и сияещо лице, сякаш Мак беше отдавна изгубен роднина, но Мак така и не разбра дали изобщо успя да се здрависа с него, защото когато пристъпи напред, той видя как жената с русата коса се обърна да го погледне и умът му регистрира изящната фигура и красивите скули, преди да осъзнае с ужасяваща яснота причината, поради която в досието на О' Дауд нямаше нейна снимка.

Той прикова поглед в назъбения белег от дясната страна на лицето ѝ, който се спускаше от външния ъгъл на окото до устата ѝ, с две разклонения по средата на бузата като речни притоци, които се скриваха под косата ѝ. Там, където белегът засягаше края на окото ѝ, горният клепач беше увиснал и притворен.

Първата мисъл на Мак беше, че каквото и да бе преживяла, тя беше извадила късмет, че не беше загубила дясното си око.

Втората му мисъл беше, че се беше озовал в най-ужасния си кошмар.

ГЛАВА 9

Дженифър видя отвращението в очите на непознатия, преди той да може да го скрие, и побърза да се обърне, навела глава. Тя вдиша дълбоко и издиша, а в това време Финли овладя ситуацията, като сграбчи ръката на младия мъж, разтърси я енергично и каза, че е безкрайно щастлив да се запознае с него.

— Ние не хапем, нали? — пошегува се Финли, сочейки любителската си трупа с дългите си ръце и Джен се огледа, търсейки къде да се скрие. Нийл подскочи, сякаш под краката му гореше огън. Тя седна и извади големия си бележник и химикалката с ненужно усърдие.

Финли обяви началото на сбирката и Джен вдигна глава, като срещна погледа на Дъг, а когато той ѝ се усмихна окуражително, върху едрото му лице се изписа толкова доброта, че ѝ се прииска да можеше да му отвърне с усмивка.

Дженифър забеляза, че новодошлият Мат Харпър седна от лявата ѝ страна и навярно не откъсваше оцъклен поглед от Финли, правейки всичко възможно да не я погледне отново. Тя вече беше виждала подобни реакции, човекът съжаляваше, че не се беше държал по-адекватно и се страхуваше, че щеше да бъде нахално да я погледне още веднъж.

Тя написа датата върху празния лист и се насили да се съсредоточи върху Финли, който с присъщата си харизматичност успяваше да ги зарази с ентузиазъм. Ако съумееше да овладее ума си, първата вълна на унижението щеше да отmine.

— И така, отново поставяме Шекспир — каза Финли. — Вие се представихте блестящо в шотландската пиеса и ще бъде жалко да пропилеем натрупания опит.

— Да не споменаваме декорите — добави Дъг.

Хората се засмяха и Дженифър забеляза, че Мат Харпър реагира със закъснение, сякаш го правеше само защото бе осъзнал, че всички

други се смееха. Сигурно се чувстваше не по-малко сконфузен от нея. Тя забеляза, че Лиза беше успяла да се настани на стола до него.

Така, нейното първо впечатление от него, което си бе съставила, преди да се скрие зад завесата на косата си, бе вярно: той беше симпатичен. Онзи тип хубава външност, която наелектризираше всичките ти нервни окончания. Определено най-сексапилният мъж, който бе виждала, откакто се беше върнала тук. Кестенява коса, доста израснала и леко чуплива, и кафяви очи. Леко набола брада. Тя заби поглед в бележника си. По някакъв начин той ѝ напомняше на пират, трябваше му само обица на ухото. Пират в много грозен пуловер.

— Да видим какво знаем за „Дванайсета нощ“? — продължи Финли, когато смехът утихна.

Дженифър записа в бележника „Дванайсета нощ“ единствено за да запълни мислите си с нещо различно от случилото се току-що. Тя изви леко глава, така че да го вижда с периферното си зрение. Въпреки глупавия пуловер, Мат Харпър беше доста атлетичен, без да е набит. Хубави крака. Красиви ръце.

— „Дванайсета нощ“ не е трагедия, разбира се, но поставя големите теми — любовта и нейните заблуди, измамата, представянето за някой, който не си. Брат и сестра близнаци, Себастиан и Виола, преживяват корабокрушение и всеки от тях мисли, че другият е загинал. Сама в чужда страна, Виола се дегизира като мъж...

— Ама то такава пиеса ли е? — попита Дъг, предизвиквайки бурна вълна смях.

— ... и постъпва на служба при княз Орсино. Княз Орсино е влюбен в дама на име Оливия и възлага на Виола задачата да ѝ носи любовни послания. Но Оливия не харесва княза, а се влюбва във Виола, която мисли за мъж. Междувременно Виола се влюбва в княза.

— Просто един обикновен ден в „Шоуто на Джереми Кайл“^[1] — пошегува се Ангъс.

Дженифър се запита защо си беше представяла, че Мат Харпър щеше да е на средна възраст.

— Пак ли ще се играе със съвременни дрехи? — попита някой.

Дженифър записа „съвременни дрехи“ и заби поглед в думите, без да ги вижда.

— Не, този път ще играем с костюми от епохата на кралица Елизабет.

Джен чу как Лиза попита Мат дали някога е носил гулфик^[2] и Джоселин, която седеше отсреща, стрелна Мат Харпър с лаком поглед.

„Джоселин ревнува“ записа в бележника Дженифър и веднага го задраска, като написа до него „с костюми от епохата на кралица Елизабет“.

Защо съм обречена винаги да играя ролята на страничния наблюдател?

— Най-важното нещо в шекспировите пиеси е стиховете да се изговарят правилно — каза Марджъри. — Малко хора умеят това. Ясна дикция, усет за ритъм, плавна реч. Усет, чувствителност, деликатност.

На няколко лица се появиха насмешливи изражения, но Финли бързо овладя ситуацията.

— Точно така, Марджъри. Ти умееш да обобщаваш нещата. — Той плесна с ръце, сякаш възнамеряваше да започне репетициите тук и сега.

Завист ли беше обзелото я чувство? Дженифър не знаеше, трудно беше да го отдели от общото усещане за неудовлетворение. Именно в такива моменти на запознанство с нов човек тя усещаше най-болезнено разликата между стария й живот и сегашния. Джен още помнеше онова прелестно чувство да си на прага на нещо ново, да виждаш как другият човек те намира за толкова привлекателна колкото и ти него. Гъделичкащата наслада и полетът на един хубав флирт. Всичко това си беше отишло безвъзвратно. Тя дори не искаше да мисли как би реагирал някой мъж, ако тя проявеше към него симпатия.

— Сценариите са на билиардната маса — каза Финли. — Прослушването е в понеделник, в залата на главната улица както обикновено. Нали така, Дженифър?

Джен се стресна.

— Не чух къде?

— Нали залата в селото е запазена за прослушването в понеделник? — търпеливо каза Финли.

— Да — потвърди тя. — За шест и половина, не, извинявай, за седем и половина. Ъ... Не, за седем... седем часът... Извинете. — Прекрасно. Сега Мат Харпър щеше да си помисли, че не само лицето й беше пострадало.

— Така, сега Джен ще пусне бележника да обиколи трупата. Запишете кой иска да играе и кой иска да помага зад кулисите.

Мат Харпър вдигна ръка.

— Можете ли да ми дадете известна представа за графика, за репетициите и после за пиесата? Извинявайте, вие сигурно си ги знаете тези неща.

— Мат, момчето ми — каза Финли и се плесна с длан по челото, — аз съм идиот. Приятели, това е Мат, той е тук, защото пише книга и идва от — Финли вдигна вежди, Мат каза „Бристол“ и се чуха няколко възклицания, преди Финли да продължи: — Колкото до твоя напълно резонен въпрос, разполагаме с шест седмици за репетиции, което означава по три репетиции седмично, в понеделник, сряда и четвъртък, а когато наближи датата на представлението, се събираме и в неделя следобед. Дати за представленията? Четвъртък, петнайсети април и петък, шестнайсети април. Точно преди Великден. Страхувам се, че графикът е много натоварен.

Дженифър видя как Мат Харпър си сложи очилата и записа нещо в тефтера си. Сега той още повече ѝ приличаше на пират. Тя подаде бележника на Памела от лявата ѝ страна.

— Какво ще кажеш, Харпър? — попита Лиса. — Навярно във вените ти тече кръв на викинг. Те винаги са ограбвали нашите брегове. Ти каква плячка търсиш?

Джен не чу отговора на Мат Харпър, защото Памела се протегна и стисна ръката ѝ. Дженифър се овладя. Бедната Памела, тя се изживяваше като грижовна, състрадателна душа и щеше да се съсипе, ако знаеше, че зад гърба ѝ хората я наричаха „пиявицата“.

— Добре ли си, Дженифър? — попита тя, наклонила глава на една страна и облецила неестествено големи кръгли очи зад дебелия стъкла на очилата, като някаква много загрижена сова. — Само аз забелязах колко те разстрои срещата с новодошлия, затова ми се иска да ти предложи...

— Извинявай, Памела — Джен се изправи, — тъкмо си спомних, че трябва да помогна на нашите да приберем овцете за през нощта.

Памела примигна.

— Овцете в...

— Инсталирахме ново съоръжение срещу крадци на добитък.

— Но, но...

Дженифър обърна гръб на Памела и потърси Дъг.

— Мисля да се прибирам — каза му тя. — Би ли ме извинил пред Финли и му предай, че ще му се обадя утре, чу ли?

— Да, разбира се. — Дъг погледна към Памела. — Не обръщай внимание на пиявицата, ти се справяш блестящо. Само си помисли, по това време миналата година изобщо не можеше стоиш тук, а сега си сред нас и се бориш смело.

Странно как съчувствието на Дъг ѝ вливаше енергия, вместо да ѝ изсмуква кръвта със сладникава съзливост. Памела можеше да научи много от него, ако говореше по-малко и слушаше повече.

— Обзалагам се, че догодина по това време ще се явяваш на прослушванията за главните роли. Това ще изтрие усмивката от лицето на Джоселин.

— Подбирай си изразите, Дъг.

— Извинявай. От лицето на оная крава Джоселин.

— Това е друго нещо.

Джен излезе от пъба, без да поглежда към Мат Харпър.

Дъг имаше право, миналата година по това време тя не можеше да седи в компанията на много хора, а сега напредваше с огромни крачки. Но колкото и смели да бяха тези крачки, Джен никога нямаше да се върне на мястото, откъдето бе тръгнала. Тя никога нямаше да седи на мястото на Лиза, да разговаря непринудено с привлекателен мъж, с който се беше запознала преди малко, или да си мечтае, че ако между тях имаше химия, можеше по-късно да остане насаме с него и да провери какво се криеше под грозния му пуловер.

И тя не можеше да си представи как това щеше да я накара да се почувства по-малко нещастна, отколкото беше сега.

— Ти имаш ли представа колко е часът, по дяволите? — изгърмя гласът на О'Дауд в слушалката.

Насред непрогледния мрак на нортъмбърландската нощ, покатерен върху мемориалната пейка на Питър Кларк, Мак отговори с не по-малко гневен глас:

— Единайсет часът и двайсет минути, все още сме в една часова зона... и се обаждам да ти кажа, че няма да направя това, което искаш от мен. Не. Никога. Не.

— Аха — процеди О'Дауд, — значи си я видял, така ли? Много ли е страшно?

— Ти си негодник. Трябваше да ми кажеш, трябваше поне да ме предупредиш.

— Помислих си, че ще изложа на риск нашата сделка. Освен това, помисли си добре. Това улеснява нещата — тя няма никакво самочувствие. Ако хубавец като теб ѝ обърне малко внимание, тя много по-бързо ще ти се довери.

— Да не искаш да кажеш, че не си могъл да намериш слепи новородени котенца, които да наричам в замяна на тази „мисия“?

Мак знаеше, че би трябвало да умира от студ, но вътрешно кипеше от омраза към О'Дауд.

— Няма да го направя. Не мога да причиня това на човек, който и без това е смазан.

— Ще го направиш. Ти се съгласи. Рори Силвестър е подарил кола на Кресидата, досега той не е правил такова нещо. Можеш ли да си представиш, ако те двамата се свалят? Целият свят ще полудее, да не споменаваме жена му. Тя е онази малка латиноамериканска фурия, а баща ѝ е режисьорът, който печели всички награди за чуждоезични филми...

— Не те слушам.

Чу се нещо, което много приличаше на ръмженето на О'Дауд.

— Съветвам те да ме чуеш, синко, иначе ще започна да пускам на части материала за шпионската афера, за да разпаля гнева на публиката. Нали се сецаш, разни нови разкрития, които да сочат, че сър Теди може да е имал любовница. Разни такива любопитни неща. — Последва дрезгав смях. — Знаех си, че ще се размекнеш. Мак Камата ли ти казваха? По-скоро си Мак Лигльото. Разкиснал си се от съжаление и гузна съвест. Ще изпълниш мисията, иначе Филида ще загази, а заедно с нея и цялото ви семейство.

— Ще го преживеем.

— Сериозно? Обясни ми как едно дете на четири или на седем години може да преживее това? На детската площадка ще падне голяма веселба: баба ти е предателка и пияница. Вероятно ще трябва да напуснат Бат. Не мисля, че бизнесът на зет ти ще оцелее след такъв удар, а ти?

Мак не знаеше какво да отговори, идеше му да потъне вдън земя.

— Така че си прибери кървящото сърце и се залавяй за работа. Всъщност, ти не каза колко грозно е положението. На снимките изглежда отблъскващо. Искаш ли да ти разкажа какво се е случило?

— Върви по дяволите — каза Мак, но О'Дауд все пак му разказа.

— Една неделя вечер излетяла през предното стъкло на колата, след като се напила на някакво парти в Манчестър. Глупавата патка не си била сложила предпазния колан. В колата били двете с Кресида.

— Чакай, какво каза? Кресида е била с нея? Тогава защо никой не знае нищо за тази история? — Мак по навик погледна през рамо.

— Сключила е споразумение с пресата, извадила е кирливите ризи на един от бившите си любовници, анонимно, естествено, в замяна на пълното информационно затъмнение на катастрофата. Нейният импресарски екип е безжалостен. Помниш ли какви пикантни подробности излязоха за онзи нещастник? Онзи, който обичал да използва...

— Благодаря. Сещам се за какво говориш.

Мак завърши разговора и прослуша гласовата поща на собствения си телефон, включително съобщението от Тес, в което тя му казваше, че се радва, че е пристигнал жив и здрав. Докато крачеше изморено към къщата, Мак се опита да задържи усещането за утеха в гласа ѝ. Той седна във фотьойла и се вторачи в потискащия куп сива пепел и угаснали въглени в камината.

Колкото и да си блъскаше главата в проблема с Монтгомъри и Филида, Мак не намираше изход. Лесно можеше да пожертва Филида, но не и Тес, Джо и момичетата.

Мак отново се замисли за Дженифър и затвори очи.

Навярно тогава нямаше да вижда непрекъснато белега на лицето ѝ.

Но когато затвори очи, белегът оживя във въображението му, затова Мак стана и се качи на горния етаж, събу обувките си, изхлузи чорапите си и седна на площадката, докато не му стана толкова студено, че се уви в юргана и си легна.

Положението беше много по-сериозно, отколкото си беше представял. Той от самото начало знаеше, че рискуваше да попадне в съда, че О'Дауд щеше да отрече, че го е наел, но се успокояваше с мисълта, че беше по-добре да пострада само той, отколкото цялото му семейство. Но когато видя лицето на Дженифър...

Овладей се, недей да преувеличаваш. Ти просто се стремиш да спечелиш нейното доверие. Ти няма да я лъжеш, че е красива, или да се опитваш да я вкараш в леглото си.

Мак се обърна на другата страна, но съмненията и тревогите му не го напуснаха.

Толкова ниско ли беше паднал? Тя вече изглеждаше достатъчно уязвима.

Мак отново се обърна.

Цената е тя или цялото ти семейство. Просто си свърши работата и остави искането на прошка за по-късно.

Ако само я беше видял, преди тя да го види, тогава Мак можеше да лепне друго изражение на лицето си, не изразът на... какво? Отвращение?

Възможно най-лошото начало. Тя вече беше издигнала барикадата между него и себе си. Ако Мак си беше представял тази задача като пътуване от Лондон до фермата на семейство Роузби, в този момент той се намирал някъде близо до френския бряг.

И ако не предприемеше нещо в най-скоро време, рискуваше да се удави.

---

[1] Британско таблоидно токшоу с водещ Джереми Кайл, което от 2005 г. се излъчва всеки делничен ден. Епизодите са с висок емоционален заряд, тъй като гостите се опитват да разрешат своите проблеми с важни хора в живота им. Теми обикновено са семейни отношения, любовни връзки, секс, наркотици и алкохол. — Б.пр. ↑

[2] Гулфик (англ. codpiece) — елемент на средновековните рицарски доспехи и брони, който служи за защита на гениталиите. Представлява брониран конус, който се прикрепя към колана или нагръдника, като премина между краката и се привързва към кръста. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Дженифър наблюдаваше как Шийла хвърля книгите на пода в две неравни купчини.

— Това, че му се размина само с общественополезен труд е добре, нали? — попита тя.

— Да, така няма да влезе в затвора, но като знам колко е твърдоглав, Рийс няма да си извлече поука.

Дженифър се опита да изрази оптимизъм, но Шийла продължи:

— И знаеш ли какво имаше дързостта да предложи наивният Лайънъл? Масаж. При това не за мен, а за Рийс. Масажът понижавал нивата на агресивност. Лайънъл каза, че наказателната система в Швеция прилагала тази мярка с много добри резултати.

Дженифър положи неимоверни усилия, за да не се засмее. Типично за Лайънъл, който винаги искаше да помогне, но никога не намираще правилните средства. Беше истинско чудо, че Шийла не го беше наругала. Все пак, сега на Шийла не ѝ се налагаше да търпи неговите замечтани усмивки и нежни погледи, когато работеха заедно. От известно време Джен подозираше, че топлите чувства на Лайънъл бяха нещо повече от колегиалност между старши библиотекар и помощник-библиотекар. Усещането беше като да си обгърнат в мек, удобен пуловер.

Все пак лошото настроение на Шийла и тромавата наивност на Лайънъл я отвличаха от мислите за кафявите очи на Мат Харпър и потресеният му поглед. Снощи в леглото, докато закусваше тази сутрин и докато пътуваше към библиотеката, острата болка от тази първа неволна среща изплуваше като размътена тиня в езеро. Без съмнение при тяхната следваща среща той щеше да бяга от нея като от чумава или щеше да се опита да компенсира неудобството, като се държи прекалено дружелюбно и неуместно весело.

Не можеше ли Мат Харпър да е дебел и с неприятен дъх?

Дженифър насочи отново вниманието си към Шийла и нейната свирепа акция за сортиране на книги.

— Мога да те разведря с една любопитна клюка за Крес, ако искаш — каза тя и забеляза със задоволство, че техниката на хвърляне на книги стана някак по-мека. — Тя е спипала някакъв папарак в басейна си.

— Правилно ли разбирам „спипала“? — попита Шийла, видимо оживена.

— Не. Той паднал вътре.

— Как така?

— Ами така, буквално. Паднал от едно дърво. Те непрекъснато душат около нея, искат да изровят нещо за любовния й живот.

Шийла моментално потъна в предишното си мрачно настроение.

— Сигурно е приятно да имаш интересен любовен живот, в който хората да се ровят. — Тя вдигна една книга, така че Дженифър да може да я види. — Тази в кой куп отива — за рециклиране или за разпродажбата?

— За рециклиране, струва ми се, виж следите от зъби.

— Ти какво очакваш от биографията на Маргарет Тачър? Хей, какво те води тук, Ли-Ли?

Лайънъл стоеше на вратата.

— Един млад мъж пита за теб — съобщи той. По извивката на устата му можеше да се предположи, че този факт не го радваше.

Дженифър видя кой беше нейният посетител още щом тръгна надолу по стълбите: Мат Харпър, с текстилна торба в ръка и тъмночервена раница на рамо. Тя се съсредоточи върху металните стъпала. Той й се усмихваше ведро с една от онези гипсирани усмивки, които Джен ненавиждаше.

Тя можеше да се справи с това, да му покаже, че вчерашната случка не я беше засегнала и че изобщо не я беше грижа за него. Единственият проблем беше, че в момента тя не можеше да вдигне брадичката си.

— Здравейте — каза той и Джен кимна на обувките му, чифт класически мъжки обувки с бомбе и връзки, навярно най-грозните в целия свят.

Лайънъл ги наблюдаваше тайно под предлог, че проверяваше състоянието на книгите и им поставяше печати с днешна дата с ненужна свирепост.

— Аз исках... — започна Мат Харпър, после замълча.

Джен почака и когато той не каза нищо повече, тя вдигна глава и видя тъмнокафявите му очи и разрошената коса, които му придаваха особено привлекателен вид.

Боже, колко си хубав.

Неговото внимание очевидно беше привлечено от нещо зад гърба ѝ.

Дженифър видя, че Шийла беше слязла от горния етаж и се помаиваше, не много тактично, преструвайки се, че подрежда стелаж с вестниците.

— Извинявайте — каза Мат, явно объркан, — тази жена, просто в първия момент я помислих за друга жена.

— Соня, от магазина в селото. В Бриндли, нали?

Той кимна с още по-озадачен вид.

— Това е нейната сестра. Шийла.

— Аха. Светът е малък. Разбира се. — На лицето му отново изгря неговата ведра, непоносима усмивка. — Вижте... извинявайте... не знам как да започна. Има ли тук някое по-тихо място, на което можем да отидем?

— Това е библиотека, навсякъде е тихо — каза Дженифър и видя неговото учудване от чувството ѝ за хумор. Едно недоразумение по-малко. Обезобразеното лице не беше гаранция за увреден ум. Джен и друг път беше срещала подобна нагласа.

— По-уединено тогава — тихо каза той.

Лайънъл излезе иззад бюрото.

— Всичко наред ли е, Джен?

Дженифър погледна Лайънъл и видя познатото рухо от пух, с което той се канеше да я обгърне. Тя погледна Мат Харпър и не можа да разгадае изражението му, но нещо я подтикваше да разбере.

Тя поведе Мат Харпър към секцията за съвременна литература.

— Какви весели столове — отбеляза разсеяно той, остави торбата си на един стол и раздразнението, че той намираше Шийла и мебелите за по-интересни от нея, започна да измества смущението на Джен. Тя се концентрира върху пуловера на Мат Харпър, не по-малко грозен от вчерашния и в същия стил като пуловерите на Лайънъл. Само че на него му стоеше различно. Сакото от груб туид беше кардинална грешка.

— Извинявайте, не ми е лесно, но се чувствах длъжен да дойда и да изясня ситуацията — каза той. — На вас сигурно ви е дошло до гуша от потресените физиономии на хората, когато ви виждат за първи път, а след това се преструват на спокойни и непринудени.

Дженифър се почувства разголена. Сякаш той беше надзърнал в мозъка ѝ и беше видял истинските ѝ чувства.

Той заговори отново, ръцете му се движеха, сякаш за да загладят думите.

— Когато видях лицето ви в пъба, аз не реагирах много тактично. Страхувам се, че съм имал доста стресната физиономия.

Дженифър искаше да избяга и да се скрие в пухкавия пуловер на Лайънъл. Мат Харпър сякаш усети това, защото вдигна ръка в жест, който казваше „спри“.

— Виж, моето единствено извинение е, че аз бях потресен от контраста с всичко друго във вас — каза той.

О, боже, буцата в гърлото ѝ започваше да се топи. Джен усети, че мигаше прекалено бързо, но по някакъв начин умът ѝ отчиташе, че под съкрушителната, брутална честност имаше нещо, което той навярно смяташе за комплимент.

— Сигурно ви е достатъчно трудно да се срещате с нови хора, които замръзват срещу вас като вкаменени.

Очите му търсеха в нейните някакъв знак за това как се чувстваше. Челото му беше леко намръщено, сякаш го мъчеше главоболие.

— Аз... не... вие... — Устата на Джен беше пресъхнала.

Дясната му ръка попипа лицето му и той го потърка бавно, докато говореше, сякаш на някакво дълбоко ниво се опитваше да осмисли същността на белязаното лице.

— Много се страхувам, че усложнявам положението и ви унижавам още повече. — Ръката му замръзна на място и той се усмихна смутено. — Аз през повечето време обикалям сред природата или гледам белия лист хартия, рядко общувам с хора... или поне така казва моята приятелка.

Този път думите излязоха от устата ѝ:

— Не, няма проблем. Просто вие сте много... прям.

— Искате да кажете нетактичен, но вие сте твърде любезна, струва ми се... обаче се радвам, че го приемате по този начин, камък

ми падна от сърцето. — Внезапно той протегна ръка. — Искате ли да започнем наново и ви обещавам, че няма да ви гледам като отровен.

Дженифър чу само писукането на четеца на баркодове, последвано от глухия звук на удрянето на печата с датата. Един бърз поглед потвърди, че думите бяха смутен изблик, а не целенасочена подигравка, въпреки че това не ги направи по-малко болезнени.

Ръката му продължаваше да е протегната към нея, въпреки че сега изглеждаше някак вяла. Беше красива ръка, принадлежаща на хубав мъж, но за Дженифър беше непосилно да я поеме.

— Трябва да се връщам на бюрото ми — каза тя и мина бързо покрай рафтовете със Стивън Кинг, Хилари Мантъл и Джордж Оруел. Джен знаеше, че държанието ѝ сигурно изглеждаше грубо и странно, но тя подозираше, че ако не се беше оттеглила, щеше да се свлече на пода.

Той я последва до бюрото и Джен се шмугна зад него и седна на стола. Шийла се появи, бърза като светкавица.

Лайънъл продължаваше да се цупи.

— Тогава довиждане — каза Мат Харпър с онази весела усмивка, която вече изглеждаше скована. Той кимна на Шийла и Лайънъл и си тръгна.

Шийла дори не изчака вратата да се затвори.

— Добре, Джен, кажи сега кой е този мъж, защо дойде да говори с теб и защо има толкова хубаво дупе?

— Шийла, не говори такива неща в библиотеката — сръза я Лайънъл, — тук има деца.

Дженифър им разказа кой беше Мат Харпър и защо беше в Нортъмбърланд, но не и защо беше дошъл в библиотеката.

Шийла ѝ хвърли лукав поглед.

— Добре, ти умело прескочи най-важното, госпожичке. Сега виждам вашата пиеса в съвсем нова светлина. Ако обуете намусения Нийл в чорапогащник и гащи балон и го качите на сцената, няма никакъв шанс да ме отлепите от Коронейшън стрийт, но ако изкарате този хубавец, няма начин да пропусна премиерата. Време е за чай, Джен, искам да ми разкажеш всички подробности за него. — Тя се засмя на шегата си.

— Значи той пише книга за туристическите маршрути в Нортъмбърланд? — подхвърли Лайънъл с още по-намусена

физиономия. — Какъв новатор.

Дженифър се скри в канцеларията, но Мат Харпър не ѝ излизаше от ума. Защо тя не беше поела онази протегната в знак на приятелство ръка? Заради последните му думи, които той изрече от притеснение? Заради неговата болезнена честност?

Или защото знаеше, че допирът на нейната кожа до неговата щеше да я накара да почувства всички онези неща, които не беше изпитвала от много отдавна. Неща, които човек с нейната външност не биваше да чувства към някой, който изглеждаше като него?

Мак се запита дали някой щеше да забележи, ако той се прислонеше до стената на библиотеката в Тайнфорт и започнеше да си блъска главата в нея. Разсъжденията на тема „вашето лице“. Просто брилянтно. Единствената тема, която трябваше да избягва, а той се беше закопал в нея.

Мак намери едно кафене и изгълта чаша двойно еспreso и шоколадов мъфин, без да усеща вкуса им. Боже, в каква каша се беше забъркал. Въпреки че беше репетирал извинението си през цялото пътуване с автобуса, то се беше оказало много по-трудно, когато се изправи пред истинската действителност на онова лице.

Дали това, че накрая Дженифър се беше оттеглила, без да поеме ръката му, беше знак, че Мак просто трябваше да връчи на Филида лопата и да ѝ заръча да започва да копае масовия гроб на тяхното семейство?

И все пак наред пълното крушение той успя да събере някои неща, които можеха да се окажат полезни. Като това, че мъжът зад бюрото очевидно имаше някакви чувства към Дженифър, че Соня имаше по-страшна, по-голяма сестра на име Шийла и че тонът на Дженифър подсказваше, че техните отношения не бяха съвсем гладки. О, да, и че Мак имаше същия вкус към пуловери като настръхналия Ромео в библиотеката. Той едва не се беше засмял с глас, когато забележа това.

Мак се огледа. Намирането на свястно кафене тук, в скования от студ и мраз север, беше като да попаднеш на суши бар в пустинята.

Но белегът наистина беше ужасен. Човек не можеше да откъсне очи от него, когато разговаряше с нея. Да откъсне мислите си от

нейните високи скули и сини очи. В нейните черти имаше нещо източноевропейско или може би скандинавско, а и с тази руса коса. Мисълта за викингите го подсети за шегата на Лиза за грабителските набези от север и Мак прекара още няколко приятни минути в мисли за гърдите ѝ.

И все пак Дженифър не беше онази затворена, тъжна душа, която той си беше представял, съдейки по вчерашното ѝ държание в пъба.

Тя притежаваше истинско чувство за хумор, което вероятно не трябваше да го учудва: щом тя се беше готвила да стане актриса, трябва да е била общителна и много уверена.

Той си взе още едно кафе и кода за безжичния интернет, намери си закътано място, където никой нямаше да го вижда и извади лаптопа от раницата си. Толкова му липсваше възможността да рови в интернет или да говори по мобилния си телефон, когато му се прииска. В първите няколко минути той отговори на получените имейли, създавайки впечатлението сред приятелите си, че все още беше в Бат. После проучи основната информация за селото, в което Тес си мислеше, че живее брат ѝ. Както можеше да се очаква, там имаше пъб. След това той прегледа сайтовете за светски клюки и откри, че Кресида беше спасила от удавяне някакъв папарак. Чудесна пиар акция. Тя сигурно се беше изкушавала да задържи главата му под водата.

Когато се върна в Тайнфорт, Мак си купи чифт дебели ръкавици и се поразходи, за да се ориентира. Въпреки преобладаващите благотворителни магазинчета, мястото създаваше усещане за благоденствие, край реката имаше модерни супермаркети, а нагоре по хълма се издигаха старите сгради. Архитектурата представляваше някаква бъркотия от епохи и стилове, но общото впечатление беше за древни традиции и стари обичаи. Мак надникна в старото абатство, което се издигаше на централния площад и си отбеляза наум кафенетата и магазинчетата за сандвичи, където Дженифър можеше да обядва и където той „случайно“ можеше да я срещне.

Това можеше да е всяко малко пазарско градче във всяко графство в Англия, ако не беше характерният местен диалект и акцент: „Взех едно таквоз“, „Той отиде да купи 'артия“, „Тоз момък иска нещо за 'апване“.

Обзет от носталгия по дома, Мак отново тръгна към библиотеката, пресече улицата и влезе в парка, минавайки под мемориална арка в чест на старите войни, после мина покрай паметник в памет на други, по-нови войни. Той тръгна по алеята към богато украсена естрада и се прислони до нея, за да позвъни на Тес. Тя се зарадва и му даде да поговори първо с Фран, а после с Габи. Както Мак подозираше, Тес беше прочела всичко за селото в интернет и той ѝ каза, че храната и бирата в кръчмата са страхотни, къщата е страхотна и че в понеделник планираше да отиде до Адриановия вал^[1].

— А какви са местните хора? — попита през смях сестра му.

— Непонятни, но за сметка на това недружелюбни.

— Нали нямат обичая да изгарят на клада южняците като средство за развлечение?

— По-скоро за отопление, но не и за забавление.

Мак знаеше, че Тес правеше всичко възможно да го разведри, макар че го побиха тръпки от новината, че Филида се държала прилично след последния скандал: той заподозря някакъв нов, още по-пъклен план, но с какво щеше да помогне на сестра си, ако ѝ го кажеше? Те поговориха още малко, после Тес трябваше да затваря.

— Момичетата ти изпратиха нещо — каза тя на сбогуване.

Мак излезе от парка, след като неохотно помоли Третото лице да прибере пратката от Тес, но затова пък поиска посредникът да му донесе още пари на тяхната следваща явка, тъй като сега той щеше да похарчи останалите средства за две вентилаторни печки, електрическо одеяло и нови колонки за айпода му, за да може да прогони с музика мъртвешката тишина в къщата. Всъщност, Мак щеше да замъкне толкова елементи на съвременния живот в къщата, колкото можеше да качи в автобуса, без да изглежда като мекушав глезльо, който разполага с прекалено много пари.

Изгледите да похарчи парите на О'Дауд го развеселиха малко докато вървеше към магазина, но после Мак си даде сметка, че ако хванеше последният автобус за Бриндли щеше да се прибере в къщата най-рано в шест часа, смазан от необятната зелена шир. Той беше тук само от три дни. А вероятно щеше да остане два месеца, може би дори повече. Как щеше да издържи, по дяволите?

[1] Адрианов вал (лат. Vallum Hadriani) е римско отбранително съоръжение от камъни и торф, което е дълго 118 км и високо 3 метра и се намира в Северна Англия, на границата с Шотландия. Строежът започва през 122 г. при император Адриан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

На другата сутрин Мак отвори входната врата и видя две бутилки мляко и един невероятно стар дядка. С вид на току-що измит с четка, сапун и паста за зъби, той се подпираше на бастун и най-изразителната черта на лицето му беше дългият, остър нос.

— Можеш ли да ми отвинтиш капачката? — каза той с местния напевен говор.

— Капачката? — Мак огледа стареца от главата до петите, питайки се какво точно имаше предвид той.

— Да. — Дядката тикна към него един буркан с хрян.

Мак взе буркана, питайки се дали дядката беше някой негов съсед, или идваше от някое по-далечно място. Може би Мак се беше нанесъл в къща, чиито обитатели традиционно извършваха тази услуга, така както имаше хора в швейцарските селца и кантони, при които човек можеше да отиде и попита дали набраните в гората гъби са ядивни или отровни.

Той отвори буркана с лекота и го върна на стареца.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Мат Харпър.

— Знам. — Старецът го огледа подозрително и тръгна по пътеката съвсем бавно, полагайки огромно усилие да държи буркана и бастуна в едната си ръка и да се подпира на парапета с другата. Той се спря в основата на стъпалата и се наведе полека, за да провери буркана през парапета, за да го сложи на пътеката на съседната къща.

Аха, значи ти си този, който ме следи иззад пердето. Разкрит си.

Старецът слезе по стълбите, заобиколи стълба, изкачи стълбите към своята къща, наведе се да вдигне буркана и продължи да пъпли към собствената си врата.

— Тогава довиждане — каза Мак, но съседът му се прибра в дома си, без да му обърне никакво внимание.

Мак се върна при лаптопа си и се зае отново със записките, които си водеше, като реши, че всъщност не си струваше да добави „В

съседната къща живее недружелюбен старец, който яде хрян“. На вратата отново се позвъни.

— Още нещо за отваряне? — подметна Мак, докато отваряше вратата.

Дженифър Роузби се стресна и наведе глава.

За момент Мак се почувства объркан, а после прецени, че това беше нормална реакция.

— Извинявай — каза той, — помислих те за моя съсед. — Осъзнавайки, че тези думи звучаха още по-странно от предишната реплика, той побърза да се зарадва на платнената торба, която Дженифър му подаде.

— О, боже, ето къде съм я оставил, в библиотеката. Аз си мислех, че съм я забравил в автобуса. Много благодаря. — Той се престори, че проверява дали бележникът и химикалката му са все още вътре, а после вдигна глава и видя, че Дженифър държеше в ръка дебел куп листа, защипани с кламер в горния ъгъл.

— Знаем, че ти каза, че искаш да помагаш само зад кулисите, но Финли те моли да прегледаш репликите за ролята на Себастиан.

Мак почувства, че Дженифър полагаше огромно усилие, за да изговори всичките тези думи наведнъж и почти през цялото време да го гледа в очите.

— Финли умее да е много настойчив — усмихна се тя и тикна сценария в ръцете му. Мак си наложи да не погледне встрани. На дневна светлина бележите изглеждаха още по-страшни, дори скверни, сякаш някой варварин беше обезобразил произведението на изкуството. Бележите се начубъбриха, когато тя се усмихна, и Мак се запита дали неговата ответна усмивка изглеждала толкова фалшива, колкото той я усещаше. Дженифър понечи да си тръгне, но той знаеше, че не бива да пропуска златната възможност да общува с нея на четири очи.

— Надявам се, че не ми се сърдиш за моята глупост при първата ни среща в пъба — каза той — ... и в библиотеката.

— Какво пък, можеш да опиташ за трети път — отговори тя, забила поглед в рамката на вратата.

Ох. Не очаквах такъв отговор.

— Аха, да, хъм, радвам се, че можеш да се шегуваш с това. Просто ми се стори, че ти си малко...

— ... че имам каменно изражение? — довърши тя и вдигна вежди.

По дяволите, Мак се канеше да използва същите думи.

Какво ти става, да не смяташ да преровиш синонимния речник за всички изрази, които съдържа думата лице?

— Разстроена — изтърси той, — смятах да кажа разстроена.

— Не, не, не съм разстроена. Не исках да създавам такова впечатление. — Тя замълча и се намръщи. — Заради белега до окото е, мисля, че ограничава движението на лицевите ми мускули.

— Аха, ясно — заговори припряно Мак, — разбирам. Добре, значи ще се видим на прослушването?

Дженифър кимна сковано, обърна се и тръгна по пътеката и Мак забеляза колко стройна беше тя, колко модерни и елегантни бяха дрехите ѝ и че обувките ѝ, макар спортно-елегантни, бяха от луксозна марка. Тя се обърна точно когато старецът от съседната къща се появи на вратата.

— Здравейте, господин Армстронг, как сте днес? — поздрави тя.

— Горедолу — отговори старецът и спря успоредно до нея, от другата страна на парапета.

— Тъкмо се видях с новия ви съсед.

— Извадила си късмет? — каза господин Армстронг и се намръщи. — Защо ми казваш това?

— Не, видях се с новия ви съсед — повтори Дженифър, като посочи Мак и той улови нейния поглед и леката ѝ усмивка, като също ѝ се усмихна. Тя първа отклони очи и отново насочи вниманието си към господин Армстронг.

— Отивам до магазина — рече той. — Трябва ми сода бикарбонат за зелето. Трябва да го претакам през уикенда.

— Позволете да ви помогна. — Тя прекрачи парапета толкова грациозно и елегантно, че Мак би помислил, че му се е сторило, ако тя вече не беше в съседния двор. Дженифър тръгна до господин Армстронг, но не го подхвана показно за лакътя, а остави старецът да се подпре на ръката ѝ и да намери опора.

В този момент тя толкова силно му напомни Тес, че Мак бързо влезе вътре и затвори вратата, без дори да се сбогува. От прозореца проследи бавната разходка до магазина, изпълнен с чувство на вина, задето я принуди да направи признанието за ограничената мимика на

лицето ѝ, но с пълното съзнание, че занаят ще да извърши още по-лоши неща, за които да се чувства виновен.

— Вашият съсед изглежда симпатичен човек — каза Дженифър на господин Армстронг, когато се увери, че Мат Харпър се беше прибрал в къщата.

Господин Армстронг кимна.

— Надявам се да е по-почтен от онази в магазина.

— Пише книги за пешеходните маршрути в Англия. Това е добро и здравословно занимание, нали?

Джен чу как старецът цъкна с език в израз на неодобрение.

— Разходките сред природата не са показател за добър характер — отсъди господин Армстронг, — всеки може да се разхожда. Онази там в магазина, и нея съм я виждал да се разхожда. Хитлер, Пол Пот, Сталин. Всички те са можели да се разхождат сред природата. Дори Юда Искаротски, най-големият предател, той също се е разхождал.

След като не можа да измисли някакъв аргумент в своя полза, Джен се възползва от това, че стигнаха до магазина и освободи ръката си от хватката на господин Армстронг, отвори му вратата и му пожела приятен ден.

На връщане от селото Дженифър се отби до пейката на Питър Кларк и се запита какво я беше накарало да каже онова нещо за изразителността на лицевите ѝ мускули. Сега той щеше да си помисли, че тя търсеше съчувствие. Мат Харпър определено се натъжи след нейните думи. Или може би се почувства неловко: в крайна сметка тя го беше засрамила заради неговите нетактични коментари за лицето ѝ. Но той криеше нещо под цялата тази ведра безгрижност.

Неговите кафяви очи умееха да проникват в душата, особено когато се усмихваше.

Джен отново изпита смущение заради онова, което му беше казала. Загледа се в зелените хълмове и полета, после се засмя. Откъде си беше купил тези ужасни дънки? В чифт добре скроени дънки той би изглеждал, хъм, по-добре. Дрехите му стояха като взети назаем. В Бристол нямаше ли нормални магазини за мъжко облекло?

Излъчването на непоправим ентузиаст също му придаваше вид на смотаняк.

Но общото въздействие, което Мат Харпър имаше върху нея, не беше на смотаняк без вкус и усет за мода. Дженифър отново се засмя, но този път над себе си, задето се опитваше да си изясни какво харесва в него. Той беше просто един от онези мъже, по които жените си падаха.

Джен тръгна бавно към дома, унесена в мисли за неговите очи и надявайки се неговият актьорски талант да превъзхожда усета му за мода и стил.

ГЛАВА 12

— Посещаемостта е добра — каза Финли, оглеждайки залата. През помещението премина вълна от приглушени разговори. — Не спирам да се учудвам, че хората са съгласни да ме търпят да ги командвам.

— Стига, Финли — каза Дженифър, — те ще прочетат телефонния указател, ако им поставиш такава задача.

Отначало тихият смях на Финли завърши почти като цвилене и той затвори вратата и седна на своя стол, като си взе няколко бисквити от чинията на бюрото. Той пъхна една бисквита в устата си, задъвка ожесточено. Острите му черти и блестящи очи оживяха.

— Днес ще прослушаеме много хора. — Той изгупа нападалите трохи от списъка пред него. — Една роля обаче е сигурна. Ти ще играеш Виола.

— Не — отсече категорично Дженифър.

— Ах, Дженифър, помня как ти ме разплака, когато беше в моя клас по театрално изкуство в единайсети клас...

— Това беше много отдавна — каза Джен, сякаш времето беше единствената причина да отказва ролята.

Финли прибягна до своя учителски глас.

— Дженифър Роузби, никой друг не може да изпълни тази роля така, както ти можеш. И ти я игра в тази постановка в Манчестър, спомням си как Рей ми разказваше как се е престрашил да шофира по магистрала М6, за да те гледа.

— Мисля, че Лиза ще бъде добра Виола и колкото и да ме боли да го кажа Джоселин вероятно ще се превъплъти в ролята на Оливия.

— Не се опитвай да отвлечеш вниманието ми, Дженифър. Да се върнем към предложението ти да играеш Виола.

Дженифър отново отказа, този път по-остро, задушавана от страха, който винаги я обхващаше, при мисълта отново да се качи на сцена. Тя напъха една бисквита в устата си, за да прекрати разговора,

но храната заседна като памучна вата, която по никакъв начин не можеше да бъде сдъвкана и преглътната.

— Плаши те първата стъпка, нали? — каза Финли и я побутна нежно, приятелски.

Дженифър не можа да отговори.

Те потънаха в мълчание за известно време, после Финли ловко отмъкна последната бисквита и стана решително.

— Знаеш ли, Виола не е чак толкова добра роля — увери я той. — Догодина обмислям да поставя „Венецианският търговец“. Мисля, че Порция ще ти подхожда повече.

Дженифър усети как страхът отшумя, но на негово място се надигна разочарованието. Бяха ѝ позволили да се измъкне и да се скрие в черупката си. Отново.

Финли размаха бисквитата във въздуха.

— Добре, пригответи се: да поканим първия кандидат за прослушване.

Мак бързо огледа стаята. Стара камина, купчина овехтели книги на перваза, износени мебели. Стените бяха боядисани в смущаващ син цвят — аха, навярно затова я наричаха Синята стая — и на една от стените висеше голямо корково табло с обяви за предстоящи събития. От запаления огън в камината се носеше силна миризма на влага и прах.

От прозореца се виждаха гробището и църквата, а под мъждивата светлина на лампата старите надгробни камъни приличаха на плътно скупчени хора. Обзе го чувството, че те го наблюдаваха и осъждаха, затова той се обърна с гръб към прозореца.

— Е, радвам се, че ти дойде, много се радвам. — Финли тръгна към него с усмивка, която внуши на Мак чувството, че той беше гарант за щастието на режисьора. Дженифър седеше зад него на голямата маса, навела глава.

— О, бедният — каза Финли, загледан в краката на Мак. — Да не си се ударил?

Мак си даде сметка, че навярно беше влязъл в стаята с накуцване.

Измисли обяснение, което да не показва, че не си свикнал да ходиш пеш.

— Просто си изкълчих крака. Много глупаво. Стъпих накриво върху един нестабилен камък, когато се качих на Вала. Но гледката беше забележителна — добави той ентусиазирано.

Като за гледка от вал.

— Да, нали? Ти по кой маршрут мина?

— Разходих се полека от Хаусстедс до Стийл Риг и обратно.

Девет километра. Девет убийствени километра.

— Аха, минал си през някои от най-красивите места.

Дженифър вдигна глава и кимна.

— Прекрасни гледки — каза тя.

Да, прекрасни гледки, ако от краката ми не се лееше кръв. И да си кажем честно, хубаво е, но Адриановия вал не е Великата китайска стена.

Той отново забеляза колко елегантно облечена беше Дженифър. Днес носеше сив кашмирен пуловер и сив панталон с дискретно райе. Панталонът беше с идеална, модерна кройка. Той се помъчи да не мисли за кройката на собствените му дънки. Тя не носеше накити, въпреки че ушите ѝ бяха продупчени. Така, тъмни дрехи, никакви бижута и само лек гланц за устни. Интересно. Изкушаваше се да каже, че тя правеше класическия опит да не бие на очи, но усетът ѝ за мода интригуваше. Сякаш Дженифър бе започнала да се съвзема от катастрофата.

По-добре да не мисли за това.

Двамата го гледаха с очакване.

— Така, Мат — каза Финли, — знаем, че ти не искаш да играеш в пиесата... но актрисата, която сме избрали за Виола е млада, а Себастиан е неин брат близък. И тъй като богът на театъра ни изпраща теб като дар, който тупна в скута ни — смехът на Финли изпълни Мак с подозрения по отношение на неговите морални устои, — ще е глупаво да не се опитаме да те убедим. Би ли ни прочел няколко от репликите на Себастиан? Нали си носиш сценария?

Тонът на Финли не беше умолителен или заповеднически, но накара Мак да извади сценария и да го подаде на режисьора, а когато той му го върна, да прегледа репликите, които беше подготвил. После

той погледна Дженифър и не пропусна да оближе устни, сякаш се притесняваше.

— Може би е добре да станеш прав — окуражи го тя и той последва съвета ѝ.

Мак остана доволен от представянето си, тъй като съсипа репликите си по виртуозен начин. Правеше паузи там, където речта му трябваше да се лее гладко. Препускаше през думите на местата, където трябваше да направи пауза. Акцентираще върху най-незначителните пасажи и подминаваше фразите, натоварени с дълбок смисъл. На едно място дори се запъна и млъкна.

През цялото време Финли и Дженифър запазиха каменни изражения и когато той накрая завърши и овладя хаотичното ръкомахане и задъханото си дишане, Финли каза:

— Много добре.

— Да, много добре — съгласи се Дженифър.

Мак очакваше да му кажат, че може би все пак беше по-добре той да остане зад кулисите и се приготви да изрази леко разочарование, когато Финли каза:

— Няма да стане, Мат. Ние знаем какво целиш.

Каквооо?

— Да — каза Дженифър, — разкрит си.

Сега върху лицето му несъмнено се беше изписало нещо средно между шок и паника. Мак ги погледна потресено. Дали някой им беше подшушнал, че той е журналист?

Не, чакай... те не изглеждат ядосани, всъщност лицето на Дженифър издава, че тя е развеселена. Тогава какво имат предвид? Кажу нещо, загубен глупако!

— Разкрит съм?

Финли се засмя истерично и Мак видя, че Дженифър също се смееше тихо.

— Само много надарен актьор може да се представи толкова ужасно, Мат — каза Финли. — Повярвай ми, аз съм виждал достатъчно бездарни артисти, за да позная, че ти не си един от тях. Признавам ти, че преструвката беше виртуозна, но актьорът в теб от време на време изплуваше на повърхността.

— Така ли?

— Когато не ръкомахаше и не се въртеше, стойката ти беше много добра, движенията умерени и грациозни — обади се Дженифър. — И въпреки че се стараеше да накълцаш думите, от време на време те потичаха плавно, в подходящия ритъм, с акцент върху важните думи. — Тя го стрелна с блеснал поглед. — Марджъри щеше да се гордее с теб.

Марджъри може да отиде на кино.

— Ние знаем защо направи това, Мат — каза Финли.

— Така ли?

— Разбира се, ти не искаш да настройваш срещу себе си другите мъже в клуба, като им отмъкваш най-хубавата роля. Прав съм, нали?

Не, аз съм един отчаян негодник, който иска да остане анонимен.

— Вас двамата човек не може да ви заблуди, нали? — промълви Мак като малко момче, хванато да прави някоя пакост. Вече очакваше да го порази някоя мълния.

— Не се тревожи за мъжете, ние ще им замажем очите.

Финли се изправи и му подаде ръка.

— Ролята е твоя. Добре дошъл в трупата.

Сега облекчението, че не го бяха разкрили като журналист, изчезна при мисълта, че се налагаше да участва в пиесата.

Насадих се на пачи яйца, по дяволите.

Мак пое ръката на Финли и беше възнаграден с усмивка от Дженифър, която го накара рязко да погледне встрани, не заради разтягането на белега, а заради искреността ѝ. Какъв... срам. После той тръгна към вратата и на излизане чу:

— Първата репетиция е в сряда, в седем и половина.

Мак излезе разтреперан в коридора, където Дъг го очакваше. Току-що беше откопчил малка победа от зъбите на поражението и си беше спечелил малко овации.

Но му се размина на косъм.

— Как мина? — попита Дъг и когато Мак му съобщи новината, той го тупна по гърба с такава сила, че по гръбнака му премина вибрационна вълна. — Това трябва да се отпразнува. И знаеш ли какво? Аз получих ролята на морския капитан Антонио и двамата с теб сме най-добри приятели в пиесата, нали? Какво ще кажеш да влезем в

образ в кръчмата? Ти можеш да удариш няколко бири, а пък аз после ще те закарам.

Мак погледна часовника си и си представи безкрайните часове самота в къщата.

— Защо не? — рече той.

Когато Мак погледна часовника си отново, вече минаваше единайсет часа.

— Да ставаме ли? — попита Дъг и допи портокаловия си сок. Мак кимна, макар че третата халба бира щеше да му дойде добре, преди да се прибере в мразовитата катакомба.

Знаеше, че не трябва, но започваше да изпитва симпатия към Дъг.

Двамата изиграха две добри партии бiliarд, а непринудените маниери на Дъг и неговото самокритично чувство за хумор успокоиха изострената предпазливост на Мак. Когато разговорът тръгваше в посока към неговата персона, Мак лесно го насочваше отново към Дъг.

Мак смяташе, че Дъг с неговите груби ръце и простоватото наречие беше работяга, но малко след като влязоха в пъба той спомена, че „работи с метал“ и когато Мак го попита дали е ковач, Дъг се смути и каза:

— Не, аз съм скулптор. Работя главно по поръчка. За музеи, банки, художествени галерии, институции. Наскоро завърших металната скулптура на площада пред концертната зала в Нюкасъл. Много голяма работа. Нарекох я „Полетът на изкуството“, ято чучулиги, което се превръща в нотни знаци. Препратка към „Издигащата се чучулига“^[1] на Воън Уилямс, разбира се — добави непринудено той.

Боже мой, а пък аз те мислех за малоумник.

— Добре ли си? — попита Дъг.

— Ти ме срази. За това се иска голям талант.

— Ами, глупости. Просто се трудя с метал и поялник. Виж, писането е друго нещо, там наистина се иска талант.

Мак искаше да продължи с въпросите, но когато отидоха да оставят празните си чаши на бара, в пъба влезе една жена и Дъг изведнъж се сви и се затвори в себе си, ръката му трепна и той преобърна една от чашите.

— Здравсти, Дъг — каза жената и Дъг изсумтя, задави се, закашля се и от носа му изхвърча един сопол. Той понечи да го избърше с опакото на ръката си и прекатури и другата чаша.

Мак внимателно огледа жената. Изглеждаше малко по-възрастна от него, с дълга кестенява коса. Цялото ѝ излъчване говореше за добро здраве и отлична спортна форма, беше облечена спортно. На едната ѝ китка бяха наредени шест или седем гривни от оплетени цветни шнурове. Лицето ѝ се стори някак познато на Мак. Тя махна на Дъг и се присъедини към група хора, насядали до вратата.

— Леле, човече — промълви Дъг, — леле-мале, леле-мале, леле-мале. — Очите му бяха затворени, сякаш го пронизваше силна болка и в този момент Мак си спомни къде беше виждал жената: тя разнасяше пощата. Той я беше видял да оставя някакъв пакет в магазина на Соня.

Вероятно пратка с vibratorи.

— Тя е пощальонката, нали, кара един микробус?

Дъг кимна и успя да промълви „Пат“.

Мак на свой ред изсумтя, задави се и се престори, че нещо е заседнало в гърлото му.

— Трябва да изляза — каза Дъг. — Сега. — Той се отдалечи от бара и пътьом успя да се спъне точно до масата на Пат, след което обърка посоката на вратата и едва не я изкърти от пантите, дърпайки, вместо просто да я бутне и да я отвори.

— Да няма някакъв проблем между теб и Пат? — попита Мак, когато пропътуваха няколко километра в пълно мълчание. Дъг не каза нищо и продължи да стиска свирепо волана, затова Мак заговори за пътуването си до Адриановия вал, лъжейки колко е впечатлен от мащабите и поразителната му красота. Той заимства изрази от Финли и пътеводителите, за да придаде достоверност на любовта си към английските старини и пропусна отегчително дългото пътуване с автобуса и пронизващия студен вятър, който уби всякакво удоволствие от разходката.

В отговор получи само дълбока въздишка и „лека нощ“, когато Дъг го остави пред Вилите Бриндли. Мак изпрати с поглед отдалечаващата се кола.

Така... да видим какво научи дотук? Соня от общия магазин май си има млад любовник и има нещо гнило в отношенията ѝ със сестра ѝ, която работи в библиотеката; Дъг вежне по пощальонката; онзи

тип с моя пуловер май си пада по Дженифър, Лиза е готова да ми открене портите към рая, ако си поискам, и в същото време може да сложи в ред финансите ми; Финли май е луд, а Дженифър е имала навика да шофира в нетрезво състояние.

Сцени от обикновения живот на обикновените провинциални хора.

---

[1] Цигулков романс на английския композитор Ралф Воън Уилямс (1872–1958 г.), който присъства в репертоара на много съвременни цигулари като Найджъл Кенеди, Дейвид Джъритс и шотландската цигуларка Никола Бенедети. Авторът е бил силно вдъхновен от поема на Джордж Мередит, в която е описан полета на една чучулига високо в небето. Птицата полита от своето гнездо и пред очите ѝ се разстилат красивите пейзажи на английската природа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Дженифър се събуди от свинско грухтене и както беше сънена, ѝ отне известно време, докато осъзнае, че във фермата нямаше прасета. Звукът идваше от дамската ѝ чанта.

— Извинявай, Крес — каза тя, когато извади мобилния си телефон, — отначало не разбрах, че това си ти, грухтеше като прасе.

— Очарователно. Незабавно ще тръгна на уроци по ораторско изкуство.

— Дани си играе със звука на телефона ми. Вече изкара гласовете на всички селскостопански животни.

— Ах, този Дани. Изобщо не се е променил. Как е амазонката?

Дженифър погледна към вратата на стаята си.

— Крес, престани да се заяждаш. Брайони е добре. Хъм, тук е осем часът сутринта, значи при теб е нощ и ти още си будна. Какво мога да направя за теб?

— Връщам ти твоето обаждане, забраванке. Беше ми оставила съобщения, кога беше, в четвъртък вечер по твоето време? Извинявай, тук е такава лудница, чак сега ми остана време да ти се обадя.

Дженифър се замисли. След онази първа среща тя беше позвънила на Кресида, за да ѝ се оплаче от неспособността на Мат Харпър да прикрива онова, което мислеше. Кресида беше единственият човек, който съчетаваше двете качества, от които Дженифър се нуждаеше в момента: умението да съчувства и невъзможността да направи нещо по въпроса. Ако тя разкажеше за случилото се на някой от нейните близки, те щяха да настръхнат и да се вдигнат до къщата на Мат Харпър, за да го сложат на мястото му.

Сега обаче тя не знаеше какво да каже на братовчедка си.

— Как мина партито? — попита тя, за да печели време.

— Прекрасно. Луксозен хотел, „Сънсет Тауър“. Държах се изискано. Водих любезни разговори и не пих, не смърках и не си инжектирах нищо. Представих се като истинска дама, после пожелах лека нощ на моя пиар екип и на пиарите от киностудиото, помахах

грациозно на фотографите пред хотела и наредих на шофьора да ме докара вкъщи.

— Където се мушна в леглото с чаша топло мляко, нали?

— Ах, колко добре ме познаваш. Измъкнах се на пръсти и отидох на гости на Джо, сещаш ли се, готината канадка, за която ти разказах, където се събрахме с няколко съмишленици от актьорския състав и се нафиркахме до фазата на танци върху масата и разиграване на етюди от „Играта на играчките 3“^[1].

— Как така?

— Пуснахме филма на дивиди, но без звук.

— Ти кой беше?

— Барби, плюс кучето Слинки и госпожа Картоф за известно време.

— За известно време?

— Дивиди плейърът пострада. Е, по-точно някой повърна върху него. По-точно аз.

Дженифър се облегна на възглавниците и се затресе от смях.

— Горката ти.

— О, недей да ме съжالياваш, по-добре помисли за дивидито. — Дженифър чу как Кресиде се прозя. — Както и да е, трябва да се съвзема и да си стегна багажа за Ню Мексико. Летим утре. Хайде... разкажи ми за смелите планове на Финли.

Дженифър се забави с отговора и Крес се оживи като ловджийско куче, надушило следа.

— Джен, какво стана?

— Ролите са разпределени. Лиза е Виола, Джоселин е Оливия. Нийл е бесен, защото ще играе Малволио вместо княза. И... и имаме един нов член на клуба. Ще живее тук няколко месеца, докато прави проучване за някаква книга за пешеходните маршрути в Нортъмбърланд.

— Охо, това ще бъде много увлекателно четиво. И как изглежда тази нова звезда: рехава къдрава брада и нездрав интерес към клинове с ликра и истински ейл?^[2]

— Определено не умее да се облича и носи старомодни обувки с връзки, Крес, истински грозни обувки с връзки.

— Страхотно. И?

— Ами, с две думи, той не реагира много тактично, когато ме видя на събирането... Не, не ме прекъсвай, Крес, не си въобразявам, той реагира грозно и после се извини. Дойде в библиотеката, за да се извини. Беше много честен и много пряк.

В последвалото мълчание Дженифър почти чуваше как мозъкът на Кресида обработваше постъпилата информация.

— Джен — каза тя, — нали знаеш, че гласът ти потреперва, когато се опитваш да шикалкавиш...

— Не е вярно — каза Дженифър и моментално долови потреперването.

— Колебаеш се дали да ми кажеш нещо друго, нали, мила? — Тонът на Кресида омекна. — Дали защото се страхуваш, че веднага ще започна да те обстрелвам с въпроси, на които самата ти все още не знаеш отговора?

Ето това беше причината, поради която Кресида въпреки разстоянието, което ги делеше, беше единственият човек, който я разбираше.

— Съгласна ли си да ти обеща с ръка на сърцето да не задавам никакви въпроси, а само да слушам?

Дженифър се запита защо това беше толкова трудно. Чувстваше се като потайна ученичка, която се канеше да признае за тайното си увлечение. През годините тя се беше будила в немалко различни легла с немалко различни мъже, познаваше всяка подробност от телата им и нещата, които можеше да направиш с тях. Тя беше пораснала жена.

Джен се съсредоточи върху една точка на стената точно над бюрото и под акварелната рисунка на някакъв плаж.

— Той се казва Мат Харпър, Крес. Млад е. Облича се така сякаш е откраднал дрехите си от простора на стар ерген, но е много секси.

— Аха, разбирам.

— Има много изразителни кафяви очи. И кестенява коса, обикновено разрошена. — Тя отново прикова очи към стената. — Непринудено хубав, а не зализано красив, ако ме разбираш. Има интелигентно лице.

— Висок? Мускулест? Строен?

— Ти обеща, че няма да задаваш въпроси.

— Имам чувството, че слушам как съхне боята.

— Той е с моя ръст и е... жилав... ама че глупава дума. От ходенето, предполагам. Има хубави крака, Крес.

— Значи има и хубаво дупе. Ти харесваш тази мъжка особеност.

— О, да. Наистина. — Те се засмяха и Дженифър си спомни за една лента от моментно фото в Нюкасъл, със снимки на нея и Крес, когато бяха на около тринайсет години. Двете се кикотеха за някакво момче, което харесваха и двете.

— Значи е привлекателен, така ли?

— Лиза едва не седна в скута му.

— Лиза е сядала върху много неща.

— Когато го видях за първи път, си помислих, че малко прилича на пират...

— В какъв смисъл? Сифилистик с превръзка на окото и кука вместо ръка?

— Не, идиотке. В смисъл че му трябва само една обица, за да добие вид на лошо момче. Но в същото време има вид на смотаняк, но не на глупак, просто прелива от ентузиазъм. И чуй това — той се помъчи да съсипе прослушването си, защото не искаше да смачка самочувствието на другите мъже в клуба.

— Ама че езичник! Не знае ли, че най-важното правило на актьора е да смаже конкурентите си? Така... да видим... Предполагам, че той ще играе ролята на Себастиан, независимо дали иска? Така Лиза ще бъде обезвредена: кажи й, че нейната Виола не може да спи с родния си брат.

При мисълта, че Лиза можеше да направи нещо такова с Мат Харпър, Дженифър замълча, преди да каже:

— На моменти той изглежда някак отнесен, сякаш нещо го измъчва и не може да го скрие.

Кресида изохка.

— О, не, само не изтерзана душа с кафяви очи, на този тип мъже не може да се устои. Чакай малко, този тип звучи почти невъзможен. Откъде каза, че идва?

Дженифър не пропусна да забележи промяната в тона на Кресида.

— Аз вече го проучих до пето коляно, Крес. Не се тревожи. Той е автор на две малки книжки за Югозападна Англия. Сега живее в Бристол.

— Добре... добре, щом ти си го проучила. Така... значи ти го харесваш и това вероятно те притеснява, тъй като не се е случвало от катастрофата.

Дженифър кимна.

— Джен, ако кимаш, ще те помоля да ми кажеш.

— Да.

Когато Кресида заговори отново, Дженифър долови, че братовчедка ѝ обмисляше внимателно всяка дума, сякаш носеше съд от фин порцелан по плаж със ситни камъчета.

— Джен... за този Мат Харпър... ще ми обещаеш ли нещо? — Дженифър се мушна бавно под завивката. — Ще ми обещаеш ли, че няма да решиш от самото начало, че той няма да се интересува от теб? Не допускай факта, че си объркана да се превърне в чувство за... неадекватност. — Дженифър почти чу как Крес си пое въздух, преди да изрече последната дума, след която порцелановият съд беше пренесен успешно през каменистия бряг.

По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, Крес.

— Обещаваш ли, Джен? — повтори братовчедка ѝ.

— Обещавам... но Крес, това няма значение. Той си има приятелка.

— Хората понякога се разделят.

И тогава мъжете обикновено си намират по-красива приятелка.

— Добре, обещавам, Премъдър съветнико, да не пиша сценария предварително. Просто ще го изяждам с очи и ще чакам.

Когато Крес затвори, тъй като нейният личен треньор с вид на „Велзевул в спортно трико“ пристигна за часа ѝ за фитнес, Джен се зави през глава. Този разговор беше като да ти извадят зъб. И тя не знаеше дали беше напълно искрена за посоката на нейните отношения с Мат Харпър, защото вече знаеше каква беше тя: вълнуващата, ведра и мила дестинация на приятелството. Приятелство със споделени смях, шеги и разговори, когато всъщност единственото ти желание беше да сложиш длан върху голите гърди на този приятел и да почувстваш ударите на сърцето му.

---

[1] Американски 3D анимационен филм от 2010 г. с режисьор Лий Ънкрич. Продуциран е от Пиксар и се разпространява от Уолт

Дисни Пикчърс. — Б.пр. ↑

[2] Истински ейл (Real ale) е название, въведено от Кампанията за истински ейл за ейл, отговарящ на следните изисквания: „бира, сварена от традиционни съставки, получена чрез вторична ферментация и отлежала в контейнер, от който тя се разлива без използване на постъпващ отвън въглероден двуокис“. Този термин се използва изключително във Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Първият прочит винаги беше вълнуващ, всички очакваха в нервен трепет предстоящите седмици. В периода на репетициите те оставяха настрана обичайните антипатии и разногласия и се сплотяваха като едно семейство. Хъм, това беше на теория. В действителност най-често имаше размяна на остри реплики и заяждане, преди любителите актьори да се стегнат и да влязат в ритъм.

Но като оглеждаше хората в залата тази вечер, Дженифър си помисли, че „поривите на вятъра“ трябваше да се тълкуват като „продължителна снежна виелица“. Ангъс прояви удивителна липса на такт по отношение на това, че беше успял да получи ролята на княза, за която мечтаеше Нийл, а Нийл седеше с изпънат гръб и кръстосани ръце, потънал в мрачно мълчание.

Лиза не беше успяла да седне до Мат Харпър и се навеждаше пред видимо подразнената Джоселин, за да разговаря с него. Марджъри хвърляше убийствени погледи на пиявицата Камила, която не спираше да дърдори, а Марджъри явно искаше да обясни колко е важно Шекспир да се рецитира ясно и отчетливо.

И повечето от мъжете нямаха търпение да започнат, защото по телевизията щяха да предават мач на Нюкасъл.

Мат Харпър просто имаше вид на чувствителен пират.

— Така — каза Финли и стана от стола. — Както обясних на първата сбирка, тази пиеса разглежда много неща — как хората невинаги са такива каквито изглеждат и как понякога нашите желания ни правят податливи на измама. Това е особено вярно за добрия стар Малволио, който ще бъде изпълняван от Нийл. — Финли погледна Нийл някак сконфузено. — Бедният човек си въобразява, че неговата любовница го обича и че иска от него да прави всякакви странни неща, за да ѝ докаже любовта си към нея, заради които го затварят като безумец.

— Това няма да е трудно за теб, Нийл — каза Ангъс.

Финли побърза да продължи:

— В пиесата е пълно с недоразумения, които накрая се разрешават благодарение на това че Виола и Себастиан се събират, князът осъзнава, че всъщност обича Виола, а Оливия се омъжва за Себастиан.

Джоселин, която имаше честта да играе Оливия, се усмихна многозначително на Мат Харпър и Дженифър се почувства като човек, който наблюдава живота през телескоп, на стотици километри от центъра на събитията.

— Някакви въпроси? — попита Финли.

— Да, ще се приберем ли вкъщи за началото на мача.

— В никакъв случай. — Финли се разсмя гръмко. — Дори ако има добавено време — в мача, а не в репетицията. А, да, още нещо, преди да започнем разгривката. С нас тази вечер е прекрасната Дженифър. — Дженифър се усмихна плахо, без да поглежда към никого. — Тя ще бъде нашата суфльорка, когато си научите репликите, но засега ще помага на Лидия и Уенди при изработването на костюмите в Синята зала. Ако още не сте й дали точните си мерки, отбийте се тази вечер. Така, сега станете от столовете и елате да се разкършим.

Преди да тръгне унило към Синята зала, Дженифър се задържа достатъчно дълго в репетиционната, за да види как Лиза притича до Мат Харпър за упражнението за разгриване. Взимането на мерки и шиенето се нареждаха почти на последно място в нейния списък на начините за прекарване на свободното време, навярно по-горе единствено от това да слуша как господин Армстронг чете на глас еротични пасажки.

Лидия и Уенди, и двете с гладки шлемове от посивели коси, преглеждаха струпаните на пода жакети и бричове, корсети и поли. Лидия, по-възрастната, имаше остри черти и остър език и въпреки че застаналата до нея Уенди също не беше цвете за мирисане, нейният заядлив нрав се смекчаваше от склонност към доброта, появила се след смъртта на съпруга ѝ. Двете жени водеха непрестанна словесна битка и Дженифър се страхуваше, че щяха да ѝ нахлузят ролята на съдия в спора.

— Преглеждаме костюмите, които можем да използваме отново — каза Лидия, оглеждайки един тъмносин жакет. — Има ли вече списъка на актьорите?

Уенди преглеждаше пола от червено кадифе и премери талията ѝ.
— Тази няма да стане на никоя от жените. Въпреки че Джоселин може би... — Тя надзърна в списъка на Дженифър и изсумтя подигравателно. — Дванайсети размер? Няма начин, тя никога няма да влезе в дванайсети размер.

— Този жакет няма ли да стане на Лиза? — попита Дженифър, като взе дрехата от ръцете на Лидия.

Уенди го погледна.

— Може, но ще трябва да пристегнем здраво пищния ѝ бюст.

— Жалко, че не можем да пристегнем и другите части на тялото ѝ — подхвърли Лидия и Дженифър и Уенди почти в пълен синхрон наведоха глави и огледаха костюмите още по-щателно. Защото в трупата се говореше, че веднъж спипали Лиза да се натиска със съпруга на Лидия в реквизитната на партито след едно представление.

Дженифър се зае да подбира костюми за актьорите, слушайки с едното ухо глъчката и смеха откъм залата и следейки отделните гласове, когато актьорите започнаха да четат репликите си. Но не долови следа от характерния за Югозападна Англия гърлен говор, който всъщност дебнеше да чуе.

Когато актьорите започнаха да се събират, някои получиха костюми и отидоха да ги пробват, а други пристъпваха смутено от крак на крак, докато Дженифър им взимаше мерки. Измерването на дължината на вътрешната страна на бедрото неизменно пораждаше изтърканите, леко притеснени шеги за нагорещения край на шивашкия сантиметър.

Пристегнатата в корсет, пиявицата Памела размаха ръце и се оплака, че дрехата е прекалено тясна и не ѝ позволява да диша нормално, което според Джен беше справедливо възмездие.

И тогава влезе Мат Харпър.

— Ха, значи трябва да съблека пуловера — каза той и остави очилата си на масата.

Дженифър видя как той издърпа пуловера през главата си и шивашкият сантиметър увисна в ръката ѝ.

Вдишай дълбоко. Издишай дълбоко.

Под пуловера Мат Харпър носеше дебела черна тениска, от която очите и косата му изглеждаха още по-тъмни.

— Термобельо — обясни той с крива усмивка и отметна падналата в очите му коса. — С какво искаш да започнем?

С какво искаше да започне Джен сега, после или завинаги? Какво изобщо правеше тя тук, с този метър в ръка? Дали той щеше да възрази, ако тя протегнеше ръка и пригладеше разрошената му коса.

— Гръдната обиколка — каза Джен и той послушно вдигна ръце. Мат Харпър беше като малко момче — а в такъв случай тя имаше крайно неуместни възжеления към един малолетен. Дженифър пристъпи по-близо и протегна ръце към него, стараейки се да държи главата си наведена и да го опаше със сантиметъра, без гърдите ѝ да докоснат тялото му. Тя почувства топлината му, ухаеше с лек цитрусов аромат и се запита как изглеждаше Мат Харпър под черната тениска. Със сигурност нямаше тлъстини. Тя изправи гръб и погледна показанията на метъра.

— Хилав ли съм? — попита той, но Дженифър не отдели очи от сантиметъра и записа 97 см до името му в бележника си.

— Какво следва? — попита той, вдигнал вежди.

— Дължината на ръкава от рамото до китката.

Тя сложи началото на сантиметъра върху рамото му и спусна пръсти надолу, придържайки плътно лентата, докато стигна до китката му. Всеки сантиметър от пътуването по кожата му будеше в нея една стихия, която тя искаше да държи потънала в дълбок сън.

Върви си и ме остави на мира.

Дженифър отново се наведе над бележника.

— Талията — каза тя, стараейки се да мисли за нещо друго — за реката до тяхната къща и за топлината на кухнята, за аромата на печивото във фурната. Без да вдига глава, Джен отново го опаша с ръце и прехвърли края на сантиметъра от едната си ръка в другата, после го притегна. Докато отчиташе и записваше цифрата, следващите мерки надвиснаха над нея като присъда.

Мат Харпър изглеждаше смутен, сякаш неговите мисли също препускаха в галоп напред.

— Ах — каза той, — хъм, това е малко... такова, нали? Искаш ли аз сам да... ъ, премеря... дължината от чатала?

Кое беше по-лошо, да каже „да“ или „не“?

— Не пропускайте да измерите ханша — обади се Лидия от другия край на помещението и Дженифър реши, че сега беше

идеалният момент да се прояви като актриса.

— Не се тревожи — каза не принудено тя, — няма да отнеме повече от минута. — Тя се наведе и обиколи бедрата му със сантиметъра, съсредоточена върху онова място на тениската му точно над токата на колана му. Всъщност, коланът беше много хубав, особено в сравнение с дънките му. Някак пънккарски.

Не поглеждай към слабините му.

— Така — каза тя, преди да отмести сантиметъра от бедрата му и да коленичи пред него.

— Би ли отворил малко... искам да кажа, би ли застанал с широко отворени крака? — Заля я вълна от спомени за други ситуации и други мъже, пред които бе коленичила.

— Да, разбира се — каза Мат Харпър и раздалечи крака, а Джен протегна ръце плахо и внимателно, сякаш зоната около слабините му беше радиоактивна, и измери разстоянието от централния шев на дънките му до средата на коляното му.

Дженифър беше много доволна от начина, по който се справи, докато не се изправи и не потъна отново в кафявите му очи. Мат Харпър я гледаше напрегнато и тя не можа да изтълкува изражението му. То се появи за миг, а после изчезна.

Дали ще е прекалена волност, ако го уловя с метъра като с ласо и го притегля към мен, за да го целуна?

— Готово ли е? — Той отстъпи крачка назад.

Дженифър успя да запише 84 см за дължината от вътрешната страна на крака му и не можа да си спомни цифрата, която уж помнеше наум за обиколката на ханша му.

След като ѝ каза кой номер обувки носеше и се пошегува, че всъщност му трябват по-големи, защото краката обикновено го боляха от ходене, Мат Харпър ѝ благодари, взе пуловера си и излезе. Уенди изтича след него, за да му даде очилата, които беше забравил на масата.

— Слушай, Джен — каза Лиза, която влезе в реквизитната след него, — има ли някакъв начин, въпреки че трябва да нося мъжки дрехи, да ги направите малко по-секси? Поне да ми подчертават дупето?

— Не — сряза я Лидия.

— Джен? — Гласът на Лиза прозвуча умолително.

— Ще видим — прошепна едва чуто Дженифър благодарна, че можеше да мисли за тялото на Лиза, вместо за тялото, което бе държала допреди малко в ръцете си.

По-късно в пъба Джен се настани на голямата кръгла маса, заслушана в развълнуваното бърборене за това кой се беше изложил с репликите си и кой се беше представил добре, и се запита дали някой би искал да чуе как тя беше вдянала иглата или тропосала подгъва на някой костюм. Защото заниманията с шев и кройка не предизвикваха прилив на адреналин в тялото ѝ.

Дженифър се включи в разговора, когато Джери се оплакваше колко ужасно е прочел репликите си в ролята на сър Андрю Чикчирик. Стив, който играеше сър Тоби Хлъц, изглеждаше погълнат в цъфтящите краища на конската си опашка, но не пропусна да каже:

— О, я стига, Джери, ти се представи страхотно. Особено когато прочете и бележките на режисьора.

Дженифър открай време обичаше добродушното заяждане в кръчмата, смесицата от прошепнати шегички и язвителни забележки. Без злоба и без обида. Но с Джоселин и Нийл човек трябваше да внимава. Джоселин можеше да разбие егото ти с нейните остри, безпощадни присъди, а Нийл беше склонен към гневни скандали и тайни вражди.

Макар че в момента Нийл явно беше преглътнал разочарованието си, задето не получи ролята, която искаше.

— Мисля, че мога да извадя нещо от този Малволио — довери ѝ той и Дженифър едва се сдържа да не каже, че Шекспир вече беше успял да извади достатъчно от своя герой, така че на Нийл му оставаше само да не съсипе образа.

Заразителен смях се понесе сред групата когато Ангъс, който вече преполовяваше третата си бира, с пламнали бузи и врат, каза, че намирал много общо между княза и себе си, тъй като двамата били „влюбени в любовта“. Когато Стив отметна конската си опашка и подхвърли сухо: „искаш да кажеш влюбени в секса“, Ангъс остана много доволен.

Дженифър погледна Мат Харпър, който стоеше леко смутен до бара, и изпита желание да отиде при него и да застане достатъчно близо, за да потъне отново в неговите красиви и топли кафяви очи.

Вместо това видя как Лиза се опита да го спипа натясно, преди Дъг да се намеси в ситуацията. Лиза се върна на мястото си до

Дженифър.

— Този Мат е симпатично момче, нали? Малко е смотан, но като цяло е готин.

Сексуалната енергия на Лиза беше като природна стихия, като морска вълна, която се носеше стремително към брега, или като мощен вятър, затова Дженифър гледаше с насмешка как хората се опитваха да я съдят. Те само си губеха времето. Сърцето на Лиза си беше на мястото, макар че някои други части на тялото ѝ понякога се впускаха в дръзки завоевания. Дженифър си спомни как Лиза беше дошла да я види след катастрофата, като прекоси двора на фермата на високите си обувки и умело си проправи пътека през нещастieto на Джен. Лиза не се опита да я поучава или да избягва деликатните теми.

— Този белег е гаден, Джен — беше казала тя, после я прегърна и добави, — но щеше да е сто пъти по-гадно, ако ти беше умряла.

Понякога тя се отбиваше само за да поседи и да побъбри за работата и за мъжете, с които се виждаше: невинните клюки и разговори, които бяха част от онази толкова необходима на Джен нормалност, когато всички останали си мереха приказките от страх да не кажат нещо нетактично.

Дженифър видя приближаващата се към тях Джоселин и се съгласи с Лиза:

— Да, Мат Харпър наистина изглежда симпатичен.

Джоселин придърпа едно високо столче.

— Чух, че си показала червен картон на Алекс. Да не отваряш вакантно място за Мат?

Дженифър долови скрития подтекст на думите, че това беше абсурдна идея и почувства обичайната смес от притеснение, срам и тревога. Днешното отбиване в пъба се очертаваше също толкова лошо колкото и предишното.

— Разкарай се, Джоселин — отрязва я Лиза.

Джоселин се отдалечи, а Лиза изрази желание да я цапардоса с чук по главата, затова Джен я хвана за ръката и каза:

— Джоселин се заяжда с всички поред, просто е дошъл моят ред. Не се тревожи, не се чувствам засегната.

Ето, тя отново се грижеше за душевното равновесие на всички други, освен за собствения си мир. Защо не можеше да избухне, да

отговори на заяждането със скандал? Лиза отново гледаше Мат Харпър.

— Ще направя услуга на всички, ако му разкъсам дрехите, нали? Само го загрозяват. Обаче Дъг непрекъснато ми се пречка в краката. О, чакай малко. — Мобилният ѝ телефон звънна и Лиза излезе на верандата, за да се обади. Когато се върна, тя взе якето си.

— Промяна в плана — усмихна се тя. — Аз изчезвам. Смяната на Стю е свършила. Нали знаеш какво казват хората: „По-добре врабче в ръката, отколкото орел в небесата“. Макар че според мен принципът „колкото повече, толкова повече“ е много по-забавен.

Джен се опитваше да пресметне кой пореден приятел на Лиза се явяваше Стю, когато Дъг се намести на освободения стол. Мат Харпър се приближи и застана зад него с леко сконфузен вид. Дженифър се разкъсваше между желанието да побегне и желанието да се изправи, за да е по-близо до него, а също и да наведе глава, за да скрие лицето си от кафявите му очи.

— Би ли ми помогнала, Джен? — попита Дъг. — Предложих на Мат да го откарам до дома, но после си спомних, че обещах да си тръгна по-рано и да се видя с един човек във връзка със слънчевия часовник, върху който работя. Ти можеш ли да закараш Мат?

Изведнъж перспективата да остане сама в колата с Мат ѝ се стори плашеща, но в този момент видя как той пристъпи от крак на крак и трепна болезнено, сякаш глезенът още го болеше.

— Разбира се — каза тя, — аз и без това минавам покрай твоята къща.

Мак усещаше, че Дженифър беше напрегната и се запита дали винаги беше изнервена. Или може би това беше следствие на вземането на мерките — тя определено се беше почувствала неудобно, когато беше коленичила да измери дължината от вътрешната страна на крака му и той също се беше смутил и изгубил нишката на дразнещата веселост на Мат Харпър. Нейното докосване до ръката му го беше смутило — не защото му стана приятно, а защото не му стана толкова неприятно колкото беше очаквал. За разлика от мига, когато Дженифър беше доближила лицето си до неговото, тогава той едва се удържа да не се отдръпне.

Честно казано онова, което го бе изплашило най-силно, беше желанието да я вдигне внимателно на крака когато Дженифър беше коленичила пред него. Нямахше представа какво бе видяла тя в очите му, когато се беше изправила.

Нямахше смисъл да се самобичува; дори да се държеше като подъл измамник в момента, желанието да я спаси от неудобството на коравия под беше естествен импулс.

Мак изчака Дженифър да седне зад волана и му хрумна, че от неговата страна той нямахше да вижда белега, така че щеше да добие представа за лицето ѝ преди инцидента. А това лице несъмнено щеше да привлече неговото внимание. Всъщност, той вероятно щеше да я сметне за недостижима цел. Тези високи скули наистина ѝ придаваха вид на скандинавска принцеса.

Мак откъсна очи от профила ѝ и се загледа през предното стъкло в бялата маркировка на пътя. Той протегна крак и трепна, уж пронизан от болка в изкълчения си глезен. Разполагаше с пет километра и малко, за да разтопи леда и да я накара поне бегло да спомене Кресидата. Тази вечер той нямахше да очаква нищо повече.

— Те са страхотна компания, нали? — започна той. — Тази вечер наистина си прекарах добре.

Ако не броим глупавото упражнение за разгриване, когато трябваше да се престоря, че в устата ми има костилка, която полека пораста до големината на слива, а се свива обратно до костилка, преди да я изплюя и да си пожелаея да умра от срам.

— А Финли е голям образ, толкова е харизматичен. Той е учител, нали?

Тя кимна.

— На теб преподавал ли ти е?

— Да, той умее да влиза под кожата на всички. В моя клас имаше грубовати момчета, които не искаха дори да вземат в ръка сценарий, защото смятаха, че театърът е занимание за гейове. Но когато Финли ги подхвана, те играха в пиесата за края на учебната година заедно с всички останали, а капитанът на отбора по ръग्би изпълни любовна сцена, облечен в рокля.

Добре, вече напредваме.

— Дъг също е голям симпатяга, нали? Нямам търпение да видя някоя от неговите скулптури.

Леко кимване и усмивка.

Мак не отстъпи, а продължи да говори за разходката в долината на Тайн, която планираше за средата на седмицата, след което ѝ разказа как бе загубил един от бележниците си. Вместо отговор получи само леко кимване. Какво стана с онази красива усмивка, с която го беше дарила след неговото прослушване.

Оставаше му само един жокер. Може би ѝ беше дошло до гуша хората да ходят на пръсти около нея и да смятат, че е пострадало не само лицето, но и умът ѝ.

— Извинявай, че се наложи ти да ме откараш до дома — каза Мак, — сигурно ти се искаше да останеш насаме с мислите си. Сигурно не е лесно да гледаш как ние репетираме, когато ти вече не играеш в театъра.

Той не беше сигурен дали си въобразяваше как тя вдиша дълбоко, но несъмнено видя колата да кривва леко встрани, преди Дженифър да овладее волана.

— Да, трудно е — отговори тя след мълчание, което продължи толкова дълго, че той започна да се пита дали не беше провалил всичко.

— Дано да не ти е неприятно, че казах това, просто чух, че си учила театрално изкуство и не си могла да завършиш курса.

Тя изви глава към него, а после отново прикова очи в пътя.

— Няма проблем, можеш да кажеш думите „след катастрофата“.

— Да, разбира се. След катастрофата.

Тя не изрече нито дума повече до края на пътуването, но сега Мак усещаше, че мълчанието между тях не беше ледената бариера отпреди и че може би тя премисляше неговите думи и не го съдеше толкова строго.

Когато колата спря пред Вилите Бриндли, той се запита дали трябваше да каже нещо друго, освен да ѝ благодари, но не успя да изрече дори това, защото когато разкопча колана за безопасност и вдигна глава, той срещна нейните сини очи, съвършеното и обезобразеното от белега лице. В тях имаше толкова дълбока тъга, че го прикова на място.

Нищо ли не можеше да се направи с този белег? Никой ли не можеше да го оперира, да го направи по-незабележим? Ръбовете навярно щяха да се изгладят с течение на времето, може би вече бяха

избледнели. Но белегът никога нямаше да изчезне, той беше променил завинаги контурите на лицето ѝ като катаклизъм, разместил тектонските плочи под повърхността на земята.

Той знаеше, че нейната усмивка, когато се появи, беше шедьовър на актьорското майсторство.

— Желая ти приятна разходка и... благодаря за разбирането. Тази вечер не ми се говореше — каза тя.

Мак влезе в къщата, без да изчака Дженифър да потегли и тръгна директно към преполовената бутилка мерло в кухнята. Животът с Филида го беше научил, че пиенето не е решение, но сега той имаше нужда от нещо, което да смекчи сцената в колата. Нещо обезболяващо, което да го отвлече от мислите, че ако той беше друг човек, щеше да се опита да я утеши по някакъв начин.

ГЛАВА 15

Дженифър прихвана агнето между гумените си ботуши, изви назад главата му и пъкна биберона в устата му. Агнето веднага тръсна глава и изплю биберона, затова Джен задържа внимателно муцунката му, подаде му биберона и след известно усилие от нейна страна агнето засмука млякото от бутилката. След като схвана идеята, то засука лакомо и Дженифър знаеше, че ако се обърне назад, щеше да го види как маха доволно с малката си опашка.

Тя се прозя. Цяла нощ лежа, без да може да мигне, унесена в мисли за Мат Харпър, а освен това имаше главоболие, което се усилваше от постоянното блеене на овцете. Шумът от техните гласове контрастиреше рязко със спомена за нейното мълчание в колата, тя почти беше онемяла от близостта на Мат Харпър с неговата кестенява коса, кафяви очи и прекрасни мерки. А той толкова се беше старал да води разговор. Дженифър усещаше, че той се притеснява от нейната съдържаност. Което беше нормално, нали? За него това беше просто възможност да се прибере с кола до дома си, приятна разходка и приятен разговор. Сигурно щеше да се сконфузи, ако можеше да прочете мислите ѝ: *Замълчи, Мат, остави ме да се наслажда на усещането да седя тук, в тъмното с теб.*

— Май ще трябва да захраня онова черно агънце със сонда — каза баща ѝ, който беше през две кошари от нея. — Изобщо не може да засуче от биберона.

Обаче накрая Дженифър се оказа сконфузената. Как беше възможно той да разбере чувствата ѝ? Мат Харпър беше напипал болното ѝ място и беше проявил такт и чувствителност по отношение на катастрофата.

От лявата ѝ страна Брайони мажеше с антибиотик току-що прерязаната пъпна връв на едно новородено агне. В големите ѝ ръце агнето приличаше на плюшена играчка.

Странно как Мат Харпър я разбираше много по-дълбоко от Алекс, който я познаваше от години. Да, той беше чувствителен и

привлекателен и несъмнено обичаше малки пухкави животинки. Дженифър погледна агнето под себе си, което вече сучеше и гълташе ритмично. Когато биберонът изпадна отново от устата му, тя опипа коремчето му, сега издуто и топло, вдигна го внимателно и го сложи до майка му, след което взе следващото агне и започна целия процес отначало.

Не искаше да мисли как бе погледнала Мат Харпър, преди той да слезе от колата, защото дори сега я обзе срам и смущение. Като някаква влюбена крава, която едва се сдържаше да не каже: „Много ме боли, моля те, прегърни ме само за миг, ако не изпитваш непреодолимо отвращение“.

— Имаш измъчен вид — отбеляза Брайони, като избърса ръце в гащеризона си. — Не можа ли да се напиш?

— Не, не, добре съм.

Дженифър се насили да се усмихне и Брайони ѝ повярва или предпочете да замълчи. Тя погледна часовника си.

— Искаш ли да свърша още нещо, преди да си тръгна, Рей?

— Не, мила — долетя гласът на баща ѝ.

— Отиваш да поспиш, нали?

— Да, чакам само майка ти да ми доведе Луиз.

— Къде е Дани?

— Отиде да закара няколко агнета в горната кошара.

Рей се доближи до тях.

— Наистина си малко бледа, Джен. Аз мога да поема тази работа, ако искаш да се качиш горе и да си полегнеш.

— Добре съм, татко, честна дума. — Джен не искаше да остава отново сама с мислите си. — Ще отида да забъркам още малко мляко. Къде каза, че е отишла мама?

— Да вземе...

— Да купи бекон — обади се Брайони.

— Да, за бекон, точно така — съгласи се Рей. — Отиде да купи бекон.

Мак излезе от магазина на Соня, натоварен с много повече багаж от покупките. Както подозираше, Соня действително беше извор на клюки. Когато влезе в магазина, той завари Соня облакътена на щанда,

откривайки щедър изглед към деколтето си, да чете списание, в което Кресида показваше бижута и модни тоалети на стойност няколко хиляди лири. Той се престори на смаян от новината, че Кресида беше братовчедка на Дженифър и беше възнаграден с изобилна информация, включително някои пикантни клюки за Алекс Ламбтън, старо гадже на Дженифър от гимназията.

Мак научи, че Алекс беше много богат, защото неговото семейство беше собственик, а не арендатор на огромна ферма на север, че овцете на Ламбтънови се славеха със също толкова добра репутация като тези на семейство Роузби и че макар Дженифър да беше скъсала с Алекс, когато той бе постъпил в селскостопанския колеж, хората предполагаха, че той все още беше готов да се ожени за нея.

Соня отхвърляше подобен вариант, тъй като едно птиченце ѝ пошушнало (тук тя се почука с пръст по носа), че Дженифър наскоро била казала недвусмислено, че възприема Алекс само като приятел, което би вбесило Бренда Роузби, която открай време си го беше харесала за бъдещ зет.

Докато Соня изпълняваше пазарския списък на Мак, тя потвърди версията на О'Дауд за катастрофата. Местните хора явно знаеха, че Кресида е била в колата, въпреки че за обществото това беше тайна, и подозираха, че момичетата са си били пийнали, въпреки че Дженифър беше пострадала толкова тежко, че било невъзможно да ѝ вземат алкохолна проба. Соня изрази мнението, че дори Дженифър да е била виновна за катастрофата, тя бе платила жестока цена.

Мак се опита да не дава ухо на следващата част от разказа как Дженифър се сринала след изписването ѝ от болницата. Как не можела да се храни, не можела да спи, как едва успявали да я убедят да позволи на приятелите ѝ да я посетят. В края на разказа болката, която се беше изписала на лицето му, беше искрена.

Телефонно обаждане прекъсна словесния поток на Соня и Мак я чу да разговаря и да се кикоти зад мънистената завеса с някой на име „Грегор“. Дватама явно си уговаряха среща в Тайнфорт. Мак предположи, че това беше младият чужденец, когото беше видял онзи ден, а пламналото от възмущение лице на Соня несъмнено потвърди тази версия.

— Благодаря ти, че дойде да си напазаруваш тук — каза тя, докато нареждаше покупките му в книжни кесии. — Можеше да

поръчаш доставка от супермаркета. Щеше да си спестиш много работа.

— О, не — отговори той, — харесва ми да подкрепям местната общност.

Освен това супермаркетите са пълна нула като доставчик на клюки.

Точно както Мак очакваше, Соня излезе от магазина, за да го настигне и да пъкне очилата му в джоба на анорака.

— Как може да си толкова разсеян? Сигурно си свикнал твоята приятелка да се грижи за теб, нали? Обзалагам се, че е точно така. Сигурно ти връзва ръкавиците на връв, за да не ги губиш.

— Ох, недей — каза той с усмивка на виновен хлапак. — Разкрит съм.

Мак се върна в къщата и тъкмо сложи пакета с ориз до консерва с домати в един от грозните шкафове, когато някой позвъни на вратата.

Жената на прага беше майка на Дженифър, това се виждаше от пръв поглед. Тя имаше същите високи скули и изправена стойка и излъчваше известно високомерие, което подхождаше на херцогиня. Очите ѝ бяха сини като очите на дъщеря ѝ, но докато очите на Дженифър често отбягваха чуждите погледи, тези очи бяха приковани в неговите.

— Добро утро — каза тя рязко и Мак разбра, че му предстоеше изпитание. Той си напомни, че добрият Мат Харпър нямаше какво да крие, затова трябваше да се почувства объркан от нейното посещение.

— Ъ, здравейте — каза той, — с какво мога да ви помогна?

— Аз съм Бренда Роузби, майката на Дженифър.

— Майката на Дженифър? Дженифър от театралния клуб? Много ми е приятно да се запознаем.

Той се усмихна и протегна ръка. Бренда Роузби я сграбчи здраво, разтърси я и я пусна.

— Дженифър ме посрещна много добре — каза той, — както и целият театрален клуб. Много любезно е от ваша страна да дойдете и да се представите.

— Писател ли сте?

Той премигна бързо.

— Само една малка книжка за пешеходните маршрути по брега на Дорсет...

— И една за Северен Съмърсет. Да, знам. Намирам ги малко сухи, честно казано.

Какво... наистина ли си ги купила?

— Сухи? Така ли мислите?

Нейното изражение беше безмилостно.

— Вижте, аз не харесвам писателите. Тук са идвали и други хора, които се представяха за писатели — в селото, точно до нашата ферма. Журналисти.

— Аз не разбирам...

— Така ли? — процеди тя със саркастичен смях. — Видях, че преди малко излязохте от магазина. Соня сигурно ви е разказала коя е моята племенница?

— Ами...

— Приказливо момиче е нашата Соня. — Физиономията ѝ стана някак кисела, после тя добави: — Макар че в интерес на истината, тя умее да си държи устата затворена в компанията на журналисти.

Мак запази глупавото изражение на лицето си.

— Да, Соня спомена за това, но аз честно казано не се интересувам от такива неща.

— Значи не сте от онези писатели, така ли? — Сините очи го пронизаха остро като гласа ѝ.

Хъм. Откровен въпрос. Следователно изискваше откровена лъжа.

— Не, аз нямаше да знам откъде да започна.

— Всъщност, проблемът е, че те не знаят къде да спрат.

По всичко личеше, че Бренда Роузби още не беше приключила с него и скръсти ръце.

— Значи вие ще участвате в пиесата. Това не е ли някак странно? Тук сте за малко, а искате да участвате в аматьорска постановка? Та вие не познавате никого.

— Тъкмо затова искам да се включа, защото не познавам никого.

— Мак остана доволен как преобърна аргумента в своя полза. — Писането е самотно занимание.

Бренда Роузби го огледа изпитателно и посочи вратата на господин Армстронг.

— Аз нося топла храна на вашия съсед. Един вид социален патронаж. — Сините очи бяха твърди като кремък. — Идвам тук два

пъти в седмицата. Всяка седмица.

И ще ме държиш под око. Полезно предупреждение.

След още няколко въпроса за разходките, които той планираше в близките дни, Бренда Роузби се сбогува и тръгна към стария зелен фиат, който беше паркиран до бордюра. Когато тя отвори вратата, Мак видя, че вътре имаше бебе в детска седалка и предположи, че то беше нейно внуче. Но в момента му беше невъзможно да си спомни дали братът на Дженифър имаше дъщеричка или син.

Мак влезе в къщата, седна на облегалката на фотьойла, не прецени тежестта си и едва не падна по гръб на мокета. Той нямаше представа дали беше издържал изпита, дори не смееше да гадае, но добре разбираше, че госпожа Роузби му нямаше доверие и не го харесваше. Дали заради журналистите, които бяха идвали вече тук, или по някаква друга, по-лична причина? Тя пазеше Дженифър като орлица, това беше ясно.

Мак седна във фотьойла и се загледа в огъня. Той не можеше да си представи Филида да бди над него по такъв начин. Когато кариерата му се срива, тя просто му каза да се „стегне“.

Звънецът на вратата го прекъсна отново и сърцето му заби лудо.

Мак не знаеше дали беше в състояние да издържи още един разпит.

Този път на вратата стоеше господин Армстронг.

— Какво ще кажеш за чаша чай? — предложи той с дрезгав глас.

Мак се канеше да отклони поканата с извинението, че е зает, но господин Армстронг пристъпи напред и му даде да разбере, че старецът нямаше да чака покана. Мак направи крачка встрани, за да го пусне да влезе.

— Видях, че майката на Дженифър се отби при теб — отбеляза господин Армстронг. — В какви ужасии се е забъркала нейната племенница в Америка — Содом и Гомор, туй то. Да не ти разправям за Соня от магазина — той пое въздух през зъби, — тя доведе последния си съпруг през онуй нещо интернет, взе си оттам някакво момче чужденец. Не знам как я търпи баща й, да му развява онзи хубостник под носа.

Мак затвори външната врата и последва господин Армстронг в хола.

— Да, интересна работа, трябва да ми разкажете повече.
Заповядайте, седнете. Искате ли да препека филийки към чая?

ГЛАВА 16

Една седмица след започването на репетициите Мак знаеше, че ако бе жив Шекспир, щеше да го надупчи като решето със своето паче перо. Вместо да разиграва някаква сценична химия с Джоселин, която трябваше да се превъплъти в любовта на живота му, на него му идеше да я цапардоса. Колкото повече я опознаваше, толкова по-малко я харесваше, особено когато тя се заяждаше злонамерено с Дженифър. Кое то беше проява на лицемерие, имайки предвид какво той самият планираше да й причини, но въпреки това го вбесяваше. Дженифър всеки път се оттегляше, без да отвърне на удара, но съдейки по линията на рамената и наведената брадичка, за Мак беше очевидно, че всяка злобна забележка попадеше право в целта.

Шекспир нямаше да е доволен и от интензивността на сценичната химия между брат и сестра, Себастиан и Виола. Самият Мак се смущаваше от прелитащите искри — не на последно място, защото ако той не покажеше на Лиза съвсем ясно, че не проявяваше интерес към нея, тя щеше да продължава да се държи като очарователна пневматична бариера, която не допускаше Дженифър да се доближи до него.

Това бяха само две от нещата, които той мразеше в тази пиеса. После идваха: честите препратки към хора, които се представяха за такива, каквито не са, глупавият костюм, който той трябваше да носи, фактът, че трябваше да участва, а и че фиаското изглеждаше неизбежно. Дъг се блъскаше в него всеки път, когато започваше да чете репликите си и да се движи в същото време, Нийл играеше Малволио, сякаш беше терорист от световен калибър, а Стив и Джери бяха схванали посланието, че те са източникът на веселите моменти в пиесата като извинение да се държат като телевизионни комедианти.

Сега той гледаше как Виола ухажваше Оливия от името на княза и му идваше да вие от болка. Лиза крачеше насам-натам и се шляпаше по бедрата като прогимназиален ученик в пантомима, а Джоселин се държеше като разгонена женска, а не като благородна дама. И ако

пиявицата Памела, в ролята на остроумната камериерка на Оливия, не спреше да писка и да ръкомаха, публиката щеше да я помисли за щъркел със задух.

Нищо чудно, че Финли се държеше за главата и се олюляваше нервно. Интересно дали билетите се раздаваха заедно с пари в брой, за да привлекат зрители?

Мак погледна към Синята зала, където Дженифър беше коленичила на пода и изрязваше някаква фигура от парче плат. Русата ѝ коса беше паднала напред и приличаше на блестящ златен шлем. Днес Дженифър беше облякла пола, която се стелеше около нея като бледа, светлосиня морска вълна, и Мак се запита дали нямаше опасност тя да я среже, докато изрязваше шаблона. Внезапно тя се изправи и отметна коса назад, а Мак се почувства неловко както винаги, когато виждаше белега. Той присви очи и се опита да си представи как би изглеждала без него.

Когато спря да мижи, Мак установи, че Дъг го гледаше озадачено. Това беше бедата: всеки път, когато той наблюдаваше Дженифър, някой наблюдаваше него: майка ѝ, хората в библиотеката, Дъг. Всичките тези хора бдяха над нея, а той сам бдеше над цялото си семейство.

— Така — каза Финли, — Дъг и Мат, хайде да изиграем отново трето действие, трета сцена, в която Антонио и Себастиан се изгубват.

Преди аз да загубя ума си.

Дъг се залюля лекичко и вдигна палец, после вратата на залата се отвори и вътре влезе висок, силно загорял от слънцето мъж. Изражението на Дъг се изопна и Мак видя как Дженифър се изправи и приглади полата си.

— Здравей, Алекс — каза Нийл, — сигурно търсиш Дженифър? Тя е в Синята стая.

Аха, прочутият Алекс Ламбтън, онзи, който бди неотлъчно над Дженифър.

Алекс поздрави неколцина, докато прекосяваше залата и демонстративно спря да поговори с Финли и да се извини, задето прекъсна репетицията. Мак видя през отворената врата как Дженифър се наведе да вдигне плата и изрязаните шаблони и остави всичко на масата. Отначало тя не можа да намери място на ножицата, първо я остави върху плата, а след това я премести върху масата.

Тази малка стаичка те кара да се чувстваш като в капан.

Мак чу Финли да казва:

— Мат, дали би могъл... — Мак зае своята начална позиция на сцената и видя как вратата на Синята стая се затвори зад Алекс. По дяволите, той не беше постигнал почти никакъв напредък с Дженифър от онова прибиране с колата вече му се струваше, че тя го избягваше. Ако разговаряше с него, тя държеше главата си наведена или извита на една страна, така че той виждаше само свършената половина на лицето ѝ. Той почти усещаше опипом притеснението, което се издигаше като стена около нея.

Сега този Алекс се беше вклинил и нямаше да му позволи да се доближи до нея до края на вечерта.

Притиснат до бара в кръчмата по-късно, Мак затвърди впечатлението си, че Дженифър се чувстваше като уловена в капан. Тя изглеждаше изолирана в единия край на голямата маса с този Алекс, който седеше с гръб към останалите хора от трупата и отрязваше всякакъв път за контакт с нея. Което потвърди другото впечатление на Мак: че Алекс всъщност не харесваше театралния клуб и дружелюбните поздрави в залата бяха фалшиви. А Мак умееше да разпознава фалша.

Общо взето, този Алекс беше надут глупак... въпреки че заслужаваше да му се признаят някои неща — според информацията на Соня, той не беше променил своето отношение към Дженифър след катастрофата.

Мак реши да не мисли какво би направил той при подобни обстоятелства и вместо това насочи притесненията към по-неотложния проблем с Лиза. Неотложен в буквален смисъл — тя се притискаше до него с цялото си тяло и въпреки че Дъг я обсипваше с пълния арсенал от своите гневни и презрителни погледи, тя оставаше сляпа за тях. Затова Мак изпита облекчение, когато видя как Алекс стана и тръгна към него, което накара Лиза да се отдръпне леко.

След няколко секунди високомерното изражение на въпросния Алекс се завря почти под носа му. Той се фукаше пред Дженифър, която го беше последвала, и Мак много бързо разбра, че това не беше в негова полза. Той трябваше да се придържа към ролята на безобиден и наивен писател. Да бъде Мат Харпър.

— Дженифър и аз се познаваме много отдавна — каза Алекс, след като двамата се ръкуваха и Мак видя как устните на Дженифър потрепераха.

После Алекс добави с тромав шотландски акцент:

— Чувам, че ти си от дълбоката селска провинция в Бристол.

Какъв негодник.

Мат Харпър кимна дружелюбно.

— Явно се имаш за малко нещо актьор, а?

— Ами, аз...

— Навремето аз също играех. Сега съм прекалено зает, естествено. Оставих театъра на хората с повече време за губене.

И талант.

— Обаче следя новостите. Всъщност, Дженифър и аз тъкмо решихме да гледаме една пиеса на Кейсайд^[1] в Нюкасъл другата седмица.

Мак забеляза как Дженифър стискаше чашата си и се запита дали всъщност Алекс не беше взел самоволно решението за пиесата.

— Браво на вас — каза той.

Последва снизходителна усмивка.

— Да, така е. Ами ти, познаваш ли семейство Дерик от Бризъл?

О, комедийно възплъщение на Бристол, твоите таланти нямат край.

— Не мисля — каза той и си придаде замислен вид, — но това не е учудващо, Бристол е доста голям град.

— Но те са известна фамилия там. Важна фамилия.

Благодаря ти, че изобличи моята нищожност.

— Сред фермерите, Алекс — каза Дженифър, като пристъпи напред. — Спомни си, че Мат Харпър не е фермер, а писател.

Изражение на Алекс стана още по-надменно.

— Да, разбира се, писател, а не фермер. Сигурно не обичаш да си цапаш ръцете?

Мат Харпър се усмихна извинително, но Мак Стоун си помисли: *Ти нямаш представа колко са мръсни ръцете ми, приятел. Дори цял ден да ринеш кравешка тор, пак няма да се изцапаш колкото мен.*

Дженифър толкова се стресна от кукуригането на петел на задната седалка на колата, че за малко да влезе в канавката на прибиране от пъба. Тя наруга тихичко Дани, задето отново си беше

играл с телефона ѝ, после се опита да игнорира кукуригането. Петелът обаче се оказа упорит, затова тя спря в обраслата с трева отбивка на пътя и изключи двигателя. Ако някой наблюдаваше хаотичното ѝ движение по платното, сигурно щеше да си помисли, че се готви за състезание по офроуд в зелените поля на Нортъмбърланд, с риск да отнесе някоя овца. Какво пък, и друг път се беше случвало.

Само след няколко минути тя се смееше с глас на поредната сага на Кресида за уредената от филмовото студио фотосесия с Рори Силвестър и неговата съпруга точно преди започването на снимките.

— ... отидохме в един нашумял ресторант в Санта Фе, отвъд ни очакваше кордон от папараци, естествено, защото ги бяха предупредили и ние трябваше да се престорим на страшно учудени и да се правим на неразделни приятели, които през ден обядват заедно.

— Храната как беше?

— Аз си поръчах много вкусна зелена салата с микроскопично филе от риба тон. Добре, че нямаше наливна бира, иначе цялото представление щеше да отиде на кино. Рори си взе стек, а Ана Мария си избра някакво ястие със страшно много люти чушки. Беше така любезна да ми даде да го опитам. Ох, тази жена не приема не за отговор.

Дженифър вече започваше да добива представа за съпругата на Рори Силвестър.

— За нула време станахме първи приятели. Ана Мария тактично беше помолила да пренапишат някои от любовните сцени между Рори и мен, преди да започнем снимките другата седмица — за да не ми „дойдат в повече“, както се изрази тя.

Дженифър се разсмя с глас.

— Рори се съгласи, разбира се, а когато Ана Мария отиде до тоалетната той ми каза, че в наши дни филмите са станали прекалено показни. Точните му думи бяха: „Защо да вадим на показ онези неща, след като знаем какво става, когато между един мъж и една жена има привличане“. Много мило, нали?

— Ако не се брой онова за ваденето на показ. Ами ти... даде ли му да си гризне от твоя десерт?

— Не, макар че той имаше голямо желание: аз обаче постоянно си мислех за онзи музей във Венеция.

Дженифър си спомни витрината с девствения пояс, пред който тя и Кресида се бяха дивили. Колкото и да си падаше Рори по нея, Крес явно не беше впечатлена.

Дженифър се загледа в тъмнината навън и се запита кога Крес щеше да я попита за Мат Харпър и какво щеше да ѝ отговори тя. Мат Харпър? Защо не можеше да го нарича просто Мат? Тя произнесе името наум и то ѝ прозвуча прекалено интимно. Сякаш след катастрофата тя отново беше станала девственица.

— Хъм, така какво се римува с Кат, Хат и Бат? — невинно попита Кресида и Дженифър се засмя.

— Не мога да повярвам, Крес. Толкова откровен намек. Освен това... няма нищо за разказване.

— Нищо?

— Ами, една вечер го закарах до тях. Той явно разбира как се чувствам, като гледам как другите играят, а аз не мога. Умее да съчувства, без да ме наставлява. — Джен не спомена, че оттогава не му беше предложила да го закара до къщата, правеше всичко възможно, за да го избягва и да си тръгва преди края на репетициите.

— Е, това е добре, нали? Джен? Хайде, недей да мълчиш. Стигна ли до фазата където си го представяш гол?

Та аз не съм стигнала дори до фазата, когато се обръщам към него на малко име.

— Виж, Крес — започна Джен, искайки да обясни чувствата си, — аз знам, че обещах да опитам, но това е безсмислено. Помниш ли, когато провеждах психотерапията и ми казаха, че понякога минава известно време, докато умът осъзнае какво се е случило с тялото? Е, това явно е част от процеса — аз все още харесвам мъже като Мат Харпър както преди. Но той защо би поискал да излезе с мен? Единственото, което ще получи, е съжалението на хората...

— Дженифър Елизабет Роузби — извика Кресида толкова високо, че щеше да спуга тъпанчето на братовчедка си. Дженифър замълча и преглътна няколко пъти, за да се овладее.

Докато се бореше със сълзите, тя чу как Крес каза на някого:

— Не, не мога да дойда. Семейна криза. Не ме интересува, ще дойда, когато съм готова.

— Ти трябва да затваряш, Крес — каза Джен, бършейки очите си със свободната си ръка.

— Не, не трябва. Аз търпеливо изчаках някои хора, чиито имена няма да споменавам, да си научат репликите, сега те също могат да ме изчакат. — Чу се затръшване на врата, после Кресида продължи по-меко — Джен, знам, че няма да ми повярваш, но ти си невероятно красива.

— Половината от мен е красива — промълви Дженифър и зариди.

— Цялата си красива, Джен. Ти си толкова грациозна... ти си родена актриса и прекрасна жена. Нищо не се е променило.

Кресида продължи да я утешава, докато Дженифър не се овладя.

— Моля те, чуй ме, миличка — каза накрая братовчедка й, — аз говорила ли съм ти някога глупости, че хората не ни съдят по външния вид? Не. Отричала ли съм някога, че когато те виждат за първи път хората се шокират от белега? Никога. Но този Мат има време да те опознае. Кое то означава, че ти имаш шансове с него, ако приятелката му се запилее нанякъде. Ако той не може да види красотата ти, може би трябва да свали пиратската превръзка от окото си.

Дженифър се опита да възрази, но Кресида не й позволи.

— Сега ти се опитваш да гадаеш какво чувства той и го отбягваш, но аз няма да ти позволя да страдаш за нещо, което не се е случило. Недей да преглъщаш сълзите си, а им кажи да вървят по дяволите.

Дженифър се засмя и притихна, когато Кресида добави с разтреперан глас:

— Знаеш ли как се чувствам аз, когато ти плачеш, Джен? Аз трябваше да седя до теб и да гледам как се криеш, как мълчиш седмици наред и отблъскваш хората, приятелите от университета. Няма да ти позволя да направиш същото с Мат. Не и когато аз съм тази, която...

— Кресида — прекъсна я рязко Дженифър и настъпи мълчание, което се разстла между двете жени от двете страни на Атлантическия океан.

— По дяволите — каза накрая Крес, — ти си родена драматична актриса.

— Ревла — сгълча я Дженифър.

— Депресарка.

— Мърла.

След няколко минути двете се тресяха от истеричен смях и не можеха да си спомнят с какво бе започнало всичко. Когато Дженифър затвори телефона, мускулите на стомаха ѝ я боляха.

Добре, Крес. Ще живея в настоящето, вместо да се тревожа за бъдещето.

Тя продължи към дома със свалено стъкло на прозореца и единственото нещо, което помрачаваше ведрото ѝ настроение беше вината, че не каза на братовчедка си, че прие поканата на Алекс да отидат на театър. Искаше ѝ се да можеше да преиграе онази сцена в Синята стая. Алекс лукаво я беше уверил, че ще излязат само „като приятели“. С което ѝ отрязва пътя за отстъпление: ако Дженифър откажеше, щеше да излезе, че вече не бяха дори приятели. Как би могла да направи това, след като той беше стоял неотлъчно до нея от първия ден след катастрофата?

Дженифър стигна до Бриндли и си забрани да поглежда към вила номер 3, но когато стигна до края на селото, тя видя Мат Харпър покатерен върху пейката на Питър Кларк и с телефон до ухото. Тази неочаквана среща, толкова скоро след като беше говорила и мислила за него, отначало я накара да настъпи педала на газта, а после да набие спирачката. Той се стресна и отдръпна телефона от ухото си и Джен усети, че трябваше да направи нещо, затова подаде глава през прозореца.

— Добре ли си? Ще замръзнеш навън — извика тя.

— Исках да се чуя с приятелката ми.

— Аха, разбира се, забравих, че в селото няма покритие. Трябваше да отстранят проблема. Сигурно ще го оправят, когато стане време да ни напуснеш. — Тя започна да вдига стъклото на прозореца, продължи си по пътя и не погледна в огледалото за обратно виждане, докато Мак не изчезна от полезрението.

Но ако можеше да чуе края на разговора върху пейката на Питър Кларк, тя щеше да се учуди, защото гласът от другата страна каза:

— За твоята приятелка ли ме представяш, синко? А пък аз мислех, че ти си моята кучка.

---

[1] Район на брега на река Тейн, който някога е бил промишлена зона и оживен търговски док, но през последните години е преустроен в модерна зона за съвременни изкуства, музика и култура. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Мак започваше да си мисли, че макар винаги да бе мразил матираното стъкло на входната врата в къщата на Филида, не би имал нищо против да постави същото на вратата на вила номер 3. Тогава сърцето му нямаше да галопира като подплашен жребец всеки път, когато на вратата се позвъняваше, докато той отвореше и се убедеше, че навън не стоеше Бренда.

Този път беше Дъг — с много сконфузен вид.

— На всяка репетиция се дъня като последен некадърник, та се питах дали можеш да ми помогнеш малко. На теб Финли ти казва какво да правиш само веднъж и ти го правиш. А аз все се дъня. Сигурно си много зает днес?

— Ами, мислех да се разходя до тресавищата и надолу към Бланчланд.

Само си мислех, не съм хукнал нататък. Не и след онази разходка вчера, когато затънах в едно блато. И това беше най-приятната част. Единствената причина да обикалям наоколо е, че винаги се намира по някой глупак от театралния клуб, който си умира от желание да ме пита какъв маршрут съм избрал този ден.

— Ще ти бъда много признателен — каза Дъг изпод смръщени вежди. — Ще ти приготвя чай.

Когато Мак се съгласи, Дъг рече:

— Добре, тогава, авер, вземи си сценария. — Той надникна през рамото му вътре в къщата и сбърчи нос. — Я по-добре да отидем у нас. Тук винаги ли смърди така или идва от теб?

— Какво означава авер? — попита Мак, когато потеглиха.

— Ама че си умник. Авер... то е като приятел... ти в училище не си ли учил английски?

Колата мина покрай черния коловоз за фермата на Дженифър и пропълзя по тесния железен мост над реката, а после се закатери по стръмния склон и се спусна по лъкатушещ път, опасан с ниска каменна стена. След около два километра стигнаха до изгърбен мост над

някакъв поток, направиха остър десен завой и се спуснаха по неравен път между два реда дървета. После дърветата се смениха с трева, а потокът с езеро и Мак видя, че онова, което първоначално бе взел за гробище на стари машини, всъщност бяха различни скулптури огромна птица с разперени за полет крила, слънчогледи, обърнали към небето лица. Дъг спря до двуетажна каменна къща. Зад нея имаше голяма каменна постройка с широко отворени врати. Тя можеше да мине за обикновен хамбар, ако от едната страна нямаше грамаден комин. Отвътре се носеше ритмичният тътен на хеви метъл и звън от ударите на метал в метал.

— Значи ти имаш служители? — попита Мак, кимвайки към ковачницата.

— Те са моите момчета — отговори Дъг и се изчерви, — хайде, ела да разгледаш.

Мак смяташе, че един ден щеше да му се отвори възможност да попадне в ада, но ковачницата на Дъг беше реалистичен макет. Това беше горещо, шумно, вонящо на сярно място и най-дребният от момчетата на Дъг, препасан с кожена престилка и с предпазни очила, имаше вид на зловец демон.

— Ей, намали малко данданията — извика Дъг и музиката заглъхна.

После домакинът разведе Мак на кратка разходка.

— Това е газовата пещ, това е коксова пещ, ето го листорезния станок, това е спираловидно свредло, там има механичен чук и наковалня, разбира се.

Мак видя как един от мъжете взе от коксовата пещ къс метал, чийто край беше нажежен до оранжево и го очука, за да паднат корите. После започна да обикаля около него и да го кове с тежък чук. Въпреки оглушителния шум, действията му бяха почти хипнотични.

— Тук ритъмът е по-важен от силата — извика Дъг.

— Аз мислех, че ще хвърчат искри — извика в отговор Мак и физиономиите на мъжете наоколо му подсказаха, че беше казал някаква глупост.

— Където виждаш искри, всичко е нагласено за пред камерите — обади се друг мъж с изцапано със сажди, потно лице. — Ако има искри, значи започва да гори.

— И цялата работа отива по дяволите — съгласи се Дъг.

— Аха, ясно. А какво е онова нещо там? — Мак посочи към грамаден варел с вода.

— Голям варел с вода — казаха мъжагите в хор и се разсмяха.

Пещите, тежките машини, горещината и неспирният грохот, мускулите на момчетата, всичко това беше среда за груби мъже. Ала Дъг твореше прекрасни, ефирни статуи. Мак видя как един от мъжете работеше с безкрайно внимание върху тичинките на изящно цвете, изплетено от нагорещени стоманени жици.

— Работим и върху големи проекти — обясни Дъг, щом излязоха навън и вдишаха с пълни гърди студения въздух, — но аз най-много обичам да експериментирам, когато правим разни сложни творби, харесва ми да опитвам различни техники и похвати. Искаш ли да изпием по една бира?

В обширната кухня с каменен плочник и солидни, стилни мебели двамата отрепетираха няколко сцени и Мак се постара да научи Дъг да говори по-бавно, с паузи и правилно дишане. Той почувства невероятно удовлетворение, когато малко по малко от устата на Дъг започнаха да се леят отчетливи, ясни реплики. Макар че се почувства неудобно, когато едно от момчетата от ковачницата влезе в кухнята, а Дъг произнасяше думите: „Ако не искате да убиете един, който ви обича, позволете ми да бъда ваш слуга!“^[1]

— Не се тревожи — каза Дъг, щом мъжът излезе. — Той е в трупата за шотландски танци, така че няма очи да се присмива на другите.

След като поработиха върху движенията си още един час, Дъг плесна с ръце.

— Време е за барбекю.

— Сигурно го приготвяш в ковачницата? При толкова огън и пещи?

Дъг го изгледа по такъв начин, сякаш Мак го беше попитал дали прави секс с майка си. Точно в този миг той забеляза колко силен и едър мъж беше неговият нов приятел.

Дъг се загледа в стената, сякаш това беше единственият начин да се успокои, после каза:

— Не, ще отидем на брега на морето.

— На брега? Но съвсем скоро ще се стъмни. И... не е ли прекалено студено? — ужаси се Мак.

— Я стига — отсече Дъг, възвърнал доброто си настроен, — днес има идеални условия за пикник.

Мак едва се сдържа да не се вкопчи в крака на масата, така че да не могат да го помръднат оттам, и тръгна към колата. По пътя той се опита да се престори, че не е сърдит. За да извлече някаква полза от ситуацията, той подхвърли, че много би искал да разгледа фермата на Дженифър, но не смеел да я помоли, за да не излезе, че се натрапва. Дъг го нарече „тиквеник“ и Мак предположи, че през следващите дни здравенякът щеше да предаде неговата молба на Дженифър.

Те пристигнаха на плажа на здрачаване. Духаше свиреп вятър, но Дъг бодро натовари Мак с няколко одеяла, а самият той нарами една голяма торба и ветролом и тръгна през високите пясъчни дюни към брега на морето. Направиха дълъг, мъчителен преход, преди да стигнат до широката пясъчна ивица, откъдето се виждаше прибойт на бурните морски вълни и въздухът беше пропит със солени пръски и мирис на море.

Защо трябва да седя в този кучешки студ на брега на морето и да гълтам замръзнал чай, когато мога да седя на топло в къщата? На маса?

Когато Дъг разпъна ветролома, Мак се скри зад заслона и се уви с одеялата. На Дъг студът явно не му пречеше, защото той продължи да подхвърля откъслечни фрази, докато нареждаше скарите за барбекю.

— Ей там е Линдисфарн.^[2] Често се случва разни хора да не преценят прилива. Налага се да ги спасяват с хеликоптер.

Мак се постара да запомни това, защото последното нещо, което му трябваше, беше да се появи в местната новинарска емисия, увиснал на спасителната стълба на някой хеликоптер.

— А по-нататък е мястото, където Грейс Дарлинг е доплавала, за да спаси моряците от потъналия параход Фортафшир. Заедно с баща ѝ спасили всички моряци.

Мак се замисли за тази история и осъзна, че нямаше да има смелостта да направи това, което онази девойка беше извършила наред морска буря. Не, той щеше да бъде човекът, който щеше да интервюира оцелелите и да ги пита как са се почувствали, виждайки как морските вълни изхвърлят телата на техните другари върху скалите.

С настъпването на тъмнината и прилива Мак усети, че Дъг ставаше все по-напрегнат и изнервен. Той сякаш не можеше да си намери място, седна първо по турски, после на колене и постоянно разпалваше и разбутваше жаравата в барбекюто.

— Добре ли си, Дъг? — попита накрая Мак.

И сякаш се отприщи бент.

Дъг поклати глава.

— Често идвам тук, когато ми докривее, ъ, за Пат.

— Пощальонката?

— Да. — На трептящите светлилки от пламъците откритото лице на дружелюбния клоун изглеждаше неестествено тъжно. — Ти я видя в кръчмата онази вечер, след репетициите. Харесвам я много отдавна, но всеки път, когато я доближа, сякаш ме хваща алергия: получавам спазми, спъвам се в разни неща, събарям други, не мога да говоря свързано.

Мак изчака и започна да брои морските вълни, които прииждаха към брега. Една, две, три.

— Ъм, като казвам, че я харесвам, то всъщност е много повече — продължи със запъване Дъг. — Мисля, че я обичам.

— Обичаш я? От колко време? — Дори рецитирайки Шекспир Мак не се беше чувствал толкова глупаво.

— От около две години. Освен Джен никой друг не знае.

Така и предполагах. Че си се доверил на Дженифър.

— Не си ли признал на Пат?

— Не — срязва го Дъг, — недей да говориш глупости. Аз не съм й лика-прилика.

Мак отново се заслуша във вълните, подбирайки внимателно думите си.

— Защо, Дъг? Аз не искам да проявявам неуважение към пощальоните... и пощальонките, но защо да не си подходате?

— Тя е лекарска дъщеря, завърши университет. И беше омъжена за един лекар. Сега е разведена, хвана се на тази работа само колкото да се занимава с нещо. Какво ще прави с такъв като мен? Аз едвам изкласих гимназията. Тя ще си помисли, че гоня парите ѝ.

Мак не успя да каже на Дъг, че не тълкуваше правилно ситуацията, защото в този миг мъжагата скочи на крака.

— Когато ми прекипи — каза той, — идвам тук и влизам в морето и то ме вцепенява, отмива мислите ми.

— Влизаш в морето? — изписка Мак, докато Дъг ровеше в голямата торба. Нещо тупна в скута му. То се оказа лента за глава с лампичка, от онези, които носеха спелеолозите. — Влизаш в морето, в тъмното. В морето. Северно море. През зимата?

— Няма голяма разлика дали е лято, или зима — каза Дъг, събличайки дрехите си. — Просто влез колкото можеш по-навътре и стой колкото можеш по-дълго. Когато излезеш, месото ще е готово за ядене. — Дъг беше останал по долни гащи, които събу, нахлузи лентата на главата си и включи фенерчето, после хукна към морето.

С треперещи ръце Мак напипа своето фенерче и включи лъча, за да види как грамадният, тромав, обезумял от любов мъжага се носеше към вълните.

— Този тип сигурно се шегува — каза си Мак точно в мига, когато Дъг се хвърли в морето и една вълна скри голия му задник. — Нали няма да плуваш? — извика той, ориентирайки се единствено по светлинката.

Едва чуто „Не мо'а да плувам“ долетя в отговор.

— О, по дяволите — изплака Мак и започна да се съблича.

Мак не знаеше колко дълго останаха във водата, но по едно време се изплаши, че пенисът му сигурно се е сбръчкал и окапал. И въпреки че тракаше със зъби и си прехапа езика жестоко, той трябваше да се съгласи с Дъг, че това беше брилянтен начин да промие ума си от всякакви мисли. Веднъж пръстите му бяха залепнали на формичката за лед в камерата и усещането в ледените води на Северно море беше същото.

Но по-всеобхватно.

Вече облечен в дрехите си и увит в одеяло, с уста пълна с прекрасно прегорял бургер, Мак си зададе въпроса какво ставаше с него. Той искаше да запази тайната на Дъг за себе си, като приятел. Грешка, като авер. Той отхапа отново от бургера и заслушан в тътена на вълните, си пожела да можеше да остане на този плаж завинаги, заедно с този приятел, който му имаше пълно доверие, докато животът и топлината бавно се завръщаха в крайниците му.

[1] „Дванайсета нощ“, Второ действие, Първа сцена. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Линдисфарн е приливен остров на североизточното крайбрежие на Англия. Островът е свързан с брега на графство Нортъмбърланд от път. Два пъти дневно се наводнява от приливи. Името на острова произлиза от Feme, място за уединение, и Lindis, малка приливна река близо до острова. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Финли подаде глава в Синята стая, където Дженифър се опитваше да укроти разгорещения спор между Лидия и Уенди за това дали златният ширит върху тъмносиния жакет ще придаде на Лиза вид на мажоретка.

— Може ли да те отвлека за няколко минути? — попита той. — Уенди, Лидия, може ли да ви откъсна Дженифър? Нужна ми е, за да направи нейната магия.

Дженифър се надяваше, че магията щеше да включва участието на разсеян пират, но Финли я поведе към Джери, Стив и Памела.

— Те се стараят, но не могат да се сработят като екип — обясни тихо Финли. — Никой няма да им повярва, че са шайка крадци, които кроят план как да измамят Малволио.

Джен изпита известно съчувствие към тримата нещастници, които стояха пред нея. Този етап от репетициите винаги беше труден, хората се стараеха да запомнят къде и кога да се движат, но все още трябваше да се допитват до сценария. Тя погледна към Дъг и Мат, които работеха върху една сцена и се учуди от синхрона, с който говореха и се движеха. Джен се почувства леко измамена от печалната усмивка, която се появяваше на лицето на Мат Харпър всеки път, когато Дъг се блъскаше в него. Все пак тази нова усмивка, която излъчваше почти гордост от напредъка на Дъг, събуждаше вълнуващ трепет в гърдите ѝ. Тази вечер тя може би трябваше да послуша съвета на Кресида и да го заговори, вместо да бяга от него.

— Добре — каза Дженифър. — Стив, искаш ли да се включиш тук с етюда за писмата, които ти изпускаш нарочно, за да ги вдигне Малволио? Започни с репликата на сър Тоби Хлъц.

Стив притихна за няколко секунди, явно съсредоточавайки се, след което каза напосоки:

— Отлично! *Предчувствам гаврата!*^[1]

Последва дълга пауза, после.

— *И аз я подушвам с носа си.*

Джери се почука демонстративно по носа, но дори не погледна другите.

Последва още една дълга пауза, преди Стив да избъбри:

— Той ще помисли, че писмата са от моята племенница и че тя се е влюбила в него!

Настъпи напрегнато очакване и Памела изведнъж изписка:

— О, сега е мой ред, нали? Извинявайте. Аз си мислех, че следващата реплика е на Джери, но не, мой ред е. Ох... а, да, ето къде сме... „Да, точно на това момче залагам“.

— Не момче, а конче, глупачке — поправи я Стив.

— Моля ти се, няма нужда да си толкова груб — намуси се Памела. — Важното е, че аз си спомних, че имам реплика, вместо нарочно да карам хората да ме чакат. И не се оглеждах като побъркана, докато изричах думите. — Тя погледна Джери.

Дженифър вдигна ръка, за да пресече спора и се запита какво да прави с тези две дървета и фурията срещу тях. Тя им даде няколко упражнения. Памела направи първото с развълнувано пискане, тъй като трябваше да се научи да пада назад и да се оставя на другите да я подхванат и задържат. По едно време Стив сякаш обмисляше дали да я изпусне уж без да иска. След това всеки един от тях трябваше да измисли емоция, да я изрази с поза и мимика и да остави другите двама да я отгатнат. Стив успя да разтълкува повечето емоции, които Джери изобразяваше, което беше равносилно на чудо, тъй като той представяше целия спектър на човешки емоции от печал до гняв като човек, страдащ от особено тежка форма на запек.

Постепенно те започнаха да синхронизират езика на телата си и да долавят деликатните промени и знаци в поведението си. Дженифър усети как рамената ѝ се отпуснаха, а напрежението във врата ѝ се стопи. Това беше една малка победа. Тя се надяваше, че Мат Харпър беше проследил внимателно работата ѝ. Но нейното въодушевление не продължи дълго, тъй като Джоселин мина покрай тях и подхвърли:

— Физиономии ли ги учиш да правят, Джен?

В този момент ѝ се прииска да сграбчи Джоселин и да я попита какъв всъщност ѝ беше проблемът, ако не се тревожеше, че Стив щеше да чуе и шокът му щеше да премине в гняв, който щеше да постави всички в крайно конфузна ситуация. Дженифър видя как Финли се намръщи и поклати глава, сякаш от другия край на залата се опитваше

да определи какво се бе случило. Още по-смуцаващо беше, че минаващият наблизко Мат Харпър, тръгнал да вземе своето копие от сценария, също чу забележката.

Дженифър се оттегли в Синята стая, за да намери уединение и да успокои дишането си, така че Уенди и Лидия, погълнати в препирня за правилното използване на велкрото, да не забележат нейното раздражение. Странно как Джоселин умееше да подбира най-язвителните забележки. Мисълта, че нейната злоба беше плод на комплекси и завист, не носеше особена утеха: Джоселин знаеше, че ако Дженифър поискаше да се върне на сцената, за нея повече нямаше да има място в трупата.

Джен разбираше, че тя не беше единствената потърпевша от отровния език на Джоселин, че бащата на Джоселин беше гаден грубиянин и сарказмът беше нейната единствена защита. Навярно тя трябваше да изпитва съжаление към тази жена, която отблъскваше с държанието си всички, освен най-дебелокожите. Джен постоянно си повтаряше това и вече ѝ беше омръзнало да го чува.

Когато Уенди и Лидия се приготвиха да си вървят, Дженифър каза, че ще остане още малко, тъй като намираше утеха в плавния ритъм на шевната машина. Заниманието ставаше още по-увлекателно, ако си представеше, че платът беше бялата кожа на Джоселин.

След десетина минути тя също щеше да си тръгне. Желанието да поговори с Мат или просто да поседи близо до него в пъба я беше напуснало. Джен беше изтощена от борбата с тази ужасна смес от катраненочерен срам.

Когато вратата се отвори и Мат влезе в стаята, Дженифър не събра смелост да го погледне, надявайки се той бързо да излезе. Тя продължи да шие и да диша дълбоко. Струваше ѝ се, че лицето ѝ пламтеше.

Джен чу как той сложи на масата раницата си и още нещо, което прошумоля. Тя вдигна глава. Книжна кесия от Примарк.

Той се беше доближил до щендера с костюмите и разглеждаше своя кафяв жакет.

— Станал е много красив — каза той.

— Ъм-хъм — отговори Джен.

Джен чу скърцане на закачалка и предположи, че той беше свалил жакета от щендера и навярно го беше наложил върху тялото си.

Тя не се стърпя и погледна.

О, Боже, толкова си красив, тъмнокос и разрошен. Върви си, чуваш ли?

— Днес ходих до Нюкасъл — каза той. — Много ми хареса там. Градът е пълен с живот.

Дженифър долови пресилената веселост в гласа му и разбра, че той се опитваше да я разведри.

Не искам да ме съжаляваш. Искам да събудя в теб... привличане, желание... о, не знам, само да не е проклетото съжаление.

Когато Мак се изправи срещу осезаемото нещастие на Дженифър, той не можа да измисли нищо друго, освен да отиде до щендера с костюмите и да премери своя жакет. Огледа дрехата. Да, в този жакет той определено щеше да изглежда като пълен глупак.

Така, план А беше разбит благодарение на Джоселин. Вероятността Дженифър да го закара до вилата, отрепетираният разказ за неговото семейство, който щеше да я насърчи да му разкаже за нейното, беше съсипана.

Ожесточението, с което тя дупчеше плата с иглата, беше недвусмислен знак. Какъв срам, че тя не можеше да излее емоцията си върху друг обект: задникът на Джоселин беше много по-подходяща мишена. Мак на драго сърце би помогнал на Джен в това начинание.

Навярно той изобщо не трябваше да влиза в Синята стая, защото имаше чувството, че се натрапваше. Май беше най-добре да излезе.

После Мак си представи Фран на детската площадка и другите деца, които ѝ се присмиваха. Недоумението на Габи, че трябваше да се преместят в друг град.

С умерено ведър тон той ѝ разказа къде беше ходил днес и колко много му беше харесало там, като пропусна елемента на срещата с третия участник и желанието да повърне, когато онзи му връчи колета от Тес.

Мак се престраши да седне до Дженифър и да гледа като бодовете с иглата изгубиха част от свирепостта си. Може би план А не беше напълно съсипан.

— В Нюкасъл купих подаръци за моите племеннички — каза той, — две плюшени животни, които да добавят към зоопарка, който вече притежават.

— От Примарк? — попита Дженифър.

— Не, оттам си взех само един суичър. — Мак видя лекото трепване на устата ѝ.

Да. Добре, знам какво си мислиш, но аз купих суичъра само заради книжната торба от магазина, защото под него се крие елегантен панталон от Пол Смит (с декоративни ципове), с който се възнаградих. Като начин да похарча част от парите на О'Дауд и да си спомня кой съм.

Мак реши да отклони разговора от суичъра и да го насочи към семейството си.

— Изпратих играчките веднага, с днешната поща. Един вид ответен подарък за рисунките с надпис „Липсваш ни“, които те ми изпратиха. — Той се запита дали да извади рисунките от джоба си, но после си спомни, че върху своята рисунка Фран беше добавила заплетена гатанка за Бат, дъжда и нуждата да си имаш Мак.

Видя как Дженифър се поколеба и след това го погледна за първи път, откакто той беше влязъл в стаята.

— Моята племенница е само на девет месеца, тъкмо ѝ никнат зъби.

Той ахна съчувствено, после попита дали племенничката живее наблизо и само след минута Дженифър му разказваше за своя брат и неговата съпруга, а той я осведоми за своите племеннички, за Тес и Джо и неусетно двамата поведоха приятелски разговор. Всичко вървеше леко и непринудено до мига, когато Мак се отпусна прекалено и спомена, че вече се е запознал с майка ѝ. И по нейната реакция видя, че Дженифър не знаеше това и никак не се зарадва.

— Моята сестра много ми липсва — заговори той, — двамата сме много близки.

— А на мен ми липсва моята братовчедка, тя сега е в Америка. В Ню Мексико.

Това беше като да оставяш диря от хлебни трохи в гората.

— Аха — каза той, — Соня май спомена нещо за нея. Сисили, нали?

— Кресида. Да, не се съмнявам, че Соня я е споменала.

— Божичко, извинявай, вярно, че беше Кресида. И вие сте... близки?

— Да, за мен тя е по-скоро сестра. С нея мога да разговарям за всичко.

Добро момиче, браво, ще ти извадя душата с памук.

— Много хубаво. По телефона не може да се разговаря нормално, нали? Аз поне не мога с моята...

Двамата подскочиха едновременно, когато Финли отвори вратата.

— След минута заключвам залата, хора. — Режисьорът затвори вратата, но преди това стрелна Мак с похвална усмивка, която го накара да се почувства още по-голям измамник.

Прекъсването някак изтри целия напредък, който Мак беше отбелязал дотук, и Дженифър насочи цялото си внимание към парчето плат пред нея. Той почти чуваше кипящите в нея тъга и гняв през шумоленето на плата.

— Съжалявам. Много съжалявам — заговори неочаквано Дженифър и преди да осъзнае какво прави, Мак улови ръцете ѝ.

За бога, какво правиш, по дяволите?

— Извиняваш ли се? — попита той, като наклони глава към нея.

Дженифър кимна и Мак видя как тя стисна устни, сякаш се страхуваше, че може да се разплаче. В неговото гърло също беше заседнала някаква буца и той можа да каже само:

— О, Дженифър, не си ти човекът, който трябва да се извинява.

Той чу подсмъркване и изви глава, за да я погледне.

— Винаги ли правиш така? — попита той с най-нежния си глас. — Поемаш вината, за да накараш другите да се почувстват по-добре, когато някой се държи отвратително? Сякаш ти нямаш право да се разстройваш или гневиш?

Сега Джен го гледаше право в очите. Ръката ѝ беше студена.

— Точно така се чувствам — промълви тя.

Думите увиснаха във въздуха между тях.

Не ѝ отговаряй, не говори, стани от проклетия стол и излез оттук.

Мак си помисли колко различни бяха очите ѝ от тези на майка ѝ, въпреки че бяха същия син цвят.

— Недей — чу се да казва Мак, — защото катастрофата не те е лишила от правото да се отнасят към теб с уважение или да се ядосваш, когато хората не го правят.

Той стисна ръката ѝ.

*Какво правиш, да не съчиняваш някаква книга по самопомощ?
Махни си ръката... веднага.*

Дженифър явно беше не по-малко шокирана от самия него.

Отдръпни ръката си и излез.

Мак помилва с палец ръката ѝ.

— Защо търпиш неща, които не би позволила преди катастрофата? Ти не си се променила, нали? Просто лицето ти изглежда различно.

Това е последно предупреждение, стани и си върви.

Нейното кимване го обезоръжи.

Мак се наведе по-близо, сините очи го притегляха.

— Ти превъзхождаш Джоселин във всяко отношение — заговори той. — Не мога да си представя ти да ѝ кажеш нещо подобно, ако ролите бяха разменени.

Стани. Веднага. Изчезвай.

— Ти трябва да запомниш това, Дженифър.

— Аз, ще опитам — промълви тя и изведнъж Мак осъзна колко близо беше главата му до нейната, колко интимно държеше ръката ѝ. Той я стисна утешително за последен път, изправи се и се насили да каже бодро:

— Аз трябва да тръгна.

Взе раницата си и почти хукна към вратата, прекоси залата в галоп и помахна на Финли.

Какво беше направил той, по дяволите? Този разговор беше прекалено приятелски, прекалено емоционален. Той се отдалечи забързано, сърцето му блъскаше като лудо, докато постепенно паниката започна да отшумява. Всичко беше наред, нищо страшно не се беше случило. Може би той дори беше постъпил правилно.

Някаква част от мозъка на Мак му казваше, че честността беше най-добрият подход към Дженифър. Е, неговата версия на понятието честност. Затова беше наговорил всички тези дивотии, затова я беше държал за ръката.

Той трябваше да престане да мисли за неловкостта на случилото се и да се съсредоточи върху онова, което беше постигнал. Беше я накарал да говори за Кресида, беше ѝ показал, че не изгаря от нетърпение да научи какво правеше знаменитата братовчедка. Той нарочно обърка името на Кресида, това беше негов изпитан трик. Всичко се развиваше според плана.

А когато се прибереше вкъщи, Мак щеше да обуе новия си панталон, да си пусне музика и да покаже на О'Дауд среден пръст.

В този миг Мак се закова на място. Книжната торба, къде беше тя? От вълнение той я беше забравил в стаята. Ами ако Дженифър я отвореше и видеше панталона? Как щеше да обясни покупката? Мак хукна обратно към залата. Наистина ли се превръщаше в разсеяния Мат Харпър?

Когато той стигна до репетиционната, Дженифър тъкмо излизаше с торбата в ръка.

— Заповядай, беше я оставил на масата — каза тя, — и знаеш ли, Мат, не искам да те засегна, но Примарк не е единственият магазин в Нюкасъл. Има много добри магазини за модни дрехи. Или пък мога да те насоча към добри онлайн магазини, аз си купувам много неща в интернет. — Джен погледна якето му, дънките и торбата със състрадание и смущение и Мак разбра, че не беше разкрит.

— Мозъкът ми е като сито — каза той и затъкна торбата под мишница. — Аз по-добре да вървя.

— Не, позволи ми да те закарам. — В гласа на Дженифър имаше истинска топлина. Вече в колата тя каза: — Благодаря ти за днес, Мат. Ти наистина... разбираш как се чувствам понякога. Ти винаги знаеш какво да кажеш.

— Невинаги. — Внезапно Мак изгуби своята увереност. — Ха... хъм... мисля, че и двамата знаем колко нетактичен мога да съм понякога.

Дженифър го погледна косо и Мак съжали, че не беше настоял да се прибере пеш.

— О, да, знам — съгласи се тя. — Всъщност преди малко донякъде очаквах да ме посъветваш да съм по-дебелокожа. — На лицето ѝ изгря онази прекрасна, сърдечна широка усмивка и Мак се възхити на нейната смелост да се смее след онази унизителна случка в залата, очарован от чувството ѝ за хумор.

Когато Дженифър го остави пред къщата, той се затътри до пейката на Питър Кларк, настройвайки се да чуе гласа на О'Дауд.

— Бележа напредък, започнахме да говорим за Кресида. И тя за първи път ме нарече Мат — рапортува той като послушен лакей.

— Не се отклонявай — процеди сухо О'Дауд, но Мак сега гледаше към звездите и се удивяваше колко по-ярки бяха те тук и как зад големите се виждаха стотици други, по-бледи. Навярно се дължеше на липсата на светлинно замърсяване.

— Хей — каза О'Дауд, — престани да се маеш и слушай внимателно. Стариият негодник горе започна да сумти, той не е надарен с търпение като моето. Шефът иска по-сериозен напредък. Онази приятелка, която си си измислил...

Мак откъсна очи от звездите.

— Да?

— Измисли някакви проблеми с нея. Жените обичат такива неща, ти ще плачеш на рамото на Джен, а тя ще ти дава съвети. Това ще поведе разговора към любовния живот на Кресида.

— Ти се шегуваш, измислената приятелка е моята застраховка. Аз няма да... ооо, не... какво става... не, не.

Нещо в тревата прошумоля, после нещо се стрелна стремително и Мак видя как един заек изчезна в далечината с шеметна бързина, последван от някакво рижо създание, дълго и зловещо грациозно. Последваха сърцераздирателни писъци в мрака и гробна тишина.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя О'Дауд.

Мак с усилие си пое дъх.

— Нещо в тревата преследва един заек... мисля, че току-що го хвана и му прегриза гърлото.

— Това да ти е за урок, синко — изрече бавно О'Дауд. — Направи каквото ти казах и следващия път, като ми се обадиш гледай да имаш... напредък.

---

[1] „Дванайсета нощ“, Второ действие, Трета сцена. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Дженифър седеше в пъба и се питаше дали онова, което докосваше коляното ѝ беше кракът на Мат или кракът на масата. Тя не смееше да помръдне, за да провери. За нищо на света не искаше да развали този малък миг съвършенство, споделен между тях тримата — Дъг, Мат и тя. Без Лиза, без Джоселин, без никой друг.

Странно, но присъствието на Дъг не създаваше неловкост, а усещане за спокойствие. Като да имаш стабилизатори на колелото, преди да се пуснеш за първи път на две колела. А Джен определено беше във фазата, преди да се пусне в потока. Тя помнеше това чувство: как не можеш да се наситиш на присъствието на другия. Тя се замисли за коляното на Мат под масата, докато го наблюдаваше как говори, как размахва ръце със своя открит маниер. Загледа се в миглите му, в невероятните кафяви очи и удоволствието от всичко това ѝ причини болка. Джен го желаше, сигналите на тялото ѝ бяха недвусмислени. Под този пуловер и грозните дънки се криеше тяло, което тя копнееше да почувства голо и уязвимо до нейното. Тя искаше да спусне ръце по гърба му и да го притегли към себе си. Тя отново погледна ръцете му, питайки се колко жени бяха прегръщали и представяйки си какво би било чувството тези ръце да милват кожата ѝ.

Дъг каза нещо и се засмя, с което приземи Дженифър обратно на масата с привлекателен мъж, който обаче си имаше приятелка и който едва ли щеше да се увлече по жена, която изглеждаше като счупена ваза.

— Извинявай, Дъг, не те чух? — Дъг повтори последната си забележка за Ангъс.

— То беше като да гледаш как някакъв пенсиониран Донжуан досажда на старата ти леля.

Дженифър разбра, че отново коментираха играта на Ангъс. След последната репетиция той явно беше решил да играе княза като самия себе си: леко западнал женкар, който не усещаше, че големият корем и дърташки приказки го бяха превърнали в пародия на чаровния,

нахакан младеж, който е бил някога. Изпълнението му беше своеобразен шедьовър на това как сам да станеш за смях. Сега Финли го беше помолил да се извини на Лиза и Джоселин, макар че едната изобщо не се беше обидила, а другата беше пуснала в действие отровния си език.

Дженифър погледна Мат, за да види той какво мислеше.

Той държеше мобилния си телефон и гледаше намръщено дисплея.

— Извинявайте, трябва да се обадя — каза той, стана и излезе навън.

Дъг крадешком огледа посетителите в пъба и тя предположи, че той търсеше с очи Пат. Но тук имаше само няколко старци, които играеха на домино до прозореца и мъж и жена, заети да ядат чипс в пълен синхрон, явно като извинение да не разговарят. Някой играеше на ротативката, от която се носеше ритмично потракване.

Дъг нацупи устни.

— Не изглежда обещаващо — каза той, отмятайки глава към вратата. — На идване насам той ми каза, че тя го върти на шиш. Струва ми се, че нещата между тях не вървят.

От цялата реч Дженифър чу само „тя“ и „нещата не вървят“. Тя поднесе чашата до устните си с надеждата, че студеният портокалов сок щеше да пресрещне надигащата се в гърдите ѝ гореща вълна и ще я потуши. Джен не беше сигурна каква беше емоцията, която чувстваше, но може би това беше страх.

Не се заблуждавай, може би той просто има моментни разногласия с приятелката си.

Лицето на Дъг се намръщи толкова свирепо, че сякаш се концентрира до нос и вежди.

— Странна връзка ми се вижда това. Заедно са от две години, а пък той никога не я споменава. Сякаш тя всъщност не съществува. Дори не знам как се казва. Ти знаеш ли как се казва приятелката му?

Момичето на късмета.

— Не, не знам. Имам чувството, че той се смущава да говори за нея.

Дженифър отново потърси прохладата на портокаловия сок, когато Мат се върна. Навън очевидно валеше дъжд, защото косата му

беше мокра. Тя видя как една водна капка се търкулна по бузата му и той я избърса и изведнъж тя си го представи мокър под душа.

Ето, това е. Тя отново си го представяше гол. Наложил се Джен да се концентрира съзнателно, за да различи думите на Мат.

— Извинявай — обърна се към нея той, — аз вече споменах на Дъг, че малко се скарах с приятелката ми. Надявах се тя да дойде тук за уикенда, но не стана така. — Той направи физиономия и остави телефона на масата, а Дженифър се почувства като завършена лицемерка. Но не ѝ остана време да се измъчва, тъй като Дъг попита:

— Тя как се казва?

Мат се сконфузи, каза бързо „Соня“ и стисна устни.

— Соня? — повтори учудено Дъг.

— Ъхъ.

— Соня чия?

Мат взе халбата си и отпи голяма глътка бира.

— Соня чия? — повтори Дъг. — Как ѝ е фамилията на твоята Соня?

— Ейдриън.

Дъг не можа да сдържи смеха си, а Мат го изгледа обидено.

— Извинявай, извинявай — побърза да каже Дъг, — но само си помисли, Соня от магазина и Адриан от вала, много е смешно. А ти имаше наглостта да се присмиваш на Пощальонката Пат.

— Така е, нали? — мрачно призна Мат.

— Може би тя ще успее да дойде някой друг уикенд или за пиесата? — обади се Дженифър.

— Съмнявам се. — Той доби вид на сритано кученце. — Това бяха единствените свободни дни в графика ѝ за няколко месеца напред. В момента води някакво важно дело. Тя работи в Агенцията за приходите и данъците. Секретна работа.

Дъг изрази удивлението си с подсвиркване, а Дженифър се запита дали приятелката на Мат имаше красиво лице като бонус към значимата си професия.

Мат стана и побутна встрани халбата си.

— Извинявайте. Тази вечер съм ужасна компания, ще се прибера пеш, за да си проветря главата.

— Сигурен ли си? В този дъжд? — попита Джен. — За мен не е проблем да те закарам. Сразеното му изражение я трогна и Дженифър

забрави, че той беше непостижим за нея. Малко оставаше тя да стане, да долепи ръка до лицето му и да почувства топлината на кожата му.

Той поклати глава, не искаше да чуе тя или Дъг да го закарат до къщата и просто излезе навън. Наложил се да викат след него, за да го накарат да се върне да си вземе телефона. Междувременно барманът му подаде бележник с думите, че го беше забравил в мъжката тоалетна.

— Горкият глупак. — Дъг отново потъна в мрачно настроение. — Ти май си права, че е срамежлив — днес Мат ми каза, че много му се иска да разгледа истинска ферма, но се притеснява да те помоли да му покажеш вашата, понеже е прекалено нахално.

Веднага ще отида да го настигна и ще го заведа.

— Ще попитам татко — каза Дженифър и Дъг ѝ намигна.

— Добро момиче. Още по-добре, ако уредиш гостуването за този уикенд, за да се разсее от мрачните мисли.

— Ти си страхотен приятел — каза тя. Дъг се изчерви и Джен се замисли дали имаше предвид Мат, или себе си.

Когато се прибра вкъщи по-късно, Дженифър позвъни на двама човека. Първият беше Алекс, на който тя каза бавно и много отчетливо, че не можеше да отиде на театър с него, че съжаляваше, но беше изникнало нещо неотложно.

Второто обаждане трябваше да почака до ранните часове на утрото и дори тогава Джен няколко пъти взе и остави обратно телефона си на нощното шкафче, до чашата с вода и нейната настолна книга, *Дванайсета нощ*. В къщата цареше пълна тишина — майка ѝ спеше, баща ѝ и Дани бяха в обора.

Накрая Дженифър взе телефона, набра номера и ѝ отговори сънненият глас на Кресида.

— Извинявай, Джен, разбита към. Днес заснехме сцените с езда. Чакай малко... — Джен предположи, че братовчедка ѝ пресмяташе на пръсти часовата разлика. — Там е нощ, нали, какво се е случило?

— Нищо особено... но дали можеш да ми поговориш малко за разни неща?

Последва тих смях.

— Хей, аз обожавам да говоря за себе си. Така... чакай да видим. Започнахме да снимаме филма, естествено, на мен ми дадоха кон, който ме харесва, режисьорът е душа човек и има безгранично търпение. Повечето актьори и техническият екип са готини, макар че

близо половината са с бради и конски опашки. Имам чувството, че живея в средата на 80-те.

— Как са температурите?

— Да кажем, че за първи път откакто съм тук, настъпи прохлада, на небето няма нито едно облаче. Е, поне на моя хоризонт, макар че на репетиторката на Рори ѝ стана много горещо, защото я застигна ужасна буря от Южна Америка. Затова я върнаха спешно в Лос Анджелис, леко разпердушинена.

— Значи повече няма да помага на Рори с дифтонгите?

— Не, ангажиментите ѝ приключиха. Ана Мария прецени, че бедното момиче не може да издържи на натоварването. Вследствие, на което на моя фронт се очертава активна офанзива, която аз се опитвам да охлаждам, а откъм Южна Америка се задава още по-мощна буря.

Дженифър се запита дали за външен човек разговорът звучеше като пълна безсмислица или беше очевидно, че Рори се беше отдал на интензивни занимания с неговата репетиторка до момента, когато жена му беше надушила изневярата и беше отпратила момичето. Сега Крес трябваше да охлажда страстта на своя колега и да укротява Ана Мария.

— А онази симпатична канадка — продължи Крес, — тя също получи роля...

— Мат не се разбира с приятелката си — изтърси Дженифър.

— Аха, разбирам — внимателно каза Кресида, — разбирам и... ти как се чувстваш, миличка?

Дженифър се огледа, сякаш гардеробът или писалището можеха да ѝ предложат път за бягство.

— Аз си го представям гол. Днес го видях измокрен от дъжда и оттогава не спирам да си го представям под душа. Знам, че не трябва, това е като да...

— ... да се надяваш?

Ето: Крес отново изрече на глас собствените ѝ мисли.

— Да, надявам се, а не мисля, че съм готова за това. Имам чувството, че през последната една година съм се движила като сомнамбул, а сега съм се събудила. И това е прекрасно и болезнено едновременно.

— Джен, това е добре. Не, чудесно е. Спомни си какво ти казах. Не бягай, ако той тръгне към теб.

Дженифър отново погледна към гардероба. Дали да не се скрие вътре и да затвори вратите?

— Той трябва да измине пътя до мен, аз не мога да направя нито една крачка.

— Добре, но ти недей да го отблъскваш. Обещавах ли?

— Някой казвал ли ти е някога, че много обичаш да командваш хората?

— Всичките ми гаджета и колеги. Обаче ти не ми казваш всичко, госпожице, нали?

— Когато захапеш кокала, не го изпускаш, докато не стигнеш до костния мозък. Добре, ще ти кажа. Той ще дойде във фермата. Е, първо трябва да попитам татко, но знам, че той ще се съгласи.

— Позволяваш ли ми да кажа „Лелеее“ и „Дръж здраво, Джен“?

— Не, виж, той идва само като приятел, Крес.

От Санта Фе се разнесе високо подсвиркване.

— Важното е, че идва, Джен. Вашите отношения се развиват, нищо, че ти не искаш да го признаеш. И съвсем скоро ще трябва да се замислиш за „надяването“. Но ще оставим това за друг път, нали? Да дадем време на времето... но помни, аз съм тук, мила.

Успокоена, Дженифър пожела лека нощ на Кресида и потъна в мисли за Мат. Гол и покрит с блестящи капки вода. Тя си легна и върна фантазията няколко кадъра по-назад, за да му помогне да се съблече, преди да влезе под душа. Тя издърпа черната тениска през главата му и притисна устни до гърдите му и плъзна език по корема му. Почти усещаше гладката му кожа до устните си.

Джен не пропусна да разкопчае токата на колана му и го освободи от грозните дънки.

След малко лежеше гола до него и във фантазията си тя беше старата Джен и той беше такъв, какъвто си го представяше — жилест и гъвкав, чувствителен пакостник. Тя помилва красивия му гръб и се претърколи върху него, а неговите кафяви очи я изпиваха страстно, в погледа му не се четеше съжаление или отвращение, а откровена, неподправена похот. Джен се понесе на гребена на фантазията, потопена в своето удоволствие, сама определяше ритъма, не бързаше и усиливаше страстта, наслаждаваше се на своята привлекателност така, както отдавна не беше правила.

Подгизнал, Мак влезе в кухнята. Непромокаемото яке беше предпазило торса му сух, но дънките му бяха вир-вода мокри, а през по-голямата част от прехода фенерчето му премигваше и той очакваше мига, когато то щеше да изгасне напълно и някой звяр щеше да го разкъса. Вероятно четирикраката персонификация на О'Дауд.

Макар че излизането от пъба в ролята на добрия, съкрушен влюбен беше ефектно и навярно щеше да остави траен спомен след себе си, който да заличи спомена за гафа със Соня Ейдриън.

Откъде се взе проклетата Соня Ейдриън? Какво го беше прихванало, по дяволите?

Мак знаеше наизуст името на своята измислена приятелка: прекрасната Сара Джефрис, с леко плашеща, удобно тайнствена работа. Но когато Дъг го прикова със своя въпрос, в главата на Мак не остана нито една мисъл. Беше чист късмет, че не изтърси името на Грейс Дарлинг.

Той съблече мокрите дрехи и се уви криво-ляво в кухненската кърпа. О'Дауд излезе прав за ефекта на разрива с измислената приятелка: на лицето на Дженифър се беше изписала загрижена състрадателност. Дъг също му съчувстваше и доколкото Мак го познаваше, малко след като той беше излязъл от пъба, Дъг бе споменал на Дженифър за неговото желание да посети фермата.

Мак потрепери и се затътри на горния етаж, където се мушна в леглото. Ако наистина беше успял да влезе под кожата на Дъг, Дженифър утре щеше да го покани във фермата. Покана във вражеския лагер. Той си припомни дългата, мокра разходка до къщата и блеенето на овцете, покрай които минаваше. Под проливния дъжд гласовете им звучаха укорително. И Мак не можеше да им опонира.

ГЛАВА 20

Дженифър наблюдаваше как с помощта на баща ѝ Мат облече тъмнозеления работен гащеризон и ѝ се прииска да върне филма назад и да го смъкне от тялото му. Той ѝ беше подал пуловера и якето си и тя изпитваше желание да зарови лицето си в тях и да вдъхне мириса му.

— Готов ли си? — попита Рей и го тупна по гърба. Мат кимна и погледна Джен въпросително.

— Аз трябва да помогна на мама с някои неща — каза тя и влезе в къщата. Имаше нужда от няколко минути, за да се успокои и да не се превърна в разтреперана, опиянена от самозаблуда жена.

Той беше тук заради фермата, нищо повече. Вкопчена в тази мисъл, Дженифър тръгна към кухнята и снажната кралица с кисело изражение, която олицетворяваше майка ѝ. Докато Рей проявяваше безкористно гостоприемство, Бренда издигаше стени пред неканения гост. В момента тя белеше картофите с такова ожесточение, че не оставяше никакво съмнение за чувствата си по отношение на въпросния гост.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Дженифър, като праметна пуловера на Мат на облегалката на стола и видя как майка ѝ се обърна и го погледна.

— Не. Всичко е под контрол. — Бренда кимна към пуловера. — Екипирахте ли го?

— Да. Татко се прояви като идеалния домакин.

Джен видя как майка ѝ се обърна сърдито и се посвети на картофите. Тя застана зад нея и прегърна през рамената. Изкованият сякаш от калена стомана гръб се отпусна леко.

— Стига, мамо. Знам, че се опитваш да ме предпазиш, но така се чувствам като малко дете. Държиш се враждебно, отишла си да го видиш у тях... хъм, не вярвам да си му предложила да го включиш в социалната кухня, нали?

Бренда се засмя.

— Не го харесваш като човек или не го харесваш, защото не е Алекс?

Майка ѝ се замисли, преди да отговори.

— Аз не мога да не харесвам Алекс или да мисля, че щеше да е по-лесно, ако вие двамата...

— По-лесно за теб. — Дженифър свали ръцете си и се ядоса от натрапването на Алекс в този светъл, вълнуващ ден.

Майка ѝ остави картофа върху дъската, изтръска ръце над купата и се обърна.

— Права си, миличка, навярно е така. Но аз не съм глупава. Разбирам, че ти и Алекс, хъм, сигурно не можете да възродите старите чувства. — Бренда сложи мократа си ръка на рамото на Джен. — Просто искам да си предпазлива, това е всичко. Този Мат е умен и симпатичен, но под тази външност се крие нещо. — Майка ѝ я погледна изпитателно. — Нали разбираш какво имам предвид?

— Аз отивам навън — каза Дженифър, — искам да се уверя, че Дани не му е скроил някоя ужасна шега.

Мак изпита облекчение, когато се измъкна от обора за агнене, който беше пропит с изпарения, блеене и сладникава миризма на овча вълна, мляко и нов живот. Той недоумяваше как Дани и Рей издържаха всичко това. Излизаше, че в определени периоди те работеха денонощно там, израждаха агнета, местеха овце майки, опитваха се да разделят тризначета и да убедят някоя друга овца да приеме третото агне.

Самият Мак помогна в израждането на две агнета, докато се опитваше да повърне от смазващата интензивност на преживяването, макар че се просълзи, когато видя нежността, с която овците облизваха новородените си рожби.

През целия ден нервите му бяха изопнати до краен предел, но Дани и Рей се държаха много приятелски, макар че Дани успя да го праметне с лъжата, че дават имена на всяка една овца в кошарата.

Това, че братът на Дженифър го поднасяше, навярно беше добър знак. По-добре, отколкото да го напердаши до смърт заради неговото коварство.

Сега Мак висеше вкопчен за стената на високо ремарке, което Рей теглеше с бѣгито. Спускаха се по склона, за да нахранят изведените на паша овце, а той трябваше да пази равновесие с леко

присвити колене и се чувстваше малко като келтската царица Бодика^[1] в нейната колесница. Съпровождаше ги голямо овчарско куче, което тичаше около бѣгито.

Дженифър щеше да се присъедини към тях по някое време и сигурно щеше да се посмее добре, когато го видеше, опръскан от главата до петите с кал от колелата на бѣгито. Дано да беше само кал.

Когато навлязоха в долината, зад тях се беше проточила дълга опашка от овце. Рей подсвирна, кучето моментално изостана назад и събра овцете накуп, като от време на време лягаше по корем и само очите му се стрелкаха наляво и надясно, сякаш броеше подопечните си овце. Рей спря и откачи ремаркетото и Мак му помогна да отворят чувалите с кафяв фураж, които бяха провесени на кормилото. После Рей подкара бѣгито в права линия, така че фуражът да се посипе на земята и скоро след него се образува жива верига от гладни овце с наведени глави, които хрупаха лакомо. Дженифър ги настигна, леко задъхана, и Мак видя устните на Рей да се движат.

— Броиш ли ги? — попита той, удивен.

— Да — каза Рей, — но никога не стигам докрай. Всеки път заспивам. — Той се засмя, но Мак видя, че се взираше в хълма от дясно, където храсталакът от прецип беше много гъст. На лицето му се изписа облекчение, когато оттам излезе голяма овца и се затича уверено към фуража.

Кучето скочи и Мак попита как се казва.

— Мак — каза Дженифър и в първия миг той си помисли, че тя го закачаше, но после си спомни, че тук това не беше неговото име.

Точно преди овцата да се присъедини към стадото, кучето я доближи прекалено близо и тя се обърна и му метна един кѣч право в главата.

— Боже мой, овцете често ли правят така? — Мак направи спешна преоценка на всичките си убеждения за овцете като глупав и кротък добитък.

— Само когато са бременни. — Рей подсвирна на кучето. — Мак още е млад и е прекалено усърден.

По обратния път към фермата, отново покатерен на ремаркетото и съсредоточен да пази равновесие, докато се катереха по хълма, Мак установи, че между него и овчарското куче имаше много общо. Той също откликваше на всяко подсвиркване на О'Дауд, тичаше и

замръзваше по корем според командата. А онази овца, хъм, онази овца май беше Бренда.

На вечерята по-късно той се убеди в това, макар да трябваше да признае, че тя наистина умееше да готви. Мак си сипа повторно от овчарския пай (който предвид обстоятелствата беше логичен избор) и зарина чинията си със задушени в масло моркови, праз лук, грах и крехък зелен фасул. Той беше изгладнял като вълк, навярно от физическия труд и чистия въздух.

Всичко вървеше добре до момента, в който Дженифър отиде в тоалетната и Рей излезе на двора.

— Благодаря за поканата — каза той на Бренда с най-милата си усмивка. — И за вкусната вечеря.

— Поканата не беше от мен. А от Дженифър.

Мак си спомни войнствената овца и почувства желание да се защити. Дори Мат Харпър би реагирал на такава грубост, нали?

— Усещам, че вие не ме харесвате много, госпожо Роузби — каза той.

— Много сте прям.

— О, не. Всъщност не съм.

— Опитвам се — каза той и си наложи да издържи пронизателният поглед на сините ѝ очи.

— Хъм, може и така да е... но аз трябва да помисля за Джен. Вие сте тук за малко и после изчезвате.

Той се възхити на ума ѝ: тя уж имаше предвид, че той просто минаваше отгук, а не коментираше изменчивостта на характера му.

— Не виждам защо възразявате срещу моето приятелство с Дженифър.

Бренда Роузби го прониза с продължителен, преценяващ поглед.

— Значи искате от нея само приятелство, така ли?

— Разбира се — каза той и завърши разговора с престорен интерес към случващото се на екрана на камерата в обора. На екрана се виждаха Дани и Рей и цял куп овце. Като идея за риалити шоу беше пълен провал.

Когато Дженифър се върна, остатъкът от вечерята премина без повече ритници, но Мак знаеше, че Бренда не го изпускаше от очи. Той си постави за цел да поддържа оживен разговор с Дженифър, което не беше трудно, и изяде с наслада сладкиша със сини сливи. Когато му

поднесоха кафе, той се замисли за безумните, хаотични менюта, които съставяше майка му от полуфабрикати, които изобщо не си подходдаха: телешко варено и зелен грах или пък риба тон от консерва и печен боб.

Бренда се усмихна единствено когато вратата се отвори и в кухнята влезе снажна Валкирия, опряла на хълбока си едро бебе в розов гащеризон. Лицето на Бренда засия и тя мигновено взе бебето на ръце.

Валкирията сграбчи ръката на Мак и едва не я счупи, представяйки му се като жената на Дани. Интересно дали леглото им беше подсилено със стоманени платки и болтове, за да издържи тяхната обединена сила и ентузиазъм.

— Аз май трябва да се прибирам — каза Мак. — Позволете ми да ви помогна в раздигането и миенето на съдовете, преди да си тръгна.

Бренда, точно както беше пресметнал, не искаше и да чуе за помощ, която само щеше да удължи гостуването му, а побърза да се сбогува с него. Другите членове на семейството го изпратиха по-топло, Рей го покани да им гостува отново, когато му се приискаше — другият път може би нямаше да са толкова заети:

— Обикновено ние си почиваме, облежнати на портата и дъвчем стръкче трева — каза той.

Дженифър го изпрати до коловоза, като осветяваше пътя с фенерче и Мак реши, че сега, в тъмното, с живия спомен за топлата кухня, беше идеалният момент за следващата крачка.

— Благодаря ти, че ме разсея от мислите за Соня — започна той.

— Недей да ми благодариш. Радвам се, че мога да ти помогне. Вие още ли... разговаряте?

— Да, разговорът не върви гладко, но все пак... Как мислиш, трябва ли да ѝ изпратя цветя? Държах се доста рязко по телефона, когато тя ми каза, че няма да дойде.

Гласът на Дженифър долетя в тъмното.

— Да. Но след това ѝ се обади и ѝ кажи, че съжаляваш. Не мисли, че един букет ще замаже положението.

— Разумен съвет. — Мак замълча, за да създаде впечатлението, че обмисля думите ѝ. В тишината той чуваше ясно дишането на Дженифър и усещаше студения нощен мрак. — Не е лесно да

разчиташ на телефона, нали? — подхвърли той. — Трудно ми е да кажа каквото искам да кажа, не само на Соня, но и на приятелите ми... ако си бях у дома, можех просто да отида в пъба, да поговоря с тях. Разстоянието е голямо предизвикателство. — Той хвърли една малка въдица във водата и с малко късмет, Дженифър щеше да се хване на нея и да заговори за разстоянието, което я делеше от Кресидата.

— Винаги можеш да поговориш с мен — каза Дженифър. — Ако искаш.

Страхотно, въдицата не привлече правилната риба.

Те продължиха да вървят, заслушани в блеенето на овцете в полята наоколо, а фенерчето осветяваше камъните на пътя и кръглите овчи фъшкии.

Добре, да опитаме с подхода на доверителното споделяне — аз ще ти доверя някоя моя тайна и може би ти ще ми отговориш със същото.

Той спря на едно място.

— Знаеш ли, аз наистина искам да поговоря с теб, Дженифър. Аз... — Мак замълча, сякаш събираше смелост да продължи. — Истината е, че моята приятелка не е чак толкова заета, че да не може да дойде за уикенда, всъщност това е нейният начин да ме накаже. Тя иска да ме принуди да се откажа от писането, от пътеводителите, от романа. Тя иска да си намеря нормална работа с нормална заплата. Мисля, че тя не разбира колко много обичам това, което правя.

По дяволите, историята за приятелката, която не ме разбира. Можеше да измислиш нещо по-оригинално.

Дженифър го изслуша внимателно.

— Не е лесно, когато хората не разбират дълбоките ти мотиви — бавно изрече тя и той забеляза как светлинката на фенерчето се насочи надолу, сякаш ѝ беше по-лесно да говори на тъмно. — Сигурно затова... мисля, че тъкмо затова Крес излиза само с други актьори или хора от бранша. — Тя тръгна отново и Мак нарочно забави крачка.

— Да, вижда ми се логично — каза той.

— Така е, но смесването на работата и удоволствието си има своите недостатъци, в смисъл че няма измъкване, ако отношенията не потръгнат.

— Нима на Сисили ѝ се случва отношенията ѝ да не потръгнат? Тя изглежда толкова силен човек.

Тих смях.

— Кресида. И да, нищо човешко не ѝ е чуждо, разбира се, тя също си има проблеми. В момента тя снима един филм с Рори Силвестър.

— Извинявай. Не мисля, че съм го чувал...

— Той е много известен, повярвай ми, и сега ѝ обръща внимание, което усложнява нещата достатъчно, но в допълнение с много ревнива съпруга... Крес е принудена да играе не само на снимачната площадка, но и през останалото време.

Сериозно?

— Горката Кресида.

Той се надяваше да научи повече, но Дженифър отново спря на едно място.

— Ти каза, че твоята приятелка иска да се откажеш от писането, нали?

— Ъм... да.

— Късметът може да те споходи съвсем неочаквано. При Крес всичко се случи само благодарение на едно телевизионно предаване. Слушай, Мат, не се отказвай от нещата, които обичаш, освен ако наистина не си принуден да го направиш.

Ако нейният тон в този момент беше изпълнен със самосъжаление, Мак би могъл да омаловажи думите ѝ, да я притисне да му разкаже още малко за Кресида, но съветът на Дженифър беше сериозен и болезнено откровен.

Когато той се сбогува в края на черния път, включи фенерчето си и хукна нагоре като преизпълнен с енергия, запален по пешеходството млад мъж, макар че когато стигна до пейката на Питър Кларк, той беше изплезил език и краката му се огъваха от изтощение. Мак седна и се поздрави, задето бе оцелял и успял да изтръгне малката клюка за Рори. Изглежда, че планът сработваше, нали?

Той се изправи с усилие върху пейката, за да позвъни на О'Дауд и тогава в ума му изникна образът на Дженифър, която щеше да се прибере у дома и да си легне в стаята, в която бе спала като дете, а после беше напуснала, за да опознае света.

Мак се опита да го пропъди и извади мобилния телефон от джоба си. На екрана се изписа пропуснато повикване от Тес. Точно това му трябваше, за да му припомни защо правеше всичко това.

— Здравей — каза той с принуден ентузиазъм, — никога няма да познаеш какво правих днес. Помогнах в израждането на...

— Мак! — каза Тес и той долови страха в гласа ѝ. — Мама падна, станало е някъде преди обед, поне така мислим. Намерих я, когато минах да я видя в ранния следобед. Тя е в Кралската болница със счупен крак, налага се да ѝ поставят пирон.

---

[1] Бодика е царица на келтското племе ицени, населявало Източна Англия през древността. През 60 година тя застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданиците от нея войски избиват 70 000 римляни. Въстанието (60–61 г.) е потушено и тя се самоубива. Римляните запомнят червената ѝ коса и дълго време се страхували от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Мак седеше във влака, който приближаваше Донкастър и не можеше да повярва, че бяха изминали само три седмици, откакто беше пристигнал по същата тази линия. Чувстваше се остарял с години, по-стар дори от господин Армстронг. Само последните два дни го бяха състарили с петдесет години.

Мак беше пристигнал в болницата, където Тес го посрещна, прегърна го и заплака на рамото му. Ако в този момент можеше да вземе сестра си и цялото ѝ семейство и да ги отведе някъде надалеч, той щеше да го направи.

Когато Мак успя да я успокои, сам измъчван от чувството за вина, той научи, че Филида не беше изпаднала в пиянски ступор, а просто се беше спънала заднешком в някаква торба с покупки, която беше оставила на пода в кухнята.

Но Мак не беше в снизходително настроение.

Когато Джо се присъедини към тях, Мак изпита известно облекчение, че зет му също беше втвърдил позицията си към своята тъща.

— Този път тя не е била пияна, Тес, но рано или късно и това ще се случи, нали? — каза Джо. — И ще увисне на твоя врат, с всичките допълнителни задължения и тревоги.

След като влезе да види Филида, която изобщо не се впечатли, че беше пропътувал цялата страна, за да я посети, Мак и Тес привикаха един доктор, за да обсъдят вариантите.

Беше като да се опитваш да изплетеш одеяло от нишки мъгла. Умело боравейки с пълния спектър на поверителните отношения между пациент и лекар, докторът се скри зад общи понятия и хипотетични казуси. Идеята беше, че те не можеха да поискат помощ от името на Филида, освен ако не докажеха, че тя беше психически неспособна да я потърси сама. Докторът можеше само да обясни на пациентката, че нейните деца се тревожат, да ѝ обясни нейното физическо състояние и да я следи по време на болничния престой.

Когато Мак каза на Филида за този разговор, тя се разкрещя неподобаващо буйно за човек със счупен крак, заяви, че той няма право да говори с лекаря зад гърба ѝ и че е абсурдно да намеква, че тя има проблем с пиенето. Защо не се заеме да сложи в ред своя собствен живот? Нима вече беше съсипал възложената му книга?

Мак изпита облекчение, когато в стаята влезе една медицинска сестра и сложи край на скандала, тъй като той едва се сдържаше да не изрита майка си от леглото и да ѝ счупи и другия крак. Той отиде при Тес и Джо в чакалнята.

— Ще я вземем при нас, когато я изпишат от болницата — каза Тес и погледна мъжа си за потвърждение, — защото известно време тя няма да може да се обслужва сама.

— Само докато се върна от Нортъмбърланд. — Мак също погледна Джо. — Още три, най-много четири седмици. Ще се прибере по-рано, ако мога...

Джо изръмжа и взе едно от списанията на масичката до него.

Тес отиде да прибере момичетата, а Джо остави списанието.

— Двамата с теб трябва да си поговорим по мъжки — каза той и заяви открито на Мак, че не вярва на историята за пътеводителя, че според него Мак се беше върнал към „калната таблоидна журналистика“ и че ако навреди по някакъв начин на Тес или момичетата, той никога нямаше да му го прости.

Мак гледеше ожулените кокалчета на зет си и впитата в пръста му брачна халка и се изкушаваше да му признае истината и да го увери, че се беше върнал към жълтата журналистика единствено, за да предпази Тес и момичетата, но накрая не му стигна смелост. Той се оплете в срамни лъжи, като се опитваше да не се отклонява от първоначалната версия, и накрая Джо стана и отиде да чака Тес на паркинга. И Мак знаеше, че няма право да му се сърди.

Останалата част от визитата мина в същия дух: Филида се заяждаше с него, Тес плачеше на рамото му, Джо го гледеше презрително. Когато Мак се прибра в апартамента и легна в собственото си легло, той изпита желание, действително изпита желание да се върне в Нортъмбърланд и да се изгуби в по-добрия човек, който беше там. Тоест, по-добрият човек, за когото той се представяше. Повече от всичко искаше да поговори с някого. С някой

деликатен, забавен и разбиращ човек. Например с Дъг. Или още по-добре, с Дженифър.

Дженифър.

Мак погледна през прозореца на влака и после отново в сценария и своите реплики. Едно поне беше сигурно — щеше да владее до съвършенство репликите си в пиесата, въпреки разминаването между неговите думи и истината в реалния живот.

На сбогуване Филида му беше подала хладно буза, за да я целуне, а после беше помолила Тес да ѝ донесе чаша чай от автомата в коридора. Тес щеше да се изтощи през следващите няколко седмици, Джо и децата щяха да се изнервят, а Дженифър... Дженифър, която се приближаваше към Мак бавно и сигурно със своите плахи признания и големи сини очи. Мак имаше чувството, че крепеше крехкия баланс на везни, с неговото семейство в едното блюдо и Дженифър в другото, и му се виеше свят от напрежение.

Защо Дженифър не можеше да се стегне, както беше направил самият той? Тя трябваше да престане да се държи като ранена сърна, да се хване с онзи Алекс и да забрави театъра. Тя беше неговият печеливш талон и Мак просто нямаше право да я възприема по друг начин.

Когато пристигна в Нюкасъл и тръгна през навалищата на гарата, очите му пареха от неудовлетворение и гняв и той извади ядосано звънящия телефон на О'Дауд.

— Чух, че майка ти е пострадала, синко.

— Новините пътуват бързо — процеди сухо Мак, питайки се кой беше натоварен със задачата да следи неговото семейство.

— Горката стара Филида.

— Тя не е много по-стара от теб.

— Водката похабява двойно по-бързо.

Мак изключи телефона, без да се интересува, че О'Дауд щеше да го наругае за това по-късно, остави сака си в отделението за съхранение на багаж и тръгна към центъра на Нюкасъл. Той търсеше нещо, но не знаеше какво точно. Пробиваше си път през групи нахакани момчета в кариани ризи с къси ръкави и момичета с прекалено къси и тесни дрехи и обувки на високи, потракващи токчета. Целият град кипеше от живот и Мак си спомни, че беше петък вечер.

Беше като да вървиш през ято чуруликащи птички и изведнъж чуруликането се обособи в отчетливия вик „Мат!“ и той видя Лиза, която го викаше от отсрещния тротоар.

До този момент той не я беше виждал в пълно бойно снаряжение или полусъблечена, казано по-точно. Той прекоси улицата и се озова сред група шумни, отракани момичета, които му се видяха дръзки и пияни. Прилоша му от миризмата на смесени парфюми.

— Ела тук — каза Лиза, прегърна го през врата и залепи целувка на бузата му. — Как мина? Оправи ли се с твоята приятелка?

Понесе се дружно, пресилено „Оооо“, а Мак се зачуди какво точно имаше предвид Лиза. Дали Дъг бе помислил, че той беше хукнал през глава, за да разрешава някаква криза на любовния фронт? По-добре да изясни ситуацията, защото прикритието на измислената приятелка му беше необходимо. Той погледна извърнатото нагоре лице на Лиза, малките пухкави устни и заобленостите на гърдите ѝ под тясната блуза и каза:

— Не, не се оправихме. Всичко свърши. Край. Скъсахме.

Сега Мак знаеше какво му трябваше тази вечер: Лиза. Идеалният начин да забрави за всичко онова, което го смазваше с тежестта си.

Тя беше безгрижна, навита и пълна с живот.

Той не пропусна лукавата ѝ усмивка, когато тя каза, че съжالياва, а щом тълпата ги повлече към следващия бар, Лиза го запозна с момичетата, които работеха в общината. Лиза го представи кой е и с какво се занимаваше, като добави, че „макар да не умее да се облича, иначе е голям сладур“. Всички се съгласиха, минаха покрай групичка доста страховити биячи и влязоха в шумната жегга на някакъв бар.

— Не се тревожи, аз ще се погрижа за теб, Мат — каза Лиза, като сложи ръка на бедрото му, — защото може да стане напечено. По-добре съблечи якето, за да не биеш толкова на очи.

Мак се изкушаваше да ѝ каже, че е ходил на купони, където разни хора смъркаха кокаин от гърдите на световноизвестни модели, но вместо това се усмихна учтиво и попита къде да окачи анорака си.

— Ей там на закачалките за шапки — каза едно от момичетата и тикна гърдите си под носа му, а той се престори на смутен и предложи да почерпи всички с по едно питие. След това неговата популярност нарасна още повече. Мак видя как момичетата изпиха питиетата си на екс и си каза да внимава с пиенето.

След още едно питие те станаха и се прехвърлиха в друг, по-голям бар, където се наместиха до група момчета, всички облечени в еднакви тениски с надпис в чест на нечия ергенска вечер. Скоро двете групи се смесиха, едно момиче, което Лиза представи като служителка в отдел „Фондови жилища“, вече целуваше млад мъж с дебел врат.

— Едно на нула за Натали — провикна се някой и това предизвика нови поръчки от бара. Мак тайничко изля половината от питието си на пода, но когато вдигна чашата към устата си, някакъв младеж се блъсна в него и разля останалото питие върху ризата му.

— Дай да ти поръчам още едно, пич — изрече завалено младежът.

— Няма проблем, няма нужда.

— Дай да ти поръчам още едно, мамка му, пич — повтори здравенякът, стискайки ризата на Мак. — К'во ти става, бе?

Лиза го спаси и шеметното обикаляне на барове продължи, количеството изпит алкохол се увеличи значително, числеността на тяхната група намаля значително и беше попълнена от нови хора. Мак усещаше, че макар да разливаше уж случайно питиетата си върху ризата си и на пода, той вече беше много пиян, а Лиза определено скъсяваше дистанцията между тях. Ръката ѝ не се отделяше от бедрото му и дупето му. Тялото на Мак реагираше безотказно.

Едно момиче от тяхната група повърна на улицата и малко покъсно Мак я видя да пие бира. Последва схватка между две групи момчета. Мак загуби анорака си, после Лиза извика нещо, явно името на друг бар и групата се понесе към него, но изведнъж Мак се озова сам с Лиза, двамата пиеха шотове в близост до оградено с кадифено въже място, в което се виждаха дългокраки, боядисани с оранжев автобронзант жени, струпани бутилки шампанско и снажни юнаци, които играеха за Нюкасъл, както го осведоми задъхано Лиза.

Тя направи опит да се прехвърли от другата страна на въжето и беше върната обратно от някакъв бияч. Колкото и да цупеше устни, Лиза не успя да го убеди да я пусне във ВИП зоната. Мак знаеше, че можеше да уреди въпроса, ако се захванеше сериозно, но тази вечер не беше в настроение за такива неща.

— Те са просто хора — каза той и я прегърна. — Суетни, себични и не много умни. Ти си много по-красива.

— Не ме интересува — каза тя, натъжена и сразена. — Само че аз искам да съм от другата страна на въжето и това е.

Мак използва една от последните си двайсетачки, за да ѝ купи чаша шампанско и доброто настроение на Лиза се върна. Тя се сгуши в него, те излязоха от бара и тръгнаха с клатушкане по калдъръмената улица, която водеше към кея. Мак забеляза, че тук вече минаваха покрай елегантно облечени, по-кротки двойки, които се прибираха от театър или вечеря, но тази вечер тази страна на Нюкасъл не го влечеше. След малко той се озова на опашка от пияни хора, повечето от които крещяха или пееха и чакаха да им приготвят дюнер.

Дюнерът му се видя божествено вкусен и Мак разбра, че беше мъртво пиян. Нареди си да внимава какво говори и какво прави, но въпреки това позволи на Лиза да го поведе по една тясна уличка и да го притисне до стената. Той вдигна глава и видя над себе си моста на Тайн, зелен и огромен, осветен и хвърлящ отражения във водите на реката. В другия край на уличката минаваха хора и Лиза каза: „Дръж това“, тикна своя дюнер в свободната му ръка и коленичи пред него, а Мак се остави на инстинкта.

— Давай, маце — извика някакъв минувач. Мак се опря на стената с широко отворени ръце и му хрумна, че сигурно приличаше на някакъв извратен Ангел на Севера^[1], докато Лиза разкопчаваше копчето и сваляше ципа на дънките му.

Той се облегна назад в очакване нейната топла, влажна уста да го поеме и да го накара да забрави всичко: русата коса, сините очи, белезите, тъгата, всичко.

---

[1] Съвременна скулптура, творение на сър Антъни Гормли, която се намира в Гейтсхед, Англия. Представява стоманена конструкция, висока 20 метра, с размах на крилата от 54 метра и тегло от 208 тона. Смята се за най-голямата статуя на ангел в света. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 22

Дженифър отвори вратата на залата, опитвайки се да потисне всички предположения и въпроси, които се въртяха в главата ѝ, откакто Дъг ѝ беше казал, че е закарал Мат на летището, за да се качи на самолета за Бристол.

Мат не беше казал защо заминаваше на юг, но тя беше съгласна със заключението на Дъг, че причината отново беше свързана с кризата с неговата приятелка. За съжаление Дъг, подложен на безмилостен разпит от Джоселин, беше изпял това пред целия театрален клуб.

Въпреки това днес Мат беше на линия — първата голяма репетиция в неделя следобед, когато щяха да играят, без да четат от сценария. Джен повече не можеше да се крие в Синята стая, а трябваше да седи на стола на суфльора. Идеалното място за съзерцаване на Мат.

Тя насочи очи право към групата хора, скупчени в малък полукръг, и се учуди, когато видя Джоселин там: обикновено тя се появяваше със закъснение, за да я видят всички как влиза. Начинът, по който другите хора бяха извъртели столовете си към нейния предполагаше, че Джен щеше да бъде върховният арбитър днес. Странно, но Нийл беше облечен в своя костюм на Малволио.

Дъг стана, доближи се бързо до нея и ѝ предложи да поеме полата и корсета, които Джен беше преметнала върху ръката си.

— Аз ще дойда и ще ти помогна да ги окачиш — каза той, посегна да поеме полата и я изпусна на пода.

— Не се тревожи, Дъг — каза тихо Дженифър, а той се наведе да вдигне дрехата, — първата репетиция без текст винаги е трудна за всички. Ти ще се справиш.

— Я по-спокойно, Дъг — подхвърли Джоселин зад него, — Дженифър не е паднала от небето и няма да се шокира, че Мат е излязъл с Лиза в петък вечер. И си е прекарал добре. Двамата бяха толкова погълнати един от друг, че дори не ме забелязаха.

— Това навярно отговаря на въпроса какво е станало с неговата приятелка — обади се Стив.

— Да, вероятно си прав — каза Дженифър. — Ъ... аз трябва да включа камината в Синята стая, за да не студуват Уенди и Лидия. — Тя тръгна с престорено спокойствие към вратата, отвори я внимателно и я затвори безшумно след себе си.

Преди това обаче Джен чу как някой каза: „Аха, ето го и него“ и разбра, че Мат беше пристигнал. Тя включи електрическата камина и сивите реотани оживяха и придобиха оранжев цвят.

Дженифър сложи полата и корсета на една закачалка и я окачи на стойката със сценичните костюми. Прокара ръце по различните платове и материи и прегледа костюмите един по един, но не докосна кафявия костюм накрая, който подхождаше на очите му.

От самото начало тя знаеше, че този сценарий можеше да се изиграе само по един начин, въпреки опитите на Кресида да я убеди да повярва в друго. Въпреки онзи прекрасен, сияен ден във фермата.

Тя сложи кутията с принадлежностите за шев на масата и вдигна капака. Сълзите бяха там, тя ги усещаше, готови да потекат.

Защо си беше въобразила, че Мат е различен? Той се оказа поредният жертвен агнец за Лиза. Последните няколко дни без него се бяха слели в безцветна, безжизнена суша.

Дали щеше, да е така когато той си отидеше?

Навярно Дженифър трябваше да направи нещо — да попита Крес дали можеше да ѝ отиде на гости и да се попече на слънце, тя и без това постоянно я канеше. Отиването на място, където съвършенството беше върховна ценност, я плашеше преди, но сега ѝ се виждаше като път за бягство. Джен умееше да бяга.

А днес? Как щеше да издържи днешния ден? Финли щеше да си намери друг човек да суфлира. Тя можеше да изтърпи Уенди и Лидия, тяхното неспирно заяждане можеше да я разсее, но останалото? Дженифър взе най-голямата ножица и отиде да вземе от стойката костюма на Джоселин.

Мак отвори вратата на залата и видя, че повечето хора вече се бяха събрали. Нийл беше облечен в костюма си на Малволио или може би беше решил да се облече като депресиран гарван.

Мак все още се чувстваше отпаднал, но поне днес не се молеше смъртта да го избави от мъките му и не повръщаше през един час. Но умираше от студ. След като забрави анорака си в един от баровете на Нюкасъл, той трябваше да измине дългия път до залата, облечен в джинсовото си яке.

— Слушай, веднъж и аз излязох с нея — подхвърли Ангъс и го тупна съзаклятнически. — И завърших вечерта в полицейския арест.

Джоселин и Стив се засмяха. Дъг го гледаше осъдително.

— С нея? — попита с престолено недоумение Мак.

Ангъс цъкна с език.

— Добър опит. Както и да е, накрая се озовах в ареста на полицейското управление. Арестуваха ме, защото се бях опитал да правя секс с някаква статуя. Гол.

— Ти или статуята? — попита Стив.

— Обзалагам се, че този път Мат не си е загубил само тефтера — подхвърли Джоселин и се обърна към него.

Тогава Мак осъзна за коя „тя“ говореха всички.

— Какво ви е казала Лиза? — попита той.

Джоселин отвори широко очи.

— Лиза не ни е казала нищо. Аз ви видях заедно в Нюкасъл. Трябва да кажа, че изглеждахте много близки.

Трябва, така ли? Ти си отвратителна, нахална идиотка, която си завира носа в чуждите работи. О'Дауд трябва да те вземе на работа на мига.

— Ах, ти, палавнико — възкликна Стив и тупна Мак по гърба, — разказвай, тя сигурно те е сдъвкала и изплюла, нали?

Ангъс се засмя.

— Не, тя не плюе. Това го помня със сигурност.

— Престанете — възмути се Дъг, стана и се отдалечи.

Дженифър разхлаби бодовете, които придържаха велкрото към колана на полата на Джоселин. Ако го направеше незабелязано, вещицата нямаше да забележи нищо, докато се обличаше и след броени минути полата щеше да се свлече от талията ѝ.

Джен погледна какво прави, замисли се и остави ножицата настрана. Нима наистина искаше да съсипе всичко, независимо какво

удовлетворение ѝ носеше мисълта да изложи Джоселин пред цялата трупа? Да съсипе целия труд на Финли само с няколко хлабави бода?

Тя подскочи когато вратата се отвори, питайки се дали не беше призовала Финли по телепатичен път.

— Дженифър, любов моя — каза той, — аз отивам да отработя няколко реплики с Нийл и Пам, другите се упражняват по двойки. Няма да ми трябва като суфльор през следващия един час.

— Може би днес изобщо няма да съм в състояние да суфлирам — каза Джен, но Финли вече беше излязъл. Тя вдяна иглата си и се зае да поправи нанесените щети. Тя щеше да се издигне над това. Но подскочи отново, когато в стаята влезе Лиза.

Моля те, моля те не ми натривай носа. Той е твой, давам ти го, но не ми разказвай подробностите.

— Идвам да премеря моя костюм. Мама ми помогна да си пристегна бюста, преди да изляза. — Лиза погледна към гърдите си, които определено биеха по-малко на очи от обикновено.

Дженифър кимна и отиде да донесе тъмносините жакет и брич от стойката с костюмите, взе подходящ клин от рафта и когато се върна, се запита дали цялото излъчване на Лиза днес не беше някак смазано и сплескано. Тя изчака Лиза да съблече дрехите си и да облече костюма, като ѝ помогна да завърже връзките. Както подозираше, в този костюм Лиза приличаше на сексапилен паж.

— Мисля, че трябва само да стесня мъничко в раменете — каза Дженифър, доволна от възможността да се съсредоточи в този детайл. — Би ли застанала изправена, защо си се прегърбила?

Лиза въздъхна тежко и изпъна рамена, но стойката ѝ остана все така вяла.

— Лиза, какво има, костюмът ли не ти харесва? Той не те загрозява, ако това те притеснява. Знам, че Джоселин каза, че в него ще приличаш на лесбийка. Но е тъкмо обратното. Аз се тревожа по-скоро, че имаш вид на неустойимо привлекателна жена.

— Наистина ли? Кажи това на господин Писателя. — Рамената на Лиза увиснаха още по-печално. — В неговата писалка няма нито една капка мастило, само това мога да кажа.

Дженифър седна на най-близкия стол.

— Моля?

Лиза мачкаше плата на ръкава си.

— Срегнах го случайно в петък вечер близо до гарата, аз бях заедно с моите приятелки. Той изглеждаше малко сдухан, каза, че е скъсал с приятелката си, затова аз си казах: „Давай, Лиза“. И после, хъм, извинявай, Джен, но аз бях застанала на колене пред него...

— Не искам да слушам това. — Дженифър се изправи отново. — Лиза, ела тук, дай да прихвана с карфици рамената. — Тя посегна към игленика с карфиците и измъкна няколко.

— Че то няма нищо за слушане. Тъкмо щях да започна и той беше навит, ако ме разбираш какво имам предвид, когато изведнъж ме изблъска. Не ме блъсна гадно, обаче определено искаше да се отърве от мен, аз едва не паднах по гръб.

Дженифър почувства остра болка в пръста си и осъзна, че се беше убола на една карфица.

— Той се извини, качи ме на едно такси и изчезна нанякъде. Мислех, че ще ми се обади вчера, обаче той изобщо не ми позвъни.

Най-естествената реакция за Дженифър беше да прегърне Лиза. Колко бързо можеше да се променя животът. Преди десет минути Джен се чувстваше като отхвърлената клетница. Крес имаше право, тя имаше навика да позволява на ума ѝ да избързва напред и да решава, че нещо ще се развие по най-лошия възможен начин. Той беше отхвърлил Лиза. Защо ѝ беше отказал?

Когато вратата се отвори, мрачното сумтене на Лиза подсказа на Дженифър, че там стоеше Мат.

Той беше блед и малко по-неугледен от обикновено, косата му имаше вид на несресана от няколко дни. Виждайки тъмната сянка от набола брада върху лицето му, на Дженифър ѝ се прииска да почувства гъделичкането ѝ под дланта си. Мак погледна първо нея, после Лиза и се намръщи.

— Дженифър — каза той, — нали няма да възразиш, ако разменя няколко думи с Лиза насаме?

— Не, разбира се — каза тя и излезе от стаята по най-бързия начин.

Мак се смути, когато видя, че Дженифър беше прегърнала Лиза през рамената, а облечената в жакет и брич Лиза беше друга изненада, но сега той не можеше да си позволи да се разсейва. Той трябваше да

изясни ситуацията, ако искаше да оправи бъркотията, която беше забъркал в петък вечер: една обидена жена, една жена, която го гледаше сякаш повече никога нямаше да му се довери, един едър мъжага с гъсти вежди, който го избягваше като чумав и една непотребна приятелка, която повече не можеше да му послужи като прикритие. В последния случай той нямаше какво да направи, но все пак можеше да опита да умиротвори другите трима.

Мак каза на Лиза, че съжالياва, ако тя се чувстваше унижена, но да ѝ позволи да продължи започнатото в петък вечер щеше да бъде грешка.

Тя го погледна така, сякаш ѝ говореше на марсиански.

— Защо? — попита тя. — Аз го исках, ти го искаше.

— Аз не знаех какво искам, Лиза. Току-що се бях разделил с моята приятелка и бях объркан и пиян. Увлякох се.

— Но това беше просто една свирка, Мат. Аз ги правя на всички...

Моля те, не казвай това, от четири месеца и половина не съм правил никакъв секс и слабините ми ще избухнат в пламъци.

— Хъм... ммм... това е чудесно, щом ти харесва — заекна той, — но за мен не е така, аз обичам тези неща да са по-интимни, да означават нещо повече от просто... ъ, онова, което ти каза.

Това я накара да се усмихне.

— Ти си малко старомоден, нали? Така те харесвам още повече.

Паж, ето на какво приличаш, неприлично сексапилен паж. О, боже, започвам да си падам по женствени пажове.

Той поклати глава.

— Съжالياвам, Лиза. Аз те харесвам, но само толкова. В момента не съм способен на нищо повече.

— А когато си стъпиш на краката, вече ще си се върнал в Бристол.

— Вероятно.

— Мекушав южняк — каза тя с чаровна усмивка. — Е, ти губиш. Нямах представа колко добре щеше да ти се отрази един див секс. Щях да ти изтупам паяжините.

— Аз си харесвам паяжините. Съжالياвам.

Мак прецени, че това беше моментът да излезе от стаята и да се върне в залата. Всички го гледаха, дори да се преструваха, че си имат

някаква работа и вероятно се чудеха какво е казал на Лиза и дали беше отпратил Дженифър, за да могат да продължат оттам, докъдето Джоселин беше намекнала, че са стигнали в петък вечер.

Така, сцена втора. Той настигна Дъг в кухнята.

— Виж, Дъг — каза Мак, — аз няма да говоря зад гърба на Лиза и да ти разкажа точно какво се случи в Нюкасъл, но повярвай ми, аз не съм Ангъс.

Той не изчака да види реакцията на Дъг, сега трябваше да помисли за Дженифър и да се надява, че не е изпуснал момента. Ах, да, Лиза тъкмо беше излязла от Синята стая и Дженифър беше влязла вътре.

Сега тя окачваше костюма на Лиза.

— Здравей — каза Мак и долови, че Лиза ѝ беше разказала случката в пълни подробности. Като познаваше Лиза, тя сигурно беше пресъздала историята с анатомична прецизност в описанието точно докъде бяха стигнали. Ах, колко съжеляваше, че не се беше опомнил, преди тя да свали ципа на дънките му.

— Дженифър — нерешително заговори Мак, — ти и Дъг сте моите най-близки приятели тук и аз не мога да понеса да си развалите мнението за мен. — Той замълча, за да създаде впечатлението, че се бори със срама и смутено откри, че когато Дженифър вдигна брадичка и го погледна, той действително беше изгубил дар слово. — Ъ... това, което се опитвам да кажа, е, че аз наистина изгубих мяра с пиенето в петък, след като скъсах със Соня. И когато Лиза се появи, гладна и безразсъдна, и аз осъзнах, че е гладна за мен, не реагирах достатъчно бързо, така че да прекъсна историята в зародиш и нещо за малко... за малко да се случи нещо. Обаче не се случи. Тя задоволи глада си с кебапа. Изяде и моя. Не, не си правя тъпи шеги. Постъпих като глупак и се чувствам ужасно.

Сърцето му блъскаше в гърдите и Мак се молеше Дженифър да каже нещо, за да му покаже, че между тях нямаше да се възцари никаква непоносима атмосфера.

— Няма защо да се чувстваш ужасно — каза спокойно Дженифър, — ти си голям човек, не е нужно да ми даваш обяснения. Но аз съжелявам за раздялата с твоята приятелка, не е лесно да имаш връзка с някой и после да скъсаш с този човек.

Мак лепна смело изражение на лицето си и се върна в залата, чувствайки се измамен. Защо? Защото беше очаквал тя да се разстрои? Не, получи се добре, че тя беше толкова праволинейна по отношение на случката, нали? Ако се беше държала студено или троснато, това щеше да означава, че тя ревнуваше, което щеше да е катастрофално.

Мак трябваше да е благодарен, че се беше измъкнал от кашата и нямаше да му се наложи да обяснява на О'Дауд каква идиотщина беше направил.

И все пак щеше да е по-добре, ако Дженифър изглеждаше малко по-щастлива.

Той не спираше да мисли за това, докато преговаряше репликите си, и когато Финли обяви началото и хората се приготвиха да започнат репетицията, той установи, че очакваше с нетърпение идването на Дженифър, за да им суфлира.

Сладката усмивка, с която тя го погледна когато седна на стола си, му подсказа, че двамата още бяха приятели, но той искаше онази топла, широка усмивка, на която Джен бе способна, нищо, че разкривяваше белега на лицето ѝ.

Той седеше и гледеше следобедната репетиция с хора, които забравяха репликите си без текста, говореха един през друг и общо взето късаха нервите на Финли и Дженифър. Играеха без прекъсване, за да видят как върви. Не вървеше добре, това беше сигурно. Докато Мак и Дъг бяха почти безупречни в репликите си, останалите не бяха отбелязали съществен напредък на репетициите, които той беше пропуснал.

Ангъс беше най-зле и Дженифър на практика му прочете цялата роля, докато той се перчеше и надуваше.

Имаше и забавни моменти: Нийл надминаваше себе си с превъплъщението във високомерния Малволио, макар че навярно беше приел съвета на Джери и Стив да не си вири носа прекалено буквално.

Мак знаеше, че постоянно следеше Дженифър, облечена в тясна блуза и пола с черни ботуши. Грациозна дори когато, просто седеше на стола си.

Сега Лиза беше на сцената, все още малко нацупена и започна с речта, където признава любовта си към княза, без той да осъзнава истинския смисъл на думите ѝ. Мак си помисли, че тя съсипваше

ролята и погледите, които си размениха Дженифър и Финли потвърдиха опасението му.

По-късно, когато се разпръснаха за кратка почивка за чай и бисквити, той проследи Джен в кухнята и застана така, че тя да не го вижда, не защото се надяваше да дочуе нещо за Кресидата, а защото не искаше да прекъсне случващото се там. Изглежда, че Джен помагаше на Лиза с нейните реплики и в устата на Дженифър думите, които Лиза току-що беше предъвала и изпразнила от смисъл, се превърнаха в нещо дълбоко и вълнуващо. Мак си представи как тялото ѝ се движеше в унисон с думите, добавяше лекота тук, придаваше тежест там.

В следващия момент Лиза се опита да повтори и прозвуча гласът на човек, който четеше пазарски списък.

— Благодаря, Джен — каза Лиза, — не си давах сметка, че ти знаеш наизуст цялата пиеса.

— О, стига, Лиза, не съм толкова отчаяна. — Чу се тих смях. — Но съм играла Виола толкова често, чувам всяка нейна реплика в главата си.

Отне им още час и половина, за да доуцукат до края на пиесата, като схватката между Мак и Джери беше пълен провал, защото Джери, който беше на „вие“ с физическата активност, успя да фрасне Нийл в окото. Нийл дори не участваше в сцената, просто си стоеше встрани и си учеше репликите.

Мак не смееше да мисли как щеше да изглежда схватката със саби, нищо, че бяха от ламарина. Като се замислеше, може би той трябваше да се пониже на острието на сабята на своя съперник и да сложи край на цялата жалка шарада.

ГЛАВА 23

Дженифър си помисли, че навярно бе време да сложи край на онова, което беше започнало като шеговит, леко нецензурен разговор между нея и Шийла. Лайънъл ги гледаше възмутено иззад монитора на компютъра си, докато се опитваше да поръча някакви книги от интернет. Жената, която колегата им обслужваше, също не изглеждаше доволна от разговора.

— Вие третирате човека като вещ, само това ще ви кажа. — Лайънъл размаха компютърната мишка във въздуха, за да придаде повече тежест на думите си.

— Не е вярно — възрази Шийла. — Ние просто оценяваме хубавите неща в живота.

— Така ли? — натъртено подхвърли Лайънъл, явно неубеден.

— Освен това — продължи Шийла, — ти нали не намекваш, че жените не трябва да признават на глас, че намират някой мъж привлекателен? Ти нали беше защитник на равенството?

Дженифър се извърна, тъй като в нейната лоялност към двамата настъпваше разделение. От една страна, Шийла отново се ядосваше с Рийс, който искаше да отиде на Ибиса при по-големия си брат. От друга страна, Лайънъл беше душица и изглеждаше искрено потресен. Всъщност, той вероятно се дразнеше повече от обекта на техния разговор, отколкото от техните коментари.

— Аз наистина съм защитник на равенството между жените и мъжете — възрази Лайънъл. — Аз съм последният човек, който иска да се върнем във Викторианската епоха, когато жените не трябвало да поглеждат дори своите собствени... — Той погледна смутено жената, която обслужваше. Но вече беше късно. Тя изтръгна билетчето от ръката му и си тръгна.

— Не те е срам да говориш такива неща — изкиска се Шийла. — А ми правиш забележка, задето казах, че дупето на Мат прилича на зряла праскова. Ох, ето го и него. Шшшт, тихо.

Дженифър се обърна, видя Мат да слиза по спираловидната стълба и се запита защо металните стъпала не се бяха стопили под краката му. Грациозните му движения, стаеното леко смутено изражение на лицето му, всичко в него я караше да наруши повечето правила в библиотеката.

— Да, определено прилича на зряла праскова — прошепна Шийла, когато Мат се доближи до бюрото, а Лайънъл изсумтя и се отдалечи.

— Какви праскови? — попита Мат с чаровно озадачено изражение.

— О, не ми обръщай внимание, скъпи. Подготвих си списък с покупките за днес. — Шийла взе един молив и го размаха във въздуха. — Котешка храна, боб, броколи, свежи праскови.

— По това време на годината?

— Ооо, понякога в Нортъмбърланд става много горещо към края на март.

— Ако не от гледна точка на климата, то определено откъм горещи вълни — прошепна едва чуто Дженифър.

Мат доби съвсем объркан вид, после каза:

— Аз съм гладен. Какво ще кажеш да обядваме заедно, Дженифър, ако можеш да излезеш по това време?

— По график Лайънъл трябва да ползва обедната почивка първи. — Шийла се засмя. — Но това няма значение, излизай. Аз трябва да обсъдя с него меките, спихнати плодове и твърдите, зрели...

— Отивам да си взема палтото — прекъсна я Дженифър.

Мат изглеждаше все толкова озадачен, когато Дженифър излезе от библиотеката, и докато чакаха да се освободи маса в кафенето, той каза:

— Какъв е този интерес у Шийла към плодовете?

Дженифър не отговори, а предпочете да се наслади на близостта на тялото му, докато се редяха на опашката, на докосването на рамото му до нейното. Мат повтори въпроса и тя пак не отговори, знаейки, че той щеше да се обърне с лице към нея, за да провери дали го бе чула. Когато той се обърна, срещна погледа ѝ и леко отворените ѝ устни, Джен сведе очи и каза:

— Скорбут, всички в семейството ѝ имат предразположение към това заболяване.

Мощен магарешки рев я спаси от повече обяснения и тя затърси пипнешком телефона си.

— Ще убия Дани. Ъм... нали нямаш нищо против да изляза навън, за да се обадя, това е... няма да се бавя.

Мак проследи с поглед Дженифър, която излезе и застана в градината на кафенето. Днес беше облечена в прекрасно бледолилаво манто от велур и секси боти до глезена. Брадичката ѝ беше вирната, лицето оживено и той предположи, че ѝ се беше обадила Кресида. Тя се смееше изразително и чоплеше разсеяно мъха по стената със свободната си ръка. Братовчедка ѝ се беше събудила рано, интересно какво ставаше?

Преди малко не си ли помислих „секси боти“?

Той погледна отново Дженифър, като обърна подчертано внимание на белега. Мястото до окоето ѝ беше най-отблъскващо, вероятно защото очите ѝ бяха толкова красиви. Тя му обърна гръб и Мак се зае да прецени колко тъжен трябваше да изглежда заради своята скоропостижна раздяла с измислената приятелка.

Това бързо го отегчи и той потърси с очи Дженифър, която продължаваше да говори по телефона, и се замисли за обаждането от Тес по-рано същия ден. Трябваше да изпишат Филида от болницата в края на седмицата и Тес явно беше обнадеждена за състоянието на майка им, която била малко раздразнителна и дезориентирана, но като цяло добре. Това събуди опасенията на Мак и той попита дали не е имала посещение от Стивън Фрай, Стивън Хокинг или професор Брайън Кокс. Това бяха прякори на негодниците, с които Филида пиеше и когато Тес потвърди, за Мак беше ясно, че някой от тях ѝ беше занесъл алкохол. Най-вероятно Стивън Хокинг. Той не каза нищо на Тес, защото предпочиташе да я остави в блажено неведение и да изясни положението лично, след като приключеше с мисията тук.

Мак видя, че Дженифър прибра телефона в джоба си точно когато сервитьорката му посочи една свободна маса и от чист интерес, той проследи какво се случва, щом Джен влезе в кафенето. Сервитьорката, която очевидно я познаваше, каза просто „Здравей, миличка“, двама човека ѝ се усмигнаха със съчувствие, неколцина я погледнаха и веднага извърнаха очи, един мъж я зяпна нахално, а едно

малко дете го дръпнаха да седне на мястото си и му зашепнаха нещо ядосано. Как можеше да свикне с това Дженифър? Винаги да привлича вниманието на хората. В известна степен като Кресидата.

— Извинявай — каза тя с порозовели от студа бузи и отиде да окачи палтото си на съседната закачалка. Отдолу тя беше облечена с блуза от естествена коприна.

— Вземи — каза Дженифър и извади неговия бележник от чантата си, — намерих го на горния етаж, когато отидох да си взема палтото. С колегите мислим да прихванем с телбод всички твои вещи за якето ти.

Той се опита да прецени дали Джен флиртуваше с него сега и направи учудената физиономия, която си лепваше всеки път когато някой му връщаше нещо, което беше забравил. Или в този случай нещо, което беше пуснал на пода и го беше изритал под една голяма етажерка, оставяйки да се подава само единият край на бележника, колкото да го забележат.

Мъжът, който беше оглеждал нахално Дженифър преди малко, продължаваше да зяпа. Мак улови погледа му и го изгледа многозначително. Мъжът извърна глава.

— Важно телефонно обаждане? — попита той, докато Дженифър преглеждаше менюто.

Тя отговори шепнешком:

— Крес.

— Окей, не казвай нищо повече. — Той вдигна длан. — Сигурно ти е омръзнало от хора, които искат да им разказваш за нея.

— Не, аз се гордея с нея. Никога не ревнувам, когато хората ме питат за нея.

Ура.

— Освен ако не ровят за пикантерии.

Не е чак толкова за ура.

Мак видя, че нахалният мъж отново оглеждаше крадешком Джен. Той пусна бавно ръка и като се увери, че тя не можеше да го види, показа среден пръст на онзи идиот. Малко след това мъжът стана, плати сметката си и излезе.

— Но тя е добре, нали... твоята братовчедка? — попита той.

Сервитьорката дойде на масата и те си поръчаха.

— Ти спомена нещо за ревнива съпруга... — настоя Мак, когато сервитьорката се отдалечи.

Дженифър огледа нервно седящите наоколо хора.

— Имаш ли нещо против да не говорим за това тук? Аз трябва да съм внимателна.

Страхотно, при тези темпове ще останеш тук не само за пиесата, но и за коледната пантомима.

Кафенето беше претъпкано. Той трябваше да я заведе на някое тихо местенце, ако искаше да отбележи някакъв напредък. Тази сутрин беше „направил проучване и водил бележки“ от последната си разходка до гора Килдър. Там определено беше тихо.

Чакай, тя защо те гледа по този начин?

Гузната му съвест, която изобщо не го напускаше, сграбчи сърдито сърцето му.

— Мат — каза Дженифър, сините ѝ очи преливаха от съчувствие, — не е нужно да се преструваш на весел. Как се чувстваш в действителност... след случилото се със Соня?

Отне му известно време, за да си спомни, че Соня беше неговата бивша приятелка, а не похотливата сирена от магазина.

— Аз съм добре, наистина. — Той въздъхна унило и се опита да не мисли за нежния, загрижен поглед на Дженифър.

Тя поклати тъжно глава.

— Не ставай глупав. Как може да си добре след раздяла с човек, с който си имал дълга връзка и когато си толкова далеч от всичките ти приятели и близки? Ти самият ми каза да не крия чувствата си, но същото важи и за теб. Ако искаш да седим и да мълчим, ще те разбере.

— Не, честна дума, Дженифър. Аз наистина съм добре. Нещата между Соня и мен не вървяха отдавна и донякъде изпитвам облекчение, че всичко си дойде на мястото. — Последва пауза, докато сервираха супата на Дженифър и неговия сандвич, и Мак я изчака да загребе малко супа в лъжицата си.

— Освен това — продължи той, — вчера се разходих в гората Килдър и това ми подежда ободряващо. На теб харесва ли ти там?

— Приятно е — отговори Дженифър без много ентузиазъм и преди да добави нещо друго, той знаеше, че тя щеше да направи още една крачка напред, да му довери нещо ценно за нея.

— Всъщност — каза Джен, без да откъсва очи от лъжицата, — моето любимо място в цял Нортъмбърланд е Лоу Нютън. Това е плаж, но не е обикновен плаж. — Тогава тя вдигна глава и очите ѝ бяха пълни с живот. — Ти трябва да отидеш там, Мат, много ще ти хареса.

— Така ли? Така ли мислиш? — прошепна той.

— Да.

— Защо?

— Трудно е да се обясни... светлината, цветовете, атмосферата... всичко там е вълшебно.

— Това е много амбициозно твърдение, Дженифър.

— Защото мястото е много красиво, Мат.

— Докажи го — каза Мак и почувства, че разговорът се изплъзваше от неговия контрол.

Докажи го? Какво стана с „Би ли се съгласила да ми го покажеш?“

Тя продължаваше да го гледа и устата му беше пресъхнала.

— Добре — каза Дженифър толкова бавно, сякаш вдигаше рицарската ръкавица, която той беше хвърлил в краката ѝ. — Ще ти го покажа.

Мак отхапа няколко големи хапки от сандвича си, за да ги избави за известно време от необходимостта да говорят. Дженифър се посвети на яденето на супата. Дори това тя правеше грациозно.

Тя отново остави лъжицата.

— Ако Лоу Нютън не ти хареса, нали няма да го съсечеш с твоята брутална честност? За мен той е много специален, не искам да го видя очернен.

— Дженифър, щом това място е специално за теб, ще го докосвам с кадифени ръкавици — каза той и непонятно защо сложи ръката си върху нейната. Напоследък той постоянно слагаше ръката си върху нейната. Дженифър се изчерви. Когато тя се изчервяваше, белегът изглеждаше по-блед от останалата ѝ кожа.

— Дали дотогава ще са ти останали ръкавици, които да не си загубил? — пошегува се тя и Мак почувства как ръката ѝ под неговата се обърна, така че дланите им се докоснаха.

— Аха! Ето къде си била — изрече някакъв глас и изведнъж ръката на Дженифър вече не беше под неговата.

Алекс се доближи до масата, придърпа си един стол, за да седне при тях, съблече с перчене импрегнираното си яке и нави ръкавите на ризата си.

Откровено подсъзнателно послание, че си готов за бой, Алекс.

Дали беше видял как Мак бе докоснал ръката на Дженифър и как тя я беше отдръпнала?

— Просто излязох в обедна почивка — каза смутено Дженифър и после погледна Мак, сякаш бе осъзнала, че обясняваше очевидното.

— Да, видях те, че тръгна насам. Ало, сервитьорката. — Алекс вдигна ръка във въздуха и направи нещо с пръсти, което много прилича на щракване и Мак улови сконфузения поглед в очите на Джен. — Едно кафе лате и препечена кифличка със стафиди.

„Без, моля“? „Без, здравей, Мат“?

— Така — каза Алекс, като най-после погледна Мак, — остават само две седмици до твоя звезден час — как вървят репетициите?

Сякаш това те интересува.

— Всъщност, много добре — каза Мак с глас на наивен отличник. — Хората започнаха да се сработват. Сцените с Памела, Джери и Стив са толкова забавни. Невероятно е. Но това до голяма степен е заслуга на Дженифър. — Той видя как по лицето ѝ отново плъзна руменина, дано това да не беше останало незабелязано за Алекс. Алекс явно се чудеше как да го удари в земята.

Ето, сега той щеше да го направи.

— Вчера видях Дани — заговори Алекс, — той ми каза, че си ходил във фермата. Кажу ми, как ти се вижда? Като пълен профан.

Благодаря, това беше много мило... Така, какво би казал добрият стар Мат Харпър?

— Фантастично е. Никога не съм предполагал, че в една ферма може да има толкова много наука. Представяш ли си, те сканират бременните овце, за да видят колко агънца носят.

Алекс поклати глава.

— Това е лесната част, трудното е да се справиш с всичките проклетни разпоредби и ограничителни режими.

— Аз не мисля, че Мак иска да знае за тях — обади се Дженифър.

— Точно в това е проблемът — каза сърдито Алекс, — външните хора не искат да знаят нищо за истинската същност на фермерството,

искат само да си купуват евтини билета в супермаркета.

— Значи ти се занимаваш с билета? — невинно попита Мак и видя как по лицето на Дженифър пробяга неуловима усмивка.

— Не, разбира се, че не се занимавам с билета. Каквото и да означава това да се „занимаваш“ с тях. Аз отглеждам овце. Просто дадох билетата като пример.

— Е, аз винаги си купувам билета от био птицеферми. — Мак стана отривисто. — Аз трябва да тръгвам. На излизане ще платя моята сметка.

Алекс махна с ръка.

— Няма проблем, ще я добавим към нашата.

Нашата? Изражението на Дженифър не предполага наличието на „ние“.

— И извинявай, ако прекъснах нещо по-рано. — Мак не пропусна бързия кос поглед на Алекс.

— Мат преживява труден момент с неговата приятелка — побърза да каже Дженифър. — Аз просто се опитвах да го разведрия.

Труден момент с приятелката ми? Ти пропусна да му кажеш, че приятелката остана в миналото. Както обикновено заглаждаш остриите ръбове.

— О, така ли? Нищо, скоро ти ще се върнеш в Бристол. Сигурен съм, че тогава ще оправите отношенията си.

Доволната усмивка на Алекс остави в Мак впечатлението, че го отпращаха.

Излез оттук, преди да захапеш стръвта и да кажеш някоя глупост.

— Всъщност ние се разделихме — изстреля Мак.

Моментното удовлетворение да види пропуканото изражение на Алекс отстъпи място на осъзнаването, че напълно ненужно беше събудил неговата подозрителност и най-лошото, навярно беше накарал Дженифър да се запита защо го дразнеше.

— Трябва да хвана автобуса — каза той, за да ограничи пораженията и остави Джен да се оправя с ответната реакция.

ГЛАВА 24

Те прекосиха двойното платно и продължиха по един второстепенен път, който се стесняваше и криволичеше между високи живи огради, създавайки усещането, че са сами на някаква тайна пътека. Джен свали прозореца и вдиша с пълни гърди.

— Тази миризма ме омайва — каза тя.

— Извинявай — каза Мат, — да не ми миришат краката?

Дженифър се засмя, после с усилия на волята обузда ведрото си настроение, като си напомни, че трябваше да обуздае вълните на щастието си. Просто показваше на Мат плажа. Тя не знаеше той какво ѝ показва, но усещането беше прекрасно.

— Говоря за морето — каза тя и сподави смеха си. — Хайде, почувствай мириса на солено море.

Той свали прозореца си и театрално вдиша дълбоко, след което също толкова театрално се закашля, уж задавен. Косата на Дженифър се развя от течението.

— Този въздух не е достатъчно мръсен за мен — каза той, но не вдигна стъклото на прозореца. Дженифър отново се съсредоточи върху пътя, но уханието на сол и море събуди спомени за дълги дни на плажа, полепнал пясък по кожата ѝ, мъчителни опити да срещне косата си, след като с нея си бяха играли вятърът и морето. Понякога се случваха редки горещи дни, но най-често бяха като днешния: синьо небе, остър свистящ вятър и усещането, че си на края на света. Всичко беше възможно.

Откакто той ѝ беше отправил предизвикателството да му покаже плажа, Джен беше следила метеорологичните прогнози със свито сърце и беше възнаградена с днешния ден, толкова ведър и светъл, че трябваше да сложи слънчевите си очила, защото слънцето ѝ светеше в очите. Тя се наслаждаваше на обраслите живи плетове и на нацъфтелите храсти, поразена от кристалночистата светлина. Имаше един, два, три облака далече на изток, увиснали в небето сякаш ги мързеше да се извият като истински облаци.

— Още не мога да проумея откъде го взимате това огромно небе — каза той.

— Боядисваме го с големи валяци, под камуфлаж, за да не можеш да ги видиш.

Сега той се засмя и Джен знаеше, че ако погледнеше косата му, тя щеше да е разрошена като нейната и той щеше да я приглади с ръка и да се опита да я отметне от очите си.

— Още много ли има? — попита Мат.

— До онзи завой и малко по-нататък — каза тя, докато минаваха покрай редица ниски къщи и едно училище. Когато пътят се закатери нагоре по хълма, изведнъж я обзе неподозирана смелост. — Затвори очи. Ако искаш да преживееш това място наистина, трябва да затвориш очи.

— Стига, Дженифър — каза Мат, — аз вече разгледах снимките. Подготвих си домашното.

Джен намали скоростта и го погледна, доволна, че той не можеше да види очите ѝ зад тъмните очила.

— Добре, добре — каза той и поклати глава, — ще опитам пълноценното преживяване. — Когато Мат затвори очи, Джен си нареди да се съсредоточи върху пътя.

Значи така изглежда, когато спи. Готов да го събудят с целувка.

Той издаде някакъв звук и тя се обърна да го погледне.

— Моля?

— Нищо. Просто една глътка чист въздух ми заседна в гърлото.

— Сигурен ли си?

Мат кимна и Дженифър натисна педала на газта, като изчака колата да се изкатери по гърбицата на възвишението и да започне да се спуска надолу, преди да намали и да спре отново, за да го погледне. Тя искаше да види момента, когато Мат щеше да отвори очи.

— Добре, пристигнахме. — На лицето му се изписа искрена изненада, последвана от пълно изумление. Като малко момче с кофичка и лопатка в ръце.

— Каж ми, че това е филмов декор? — каза Мат, гледайки като омагьосан ту морето, ту нея, но Дженифър беше прекалено щастлива, за да отговори и вероятно щеше да продължи да седи там още много дълго, ако зад тях не се беше появила някаква кола.

— Хайде да намерим къде да паркираме — каза тя.

* * *

Те слязоха по пътя до плажа и Мак вече не се опитваше да контролира изражението си в отклик на гледката, която се разкриваше пред очите му. Пред тях се разстилаше залив с почти златистобял пясък. В двата края на залива от вълните излизаха естествени скалисти кейове, които сякаш бяха заградили морето. Усещането за уютен тих пристан се подсилваше от обраслите с висока бледозелена трева дюни, които образуваха естествен заслон. Дюните бяха осеяни с хижи и вилички, които образуваха малка, сплотена общност, сгъсена до самия бряг на морето. Това само по себе си би било достатъчно условие за прекрасно място, но един вълшебен детайл го превръщаше в незабравимо видение, омагьосващо като песента на сирена, запечатано завинаги в паметта ти — и това беше полуразрушен замък, прострян като смачкана и разбита корона върху една масивна скала. Беше невъзможно да видиш тази картина и да не си представиш мумифицирани рицари и призрочни дами, бури и тъмници, и кървави престъпления. Контрастът между величествените руини и спокойствието на морския бряг объркваше усещането за перспектива и Мак си помисли, че в мъгливо или дъждовно време тук навярно цареше злокобна, призрочна атмосфера. Но днес, окъпано в слънце и светлина, мястото беше поразително красиво.

— Така, позволи ми да обобщя. Тук имаш съвършения плаж, морето, кокетните хижи и руините на величествен замък.

— И една от най-прекрасните кръчми, в които си влизал някога...

— А аз съм обиколил доста кръчми. — Това едва ли беше уместна реплика от устата на Мат Харпър, Мак трябваше да внимава повече. Макар че не можеше да се сравнява с грубостта, която беше на върха на езика му, когато Дженифър му каза да затвори очи в колата, „Надявам се, че ти няма да направиш същото“. Това щеше да й напомни за катастрофата.

Те минаваха покрай туристи и семейства, хора в неопренови костюми за гмуркане и Мак беше толкова погълнат от гледката, че

забрави да гледа свирепо хората, които оглеждаха Дженифър.

— Значи ти идваш тук от малка? — Тя се усмихваше, беше свалила слънчевите си очила.

— Да. Татко не обича морето, но мама го обожава. Тя е израснала в Уолсенд край реката, баща ѝ работел в корабостроителниците, а майка ѝ понякога я водела тук. Тя е влюбена в това място и аз също се влюбих. — Джен го погледна смутено.

— Значи тя не е фермерска дъщеря?

— Мама? Не. Била е учителка, когато се е запознала с татко, довела класа си на посещение в истинска ферма. Дядо все още е бил жив.

Откритието за плебейския произход на Бренда го разсея за миг от гледката. Дженифър вървеше до него, засенчила очите си с длан, за да съзерцава морето и къщичките на плажа.

— Винаги съм искала да живея тук — каза тя. — Вярно, аз обичам полята, но представяш ли си какво е да се будиш от шума на вълните, по цял ден да се любиш на хоризонта.

— Можеш ли да спестиш пари, за да си купиш виличка тук?

Тя се наведе, вдигна един плавей и се зае да го освободи от увитите около него водорасли.

— Не е толкова лесно. Тези къщички не се продават. Обикновено се предават по наследство и остават в семейството. — Тя хвърли пръчката в морето. — За мен това е само една красива мечта.

Още една мечта, която ти си оплакала и погребала завинаги.

— Как върви твоят роман? — попита неочаквано тя.

Мак си го представи как вехнеше без любов в лаптопа му.

— Чудесно, снощи написах още една глава.

— Добре. Радвам се, че не си се отказал. Ами ти?

— Да, аз също се радвам. Виж, искаш ли да седнем тук?

Те тръгнаха по плажа и си намериха едно закътано местенце. Слънцето хвърляше толкова ослепителни отблясъци по водата, че очите му започнаха да сълзят.

Дженифър седеше до него и когато вятърът подхващаше косата ѝ, русите кичури гъделичкаха лицето му. Той трябваше да се отдръпне. Да увеличи дистанцията между тях. Трябваше да насочи разговора към Кресида.

Мак я гледаше как съзерцава морето и осъзна, че вече не знаеше как да направи това.

— Понякога тук идват тюлени — каза Джен.

— Може да ги срещна по-късно, защото мисля да поплувам.

— Ще измръзнеш. — Тя загреба замислено шепа пясък, сякаш се опитваше да прецени тежестта му, ръката ѝ трепна леко и Мак ѝ разказа как беше влязъл в морето с Дъг.

Дженифър изсипа пясъка.

— Надявам се, че той не проявява безразсъдство. Там има опасно вълнение.

— Питам се дали плажовете в Калифорния са такива? — Той изчака няколко секунди. — Твоята братовчедка как се оправя с благоверната съпруга на онзи Ралф?

— Рори — поправи го тя и го сбута приятелски. — Ти май не се интересуваш от кино, а?

Той също я побутна.

— Запомних, че името започва с Р и че ти щеше да ми разкажеш някаква забавна история когато бяхме в кафенето. — Мак се засмя и съжали, че го направи, защото тя навярно щеше да си помисли, че той намекуваше за мига, когато беше сложил ръката си върху нейната.

Мак разчисти сухия пясък встрани, за да стигне до мокрия слой под него и започна да чертае с кутрето си някакви фигура.

Дженифър се питаше какво означаваше тази усмивка. Дали той си спомняше как беше сложил ръка върху нейната?

Не прибързвай. Ти обеща на Кресидата, че няма да бягаш от него, но недей и да препускаш към него.

— Ами, Рори е палавник — каза тя с ясното съзнание, че той всъщност не се интересуваше от това и питаше от учтивост. — Аз ти споменах, че жена му е много ревнива, което е напълно логично. Той ухажва Кресидата под носа ѝ. Онзи ден за малко да стане гаф, защото той беше влязъл в нейната каравана на снимачната площадка. Добре че един човек от екипа почукал на вратата, защото тя иначе щяла да цапардоса нахалника. Както Крес каза: „Той се опитваше да ме хване за сифона“. Ох, извинявай, на теб това нищо не ти говори. Крес и аз си имаме наш таен език, когато обсъждаме деликатни въпроси. Наричаме Рори водопроводчика, отгук и шегата. Но това не е смешно. Трудно е да откажеш на някой толкова известен като Рори.

— Горката Кресида. — Неговите кафяви очи бяха изпълнени с толкова искрено съжаление, че ѝ се прииска да го прегърне.

— Не се тревожи. Крес е умница, измислила е страхотна стратегия. — Джен загреба още пясък и се загледа как малките ручей потекоха между пръстите ѝ. — Тя изчакала следващото неизбежно покушение и разиграла паническа атака. Много я бива в тази роля... отървявала ни е от няколко кошмарни купони, като бяхме по-млади. Казала му, че е луда по него, но напрежението от снимките и зловните погледи на жена му ѝ идват в повече и тя едва се крепи на ръба на нервното изтощение. — Дженифър се засмя. — Казала, че му дава зелена светлина за секс след края на снимките, в противен случай щяла да провали филма и да се оттегли по средата на проекта.

— Това би било лошо, нали?

— Катастрофално. Предполагам, че Рори си е дал сметка колко пари ще загуби. Оттогава той ѝ трепери като на писано яйце, дори ѝ оставя малки подаръчета в караваната. А Крес се сприятели с жена му, която я учи да плете. Тя била запалена по плетенето на пана за стена.

— Твоята братовчедка е много умна — каза той и заличи фигурата, която беше нарисувал в пясъка, после започна отново. — Тя сигурно никога няма да му даде обещаната зелена светлина.

— Когато ѝ цъфнат обувките от Маноло Бланик, както обича да казва Кресида.

— Кой е този Маноло?

— Дизайнер на скъпи и стилни обувки. — Дженифър си наложи да не гледа неговите ужасни старомодни обувки. Вместо това погледна лицето му, питайки се какво я беше привлякло в този леко наивен мъж, толкова различен от младежите, които харесваше в университета. Странно, но тя изпитваше желание да се грижи за него, да наблюдава неговата озадачена и леко тъжна физиономия. Дали още мислеше за Соня?

— Добре, време е за морска баня — каза той, изправи се и се затича към морето.

Джен видя как Мат събу обувките и чорапите си, погледна босите му крака и почувства спазъм на желание. Колко патетично, да се възбуди от босите му крака. Тя стана и се доближи до вълните, докато Мат навиваше крачолите на ужасните си дънки и правеше комични физиономии, нагазвайки до прасците в морето.

— Обзалагам се, че няма да издържиш една минута — извика тя и се приготви да засече времето с часовника си. Когато Мат тръгна да излиза от водата, посинял и с тракащи зъби, Джен грабна обувките и чорапите му и побягна далеч от него.

Тя тича, докато не я спря рязко дръпване за палтото, после Джен почувства как ръцете на Мат я прегърнаха и той се опита да измъкне обувките от ръцете ѝ. Сърцето ѝ биеше като лудо по-скоро от неговата близост, отколкото от физическото усилие и тя знаеше, че сигурно лицето ѝ беше пламнало от смущение. Той също дишаше тежко, докато се опитваше да ѝ отнеме едната си обувка. Дженифър му я даде и в същото време се изплъзна от хватката му с другата, като се затича назад, следвана по петите от Мат. Усещайки, че той я догонва, тя запрати обувката към пясъчните дюни, сви на топка чорапите му и ги метна в същата посока. Мислеше, че Мат щеше да отиде да прибере нещата си, но той не го направи, а продължи да тича към нея и в следващия миг Джен висеше с главата надолу, метната на рамото му и пицеше, а той крачеше към морето.

— Не, Мат, извинявай. Спри! — викаше тя.

— Вече е късно — каза той, а хората на плажа ги гледаха и се усмихваха. Джен беше замаяна и развълнувана и малко изплашена.

— Сега ще цопнеш във водата — извика той и понечи уж да я преметне през рамото си. Дженифър изпищя високо и почувства вибрирането на гръдния му кош под бедрата ѝ, сякаш се смееше. Когато Мат я пусна да стъпи на пясъка, те се озоваха лице в лице и за един безумен миг Джен се запита дали той щеше да наведе глава и да долепи устни до нейните — нещо в очите му ѝ подсказваше, че това щеше да се случи. Никой не помръдна и тогава на лицето му се изписа онзи израз на печал и тъга.

За Дженифър това беше знак да отстъпи крачка назад под предлог, че отива да му донесе обувките, а Мат се закашля и призна, че краката му са замръзнали и е огладнял като вълк.

Те се върнаха при пъба, разменяйки по някоя реплика за светлината и ятото птици и туристите, които се разхождаха по крайбрежния път до фара. Мат се пошегува, че повече му подходеше да отиде да се разходи, отколкото да заседне в кръчмата.

Малко преди да напуснат плажа той спря и каза, че иска да събере малко миди и раковини за племенничките си и Джен му

помогна. Тя усещаше, че той беше не по-малко смутен от нея.

— Трябваше да се досетя, че харесваш морския бряг — каза тя в опит да върне непринудеността в отношенията ми. — След като си написал книга за крайбрежието на Дорсет. Кой е най-близкият плаж до мястото, където живееш сега?

— До Бат ли? — попита Мак, прибирайки мидите в джоба си. — Не съм сигурен дали е Клийвдън или Уестън Сюзър Меър.

— Защо до Бат?

— Какво?

Дженифър се наведе и вдигна мидичката, която той бе изпуснал.

— Ти каза Бат.

— Така ли? — Изправяйки се, Джен чу как той се засмя. — Сигурно близостта на водата ме кара да си мисля за бани. Искях да кажа Бристол. Ама че съм идиот.

В пъба те седнаха един до друг на маса от избелял чам, с бира за Мат и тоник за нея, изядоха сандвичите си с месо от раци и се съгласиха, че рачешкото месо имаше ненадминат вкус на море. Джен не се чувстваше толкова разочарована, колкото очакваше задето той не я беше целунал, не беше сигурна, че беше готова за това. Той явно също не беше готов. Тя просто беше щастлива, че за част от секундата Мат бе поискал да я целуне. Наистина беше поискал.

Джен знаеше, че както винаги хората я гледаха с потресено любопитство, една жена направо я зяпаше и тя отвърна на погледа ѝ с вдигнати вежди, сякаш казвайки: „Какво? Това е белег, не е втора глава.“ Днес обаче нахалството не я жегна, приятната топлина на седналия до нея мъж обгръщаше всичко в сладка омая.

ГЛАВА 25

Мак седна в хола на фотьойла за мислене, който наричаше на шега „стола за изтезание“ и събу обувките и чорапите си. Той изтърси обувките си една по една и пясъкът се посипа върху мокета.

Днес той беше направил най-голямата от всички възможни глупости. Вместо да стои зад линията, която беше начертал в пясъка, той я беше прескочил. Освен това беше объркал разказите за Бат и Бристол.

Толкова се беше въодушевил от малката клюка за Рори и Кресида, че се отклони от сюжета. В момента историята може би не изглеждаше обещаващо, но ухажването от страна на един от най-известните актьори в Холивуд и скъпите подаръци можеха да надминат финала, който предвиждаше Дженифър. Кресида харесваше красиви или богати мъже, а Рори беше и двете. В комбинация с неговото търпение се получаваше рецепта за главозамайващ афродизиак. Какво значение имаше, че Рори явно беше отявлен глупак?

Мак изтупа пясъка от единия си крак, видя как пясъчинките се посипаха върху петната и мръсотията и си спомни колко лека беше Дженифър, когато я вдигна. Усещането беше изключително...

Мак стана от стола и отиде в кухнята, за да си налее чаша вода.

Добре, че пътуването по обратния път беше спокойно, тъй като и двамата се стараеха да се скрият зад любезния разговор за незначителни неща. Мак гледаше полята и си ги представяше през пролетта и началото на лятото, покрити с жълт килим от рапица или златен покров от ечемик и пшеница.

Златисторуси като косата на Дженифър.

Той застана до мивката с чаша в ръка и си спомни онова гъвкаво, стройно тяло и роклята, която Джен беше носила на репетицията онзи ден и която обгръщаше меко гърдите, корема и бедрата ѝ.

Овладей се, човече.

На вратата се позвъни и Мак се стресна, при което си удари зъбите с чашата.

Надяваше се неканеният гостенин да си тръгне. След второто позвъняване той отвори вратата и видя Соня, която му подаде очилата и се облегна на рамката на вратата, за да му покаже съблазнителните си форми.

— Беше ги оставил на щанда. Отново. — В очите ѝ проблесна палаво пламъче. — Вярно ли е, че си отблъснал Лиза?

— Ъм... ами, аз не бих казал... ъм... виж... аз не обичам да скачам от връзка във връзка.

— Така ли? Аз пък го правя. Макар че твоят съсед сигурно вече те е осведомил, нали? — Соня кимна към вратата на господин Армстронг.

Мак искаше само да се прибере в къщата, да затвори очи и да премисли всичко, което се случи на плажа. Не му беше до такива неща.

— Боже, не! — Глупости, изведнъж му омръзна да се прави на загубен глупак. — Господин Армстронг смята, че си си купила мъж по интернет — призна откровено той.

Соня се разсмя гърлено.

— Какъв глупак. Аз го намерих в сайт за запознанства. Сигурно ти е казал, че Грегор се е оженил за мен, за да се докопа до британски паспорт? Какъв ужас, източноевропейците ни отнемат работните места и жените, нали? — Тя скръсти ръце. — Добре, тогава дай да изясним ситуацията. Грегор е наполовина англичанин, майка му е от Дидкот, макар че той е заминал за Чехия, когато е бил петгодишен. Той е учен, работи в Комисията по горите. Харесва зрели жени, затова се беше регистрирал в сайта. Това не е престъпление. Грегор е на двайсет и седем, аз съм на четирийсет и две и щом разликата във възрастта ни не го притеснява, аз също нямам нищо против. Баща ми лека-полека свикна с мисълта, че си имам младо мъжле, както той казва, но аз се старая да се държа тактично. Така че ако старият Армстронг ти е казал, че кръшкам, да знаеш, че той лъже. — Тя присви очи. — Какво друго? О, да, Грегор е третият ми съпруг. Първият умря преди да навърши трийсет, шест месеца след като се оженихме; вторият ме напусна заради някаква жена в Единбург. А междувременно съм спала с доста мъже и да, вероятно аз съм ги съблазнила. — Тя махна с ръка. — Ето, това е цялата истина.

Този път Мак каза:

— Мили боже.

— Мили боже, наистина — тя направи физиономия, после лицето ѝ стана сериозно. — И не си мисли, че ме заблуждаваш с твоите преструвки. Ти душиш наоколо... следиш някой. Непрекъснато си на нокти, нащрек като млад лисугер, който е надушил следа.

Соня си тръгна, а потресеният Мак остана да се пита колко броя от вестника на О'Дауд можеше да запълни само с нейната история. Тази жена беше латино сериал от плът и кръв, макар че беше прекалено любопитна.

Вратата на господин Армстронг се отвори и той подаде глава навън.

— Аз какво ти казах? Тя е блудницата на Вавилон — каза той.

Мак се прибра и седна на стола за изтезания, пясъкът върху мокета го пренесе отново на плажа, където се носеше нежен смях и той потъна в онези сини очи, опитвайки се да избяга от чувството, че беше най-низшата форма на човешки живот.

— Повтори това по-бавно, Джен.

Дженифър затвори вратата на кухнята и се загледа в масата, докато в ума ѝ продължаваха да се нижат спомени как виси с главата надолу, праметната през рамото на Мат.

— Прекарах прекрасно, Крес и... в един момент ми се стори, че той щеше да ме целуне.

— Не тази част, Джен, макар че звучи страхотно. Повтори ми другото. Онова, което ми каза, когато ти се обадох. Искам да го чуя още веднъж.

— Добре — каза Дженифър и неочаквано за самата себе си се засмя. — Надежда, Крес. Аз имам надежда.

ГЛАВА 26

Пътуването до плажа разбърка ума на Мак и сега двамата мъже, които той се опитваше да бъде, воюваха помежду си. Мак Стоун и Мат Харпър — единият кроеше планове, дебнеше и слухтеше, а другият живееше за мига и правеше неща, които никой не му беше позволил да върши. Една сутрин Мак обу туристическите си обувки и изпита удоволствие, истинска радост при мисълта да отиде до тресавищата. Той седна на стола и събу обувките с мрачна решителност, но прекара деня в размотаване в къщата. Когато слънцето залезе, той седна на прага и жената, която живееше през една къща, от другата страна на господин Армстронг, му помахаша. Соня го беше запознала с нея в магазина. Мак влезе вътре да вземе някаква книга, излезе и седна да почете. Точно след обяд видя Соня и Грегор да се целуват до колата на младия мъж. Когато отлепиха устни, за да си поемат въздух, те също му помахаша.

Вечерта една кола спря пред къщата точно когато Мак се канеше да тръгне за репетицията. Оказа се, че Лиза беше дошла да го откара.

Той влезе предпазливо в колата. Напоследък двамата бяха навлезли във фаза на шеговито, но крехко приятелство след „инцидента с дюнера“, но Мак се притесняваше, че поканата можеше да бележи началото на нова кампания той да бъде „свален“. Лиза му подаде няколко брошури за водене на лични финанси и на път за залата започна да му задава въпроси за неговите спестявания, банкови сметки и пенсионен план. Тогава той осъзна, че Лиза се интересуваше повече от бизнеса, отколкото от тялото му. Мак се надяваше да успее да запомни всички измислени отговори на нейните въпроси.

— Кажете ми, ако имаш нужда от помощ — каза тя докато паркираше колата. — Аз водя сметките на Джери и Памела. Наистина съм добра, Мат, и мога да ти спестя немалко пари. — При тези думи Лиза му намигна приятелски, без никаква сянка от похот.

Всички обичаха Мат Харпър. А Мат Харпър проявяваше тревожната склонност да им отвръща със същото.

На репетицията той спонтанно беше прегърнал Дъг, когато Финли ги поздрави за добре изиграните сцени. Мак се хвана да се усмихва като глупак, докато гледаше последното действие от репетицията. Все още имаше движения и реплики за изглаждане, но за първи път всичко протичаше гладко, образите се разгръщаха с убедителност и нюанси, актьорите се напасваха, героите придобиваха достоверност. Десет дни преди представлението пиесата вече добиваше завършен вид.

С всеки изминал ден той осъзнаваше с все по-голяма яснота, че беше човек, който се преструваше на друг човек, който пък се преструваше на млад мъж от епохата на кралица Елизабет. И се страхуваше, че ще го разкрият.

Мак рискуваше, че по отношение на Дженифър също щяха да го разкрият. Гледайки я седнала със сценария и репликите в ръце, той не спираше да мисли за онова, което се беше случило на плажа и за извивките на тялото ѝ до неговото. Той усещаше, че тя също мислеше за това. Тя вече не избягваше погледа му както в начало, но беше обгърната в някакво мило смущение, макар че повече не дръзна да му открадне чорапите и обувките.

Мак си каза, че можеше да се справи и се придържаше към това обещание. Той не отбягваше Дженифър, двамата излизаха да пият кафе и сядаха един до друг в пъба. Понякога той приемаше да го закара до вилата и Джен му разказваше забавни истории от Америка: Рори не се отказваше от ухажването, Крес шикалкавеше и плетеше пана на две куки.

На репетицията точно една седмица преди премиерата положението се обърка. Финли поиска той и Джоселин да изиграят сцените си отново. Мак напълно разбираше угрижената физиономия на режисьора. Те двамата бяха смразяваща двойка: Мак не беше способен да прикрие враждебността си, а Джоселин явно долавяше истинските му чувства. Тя на свой ред беше започнала да го нарича „Мъжът с грозните обувки“ (което той намираше за забавно) или „господин Празноглавко“ (което той не намираше за забавно). Освен това Джоселин не пропускаше да каже на всеослушание, че разликата между писателите и драскачите беше само една крачка. Мат Харпър се усмихваше кротко.

Преди, когато трябваше да играят сцените си заедно, Мак си беше създал навика да мисли за Лиза, за да се настрои на любовна вълна. Но когато се опита да извика нейния образ сега и си спомни как беше коленичила пред него, внезапно го скова ужас: главата пред него беше руса.

Кресида трябваше да направи нещо в най-скоро време — да си падне по Рори, да прави див секс с режисьора, да избяга с някой от осветителите, каквото и да е, но да го направи веднага.

Той се опита да повика на помощ Мак Стоун, който да овладее ситуацията и когато Дъг потропа на вратата му в събота и го попита дали ще помогне в подреждането на декорите, умът му го посъветва да стои настрана, но тялото му облече якето, излезе и седна в колата на Дъг. Мак реши, че щеше да остане няколко часа, но изкушен от усещането за общото дело и топлината в залата, той прекара там целия ден, в подреждане на реквизит и декори, докато хората от техническия екип окачваха прожекторите.

Дженифър се появи и той се опита да се държи като добросърдечен глупак, да не забелязва елегантността и грацията в движенията ѝ, да не чува тихия ѝ смях. От напрежение го заболя главата.

На другия ден Мак отскочи до Нюкасъл, за да се обади на О'Дауд, който след като изслуша последните новини, заяви, че мисията му вървеше към своя край. О'Дауд каза, че скоро Кресида щеше да се пусне на Рори и тогава адът щеше да се отприщи. Женен мъж, американска икона — лигите на О'Дауд вече се стичаха.

Мак отиде на репетицията в понеделник, убеден, че вече не го беше грижа дали декорите бяха довършени, или разхвърляни напосоки. Не го интересуваха тези хора, нито пък пиесата. Но щом видя декорите, завършени и достоверно наподобяващи патиото на италиански дворец, с два изящно нарисувани кипариса във високи керамични кашпи, той неволно възкликна „Еха!“.

— Добре стана — присви очи Джери. — Макар че декорите за шотландската пиеса бяха по-красиви. За нея имахме изнесена сцена и машина за пушек.

— Няма значение какви са декорите — предвеща мрачно Дъг, — всичко ще отиде по дяволите, когато ние излезем на сцената.

Четири часа по-късно Мак разбра какво имаше предвид Дъг и внезапно пиесата и хората отново му станаха близки. Те всички бяха в общия кюп, а пиесата беше пълна бъркотия.

Щом се озоваха сред завършените декори, актьорите изпаднаха в колективен нервен срив, започнаха да влизат прекалено рано в сцените и да пропускат други. Ангъс на няколко пъти си забрави репликите и само премигваше срещу прожекторите, Нийл имаше само два тона: шепот и рев, а Дъг и Мак се свлякоха до нивото на тупаци се по гърбовете дръвници.

Дори Джоселин изгуби самообладание и изрече повечето си реплики с превзета самонадеяност. Най-комичен беше моментът, когато Джери се спъна в единия от кипарисите, но тогава вече на никой не му беше до смях. Точно преди спускането на завесата цялата зала потъна в непрогледен мрак.

— Извинявайте — раздаде се разтреперан глас иззад осветителския пулт.

— Няма проблем — каза Дженифър, — това беше нещо като благословия.

Марджъри, която както обикновено беше дошла, единствено, за да изкаже мнение, се беше изсулила на стола, потънала в дълбок сън или кома. Финли стана и размаха дебел куп бележки.

— Не е лошо, никак не е зле — каза той с искрен ентузиазъм и актьорите се спогледаха, питайки се дали Финли не беше гледал някоя друга пиеса. — Харесва ми как пестите силите си, пазите актьорския си талант. Помнете, че в тази пиеса няма нито една сцена, която вече да не сме изиграли блестящо. Сега остава само да ги навържем в едно цяло. Почакайте до генералната репетиция утре... еха. — Финли описа няколко плавни маха с ръце.

Мак видя как хората изправиха рамена и усмивките се завърнаха на лицата им.

Финли продължаваше да кръстосва залата.

— Така, продължаваме напред и нагоре, и не забравяйте, че утре в шест и половина трябва да сте тук, гримирани и в костюми, за да ни снима фотографът от Курант. Добре, написал съм бележки за всеки един от вас. Прочетете ги и ми се обадете довечера, ако не разбирате нещо. — Той размаха тестето в ръката си. — Подредете се в редица.

Дженифър се питаше как Финли успява да запази спокойствие. На моменти актьорите се отклоняваха от сценария и тя имаше чувството, че гледа как буен поток подмята откъснат клон, без да знае дали трябва да скочи във водите и да го извади. Бедният Мат беше катастрофален — напълно вдървен в сцените с Джоселин, а след това размазан като шут в сцените с Дъг. Когато улови погледа му, Джен извърна очи. Защото споменът за това как висеше с главата надолу, праметната на рамото му и топлината на тялото му не я напускаха. Несъмнено той също го помнеше. Рано или късно искрата щеше да припламне отново. Дженифър беше сигурна в това. И при тази мисъл стомахът ѝ се стягаше във възел.

— Най-важното за Шекспир е... — обади се Марджъри и тръгна олюлявайки се към нея, затова Дженифър побърза да извади телефона си.

— Извинявай, Марджъри, трябва да свърша нещо зад кулисите. Би ли ме извинила? — Тя се измъкна през страничната врата и тръгна по коридора към голямата стая, която по време на представлението щеше да им служи като гримьорна, съблекалня и чакалня. Стойките с костюмите вече бяха преместени тук и бяха поставили два големи паравана, за да се оформят отделни съблекални за мъжете и жените. След няколко дни това място щеше да кипи от напрежение. Сега обаче тук имаше само няколко костюма, няколко кутии с шапки и заплетено кълбо от клинове и трика върху масата.

Дженифър тръгна към женската половина на помещението, остави телефона на масата и се зае да прегледа съдържанието на кутията с гримове, подреди ги на перваза, помириса крадешком една тубичка със сценичен грим и почувства прилива и отлива на спомените от минали представления.

Мислите ѝ бяха прекъснати от блеене на коза. Джен взе телефона и изчака Кресида да заговори. Гласът на братовчедка ѝ прозвуча трескаво. Объркано.

— О, Джен, случи се нещо неочаквано. Настъпи раздвижване.

— Раздвижване?

— Да.

— Това звучи зловещо. Крес, добре ли си?

— Не е зловещо, миличка, извинявай, не исках да те плаша. По-скоро е... непредвидено. — Кресида замълча, после изрече със запъване: — Аз съм потресена.

— Не прибързвай.

— Добре. Нали помниш онази моя червена чанта от Ермес?

— Да...

— Загубих я.

На Дженифър ѝ трябваше малко време, докато осмисли новината.

— Загуби я?

— Да. Безвъзвратно. Тоест, аз неведнъж съм си мислила, че съм я загубила, но се оказваше, че просто съм я забутала някъде. Този път наистина я загубих.

— Просто така?

Няколко седмици преди Кресида да замине за Америка, двете с Дженифър си бяха измислили списък от кодови думи за нещата, които не трябваше да се обсъждат свободно. Алената чанта от Ермес беше кодовото название за сърцето на Кресида.

— Само преди миг чантата беше тук, а в следващия момент вече я нямаше.

— За бога, Крес. Това е голямо нещо... за крадене. Ти не забеляза ли, че... някой се кани да я откъдне?

— Не. Изобщо не съм допускала, че човекът, който е в основата на... е, нямаше как да очаквам. Бяхме се уговорили да се видим да прием кафе и да поговорим. И тогава БУМ! Чантата вече я нямаше.

— Значи той...

— Моля те, Джен, трябва да обмисля какво се случва... в момента просто седя и не правя нищо. Казах съвсем ясно на човека, който... който взе чантата. Той също няма да се хвали с придобивката — за него това разкритие ще бъде по-лошо, отколкото е за мен. Да, знам, говоря несвързано, но моля те, дай ми няколко дни, за да подредя мислите си.

— Крес, изчакай малко — каза Дженифър, тъй като чу шум в мъжкото отделение. Тя стана и надникна зад паравана. Топката клинове и чорапогащници, която преди малко беше на масата, сега лежеше на пода.

— Извинявай, Крес, давай нататък, просто нещо падна. Виж...
— Тя подбра думите си внимателно. — Ти познаваш ли човека, който открадна чантата? Защо смяташ, че е толкова сложно?

Кресида замълча, после каза:

— Джен, кажи ми, че каквото и да се случи, ти ще продължаваш да ме обичаш. — Гласът ѝ прозвуча умолително и любопитството на Дженифър прерасна в тревога.

— Какво? Разбира се, че ще продължа да те обичам, какви ги говориш, за бога?

— Който и да е този човек?

Дженифър подбра внимателно думите, така че да изрази мисълта си с проклетия код.

— Крес, щом ти си щастлива, аз също ще съм щастлива. Просто... се постарай да се увериш, че това не е някаква временна загуба, която преувеличаваш. Само това ми обещавай. За бога, говоря като старица.

— Джен, аз трябва да затварям... извинявай, не те попитах нищо за пиесата, за Мат... добре, добре, идвам. Ще се чуем по-късно, Джен. До скоро. Обичам те.

Дженифър погледна телефона в ръката си, сякаш искаше да се увери, че наистина беше провела този разговор, а не си го беше измислила. Тя отдавна приемаше философски върховете и спадовете в любовния живот на Кресида, нейната склонност да оглупява от любов в един момент и да къса любовни писма в следващия, но този път положението изглеждаше различно. Кресида умееше да се контролира, повече се увличаше от идеята да се влюби лудо, отколкото наистина да обезумее от любов. Но този път нейната изповед звучеше така, сякаш тя преживяваше нещо огромно.

Мак се върна в залата точно когато Финли приключваше с Дъг и държеше в ръката си последния лист с бележки.

— А, ето те и теб, Мат — каза той, — ти се справи добре, много добре.

С разтуптяно сърце Мак се престори, че преглежда записките на Финли, доволен от възможността да потъне в мълчание. Когато се успокои достатъчно, за да може да прочете написаното от режисьора,

той се учуди, че не видя думите „безстрастен тъпак с вдървен език и безизразна физиономия“. Коментарите бяха оптимистични, като съвсем леко намекваха за недостатъците.

Ти си хитър негодник, Финли. Сега една част от мен иска да ти се хареса дори още повече, макар че другата ми част се надява да не съм тук за твоята проклета пиеса. Ти си същият ловък манипулатор като О’Дауд, по твоя си начин.

А като стана дума за О’Дауд... съдейки по подслушания разговор, Кресида явно си търсеше белята. Какво беше казала Дженифър? „Това е голямо нещо за крадене.“ Ех, ако проклетите клинове не бяха паднали на пода.

Какъв смисъл влагаше Дженифър в думата „голямо“ — масивно или важно?

Изведнъж го обзе паника. Ами ако някой журналист беше откъкнал дневника на Кресида или нещо друго с голяма емоционална стойност за нея и се канеше да го публикува във вестниците?

Не, чакай малко. Ти изпреварваш събитията. Кресида се доверява на Дженифър, а не на някакъв дневник. Каквото и да са ѝ откраднали, то не е историята. Дженифър е пазителката на тайните.

Когато трупата тръгна за пъба, Мак изостана под предлог, че ще изчака Дженифър. Може би трябваше да я покани да отидат на друго място? Не. След онази случка на плажа това щеше да изпрати погрешен сигнал.

Когато Дженифър излезе иззад кулисите стана ясно, че смисълът на неговите сигнали беше без значение: тя изглеждаше напълно отнесена. Мак знаеше, че всички опити да я заговори бяха обречени на провал.

— За малко да загубя желание да живея — каза той.

— Ти и без това губиш почти всичко — отговори Дженифър, закопчавайки палтото си.

Той опита отново.

— Знам, че тази вечер не се представих добре, но...

— Така е. — На лицето на Дженифър се изписа раздражение. — Двамата с Джоселин продължавате да се държите като гипсови фигури. Движиш се като спънат, вижда се, че си нервен, сякаш те е страх, че телата ви могат да се докоснат.

Чак когато той каза, наистина огорчен: „За бога, мислех, че аз съм брутално честният тук“, Дженифър осъзна какво беше изрекла. Тя потърка челото си.

— Извинявай, Мат, не исках да съм толкова груба... виж, тази вечер съм изморена, ще се прибера вкъщи.

Нямаше смисъл да я моли да го откара, тъй като Дженифър вече крачеше бързо към паркинга. Едно беше ясно — каквото и да ѝ беше съобщила Кресида, тя искаше да го обмисли насаме.

Накрая Дъг го закара до къщата, като през целия път му говори за Пам, питайки се дали тя щеше да дойде на премиерата. Мак се престори, че го слуша. Мисията навлизаше в същинската си фаза, затова той беше дошъл тук. Той трябваше да закали сърцето си за последното действие.

ГЛАВА 27

Дженифър слушаше с половин ухо речта на облечения в провиснал костюм общински служител, който беше дошъл да „обсъдят“ идеите за икономии и съкращаване на разходите, но умът ѝ неспирно превърташе странното обаждане на Кресида и седналият в читалнята мъж, облечен в нов анорак.

Както и да въртеше и да премисляше думите на Кресида, всичко сочеше, че Рори Силвестър беше нейната нова любов. Как беше възможно да се влюби толкова силно в него след всичко казано по негов адрес? И защо Крес беше намекнала, че последиците за него щяха да са по-тежки, отколкото за самата нея? Рори имаше безброй временни увлечения и любовници, той ги сменяше като носни кърпички. Освен ако... освен ако той също не се беше влюбил в Кресида също толкова страстно?

Можеше ли един толкова самовлюбен мъж да изпитва такава разтърсваща, дълбока любов? Любовта познаваше и по-странни сценарии. Дженифър погледна Мат, но той изглеждаше погълнат от мислите си. Или може би още премисляше всички нетактични неща, които тя му бе казала вчера. Лайънъл я смушка с лакът. Бедният Лайънъл седеше на тръни, но Джен не знаеше дали притеснението му се дължеше на разговора с общинския администратор, или на очакваната реакция на Шийла.

С цялото си същество Дженифър копнееше да се обърне и да погледне отново Мат, затова го направи. Този път той ѝ се усмихна и тя почувства не само облекчение, но и желание. Дали точно днес щеше да я целуне? Засега тя трябваше да се задоволи с тази усмивка, но знаеше, обедната почивка приближава и той може би ще я покани да излязат навън. Тя му се усмихна и главата ѝ олекна от вълнение. Дали Мат можеше да я обикне въпреки белега?

Спри с тези въпроси, Джен, ще се съсипееш.

— Ние подкрепяме всякакви инициативи, които насърчават активно включване на гражданите в нашите услуги — каза мъжът от

градската управа. — Искаме да усъвършенстваме самообслужването при вземане и връщане на книги в библиотеката...

— Като накараме читателите сами да връщат книгите по рафтовете ли? — заяде го Шийла.

— Възможно е дори да помислим за съкращения в щата.

— В смисъл да съкратите служителите? — попита поразен Лайънъл.

— Съкращения... и може би ще затворим по-малките библиотеки.

Лайънъл имаше вид на човек, на който са му изкарали въздуха, но Шийла заговори с най-милият си глас:

— Знаете ли, мисля, че идеята да засилим усещането за съпричастност на читателите е чудесна. — Всички я погледнаха стреснато, сякаш беше вълк в овча кожа. — Не, наистина трябва да се вслушваме повече в потребителите на нашите услуги.

Объркването на Дженифър се разсея, когато видя господин Армстронг да се задава с несигурната си походка към тях, понесъл пред себе си книжната торба с книги като щит на средновековен проповедник.

— Това е един от нашите най-стари читатели — каза Шийла и излезе пъргаво иззад бюрото, за да застане до него. — Той с радост ще се включи в инициативата. Има много прекрасни идеи. — Шийла повиши глас. — Този човек е от градската управа, господин Армстронг, дойде специално, за да разговаря с вас.

— От съвета, а? — възкликна господин Армстронг. — Крайно време беше. От години се опитвам да стигна до вас. Обаче там си правят оглушки.

— Вижте — заговори служителят, като едва не падна върху господин Армстронг в усърдието си да му подаде ръка, — точно това казвах и аз.

— Тогава вървете. — Шийла побутна двамата мъже към местата за сядане в секцията с издания с едър шрифт.

Джен, Шийла и Лайънъл проследиха коронното изпълнение на господин Армстронг, като не пропуснаха да се насладят на избора му на книги, които той извади от торбата си. Десетте минути се превърнаха в двацет, а те на свой ред станаха половин час.

— Струва ми се, че човекът от градската управа ни прави знаци някой от нас да отиде при него — каза Дженифър.

Лайънъл присви очи.

— Аз не виждам нищо.

Мак видя как Лайънъл застана на горната площадка на стълбите, изсумтя и го подмина, без да го удостои дори с поглед. Никога досега не го беше мразил библиотекар. Скоро обаче щяха да го мразят хора от много други професии — фермери, учители, служители от градския съвет, скулптори...

Изглежда, че мъжът в провисналия костюм беше принесен в жертва на господин Армстронг, който му четеше с упоение. Дженифър се насочи към раздела за детска литература и седна на един от малките пластмасови столове, където заговори оживено с жена и малко момченце. Тя явно ги познаваше, тъй като не криеше лицето си, а се усмихваше свободно. Когато момченцето скочи и я поведе към стелаж с филмите, Мак изви глава. Не искаше да вижда изящните движения на гъвкавото ѝ тяло. Той си сложи очилата и се опита да прочете нещо за историята на минодобива на олово от книгата, която беше взел напосоки, но след малко отново потърси с очи Дженифър. Тя помагаше на друго, по-голямо дете, да намери нещо в компютъра. Мак свали очилата си и ги залюля в ръка, питайки се как ли щеше да изглежда Джен с вдигната коса.

— От много време си все на същата страница — каза зад него Шийла, с което го стресна и той изпусна очилата на масата.

— Това е сложна материя.

— Не се съмнявам, особено ако не можеш да се съсредоточиш.

— Шийла погледна към раздела за детски книги. — Не трябва ли ти да си долу, а Дженифър горе?

— Моля?

— Не трябва ли ти да си тук, долу, а тя да е горе на балкона? О, не, забравих, вие играете „Дванайсета нощ“, а не „Ромео и Жулиета“.

Шийла и Соня са като ловни хрътки, непрекъснато душат около теб и Дженифър. Шийла се отдалечи и Мак заби нос в книгата, но не можеше дори да се престори, че чете, затова просто затвори очи. *Боже, моля те, нека Крес да си свали гащите по-скоро, защото това беше непоносимо.*

Мак отвори очи и видя някаква тийнейджърка в раздела за комикси да похапва тайничко чипс, поднасяйки ръка към устата си, уж за да се покашля, и отново потърси с очи Дженифър, с надеждата да изпита поне сянка от първоначалното отвращение, което беше почувствал при вида на белега ѝ. Нищо такова не се случи. Това беше просто лицето на Дженифър.

Тя вървеше към бюрото, когато той слезе по стълбите и му се усмихна. Мак се помъчи да си спомни как белегът се сгърчваше от усмивката, но беше прекалено зает да гледа очите ѝ.

— Радвам се, че намина — каза тя, — исках да ти се извиня, че бях толкова груба и критична снощи.

— Тогава искам да ми се реваншираш. Ела да пийнем нещо сега. В онзи пъб до басейна.

Стори му се, че тихата библиотека изведнъж притихна още повече.

Боже мой, това ми прилича на флирт. Наистина ли е флирт?

— Мога да съм там след десет минути — каза Дженифър. — Това брои ли се за „сега“?

О, мътните да ме вземат, наистина е флирт.

Мак беше готов да се закълне, че на излизане от библиотеката чу Шийла да си свирука мелодията от филма „Доктор Живаго“.

На път за пъба той позвъни на Тес, с надеждата да се съсредоточи върху мисията си. Филида се държеше прилично и единствената лоша новина беше, че на Джо започваше да му омръзва от нейните посетители. Дори беше забранил на някои от тях да стъпват в дома му.

Добрият стар Джо. Той знае това, което знам аз. Ти също го знаеш, Тес, но просто не искаш да приемеш истината.

Мак завърши разговора и влезе в пъба, като предпочете да мине през вратата, която водеше към бара. Единствените други посетители бяха възрастен мъж в далечния ъгъл, който седеше вяло на масата пред една малка халба с бира, и две жени в салона, които обядваха.

Беше мъртвото време. Точно каквото му трябваше. И тогава влезе Дженифър. Мак стана на крака.

— Ти какво искаш?

— Чаша бяло вино.

Барманът се преструваше, че не ги гледа.

На мен тези номера не ми минават, приятел.

Когато се върна на масата, Мак съвсем оплете конците и изтърси възможно най-неподходящата реплика.

— Снощи малко се разтревожих за теб — каза той. После извади телефона от джоба си и го остави на масата в уж деликатно прикрито продуктово позициониране.

Телефон. Телефонен разговор. Телефонно обаждане от Кресиди.

— Днес се чувствам много по-добре, благодаря ти. — Дженифър отпи глътка вино.

— Наистина ли си добре? — настоя Мак. — Нали не се притесняваш за постановката?

— Не, винаги всичко се получава перфектно на премиерата. Снощи аз не бях притеснена за постановката... Имах много странно обаждане от моята братовчедка...

Летящата врата на пъба се отвори и влязоха двама мъже. Бяха от типа, който Мак почти не беше виждал, откакто беше дошъл в Нортъмбърланд: млади, шумни и облечени в костюми. Единият тръсна ключовете от луксозната си кола на бар плота и Мак отчетливо чу фразата „оная с белязаната физиономия“.

Дженифър също я чу, той видя как брадичката ѝ се сведе и косата ѝ падна напред. В следващия миг ръцете ѝ бяха в скута и Мак си помисли, че ако тя можеше да се свие на кълбо, сигурно щеше да го направи. Сексапилната, умееща да флиртува жена от библиотеката беше изчезнала.

Когато думата „перверзник“ достигна до него, Мак се учуди от яростта на собствения си гняв. Той взе бирата си и отпи голяма глътка. По-дребният от двамата, онзи с неизмитата коса, вероятно щеше да бъде по-лесна мишена, но другият с бежовите мокасини беше доста по-едър. Мак огледа нахалните им, тъпи лица. По дяволите, той щеше да играе нечестно и да ги срита в...

— Моля те — каза настойчиво Дженифър и отначало Мак помисли, че тя искаше да излязат, но когато усети вълната на паника, която излъчваше, осъзна, че тя искаше той да се овладее. — Алекс постоянно си изпускаше нервите — обясни тя. — И всеки път, когато излизахме, се сбиваше с някой. Ненавиждам това. Толкова е унижително, толкова конфузно.

Той видя, че Дженифър го умоляваше да се държи прилично, затова той стисна с две ръце халбата си, чудейки се как да компенсира случилото се. Трябваше да я изведе оттук, да я успокои, но по някакъв начин нейното желание да заглади нещата го ядосваше още повече. Мак трепереше от гняв.

Вратата се отвори отново и в пъба влезе дребна, силно гримирана млада жена, с къса пола, която едва надничаше изпод тясното ѝ, елегантно палто.

— Не знам как е твоят — каза по-невзрачният от двамата нахалници, сочейки с палец миньончето, — но моят навири глава. — Двамата се разсмяха вулгарно и на Мак му се прииска да счупи чашата си и да нашари лицата им с назъбеното стъкло.

Младата жена се смути и излезе навън, а после влезе в салона на ресторанта. Той избута встрани бирата си, а справедливото възмущение взе превес над гнева му.

— Моля те, Мат — каза Дженифър и сините ѝ очи повториха молбата в гласа ѝ. — Моля те, обещавай ми, че няма да удариш никой?

Не се забърквай. Това не е твоят живот и това не е твой проблем. Ако се сбиеш, може да се намеси полицията и твоето прикритие ще се разкрие. Гледай си бирата и не им обръщай внимание. Изпий я бавно, а после изведи Джен оттук.

— Добре, обещавам — каза Мак и придърпа халбата към себе си. Той се концентрира върху цвета на бирата, после я пресуши и стана. — Да вървим.

— Хайде, обратно вкъщи — каза по-едрият и се изсмя право в лицето на Дженифър.

Мак видя как тя се сви още повече и го обзе студена решителност. Той искаше да убие тези негодници, но тя го беше помолила да не го прави. Какво право имаше той да се намесва? Мак впрегна цялото си самообладание, за да се обърне към нея и да каже с успокояващ тон:

— Добре, взе ли си чантата? Добре. Да... вървим. Насам. Да отидем да си вземем пържени картопки. Доядоха ми се, а ти не си обядвала. Не можеш да се върнеш на работа гладна.

Излязоха навън и тръгнаха към будката за чипс, но Мак видя, че Дженифър не беше в състояние да стигне дотам, затова я поведе към

една пейка в парка. Изчака тя да се овладее, докато самият той се ругаеше наум, задето я беше завел в пъба.

— Много съжалявам — каза той, но думите прозвучаха фалшиво и неубедително. Това беше само трейлъър на онова, което щеше да преживее Дженифър, когато приключеше с нея. Онези мъже в кръчмата бяха ангели в сравнение с него.

— Няма причина да съжаляваш — каза тя тихо. — Ти се държи чудесно.

Мак не знаеше какво искаше по-силно — да я разтърси, за да я извади от жертвоготовната доброта или просто да я прегърне. Дженифър го гледаше с нежните си сини очи, но той не посмя да я погледне. Вместо това съзерцаваше упорито естрадата в средата на парка.

— Знам, че ти искаше да ги удариш — каза Дженифър, — но не го направи. Ти ме послуша. За разлика от Алекс.

— Не можеш да се сърдиш на Алекс или на някой друг, задето се опитва да те защити — каза мрачно той.

— Знам, но когато хората се втурват да ме спасяват, без дори да ме попитат дали искам, аз се чувствам като дете-инвалид, с което никой не се съобразява, защото възрастните знаят по-добре.

— Все пак не е справедливо. Никой няма право да се държи така с теб — каза Мак, без да откъсва очи от естрадата. — Единият от онези простаци беше обут в бежови мокасини, за бога.

Чу се тих смях.

— Твоите обувки са още по-грозни.

Мак впрегна цялата сила на волята си, за да стане от пейката, защото иначе щеше да прегърне Дженифър. Когато той се върна с две фунии с пържени картофи, тя почти не хапна от нейните, а ги даде на струпалите се около пейката гълъби.

— Нарцисите са красиви — каза Мак. Дженифър погледна килима от нарциси около естрадата.

— Да. Винаги съм смятала, че излъчват глупав оптимизъм.

— Вярно, изглеждат пълни с надежда — добави Мак и неволно я погледна. Дженифър го посрещна с нейната красива, смела усмивка.

— Надежда. Пълни с надежда. Прекрасни думи.

Той отново се почувства като глупак, както когато му се беше усмихнала след ужасното прослушване за пиесата. Както всеки път,

когато Дженифър му се усмихваше. Мак взе празната фуния от ръцете ѝ и я изпрати до библиотеката. Не разговаряха, казаха си само, че щяха да се видят на генералната репетиция, и Дженифър се прибра с облекчение.

В този момент Мак изпитваше толкова силна омраза към себе си — мисълта, че още не беше изтръгнал от Дженифър информацията, която му трябваше, остана на заден план, изместена от желанието да направи нещо за нея — дори ако това беше нещо, което тя не искаше. Той се върна светкавично в пъба. Нямаше ясен план, чертаеше го в движение. Първо погледна в салона. Младата жена още беше там, сега седеше сгушена до някакъв мъж с обветрено лице, който несъмнено прекарваше много време на открито, и съдейки по мускулестите му ръце се занимаваше с тежък физически труд.

Може би той можеше да възложи гнева си на някой подизпълнител, за да не наруши обещанието, което бе дал на Дженифър.

— Извинете — каза Мак и се зарадва на агресивния маниер, с който се обърна мъжът. — Виждате ли онези двамата в бара? Аз и моята приятелка... — Тук той замълча, тъй като думата „приятелка“ го натъжи. — Не, не го натъжи, а го изпълни с копнеж. Мак положи усилие да продължи нишката на мисълта си. — Аз и моята приятелка трябваше да си тръгнем. Онези мъже се държаха непочтително с нея. А когато вашата приятелка влезе, те се държаха грубо и с нея. Неприятно ми е да го повторя, но те отправиха нецензурни намеци зад гърба ѝ.

Мъжът погледна приятелката си, сякаш търсейки потвърждение.

— Аз ги чух да се смеят, когато излизах — призна тя, с преливащи от обида и огорчение очи. Очевидно тя нямаше нищо против нейният мъж да я защитава с юмруци.

Мак остана само колкото да види как здравенякът хвана за реверите нахалния тип с мокасините и го запрати в игралния автомат.

Дженифър вече нямаше никакво съмнение. Тя беше влюбена в Мат, в глупавите му дрехи и прекомерна загриженост, в неговата пленителна тъга и намек за нещо по-дяволито, което се криеше под повърхността. Особено в последното.

Той наистина послуша молбата ѝ да не закача онези мъже, послуша я и се овладя. Постави нейните чувства над собственото си желание да се покаже като истински мъж. Да, инцидентът ѝ причини болка, но неговото поведение ѝ подежда като балсам. Как се беше почувствала тя? Защитена? Не. Обгърната в нежност и грижа.

Бедният Алекс — колко битки беше водил за нея, а Мат само беше проявил малко самоконтрол и я беше извел от пъба, а тя вече искаше да се хвърли в леглото му. Но дали той я искаше? Дженифър все още не вярваше в това.

Или пък... може би вярваше. В пъба някаква бариера в ума ѝ се вдигна. Между тях двамата се случваше нещо. Дай му време, само му дай време. Мъжете не се решаваха лесно да се сближат с жена като нея. Случката в бара щеше да го накара да обмисли още по-предпазливо в какво се забъркваше.

Дженифър си спомни как Мат я беше извел от пъба и съжали, че той не беше тук, сред купищата книги и вестници, където тя можеше да зарови пръсти в косата му и да придърпа устата му до нейните устни. Старата Джен, онази Джен, която не се криеше в ъглите, си представи как лежеше на бюрото под него. Или в полето, просната на тревата.

Разтопи ледения блок около мен, Мат, не губи повече ценно време. Долепи устни до моите и разтопи леда.

ГЛАВА 28

Мак изчисли пристигането си в репетиционната зала, така че да не се засече с фотографа от местния вестник и беше посрещнат от викове и освиркване от страна на актьорите.

— О, боже, май закъснях за снимката, нали? — възкликна той. — Много съжалявам, заспал съм на стола, събудих се преди малко.

— Знаех си аз, че трябваше да дойда да те взема — каза Дъг, — вече започвах да се тревожа за теб, тъпако.

Мак отиде зад кулисите, Уенди и Лидия му помогнаха да се облече и го увериха, че изглежда зашеметяващо. Мак поклати глава и почти не се погледна в огледалото, защото беше стигнал до етап, когато просто не понасяше да се гледа. Но другите костюми бяха впечатляващи: облечени в тях, актьорите изведнъж започваха да се държат по друг начин. Лиза все така не приличаше на мъж и изобщо не си приличаше с него, но беше прекрасна и очевидно смяташе, че той също изглеждаше пленително. Тя го дръпна настрана.

— Ти пропусна упражненията за разгриване, но аз мога да те сгрея. Искаш ли да го направим набързо в гримьорната?

Мак отклони предложението с известно съжаление.

— Е, нищо, аз просто попитах — каза Лиза. — Успя ли да прегледаш брошурите, които ти дадох?

Джоселин имаше вид на истинска дама в тоалета си от черно кадифе, но това не ѝ пречеше да говори като перачка и да прави злобни забележки за перуката и задника на Лиза. Най-впечатляващата трансформация беше тази на недодялания Ангъс с неговото бирено коремче в достойния княз.

Мак усети как стомахът му се стегна във възел и не знаеше дали това се дължеше на сценичната треска или на мисълта, че Дженифър щеше да гледа изпълнението му.

На нито едно от двете, защото ти си лъжлив, измамен негодник.

Помощник-режисьорката Сюзън подаде глава в стаята.

— Първите да се готвят. А вие, останалите, пазете тишина. Кой ще излезе най-напред на сцената?

По-късно Мак не можеше да си спомни почти нищо от генералната репетиция. Двамата с Дъг объркаха репликите си в една сцена, но се измъкнаха от положението. Мак успя да удари Джери с меча си, сценичната му любов с Джоселин беше все така неубедителна, но като цяло той се справи добре. Дженифър се намеси само два пъти, за да подаде някоя забравена реплика. Другият гаф беше, когато Нийл се появи на сцената с вдигнати до половина жълти чорапи, след което останалите актьори се запревиваха от смях. Накрая Финли влетя в гримьорната, за да ги обсипе с бележки и похвали.

— Чакай до утре — каза Дъг и прегърна сърдечно Мак. — Когато застанеш пред публиката, ще полетиш.

— Това е вярно — съгласи се Ангъс. — Най-хубавият секс в живота ми съм го правил сред премиера.

Лидия събираше части от захвърлени сценични костюми.

— Сам със себе си, предполагам — подхвърли тя.

Мак се преоблече и отиде в кухнята, за да си намери извинение да изчака Дженифър, а там намери една забравена курабия. Тъкмо се канеше да отхапе, когато Дженифър влезе и той извади курабията от устата си, тъй като знаеше, че нямаше да може да я преглътне.

— Ти беше добър — каза тя, като се доближи, застана до него и го докосна леко над лакътя. На Мак му се прииска да извика: *Не, аз отдавна не съм добър, не виждаш ли? Не виждаш ли, че те лъжа? Престани да се държиш толкова мило с мен!*

Вместо това той завъртя очи.

— Дори сцените с Джоселин?

— Да, дори те. — Тя се усмихна смутено и Мак се почувства изолиран от всичко наоколо, усещайки единствено близостта на нейното тяло и уханието ѝ. Той изплува с усилие на повърхността и изрече първото нещо, който му дойде наум, а именно че е ужасна лъжкия и част от него копнееше Джен да го погледне в очите и да каже „За разлика от теб“. Техните отношения ставаха прекалено интимни, превръщаха се в нещо друго.

Мак не знаеше дали се беше наклонил към нея, но разстоянието между тях се стопи, а после Дженифър се стресна, отдръпна ръката си

и бръкна в джоба си. Тя извади оттам телефона си, погледна дисплея и се намръщи.

— Да не е още някое странно обаждане от братовчедка ти? — попита той, опитвайки да се съсредоточи. — Макар че ти така и не ми разказа дали предишния разговор е бил смущаващо странен или забавно странен.

— Беше странен в пълния смисъл на думата — каза Дженифър, после затвори вратата на кухнята и Мак усети, че беше съвсем близо до осъществяването на мисията си.

— Виж — каза Дженифър, — не трябва да казваш на никой, но... Крес се е влюбила. Тя самата е толкова шокирана, че не прави нищо по въпроса. Искам да кажа, ъ... че не предприема нищо, ако разбираш какво имам предвид. — Мак долови, че тя се смущаваше от намека ѝ за секс. Той запази безизразно изражение и Джен продължи: — Другият човек... хъм... явно ще обърка живота си. Тя отказа дори да ми каже кой е мъжът. — Тя поклати глава. — А сега получавам такъв есемес. — Тя му показва екрана и Мак прочете:

Бренда, тухлата.

— Защо ти казва, че майка ти е тухла? Макар че това не е далеч от истината — добави някак прибързано той.

— Това е кодов език. Крес ми казва да взема телефона на Бренда, който е от онези старите, големите. Крес има параноя по отношение на пресата, сигурно се страхува, че моят телефон се подслушва.

— Това не е възможно, нали? — произнесе през почти стиснати зъби Мак.

— Не знаеш ли на какво са способни таблоидите в наши дни?

— Да, права си. Аз съм малко наивен... но ти не се тревожи за Кресида. — Той махна престорено безгрижно с ръка. — Съдейки по твоите думи, тя е разумна жена. Няма да се забърка в нещо глупаво. Да не иска да ти каже, че е влюбена в онзи Родни?

Той се опитваше да разгадае изражението ѝ, но въпреки че Джефри побърза да го поправи: „Имаш предвид Рори“, тя с нищо не показва какво очакваше да ѝ довери Кресида. Мак забеляза единствено, че в очите ѝ отново се появи топлина.

— Нали няма да се засегнеш, ако не говорим за Кресида тук и сега? — каза тя толкова мило, че Мак изпита желание да я притегли към себе си и да прошепне: *Имаш право, по-добре е изобщо да не говорим.*

— Да, разбира се — каза той с ясното съзнание, че трябваше да излезе веднага, да се овладее, да престане да съзерцава устните и очите ѝ. — Представям си колко си изморена... аз ще си тръгна, за да те оставя да си починеш. — Дженифър понечи да заговори, но той тръгна към вратата. — Ще се прибера пеш, ако нямаш нищо против. Искам да остана сам. Да си прочистя главата. Ще се видим утре. Чао.

Мак си помисли, че с това изпълнение беше счупил рекорда в категорията рязък изход от трудни ситуации. Той вървя като обезумял, докато стигна до стария си приятел Питър Кларк. Набра телефона на О'Дауд, за да не мисли за нищо.

Когато О'Дауд отговори, Мак просто му изпя цялата история.

— Аз какво ти казах — възкликна доволно О'Дауд, — ... при това е влюбена, а? Да ти кажа, учуден съм, че Крес има сърце, винаги съм я смятал за безсърдечна кучка.

За разлика от братовчедка си.

— И все пак, трябва да сме сто процента сигурни, че избраникът е Ранди Рори — ... — каза замислено О'Дауд. — Ти сигурен ли си, че Кресида действително няма да предприеме нищо в скоро време? Че разполагаме с няколко дни? Да не прочетем новината за нейната любовна история в някой друг вестник?

— Казах ти, тя няма да направи нищо, преди да го обсъди с Джен. Ще имаме яснота чак в неделя, след представлението в събота вечер.

— Да се надяваме, че ще се обади на братовчедка си по-рано, за да публикуваме новината в неделния брой. — Чу се циничен смях. — Слушай, обзалагам се, че тя няма да издържи толкова дълго. Не знам как е издържала толкова време без секс. Сигурно е изтощила батериите на вибратора си.

Мак се извини наум на Питър Кларк заедно се налагаше да слуша отвратителните коментари на О'Дауд.

— Да, ще се лее помия — каза злорадо О'Дауд, — ще има кървав развод, цяла Северна Америка ще го заклейми като прелюбодеец, а Латинска Америка ще го намрази, заедно е зарязал Ана Мария. Може

да загуби много от почитателите си. От друга страна, тази история ще е страхотна реклама за неговия първи филм с Кресида. Ти само внимавай да не изплашиш Белязаната и всичко ще се нареди като на кино.

— Не я наричай така, по дяволите — изкрещя Мак и се стресна, когато думите му отекнаха в нощната тишина.

От другата страна се чу съскане, сякаш от влечуго.

— Ха, какво беше това? Ти да не си се размекнал?

Мак замълча и се загледа в сините поля наоколо. Ако се затича през тях и не спре да тича, дали „те“ щяха да го намерят някога?

— Време е да слезеш на земята — каза О'Дауд. — Дневниците са у мен, снимката също, държа те за гърлото.

Мак се върна в къщата и седна на стола за изтезание, питайки се защо той и Дженифър не бяха просто обикновени мъж и жена, без всички мрачни сенки около тях: нейният белег, неговите лъжи, изтичащият пясък в пясъчния часовник на тази история. Той отчаяно искаше да препусне като рицар на бял кон, да я спаси, да я освободи, а вместо това беше в ролята на злодея. Липсваше му само мустак, който да засуче.

Дженифър остана в кухнята, докато не дойде Финли и я изведе навън, за да заключи. Тя беше толкова сигурна, че целувката щеше да се случи тази вечер. Колко сантиметра ги бяха делили? Мат трябваше да направи само половин крачка, да наведе глава. Дали бе почувствал същата прелестна неловкост, която усещаше тя?

Джен се запита дали тя подсъзнателно се беше наклонила към него? Знаеше, че го беше погледнала с цялата си любов.

После той беше избягал.

Дали го беше отблъснала с този поглед? Или Мат просто не беше готов за първата крачка?

Ами ако отношенията им останеха неопределени до деня, когато Мат щеше да си замине?

Тази мисъл беше прекалено ужасна, затова Джен я пропъди от главата си. Той я гледаше с искрена нежност, тя щеше да се държи за това. Ех, ако съобщението на Кресида не беше пристигнало точно в онзи момент, то сякаш охлади обещаващата топлина между Джен и Мат.

Тя излезе навън в студената нощ и се усмихна на своя напредък.

Само преди няколко дни беше казала на Крес, че Мат трябваше да направи първата крачка. А сега Джен не беше толкова сигурна.

Може би тя сама трябваше да развали проклятието с целувка.

Може би трябваше да прокопае пътя до старата Джен и да види какво щеше да ѝ предложи тя.

ГЛАВА 29

Това беше като да се спускаш по снежна писта или да летиш като птица в небето. Мак се рееше върху емоциите, които будеше в публиката, издигаше се във висините, когато зрителите се смееха, кръжеше и се спускаше като камък, когато настъпваше тишина. Хората бяха там, в тъмното, слушаха историята, която актьорите плетяха пред тях.

Дъг имаше право, пред публиката изживяването беше съвършено различно.

Още щом бяха влезли в залата и Мак беше чул шума от стъпки и говор, той се беше почувствал като част от някакво вълшебство, което всеки миг щеше да започне. Това компенсира безсънната нощ и го накара да забрави в какво нищожество се беше превърнал — на тази сцена той беше Себастиан, верен приятел на Антонио, брат на Виола, любим и съпруг на Оливия. Достоен човек.

Не го подразни дори разгривката, а когато Финли завърши с последните указания, Мак почувства желание да излезе незабавно на сцената. *Защо никой не му беше казал, че е толкова опияняващо?*

Вярно, имаше няколко неловки ситуации, но като цяло представлението мина чудесно. Публиката се смееше на точните места и слушаше със стаен дъх, когато трябваше. Само десет минути след вдигането на завесата Мак беше забравил, че някой го „държеше за гърлото“.

Дори когато не беше на сцената, той се наслаждаваше на усещането за общо дело и приятелски дух, докато стоеше зад кулисите заедно с другите.

Аплодисментите след спускането на завесата бяха бурни и искрени, а актьорите излязоха три пъти на бис, преди да спуснат завесата окончателно. Тогава Мак се озова сред опиянената от успеха труппа, всички се тупаха по гърбовете, прегръщаха се и се смееха. Но Мак не чуваше какво му казваха хората, защото мислеше за онова, което се беше случило десет минути преди края на пиесата, когато той

беше обърнал глава и беше видял Джен да седи на нейното столче. Един прожектор осветяваше русата ѝ коса и лицето ѝ беше обърнато към малкото прозорче, което ѝ даваше възможност да вижда малък отрязък от сцената. Той видя как устните ѝ се движеха заедно с актьора, който говореше. Това му се видя толкова красиво и нежно, как тя ги поддържаше и той видя красотата ѝ да сияе толкова силно, колкото светлината на прожектора.

Дори когато Мак се насили да погледне обезобразената половина на лицето ѝ, той продължи да я вижда красива. И тогава разбра онова, което навярно знаеше от деня, в който Дженифър беше коленичила пред него, за да му вземе мерките и той беше почувствал желание да я вдигне на крака.

Когато пое тази поръчка, Мак си мислеше, че най-лошото, което можеше да се случи, беше той да се провали и О'Дауд да съсипе семейството му. После беше решил, че най-лошият сценарий беше хората тук да го разкрият и О'Дауд да съсипе семейството му.

Сега знаеше, че най-лошият развой беше той да се влюби в жената, която трябваше да предаде.

Защо тогава той се чувстваше толкова щастлив в този момент?

Дженифър затвори сценария, изключи осветлението и седна да събере мислите си, преди да се присъедини към опиянените от успеха актьори зад кулисите.

Тя не завиждаше на щастието им, тази вечер те бяха надминали себе си. Няколко дребни грешки в репликите, тук-там неубедителна актьорска игра, но като цяло постановката беше добра — и те имаха право да са доволни от себе си. Особено Мат. Джен си спомни прослушването му и се засмя. Тя и Финли излязоха прави, той беше добър актьор. Много добър актьор, от който човек не можеше да откъсне очи. Или може би само на нея ѝ въздействаше по този начин.

Дженифър чу шум зад гърба си и стана, за да го посрещне с усмивка.

— Е, пиесата беше чудесна — каза Алекс и я прегърна. — Браво. Добра работа. Наистина ми хареса.

Прииска ѝ се да го отблъсне, но той я пусна едва когато Дъг дойде при тях и ги поведе към гримьорната. Тя копнееше да прекара известно време с Мат, но Алекс я следваше по петите, така че тя успя да го види само за миг, докато той обличаше черната си ватирана тениска. За няколко секунди зърна плоския му гол корем, преди някой да препречи гледката, но това беше достатъчно, за да напомни на Джен за фантазията как го съблича. Алекс я погледна многозначително, сякаш четеше мислите ѝ и когато трупата тръгна към пъба, той я последва като сянка. Дженифър вече не виждаше Мат, а Алекс не пропускаше да поговори с всеки един от актьорите, увлечен да демонстрира гореща любов към всичко свързано с Шекспир, която беше неочаквана новост за нея. Идваше ѝ да изпищи и всеки път, когато тя се опитваше да се измъкне от него, Алекс подновяваше разговора, търсеше мнението ѝ, питаше я за разни детайли в постановката, които явно бяха изключително важни за него, а тя беше единственият извор на знание.

Дженифър се стремеше да стигне до пъба, сякаш там беше Светият граал. Мат сигурно щеше вече да е там. Защо тя стоеше тук и си губеше времето? Какво я спираше просто да тръгне натам?

Сега Алекс спипа Джери и се впусна да слави прекрасната му игра, а Джери явно му вярваше. Съдейки по аления цвят на плешивината на главата му, в тон с лицето му, Дженифър предположи, че той вече беше пресушил съдържанието на плоската бутилка, от която черпеше вдъхновение по време на представлението. Джери улови Алекс под ръка и тя най-сетне съзря златна възможност да се измъкне.

— Ще ви чакам в пъба — каза тя и се откопчи, преди Алекс да може да възрази, изпълнена с надежда. Но напразно стигна до вратата и в този момент Дъг излезе от пъба. Той погледна към Алекс зад нея.

— Тръгнал си в грешна посока — каза Джен с широка усмивка, вдъхновена от очакването да влезе вътре и да види Мат, с бира в ръка, който също щеше да я погледне. Дъг вероятно излизаше от пъба, защото Пат я нямаше там. Е, тази вечер Дженифър може би щеше да измисли как да събере Пат и Дъг.

— Мат не е тук — каза тихо Дъг, като отново погледна към Алекс, който се освобождаваше от хватката на Джери.

Дженифър не разбра съвсем добре думите му. Как беше възможно?

— Каза, че има убийствено главоболие и си тръгна, преди да му предложи да го закарам. Изглеждаше много зле.

Джен дори не се опита да скрие истинските си чувства от Дъг, знаеше, че на лицето ѝ сигурно се беше изписало отчаяно изражение. Сега, когато заведението беше избледняло като обект на внимание, тя се запита дали можеше да се обърне, да мине невъзмутимо покрай Алекс и... и какво? Тя не беше с кола, беше накарала Бренда да я докара до залата, тъй като се надяваше да пийне по-късно вечерта... да си пийне и да се осмели да направи първата крачка към Мат.

Тя погледна Дъг с безмълвна молба за помощ и чу как Алекс се доближи зад нея.

— Какъв е проблемът? — попита Алекс, заставайки прекалено близо.

— Тъкмо предложих на Джен да я откарам вкъщи. — Изражението на Дъг беше невъзмутимо. — Тя не се чувства добре.

— Аз какво ти казах. — Алекс поклати глава, сякаш той беше единственият разумен човек в целия свят. — Представлението ти дойде в повече, нали? — Гледаше Джен все едно беше неуспешен експеримент.

Дженифър направи бърза морална преценка. Да кажеш на някого, че не се чувстваш добре, когато това не е така, беше лъжа. Ако се съгласеше с Алекс, че вълнението я беше изтощило и му позволише да я откара у дома, тя щеше да подсили неговата задушаваща загриженост и да го убеди, че без него беше загубена. От друга страна, Алекс щеше да я закара и когато си тръгне, тя можеше да се качи в своята кола и да потърси Мат. Кое то нямаше да е трудно, те вероятно щяха да го задминат по пътя.

— Виж, просто съм малко изморена, Алекс — съгласи се тя, — не съм толкова изтощена...

Алекс я поведе към ланд роувъра, а Дженифър улови погледа на Дъг. Той сякаш питаше „Мислиш ли, че това е добра идея, Джен?“

Идеята наистина не беше добра, защото малко след като потеглиха към Бриндли, Алекс спря в разширението на пътя и изключи двигателя. Предишният умолителен тон вече го нямаше.

— Ти явно ме мислиш за глупак, Дженифър — каза той. — Първо хукваш към кръчмата, после след кратък разговор на четири очи с Дъг изведнъж те обзема непреодолимо желание да се прибереш вкъщи. А сега мълчиш като риба и гледаш през прозореца. За кого се оглеждаш? — Той удари кормилото с ръце. — Какво става между теб и Харпър?

Дженифър се пресегна и включи осветлението в купето, с надеждата то да ѝ вдъхне смелост.

— Моля? — каза тя, разкъсвана между чувството за вина към Алекс и раздражението, че той бавеше прибирането ѝ. Надделя гневът от неговата самонадеяност да смята, че имаше право да ѝ задава такива въпроси.

— Ще те попитам отново, какво има между теб и онзи писател?

Този път тонът на Алекс прозвуча по-агресивно.

— Това не е твоя работа, Алекс.

— Не мисля така. — Погледът му я накара да осъзнае, че бяха сами по средата на полето. — Ти не знаеш нищо за него и той скоро ще си замине. Просто си играе с теб, уплътнява си времето, докато е тук...

— Стига — прекъсна го Дженифър и се освободи от колана на седалката. — Няма да слушам това. Знам, че ти не харесваш Мат, но на мен той ми е симпатичен. И защо смяташ, че той си запълва времето? Какво всъщност казваш, Алекс? Че той не може да ме харесва искрено?

— Не — рече Алекс, — не, разбира се. Но той ще те нарани, Дженифър. Когато си замине.

Миг по-късно Алекс също се освободи от колана, протегна се и я хвана за китката.

— Чуй ме — заговори напрегнато той, — този човек крие нещо. Външно се прави на света вода ненапита, но...

— Стига, Алекс. Не се опитвай да ме сплашиш. — Въпреки че той не пусна китката ѝ, хватката се разхлаби.

— Аз не искам да те сплаша. Просто се опитвам да те предпазя.

— Наистина ли? — Джен изскубна ръката си. — На мен не ми изглежда така.

Алекс се облегна в седалката си. Дженифър го познаваше достатъчно добре, за да знае, че той се опитваше да овладее гнева си.

— Виж — каза тя след няколко минути. — Не трябваше да те лъжа пред пъба...

— Да, не трябваше. И нямаш представа колко много ме боли. Аз постъпвах правилно, грижех се за теб и ти помагах, а сега ти ме отритваш.

— Алекс, моля те, вече говорихме за това. Още преди Мат да се появи ние с теб се разбрахме, че сме само приятели. Аз не мога да отговоря на твоите чувства. Съжалявам. — Дженифър замълча. — Ти изопачаваш нещата...

— Спа ли с него? — Думите отекнаха като гръмотевица в колата.
Не, не съм спала с него, но отчаяно копнея да го направя.

Дали ако слезеше от колата сега, щеше да успее да се прибере пеш в Бриндли?

Мълчанието увисна и запълни всичко, поглъщайки дори въздуха за дишане. Дженифър свали стъклото, удивена от самообладанието си.

— Ти нямаш право да ми задаваш този въпрос, Алекс — изрече тя, благодарна за полъха на студения въздух в лицето ѝ, — и аз няма да ти отговоря.

Алекс продължаваше да седи неподвижно и Джен се запита дали това не беше игра на воля и нерви. Посегна да отвори вратата. Той се обърна с лице към нея.

— Не прави глупости. — Той включи двигателя, като завъртя грубо ключа в стартера. — И си закопчай колана. Дори да не ставам за друго, поне няма да ти позволя да объркаш още повече живота на всички ни, повтаряйки онази глупава пиянска грешка.

Шокът от думите му ѝ подежда като удар с боксова ръкавица. Дженифър очакваше да го види смутен, засрамен, че е позволил на гнева да надделее над разума му, но Алекс гледаше пред себе си с издадена напред брадичка и стисната уста.

Сега тя наистина поиска да хукне тичешком към дома си, но беше прекалено изтощена, за да го направи.

— Закарай ме вкъщи, моля те — каза тя и замълча. — Довиждане — произнесе сковано на слизане от колата.

Мак излезе от канавката, когато Алекс подкара джипа.

Защо бяха спрели? Изглеждаше като някаква кавга, по едно време му се стори, че Дженифър се опитваше да се отскубне от него. Ако положението не се беше успокоило, Мак беше решен да изтича, да отвори вратата и да измъкне негодника навън.

Бедната Дженифър.

Прекрасната Дженифър.

Той се зарадва, че тя се беше скарала с приятеля си, а после си даде сметка колко егоистично постъпваше. Когато той си заминеше, тя щеше да се нуждае от Алекс. Тази мисъл го накара да се закове на място и да остане, с наведена глава, докато не хукна като обезумял към пейката. Което беше глупаво, тук сигурно имаше покритие, но сега му се струваше естествено да потърси подкрепата на Питър Кларк.

— Някакви новини? — сопна се О'Дауд.

— Благодаря, че ме попита как мина премиерата. Слушай, трябва да направиш нещо за мен.

— Пари ли искаш?

— Не. Футболист. За предпочитане е да играе за Нюкасъл или в краен случай за друг отбор от Висшата лига. — Той замълча. — Но в никакъв случай да не е от Съдърланд.

ГЛАВА 30

Дженифър знаеше, че Мат няма да дойде в библиотеката днес. Помнеше как опиянението от представлението отстъпваше място на смазващата умора и мъртвешкия сън почти до обяд на другия ден. На нея самата няколко часа допълнителен сън щяха да ѝ дойдат добре. След като Алекс я беше оставил, Дженифър беше потърсила утеха от ужасната сцена в колата в бутилка червено вино. Накрая Бренда я придума да се качи в стаята си и да си легне.

— Знам, че ти е трудно да ги гледаш на сцената — беше казала майка ѝ, изключвайки осветлението.

Не, мамо, най-трудното е да виждаш как мъжа, когото обичаш, съблича ризата си и да знаеш, че никога няма да откриеш какъв е допирът на неговата кожа до устните ти.

Няколко деца си играеха край компютрите и Шийла ги изгледа кисело, но не каза нищо. Явно беше заета с мисли за поредната пакост на Рийс. Вчера той беше позвънил от Ибиса, за да ѝ каже, че е пристигнал жив и здрав, но вече си е загубил паспорта. Кое то не изглеждаше като обещаващо професионално начало.

Телефонът върху бюрото звънна.

Мат, можеше да е Мат.

Беше Лиза, която говореше толкова бързо, че се наложи Дженифър да я помоли да повтори казаното по-бавно.

— Добре, добре, но слушай, Джен, тази сутрин се размотавах по халат, когато погледнах през прозореца и какво да видя — пред нашата врата стои Роби Трентъм.

— Роби?

— Еманципирай се, Джен. Нападателят на Нюкасъл. Страхотен е. Още нямаше осем часа, гледам го, просто си стои на нашата улица и гледа нещо под предния капак на колата си. Баща ми стигна до вратата преди мен, но аз го следвах по петите, глътнах си корема навътре, навирих балконите... имай предвид, че дори не се бях гримирала. Той каза, че чул някакъв странен шум от двигателя, успял да докара колата

си до гаража на татко, видял, че е затворено, поразпитал наоколо и те му дали адреса. Дали татко може да погледне колата му? Миличкият, толкова притеснено звучеше. — Дженифър чу как Лиза си пое въздух, преди да продължи оживено. — Татко вика: „Леле, дали мога да погледна това ферари? Да, мога.“ И докато баща ми проверяваше двигателя, аз попитах Роби дали иска да влезе вкъщи и да изпие чаша кафе? И сега слушай внимателно, Джен, не можеш да си представиш как ни потръгна приказката. После татко влезе вкъщи и каза, че не е открил никаква неизправност. Роби предложи да направим някоя обиколка, така че аз се качих в моята стая, облякох нещо по-прилично...

Джен се усъмни в достоверността на тази част от историята.

— ... и двацет минути по-късно се носехме по магистрала А1.

— Това е невероятно. Къде те заведе?

— В Лийдс. Да, току-що се настанихме в хотела. Целият е в опушени стъкла, има огромен роял...

— Не, чакай, какво говориш? Лиза, ти трябва да се прибереш до шест и половина вечерта, най-късно до седем часа. Лиза? Лиза? Не прави това.

В гласа на Лиза прозвуча неподозирана твърдост.

— Чуй се само. Аз се чекирам в хотел с Роби Трентъм. Стига, кога друг път ще имам такъв шанс? Това е съдба: обикновено той е на тренировки, обаче сега има някаква контузия. — Чу се гърлен смях. — Нали ще предадеш новината на Финли от мое име, Джен? И запомни, дръж брадичката вирната и не слушай глупостите на Джоселин, че костюмът ти виси като чужд.

Дженифър трепна, тъй като едва сега осъзна какво имаше предвид Лиза.

— Не, Лиза, чакай...

Дженифър почувства как Шийла взе слушалката от ръката ѝ и я постави върху вилката.

— Аз... аз — каза Джен, парализирана от мисълта какво щеше да се случи сега.

Шийла кимна.

— Да, да, наистина. Ако разбирам правилно, Лиза няма да дойде на представлението довечера?

Дженифър кимна.

— Хъм, аз купих билети. Добре, че ти си дубльорката.

— Не, не съм. Тя ли ти каза това?

— Защо не? Ти си суфльорът, значи знаеш текста наизуст. И нали казваше, че си играла театър в гимназията? В Манчестър? Обзалагам се, че знаеш репликите на всички роли. — Шийла постепенно разгръщаше идеята. — Да, ти ще трябва да спасиш положението, както по филмите... шоуто трябва да продължи и тогава дубльорът показва какъв талант притежава.

— Това не е филм, това е истинският живот! — Дженифър усети, че вече говореше високо, истерията се надигаше като вик в гърлото ѝ.

Някакъв мъж в секцията с историческа литература за Втората световна война се обърна и ѝ изшътка.

— Шъткането вкъщи — скастри го Шийла.

Мак очакваше някой да позвъни на вратата и знаеше, че трябваше да започне да прибира багажа си: независимо от успеха на мисията дотук, той трябваше да се махне оттук тази вечер. Въпреки че какво толкова имаше за прибиране? Със сигурност нямаше да си вземе туристическия екип, нито пък грозните дънки.

Щеше да ги остави да гният тук. След като завършеше тази срамна поръчка, той не искаше нищо да му напомня за нея.

Мак щеше да смъкне от себе си Мат Харпър като стара кожа. Бедата беше, че вече не знаеше дали под тази кожа имаше нещо друго.

На вратата се позвъни чак в дванайсет и десет и Мак се запита кой беше сигнал пръв до вратата му.

Беше Дъг, почти изпаднал в амок, и Мак се престори на удивен от новината. Всички смятаха, че Дженифър беше логичната дубльорка, но тя беше непреклонна. Дали Мак не би могъл да поговори с нея?

Мак знаеше, че когато ѝ предложеха ролята, Дженифър първоначално щеше да откаже.

— Финли ще я убеди — каза той и взе анорака си от облегалката на стола.

Но Дъг беше настроен песимистично.

Гримьорната беше пълна с хора и някой беше избутал параваните до стената, за да се отвори повече място. Липсваше само Дженифър. Празният стол между Нийл и Финли подсказваше, че тя е седяла там.

— Кавалерията пристигна — каза Ангъс.

— Ние тъкмо обсъждахме какви са вариантите — обясни Финли.
— Дженифър смята, че не може да поеме ролята на Лиза и ние трябва да се съобразим с нейното решение. Аз може би ще успея да убедя някоя от моите единайсетокласнички да изиграе ролята криво-ляво, иначе трябва да отменим представлението и да си понесем последствията.

Не можеш да отмениш представлението. Тя трябва да го направи. Ако не ѝ подаря това преживяване, с какво друго ще я оставя?

Глъчката се усили, хората говореха един през друг и мненията се разделиха на два лагера: половината трупата смяташе, че нямаха правото да поставят Дженифър в това положение, а другата половина не виждаше причина тя да не може да поеме ролята.

Дали някой беше изрекъл това мнение на глас? Затова ли столът на Дженифър беше празен?

— Надявам се, че никой не е разстроил Дженифър? — Мак погледна директно към Джоселин.

— Не, не — успокой го Финли. — Всички бяхме много тактични, Мат. Тя е навън и говори по телефона.

Той прекоси залата и излезе навън с бърза крачка, като едва се съдържаше да не подтичва. После наостри уши. Дженифър беше в дъното на коридора.

Дженифър беше благодарна, когато допотопният мобилен телефон на Бренда звънна и ѝ даде повод да се скрие от прикованите в нея очи. Хората бяха любезни, но това щеше да се промени, ако се наложеше да гласуват за отмяна на представлението.

Всички щяха да забравят, че истинската виновница беше Лиза, а не тя. Джен се замисли отново за реалната възможност да излезе на сцената. Не, отново я сграбчи импулсът да повърне и да избяга или дори първо да избяга, а после да повърне.

Трябваше да прояви твърдост, вместо да се опитва да угоди на всички други, освен на себе си. Дженифър се облегна на стената и набра номера, който беше излязъл в списъка с пропуснатите

повиквания. Кой друг, освен Крес можеше да е това? Тя си я представи как се надига в леглото си през нощта някъде в Ню Мексико.

— Джен, слушай — прозвуча гласът на Кресида, — вчера ти обещах, че няма да те безпокоя до утре... твоето утре... но Бренда току-що ми съобщи, че Лиза го е ударила на любов...

— Аха. — Дженифър се приготви още един човек да се опита да я убеди да се качи на сцената. Но Кресида мълчеше.

— Още ли си там? — попита Дженифър.

— Да, обмислям какво да ти кажа...

— Остави ме мен — бързо каза Джен, — ти звучиш странно. Късният час ли е причината... или се е случило нещо друго?

Последва дълго мълчание, после Кресида изрече с усилие:

— Джен, вече ти казах... утре ще ти обясня всичко, когато се видим...

— Когато се видим? Крес...

— Чуй ме, Джен. Положението е сериозно. Животът ми ще се преобърне и Америка ще ме сдъвче и изплюе, не знам дори дали ще ми позволят да завърша филма. Но да вървят по дяволите. Аз се поддадох на изкушението и до дни някой ще надуши какво става. О, Джен, много ме е страх, имам чувството, че ходя по яйчени черупки.

— Крес, миличка, успокой се, моля те...

— А пък сексът, Джен, всичко, което някога съм изпитвала бледнее в сравнение с това. — Чу се висок, истеричен смях. — Извинявай, превърнала съм се в романтична глупачка. Така става когато срещнеш любовта на живота си, умът ти се замъглява. Имам чувството, че досега съм живяла с превръзка на очите. Толкова е... толкова е сложно, Джен, затова искам да разговаряме лично, също и с леля Брен и чичо Рей. Не мога да говоря по телефона за това, нали разбираш?

— Не, аз си мислех... Крес, чакай, какво ще стане със снимките на филма?

— Имам няколко свободни дни.

— Виж, Крес, не е нужно да идваш чак дотук, не е възможно положението да е чак толкова лошо. Да, знам, че мама ще направи киселата физиономия, когато научи, че... водопроводчикът... си има жена...

Дженифър отново помисли, че връзката беше прекъснала.

— Крес?

— Да, тук съм. Значи... ти си предположила, че е *той*?

— Крес, от колко години се познаваме? Стига, моля те.

Този път смехът на Кресида прозвуча иронично.

— Аз ще говоря с мама — обеща Джен. — Щом ти го обичаш, значи в него има нещо специално.

— Ти никога не съдиш хората, нали, Джен? — промълви тихо Кресида. — Никога. — Виж, аз ще си дойда, не се опитвай да ме спреш. Сега трябва да затворя. Обичам те, Джен... и Джен? Измислих какво искам да ти кажа. Даден ни е само един живот. Трябва да го сграбчиш с двете ръце. Знаем, че ти смяташ, че твоят ти се изплъзна, но в живота се случват най-различни неща, Джен, понякога неочаквани неща и животът ти може да поеме в нова посока. Бъди Виола, Джен, направи го за себе си.

— Крес, Крес — изрече умолително Дженифър, макар да знаеше, че братовчедка ѝ вече беше затворила.

Тя се обърна и видя Мат.

— Крес? — каза той. — Тя сигурно се опитваше да те убеди да поемеш ролята?

Но Джен не беше в състояние да възприеме Мат или да разбере какво я питаше. Все още се опитваше да проумее как беше възможно Кресида да се влюби в мъж като Рори.

— Не, не — каза тя, — тоест, само донякъде. Тя... тя идва в Англия, за да обясни всичко на мама и татко. И на мен.

— Да обясни всичко?

Дженифър беше толкова благодарна, че имаше с кого да поговори, че думите потекоха от устата ѝ като порой.

— Тя се е влюбила в Рори Силвестър, аз подозирах, че е така и тя го потвърди. Просто невероятно, това е пълен обрат. За мен единственото обяснение е, че това е някаква грешка, тя е самотна и пресата я преследва, той ѝ е обърнал внимание и...

— Дженифър, замълчи за миг — каза Мат и тя се учуди от смутения му вид, сякаш искаше да е някъде другаде. Той взе телефона от ръцете ѝ, после вдигна дамската ѝ чанта и го пусна вътре.

— Забрави за Кресида — каза той. — Чух, че си отказала да поемеш ролята на Лиза? Би ли ми обяснила защо?

ГЛАВА 31

Мак се запита дали можеше да спре времето, ако беше запушил с ръка устата на Дженифър, преди тя да изрече думите „Рори Силвестър“. Но окончателното потвърждение на онова, което той и О’Дауд подозираха от седмици, увисна във въздуха.

Сега имаше само един начин да компенсира донякъде онова, което щеше да се случи през следващите дни, и Мак нямаше да позволи на Дженифър да го пропусне. Той игнорира умолителния поглед в очите ѝ и искреното:

— Ти знаеш защо не мога да го направя, Мат. Моля те... не ме карай да го изричам на глас.

— Дженифър — каза той, — поemi си дълбоко дъх и ме слушай, и не се тревожи, аз няма да те залея с безочливата честност, която очакваш. Искам да започна с думите, които трябваше да ти кажа още в деня, когато се опитах да ти се извиня в библиотеката, помниш ли? И то е... аз не мога да си представя как си могла да приемеш обезобразеното си лице, да видиш как мечтата да станеш актриса се е сринала пред очите ти. — Както Мак очакваше, тя наведе глава, така че той виждаше само пътя, разделящ прекрасната ѝ руса коса. — Аз не знам как се справяш всеки път, когато виждаш отражението си, или всеки път, когато някой те оглежда нахално, и ти напомня, че вече не изглеждаш така както някога, но вътрешно ти си същата, старата Джен. Трудно е за всеки, най-вече за една жена. Особено когато си искала да станеш актриса, да преживееш такъв срыв. Изведнъж твоят талант не струва пукната пара.

— Ти си проявила повече смелост, отколкото аз ще имам някога — изправила си се на крака, продължила си живота си и когато се случват инциденти като онази случка в бара, мога да разбера защо навеждаш глава и се затваряш в себе си. Дженифър, ако ти не съумееш да намериш друг начин да се справяш с такива неща, ако продължаваш да чувстваш целия този срам и притеснение, малко по малко ще повярваш, че простаците и нахалниците са прави. Ще повярваш, че не

трябва да опитваш нищо, с което привличаш внимание. Ще продължаваш да избираш безопасния път, който вероятно няма да е пътят, за който копнееш.

В този миг брадичката ѝ се вдигна рязко и когато Джен се наведе да вземе чантата си, Мак знаеше, че тя се канеше да избяга. Затова я хвана за китките и я вдигна, изрита чантата ѝ встрани и я притисна нежно до стената. Наложил се да потисне желанието да притисна тялото си до нейното и да я приласкае до гърдите си.

— Което ни води до театъра — каза той, като я погледна право в очите, предизвиквайки я отново да наведе глава. Боже, колко красиви бяха очите ѝ, като синевата на небето през лятото. — Ако сега ми кажеш с ръка на сърцето, че не можеш да заместиш Лиза, понеже репликите са трудни или защото не знаеш движенията, или защото няма да ти стане нейният костюм, ще те разбере. — Мак се опита да не гледа как се вдигаха и спускаха гърдите ѝ, сякаш Джен получаваше паническа атака. — Но ако никое от тези неща не е истина, ти трябва да се запиташ: кое е най-лошото, което може да се случи тази вечер? Тук ти си в свои води. Хората ще те подкрепят и да, те ще те гледат, но съм сигурен, че само след десет минути ще виждат единствено Виола.

Дженифър не каза нищо, но не изглеждала убедена, затова Мак пусна китките ѝ и сложи ръце на рамената ѝ. Щеше да е толкова лесно просто да продължи и да я прегърне, ако тя му позволише да го направи.

— Да разбирам ли, че това е твоето окончателно сбогуване с театъра?

Тя направи нещо, което приличаше на кимване.

— Добре, трябва да ти призная, че излъгах когато казах, че няма да ти говоря с безочлива грубост. Ако не излезеш на сцената тази вечер, значи катастрофата те е победила. — Очите ѝ блеснаха гневно и Мак почувства как тялото ѝ се напрегна в опит да окаже отпор. Но той продължаваше да я държи. — Победила е и тези, които вярват, че всички трябва да изглеждаме еднакво, те също са победили, и онези, които смятат, че хората с различен ръст, физически данни или цвят на кожата са втора ръка, също са победили. И онези, които смятат, че инвалидите трябва да си стоят вкъщи и да не излизат на улицата, те също са победили. Както и онези мъже в пъба, те също са победили. И ти живееш точно така както те очакват от теб — сякаш си виновна,

сякаш се извиняваш, че те има, сякаш си съгласна с тесногърдите представи за стандартна външност. Не мислиш ли, че заслужаваш да живееш така, както ти искаш, Дженифър? И защо обръщаш повече внимание на онези нещастници, отколкото на хората, които държат на теб? Майка ти и баща ти, Брайони, Дани, Кресида? Всички, които наистина искат да те видят такава каквато си?

Една малка част от него искаше Джен да отбележи, че той не беше включил Алекс в списъка.

Сега тя изглеждаше така, сякаш я беше зашлевил.

— Не е честно, Дженифър. Наистина не е честно. Някои хора са черни отвътре и имат ангелска външност, а ти си мила, искрена и прекрасна и трябва да понасяш чуждата глупост и грубост. Ти имаш белези на лицето, но те просто са част от теб, Джен. Те не определят твоята същност и ако им позволиш да го направят, те винаги ще ти диктуват какво да правиш с живота ти.

Тя се опита да се освободи, но този път Мак не я задържа.

— Не мога, наистина не мога — изплака тя с накъсано хлипане. — Недей да ми говориш така, ти нямаш представа какво преживявам, прилошава ми само като си помисля да изляза на сцената. — Той видя как очите ѝ се напълниха със сълзи и му се прииска да ги избърше с пръстите си. — Много бих искала, винаги съм копняла да играя... но се страхувам.

— Това е нормално. Но само си представи какво е след първата крачка... как отново ще полетиш. Така се почувствах аз вчера, сякаш се реех в мига, сякаш летях.

Мак винаги щеше да помни начина, по който Дженифър го погледна, сякаш беше докоснал с пръст най-чувствителния нерв в тялото ѝ. Тя вдигна чантата си и го избута с такава сила, че едва не го събори.

Дали беше направил положението още по-лошо? Дали изобщо имаше право да ѝ вдъхва смелост, след като самият той се готвеше да я стъпче? Каква дързост... но може би беше единственият човек, който можеше да си позволи тази дързост. Или може би се опитваше да изкупи вината си, като ѝ подари една вечер, в която тя щеше да се отдаде на любовта на живота си. Той не знаеше.

Мак отиде в предната част на залата и се загледа в зеленината навън. Съвсем скоро това щеше да е само спомен и той щеше да

обикаля улиците на Бат като по-богат и безмерно по-беден човек. Мак нямаше представа как щеше да се върне към стария си живот. Това място, което първоначално беше намразил, сега беше неговият единствен дом. С Дженифър. Сърцето му се сви при мисълта да го напусне и да я изостави.

Мак се обърна. Ако беше сгрешил, Джен нямаше да излезе на сцената и той щеше да остави в нея само горчивината от всичките му лъжи и измами. Погледна часовника си. Вече беше три часът следобед. Реши да изчака още няколко минути и ако нищо не се случеше, щеше да се върне в къщата, да си събере багажа и да повика такси. Край. Прониза го остра болка при мисълта, че беше видял Дженифър за последен път.

— Хей! — Дъг прекоси тичешком залата, носейки някакъв допотопен мобилен телефон. — Един човек иска да говори с теб.

Дебелите му вежди се бяха вдигнали почти до основата на косата му.

Гласът в слушалката беше овладян и възпитан.

— Обажда се Кресида, Кресида Чартуел — каза гласът, сякаш беше нужно да споменава фамилия. — Джен току-що ми каза, че си я разбил.

— Ъ, да, така е. — Мак беше сигурен, че само по тембъра на гласа му тя беше разбрала какъв лъжлив, нечестен негодник беше той. Кресида смекчи тона.

— Е, не знам какво си й казал, Мат Харпър, но тя току-що ми се обади, за да ми каже, че ще опита да го направи. Звучеше малко притеснена, но аз съм убедена, че ако я държиш за ръка, тя ще успее. И Мат...?

— Да?

— Това не го казва Холивуд, казвам го аз. Благодаря ти от цялото си сърце. Нямам търпение да се запозная с теб, когато пристигна.

Тя затвори и Мак тръгна към Дъг, който го чакаше в коридора.

Не, ти няма да си ми благодарна от цялото си сърце, Кресида. В неделя ще ме мразиш повече от всеки друг на света.

ГЛАВА 32

Дженифър все някога трябваше да пусне ръката на Мат и когато този момент дойде, той я бутна към стъпалата за сцената.

— Върви и им покажи как се прави — каза той.

Джен вдигна глава и започна да диша от диафрагмата. Разтегна уста, после я сви докрай, без да обръща внимание на сковаността на едната страна на лицето ѝ, която сякаш реагираше със закъснение. Сега единственото важно нещо беше Виола.

По-късно тя помнеше как беше изкачила стълбите и как беше чула сигнала, но нямаше спомен как беше излязла на сцената. Джен очакваше да чуе ахването на публиката, но то не последва, пред нея изникнаха само предните два реда осветени от прожекторите лица, които я гледаха с очакване — Рей и Бренда, Дани и Брайони, Марджъри, Шийла и някъде в края на реда, Соня и Грегор.

— Приятели, коя е таз страна? — изрече тя и после вълшебството се случи. Тя летеше... летеше... летеше...

Мак пусна ръката ѝ и си каза, че беше направил поне едно добро нещо. Той не позвъни на О'Дауд с последното потвърждение и не му съобщи, че Кресида щеше да пристигне в Англия. Поне засега можеше да се преструва на невинен.

Мак гледаше Дженифър, застанал зад кулисите. Дори в костюм, който не ѝ беше съвсем по мярка, тя преливаше от енергия и се движеше изумително. Беше жена, която се преструваше на мъж и го правеше съвършено, с всички неуловими нюанси, дори с движенията на бедрата си. След първите няколко минути Мак спря да се тревожи, че тя щеше да забрави някоя реплика или да се вцепени от вперените в нея очи. Благодарение на Джен постановката се преобрази и се превърна в нещо по-голямо, по-въздействащо. Сега публиката не просто разбираше, а преживяваше заедно с нея терзанията на Виола, която трябваше да ухажва Оливия с думите, които копнееше да изрече на мъжа, когото обичаше. Страстта на Дженифър подейства заразително на Джоселин и тя откликна, сякаш опиянена от нея.

Ангъс, който стоеше до Мак, ахна със замечтано изражение, което подсказваше, че по-късно щеше да си я припомня по най-различни непристойни начини.

Мак се вкопчи в ролята на Себастиан като удавник за сламка, неспособен да си представи как щеше да се развие живота му след пиесата. Той не можеше да откъсне очи от жената на сцената, очарован от увереността, с която тя омагьосваше публиката, макар да знаеше, че съвсем скоро щеше да ѝ отнеме това ново щастие. Той изпълни своите сцени като насън, удивен, че никой не виждаше вътрешната му борба и единствените реплики, които чуваше, бяха онези, които сякаш искаха да разобличат Мат Харпър като единствения натрапник тук, докато всички други просто играеха.

— И аз не съм каквото ви изглеждам — каза Дженифър и всяка дума отекна в главата му.

Към края на пиесата, когато той и Виола се събраха отново, Мак почувства как Дженифър прокара длан по ръката му както беше направила когато му вземаше мерките. Тогава единствено гласът ѝ потрепна, а той трябваше да си представи студените вълни на Северно море, за да не въведе публиката в заблудението, че връзката на Себастиан със сестра му не беше напълно почтена.

Той най-сетне изигра сцените с Джоселин убедително, защото си позволи да си мисли за Дженифър. „Ако сънувам, този сън е чуден“, изрече Мак и не помнеше някога да е казал нещо, изпълнено с повече смисъл.

Накрая зрителите станаха на крака, започнаха да ръкопляскаат и да викат „браво“ и Мак видя как Дженифър се бори да запази самообладание. Повечето актьори се бяха отказали да водят тази битка — те знаеха, че голямата драма тази вечер се беше разиграла зад кулисите.

Когато завесите се спуснаха, Финли с безмерна деликатност доближи длани до лицето на Дженифър и я целуна по челото.

— Добре дошла в твоя истински дом — каза той.

Тогава Мак усети, че зрението му се замъгли и отстъпи назад. Сега беше моментът да го направи, да напусне тихичко залата и да си повика такси. Целият му багаж беше събран, вещите, които щеше да остави, бяха набутани в гардероба, сакото му беше преметнато на

облегалката на стола в спалнята, паспортът — прибран на сигурно място във вътрешния му джоб.

Той отново погледна Дженифър и видя, че Джоселин си пробиваше път към нея. Без да помисли какво прави, той се втурна към нея, хвана я през кръста и я дръпна встрани.

Джоселин го изгледа свирепо.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Първо, исках да те поздравя за нашите общи сцени. Мисля, че най-после ги изиграхме брилянтно. И второ, ако не смяташ да направиш някакъв комплимент на Дженифър, изобщо не си отваряй устата. Чух те как преди началото на представлението я попита на висок глас дали е използвала всичкия камуфлажен грим. За късмет тя не беше. Ако смяташ да кажеш нещо в същия дух, помисли си пак.

— Иначе какво?

— Иначе аз ще ти отмъстя с някоя гадост пред очите на всички и ти ще ме опознаеш в нова светлина.

За негово учудване Джоселин се засмя.

— Добре, любовнико, не е нужно да ми доказваш, че имаш зъби. Всъщност щях да ѝ кажа, че беше невероятна, защото тя наистина беше невероятна.

След няколко задушавачи прегръдки от Уенди и Лидия Мак успя да се измъкне от сцената, а когато влезе в гримьорната, там цареше диво оживление. Той политна напред след мощно тупане по гърба от страна на Дъг, който сграбчи ръката му и я вдигна във въздуха, сякаш беше победител в боксов турнир.

— Заслужени аплодисменти за новия член на трупата — извика той. — Прилича на женчо, обаче има железни топки. Аз нямаше да се справя без него. — Последваха овации и смях, след което хората заприиждаха да го поздравяват и да го уверяват, че вече са му простили, задето е толкова млад, да го питат дали не е мислил да зареже Южна Англия и да се премести тук за постоянно?

Мак съблече костюма си и бързо се намъкна в собствените си дрехи, като непрекъснато се оглеждаше за Дженифър. С малко късмет щеше да се измъкне още преди тя да е слязла от сцената. Мак я чу да отговаря нещо на Памела и я зърна да минава край вратата. Със сияещи очи и леко порозовяло лице Дженифър му прошепна с устни „благодаря“. Той взе чорапите си и ги обу набързо, ругаейки

завързаните на възел връзки на обувките си. Когато свали анорака си от стойката с дрехите, закачалката падна на земята.

— Отиваш ли някъде, авер? — попита Дъг.

— Не, просто ми стана студено.

— Ей сега ще те накарам да се изпотиш. Хайде, помогни ми да изнесем пиенето от реквизитната.

Мак погледна часовника си. Беше десет и четирийсет и пет. Последният самолет беше излетял, последният влак потегляше след около половин час. Щеше да отиде с такси до летището, да отседне в хотел и да се качи на първия полет в събота сутринта.

В залата столовете вече бяха струпани до едната стена и дългите маси се огъваха под тежестта на блюда с храна. Свиреше музика.

— Ето го и него — изгърмя мъжки глас. Мак се обърна и видя Дани и Брайони.

— Тя беше прекрасна, нали? — каза Брайони, а Дани просто сложи ръка върху рамото на Мак.

— Благодаря ти, че я убеди, приятелю. Ние все гледаме да не я засегнем.

Мак се трогна от потреперването в гласа на Дани и от влажния блясък на сълзите в очите му. Той отговори машинално, без да осъзнава какво казваше, после се появиха Бренда и Рей. Бренда взе двете му ръце в нейните.

— Извинявай — каза тя, — аз не бях справедлива с теб. Бях груба дори. Но ти се оказа добър приятел на Джен. Благодаря ти.

Рей само разтърси ръката му, стиснал устни, сякаш не смееше да заговори.

Моля ви, не бъдете толкова добри с мен.

Залата бързо се пълнеше с актьорите от трупата и техните приятели и роднини. Мак видя Дженифър да разговаря с Шийла близо до сцената. Той тръгна бавно към изхода. Навярно щеше да успее да се измъкне, но в този миг Финли скочи на сцената, плесна с ръце и подхвана благодарствена реч към всички присъстващи.

— И накрая, в тази фантастична по най-различни причини вечер — той погледна към Дженифър, — има един човек, на когото дължим огромна благодарност и за да му засвидетелстваме нашата признателност, ние искаме да му поднесем един скромен подарък. Мат... къде си, Мат?

Мак вдигна ръка и усети как десетки ръце го побутнаха към сцената.

— Мат, за това, че си сладкодумник и задето изтърпя всичкото тюхане, че си прекалено млад, искаме да ти подарим това.

Финли вдигна голям захарен биберон. Разнесе се бурен смях и Мак трябваше да се качи на сцената, да се усмихне и да им благодари.

Той потърси с очи Дженифър и я видя да го гледа, сияеща от щастие. Такава щеше да я запомни. Сега той щеше да се скрие зад кулисите и да се измъкне през аварийния изход. Можеше да позвъни на О'Дауд от хотела на летището.

Миг по-късно Мак установи, че стои до Дженифър.

— Здравей — каза тя. — Как се представих?

Мак можеше просто да кимне. Можеше просто да кимне и да си тръгне.

— Ти беше брилянтна, истинска актриса от класа. Никога не съм виждал такава игра. — Мак пристъпи по-близо до нея. — Ти си по-добра от твоята братовчедка. По-дълбока си.

Може би тя щеше да помни тези думи, когато всичко друго, което той ѝ бе причинил, щеше да я натика обратно в черупката ѝ.

Дженифър се засмя отново и Мак си помисли, че това не беше честно. Защо не я беше срещнал при други обстоятелства?

— Каж ми — каза той, гледайки косата ѝ, опитвайки се да запечата в съзнанието си всички нюанси на русото, — след като го направи веднъж, ще го направиш ли отново?

— Не знам. Беше толкова... толкова... — Лицето ѝ разцъфна в прекрасна усмивка. — Фантастично.

Мак тръгна полека към изхода, но тогава го спипа Шийла и му каза, че възможността да го види обут в чорапогащник си струваше цената на билета, и след миг той отново се озова до Дженифър, а Рей и Бренда им махаха за довиждане от вратата.

— Те тръгват ли си? — попита той.

— Да — каза Дженифър и Мак усети как пръстите ѝ се вплетоха в неговите и се отдръпнаха едва когато дойде Ангъс, за да я прегърне. После Ангъс си тръгна заедно с Джоселин и Мак се запита дали тези двамата щяха да правят секс тази нощ.

Не, не мисли за това. Отиди до тоалетната и се измъкни навън.

— Време е да заключа — каза Дъг, подрънквайки с ключовете от залата и Мак се почувства объркан. Къде бяха изчезнали всички? Той отново погледна часовника си. Беше полунощ. Можеше просто да вземе такси, да отиде на летището, да седне там и да чака самолета.

— Аз ще ви откарам — каза Дъг и Мак тръгна към колата и седна на задната седалка до Дженифър, долепяйки плътно крака си до бедрото ѝ. Струваше му се, че е в някаква паралелна реалност. Когато Дъг спря колата пред вилите Бриндли и Мак отвори вратата, студеният чист въздух го накара да се опомни. Той трябваше да се махне оттук, но докато слизаше от колата, видя как Дъг се обърна и каза на Джен:

— Аз бях дотук. Ти също трябва да слезеш.

В следващия миг тя стоеше до Мак и двамата проследиха как Дъг се отдалечи. Останаха само те двамата и тишината.

— Добре тогава — каза Дженифър. — Аз ще тръгвам. — Изглежда, че тя също беше в някаква паралелна реалност.

— Аз ще те изпратя. Ще ни трябва фенер.

— Едва ли. Виж колко силно свети луната.

Не, няма да гледам луната, нито звездите, нито пък теб.

Мак почувства как ръката ѝ отново докосна неговата и този път Джен вплете кутрето си около неговото, докато вървяха по пътя.

Той щеше да я изпрати до фермата, а после щеше да хукне обратно и да си повика такси.

Още не бяха стигнали до Питър Кларк, когато Джен пусна ръката му и застана лице в лице с него и Мак беше готов да се закълне, че чу как безброй зверове в тъмното наостриха косматите си уши и впериха погледи в тях.

Той знаеше какво щеше да последва още преди Джен да се наклони към него. Видя я как затвори очи и после нейните устни се долепиха до неговите и въпреки че всяка частица от тялото му крещеше да я прегърне, Мак сложи ръце на раменете ѝ и я побутна назад.

— Дженифър, аз не мога — каза той.

Ако я целунеше веднъж, как щеше да спре? Колко по-страшно щеше да стане неговото предателство? Кресида Чартуел щеше да го бичува за измамата, в която ги беше въвел до този момент, но ако продължеше, тя сигурно щеше да го линчува.

Мак видя как оживеното и озарено допреди миг лице помръкна и се затвори, и в очите на Джен изригна срамът. Тя се олюля и отстъпи назад.

— Не казвай нищо — извика тя. — Всичките ти красиви думи не са означавали нищо. Ти не вярваш в тях.

Мак тръгна след нея.

— Джен, Джен. — Той я хвана за ръката. — Знам, че си мислиш, че те отблъснах заради лицето ти. Но причината е друга.

Тя се обърна и той видя сълзите в очите ѝ.

— Каква е тогава?

— Аз скоро трябва да си замина. — Мак се опита да улови другата ѝ ръка. — Не искам да те подведа и после да те изоставя... Не искам да те нараня по такъв начин. — Една последна лъжа, благородна лъжа, която да я накара да се почувства по-добре.

Дженифър се отскубна от него и изхлипа сърдито.

— Недей да се отнасяш с мен като с дете, всички се държат с мен така, сякаш съм малко дете. Не трябва ли сама да реша дали съм готова да бъда наранена?

Но ти нямаш представа колко жестоко ще те нараня.

Мак погледна окъпаната в лунна светлина коса и пламтящите от гняв очи и изгуби желание да мисли или да говори. Протегна ръце, притегли я към себе си и я целуна по устата. Отначало това беше гневна целувка и Джен все още се опитваше да се откопчи от него, но когато Мак усети вкуса ѝ и почувства нейните устни под своите, целувката се превърна в засмукваща бездна, която стигна до гърдите и до слабините му. Там, под огромното небе на Нортъмбърланд, обсипано с ярки звезди, обгърнати от мрака на безкрайните хълмове и поля, Мак я прегръщаше и целуваше безпощадно, за да ѝ покаже колко красива бе тя за него и усети как Дженифър отговаряше на целувката му и скоро единствената мисъл, която остана в главата му, беше да я заведе във вилата и да я съблече гола. Утрешният ден можеше да върви по дяволите, О'Дауд можеше да върви по дяволите и всъщност целият свят също можеше да върви по дяволите.

ГЛАВА 33

Ще се ощипя.

Дженифър се беше събудила в прегръдките му и не смееше да помръдне, за да не развали магията. Може би той беше прекалил с пиенето снощи: щеше да я погледне в ярката светлина на утрото и блажената топлина и щастието щяха да изчезнат.

— Будна ли си? — попита той, но Джен не се обърна.

Тя почувства как той се размърда и в следващия миг я претърколи по гръб. Джен не се опита да се съпротивлява, въпреки че искаше да се свие на кълбо. Той я погледна, кафявите му очи бяха гурелясали, устата му явно беше пресъхнала.

— Престани да криеш лицето си във възглавницата — каза Мак и се наведе, за да я целуне по устните. Джен го прие с готовност, горещият вихър на желанието лумна в гърдите и слабините ѝ. Тя плъзна ръце по тялото му, за да си припомни откритията от снощи — изваяни мускули, стегнато тяло, издължени крайници, плосък стомах. Кожа с лек вкус на цитрус.

— Снощи беше най-прекрасната нощ — каза тя, като се отдръпна лекичко.

— За мен също. — Той я целуна по бузата и Джен не можа да сдържи усмивката си. Той не се беше опитал да ѝ покаже демонстративно, че белегът беше без значение за него. Това щеше да я притесни още повече. Вместо това той се беше отнесъл с тази част от нея като с всяка друга част от нея. Всъщност, това не беше вярно. Други части от тялото ѝ бяха получили много повече внимание.

Джен усети как той целуна ямката в основата на шията ѝ и когато вдигна глава, кафявите му очи вече не бяха сънени, а блестяха палаво.

— Ти ми показва твоите любими места в Нортъмбърланд — прошепна тихо Мак, — искаш ли сега аз да ти покажа моите?

— Ъ...?

Той седна и издърпа завивката, а Джен беше толкова заета да го изпива с очи, че дори не се опита да се прикрие.

— Това е любимата ми гледка — каза Мак, като легна отново до нея и прокара длан по гърдата ѝ. Помилва я нежно, после спусна ръка по гладката равнина на стомаха ѝ. — Тези хълмове и падини. — Ръката му се насочи към бедрото ѝ и отвори леко краката ѝ. — Тази долина. Това са моите любими места. Ти си красива, Джен, толкова красива... каквото и да ти казват хората, на мен ми стига само да те погледна, за да те пожелаая. Ти си най-прекрасната гледка в целия свят.

Дженифър усети как ръката му се плъзна между краката ѝ.

— Какво правиш? — попита тя, тъй като искаше да чуе името на тази нежност.

— Изследвам. Проучвам красивата природа. Опознавам тялото ти. Откривам какво те възбужда. Как си пасваме.

Тя извика и изви гръб и след малко той отдръпна ръката си и се претърколи върху нея и в следващия миг беше в нея и Джен се постара да го посрещне, разтопена от усещането да лежи в неговите прегръдки в действителност, а не във фантазията си.

По някое време през нощта Мак се беше събудил, пронизан от паника, която го изстреля от леглото, а после се стопи. Той погледна спящата Дженифър, свитите до гърдите ѝ колене, и неочаквано за самия него повярва, че всичко щеше да се подреди. Той седна тихо в леглото и осъзна, че най-голямото му желание беше да я защити — не от света, а от О'Дауд, и след като я беше приласкал на сигурно място в леглото си, все щеше да се намери изход.

Мак се усмихна на спящата Джен. Сега той знаеше, че по нея имаше и други белези: ужасен назъбен белег върху извивката на рамото ѝ, един по-тънък, който се спускаше от вътрешната страна на ръката ѝ, от лакътя до подмишницата. Той си представи как ги беше получила, как лицето и тялото ѝ се бяха извили при удара, за да понесат свирепата среща със стъклата. Видя я просната наполовина в колата и наполовина от външната страна на предното стъкло. Прилоша му само при мисълта за това.

Но не му прилошаваше, ако гледаше белезите, и когато Джен се събудеше, той отново щеше да ѝ докаже това. Очите ѝ снощи говореха, че тя не вярваше на случващото се и навярно си мислеше, че това беше пиянска постъпка или проява на съжаление.

Той се върна, мушна се под завивката и легна внимателно на една страна, прегърна я и сви колене, така че краката му да повторят извивката на нейните. Заслушан в дишането ѝ, усещайки топлината ѝ до гърдите си, той се запита дали тяхната връзка имаше шанс: неговото семейство, нейното семейство. Утре, в това легло, в неговата прегръдка, той можеше да каже на Джен истината и да се надява, че тя щеше да го разбере и да му помогне. Той щеше да ѝ разкаже всичко: за Теди Монтгомъри и Филида, своето истинско име, да признае всичките си лъжи. Мак вдъхна уханието на косата ѝ. Ако успееше да я задържи тук, да изчака преминаването на първоначалния шок, може би те щяха да се обадят на Кресида, да я убедят да разкаже на О' Дауд историята за новата си любов, без да замесва Джен. Мак разполагаше с няколко часа милост до пристигането на Кресида и до момента, когато О' Дауд щеше да го погне за новини.

Това беше изстрел в тъмното. Мак си представи как Джен щеше да се опита да се отскубне от него, когато ѝ кажеше как се беше домогнал до доверието ѝ. Сега му оставаше само да ѝ покаже и да ѝ каже, че я обичаше. Мак я прегърна по-силно и почувства как тя се размърда. Положението изглеждаше безнадеждно, но Дженифър заслужаваше Мак да изтърпи всичко, за да поправи стореното.

Той трябваше да опита, но не сега. Сега искаше да се наслади на щастието да лежи до нея и да я прегръща, докато тя се събудеше.

Те бяха будни от малко повече от час, когато Дженифър промълви до рамото му:

— Трябва да се обадя на мама и татко, за да им кажа къде съм.

— Според мен те са се досетили, Джен. — Мак обхвана с ръка съвършено заобленото ѝ дупе и започна да я гали, усещайки как тя раздвижи и разпали огъня в слабините му. Джен имаше толкова красива кожа, копринена като косата ѝ и той нямаше насита на допира ѝ до езика, дланите, бедрата си. Навсякъде. Потърси устните ѝ със своите, целуна я и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му, спуснаха се надолу и го обхванаха. Мак затвори очи и в следващия миг тя го пусна, отдръпна се и стана права.

— Върни се, ела тук — прошепна той и се протегна към нея. — Рей и Бренда могат да почакаат. — Болеше го, като я гледаше да стои там, с тези прекрасни сини очи, и руса коса и изваяна голота.

— Знам това — каза Дженифър, — но ти не можеш. Стани, Мат. Аз ти дължа нещо. Нещо, което ти пропусна онзи петък. — Той присви очи срещу нея, без да разбира какво имаше предвид тя. — Ставай, Мат — изрече тя бавно и заплашително. — Отвори крака.

На Мак му се зави свят при мисълта какво щеше да му направи Джен и когато тя коленичи пред него, той сложи длан нежно върху главата ѝ.

— О, боже — прошепна той малко по-късно, — това е просто... о, божичко, Джен...

Той усети как Дженифър се отдръпна само за миг.

— Аз водех нормален живот преди катастрофата, Мат — промълви тихо тя. — Тогавя не бях инвалид и съвсем не бях добро момиче и... — тя го обхвана с ръка и се засмя — ще очаквам да ме нагостиш с чай и препечени филийки след това, не моля те, нека пропуснем дюнера.

Ако Мак не беше толкова зает да се старая да остане на крака, той също щеше да се засмее.

После той ѝ приготви препечени филийки и чай. Кога щеше да настъпи най-удобният момент за неговото признание. Как да започне? Мак реши да започне отдалеч, за всеки случай.

— Знаеш ли какво си мислех за театъра?

Мак видя как Джен настръхна, затова ѝ подаде още една филийка.

— Хайде, не гледай така, просто исках да те попитам дали ти е идвало наум да се върнеш в университета и да довършиш следването си?

Тя спря да дъвче.

— Моля те, изяж си филийката. Любима, аз не те принуждавам, не се опитвам да те изнудвам за театъра, но е жалко да стигнеш до последната година и после да зарежеш следването. И... хъм, дори ако смяташ, че повече не искаш да играеш, няма ли други неща, които искаш да правиш? Да работиш като педагог? Като режисьор? Аз те наблюдавах на репетициите, когато ти помагаше на актьорите. Мисля, че ти имаш дарба...

— И всички хора да ме гледат.

— Какво като те гледат, Джен? Първо ще забележат белега, а после ще го приемат и ще свикнат с него. Ти трябва да възвърнеш

увереността си.

Мак виждаше, че Дженифър го слушаше внимателно, въпреки че не бързаше да отговори.

— Аз... мога да си помисля, разбира се — каза тя след известно време. — Би било добре да опитам да се дипломирам, но колкото до играта на сцена...

— Казах ти, според мен ти си по-добра от Кресида.

Джен се усмихна смутено.

— Съгласна съм с теб. Аз съм по-добра актриса от Крес, винаги съм го знаела. Но още преди катастрофата аз няхах нейната решителност, нейното дебелокожие.

— Нейното его? — осмели се да каже Мак.

— О, и моето его не е малко, приятелю. — Тя вдигна глава и го погледна отвисоко и промяната беше забележителна. Мак почувства известно смущение, докато тя не се усмихна отново. — Аз винаги съм била малко високомерна, предава се по наследство. Не, имах предвид пиар акциите, превземките, безсмислените интервюта, да се виждаш на страниците на вестници и списания. Гадост! На Крес това наистина ѝ харесва, не, нямам предвид ровенето в малките мръсни тайни, а това да си в центъра на вниманието.

— Но на теб ти харесва да работиш на сцената — възрази Мак, за да смени темата.

— Да. Точно това исках. Тоест, човек трябва да се лансира, но не толкова настойчиво.

— Трябва да опиташ отново с театъра, Джен. Дори да е само като аматьор в Театралния клуб. Ти имаш нужда от това.

Мак усети, че засега беше стигнал до предела, затова уви себе си и Джен със завивката. Тя се засмя.

— Понякога си мисля, че вече нямаш нищо общо с човека, който пристигна тук. Всъщност ти не си мекушав, захапеш ли нещо, стискаш като териер. Също като Кресида. — Мак почувства как ръката ѝ се протегна и се намести върху хълбока му. — Ще си помисля над това, което каза, обещавам. Не гарантирам, че ще направя нещо, но... какво пък, преди два месеца не можех да си представя, че някой ще ме види и ще ме пожелае. Кой знае какво може да се случи след още два месеца?

— Аз не просто те желая, Дженифър — каза той с плам, — аз не мога да си представя да живея без теб. Вярваш ли ми?

Тя се изви в прегръдката му.

— Разбира се, че ти вярвам. Ти винаги си бил брутално честен с мен, защо да не си сега?

— Няма причина, наистина. — Мак я целуна по носа и въпреки че му прилошаваше само при мисълта, той реши, че е време да започне своята изповед. — Джен, аз дойдох тук преди два месеца, без да те познавам и междувременно се влюбих в теб — но причината за моето идване не са туристическите пътеводители...

— Джен, аз дойдох тук преди два месеца...

На входната врата се позвъни и Мак моментално застана нащрек. Така ставаше по филмите, — главният герой се опитваше да признае грешките си, някой го прекъсваше и разказваше грозната истина на героинята и всичко отиваше по дяволите.

— Хайде да не отваряме — каза той, но човекът навън не се отказваше.

— Надявам се, че не е господин Армстронг — каза Дженифър, искрено смутена.

— Няма кой друг да е — каза той и я целуна отново, сякаш така щеше да пропъди натрапника. — Сигурно иска да подаде официално оплакване срещу библиотекарката, която е окаляла пътеката и прави любов по най-безразсъден начин.

— Аз не съм библиотекарка. А помощник-библиотекарка. И не бяхме безразсъдни.

— В моето въображение аз бях — прошепна той, като се откъсна полека от нея и се изправи. — Аз виках и стенех наум.

— О, Мат — промълви нежно Джен и той с нежелание се извърна от нея към прозореца. Подръпна завесата съвсем леко, колкото да види кой беше долу.

— Това е Грегор, мъжът на Соня — съобщи той, обръщайки се към Дженифър, сякаш тя можеше да даде някакво обяснение за това неочаквано посещение.

— По-добре отиди да видиш какво иска. — Тя се сгуши в юргана. — Аз ще те чакам тук. Би ли сложил чайника на котлона, когато слезеш долу?

Мак отдаде чест, намъкна дънките и анорака си, слезе по стълбите и отвори вратата, премижавайки срещу ярката светлина.

— Добро утро. — Грегор го посрещна с широка усмивка и му протегна ръка. Мак я пое веднага. — Досега сме се виждали само мимоходом. Поздравявахме се с махване на ръка. Но сега дойдох да ти донеса това. — В другата му ръка имаше кафява книжна кесия, която той подаде на Мак. — Жена ми, Соня, обича да се шегува. Тя се питаше дали няма да ти трябват тези неща. Моля те, не се обиждай.

Мак взе торбата и отвори. Вътре имаше две кутии с презервативи. *Всички ли знаеха, че Дженифър беше в неговото легло?*

— Добре — каза Грегор, протегна се и тениската му се надигна леко откривайки малка ивица от изваяните плочки на корема му, — забавлявайте се. — Той се обърна и тръгна по пътеката, а рамената му се тресяха лекичко от смях.

— Тя откъде знае? — извика след него Мак.

— Жена ми чува дори най-леката целувка в тъмното — извика Грегор.

Мак затвори вратата и се разсмя с глас, въпреки товара върху плещите му.

— Какво искаше Грегор? — попита Дженифър от горния етаж.

— Да ни даде още презервативи — извика Мак и му стана приятни когато чу нейното ахване.

Мак отиде в кухнята и остави кесията на масата. Трябваше да събере мислите си, да й разкаже всичко в правилния ред, това беше наистина важно. Напълни чайника с вода и запали газовия котлон. Щом водата кипнеше, той щеше да започне своята история отначало. Мак отвори задната врата, въпреки че навън беше много студено. Просто искаше да погледа хоризонта. Тук беше толкова красиво, гледката се разстиляше като на длан.

— Отивам до тоалетната — долетя гласът на Дженифър.

Дженифър се измъкна от леглото и заподскача треперейки, докато не видя сакото на Мат, преметнато на облегалката на стола. Взе го и го облече, загърна се в него и хукна към банята. Там намери една туба с паста за зъби, изстиска малко върху показалеца си и го прокара по зъбите си. Долу имаше един прекрасен мъж, мил, забавен, добър мъж, който не просто искаше да прави секс с нея, а много искаше да

прави секс с нея. Или може би много секс с нея. Тя се изплези на отражението си в огледалото.

Кой би предположил, че животът можеше отново да е толкова сладък?

После Джен седна на тоалетната и чу как някой отново позвъни на вратата. Не можеха да им носят още презервативи, нали? Тя си представи изражението на лицето на Шийла, когато чуеше какво беше направила сестра ѝ.

Мак отвори вратата и видя господин Армстронг. Той държеше в ръка някакво списание и имаше недоволен вид.

— Искам да поговорим — каза той.

Мак въздъхна.

— Вижте, господин Армстронг, ние сме възрастни хора. Имаме право да правим каквото искаме.

— Моля? — Веждите на стареца бяха толкова свъсени и увиснали надолу, че очите му почти не се виждаха. — За какво говориш?

Мак си помисли за Дженифър.

— Просто съм малко зает, с какво мота да ви помогна?

— Погледни това. — Господин Армстронг натика списанието в ръцете на Мак и той го отвори. Последният брой на „Методистки новини“. Погледна първо списанието, после стареца.

— Ето тук. — Господин Армстронг заби пръст в страницата и Мак започна да чете.

— „Преподобният Дейвид Никълс, свещеник в енорията на Бридпорт и Дорчестър, има удоволствието да ви съобщи, че дъщеря му Матилда стана горда майка на близнаци, родени с цезарово сечение на 24 март в Университетската болница «Сейнт Майкъл» в Бристол. Близнаците, момче и момиче на име Тим и Дейзи, се чувстват добре и не дават покой на Матилда и на съпруга ѝ Джонатан Харпър. Щастливите дядо и баба благодарят на Всемогъщия за този изтощителен, но дългоочакван дар. Матилда, която е издала две книги, посветени на пешеходния туризъм — *Пътеводител за пешеходни разходки по крайбрежието на Дорсет* и *Разходка в Северен Съмърсет*, — под псевдонима Мат Харпър, казва, че ще трябва да остави на заден план писането за известно време... «Не мога да си представя как ще изминавам пеш по няколко километра на ден с

близнаците на гърба ми», казва тя. Вярваме, че нашите читатели ще пожелаят на Матилда и семейството ѝ сили през идните месеци.“

Когато стигна до края на статията, Мак прекрачи прага и притвори вратата зад гърба си. Образите пред очите му се мерзелееха и сърцето му препускаше като лудо.

— Мат Харпър е жена? Жена? Матилда?

Той започна да чете статията отново.

Успокой се, успокой се. Всичко ще бъде наред. Дженифър не може да е чула, тя е в тоалетната. Това е поправимо. Скоро то няма да има значение, защото ти ще ѝ разкажеш цялата история.

Дженифър седеше на тоалетната чиния. Кресидата имаше право, любовта превръщаше хората в романтични глупаци. Тя нямаше представа къде щеше да я отведе любовта или какво щеше да стане, когато Мат завършеше книгата си. Крес отново имаше право: човек трябваше да сграбчи живота с две ръце и да се остави да го понесе в най-удивителни посоки. Когато той беше до нея, когато се бореше заедно с нея, а не вместо нея — хъм, Джен усещаше как нейното старо аз изправяше рамене.

Тя усети острия ръб на някакъв предмет и бръкна във вътрешния джоб на самото на Мат. Сигурно някой бележник, който той още не беше загубил. Джен извади книжката, за да ѝ хвърли тайно един поглед и се намръщи. Не беше бележник, беше паспортът му.

Тя го отвори, за да види дали снимката му беше като повечето ужасни фотографии за паспорт. Не, на нея той изглеждаше добре, а в следващия миг тя скочи на крака и заби поглед в думите до снимката. Там пишеше Мак Стоун. Снимката беше на Мат, но до нея пишеше Мак Стоун.

О, боже мой, о, боже мой. Защо името му е различно? Да не е псевдонимът му? Не, не... името в паспорта трябва да е истинското... Мат Харпър сигурно е измисленото име, но защо му е да се представя под измислено име?

Дженифър се хвана за мивката и остана там, докато не се овладя, после се втурна в спалнята, сграбчи дрехите си, опитвайки се да ги отдели една от друга и да ги облече. Тя се доближи до прозореца и дръпна леко завесата, както беше направил той преди малко. Долу

стоеше господин Армстронг. Джен едва си поемаше дъх от надигация се в нея страх. Тя погледна леглото и ѝ се зави свят. С кого беше спала, чие име беше изричала в тъмното? Това не можеше да е истина. Джен обу ботушите си на босо и застана на най-горното стъпало. Не можеше да различи за какво разговаряха. Бавно, крадешком, тя заслиза по стълбите.

— Но тя има същото име като твоето — взмути се господин Армстронг. — Как е възможно.

— Това е съвпадение.

— Не може да бъде. — Господин Армстронг си взе списанието. — Виж, тук пише заглавията на книгите. Те са твои, нали? Ти трябва да се оплачеш, защото друг човек си присвоява авторството на твоите книги.

— Може ли да поговорим за това някой друг път? — Мак почти избута господин Армстронг, тъй като не можеше да измисли как да се отърве от него.

Двамата чуха пронизителната свирка на чайника.

— Чай ли ще запарваш? — попита господин Армстронг с надежда.

— Не. — Мак се опита да влезе в къщата.

— Добре, добре — изръмжа старецът, — тръгвам си. Обаче това не го разбирам. — Той отново гледаше списанието. — Трябва да попитам някой друг как е възможно такова нещо.

Мак видя как старецът тръгна към магазина.

Неееее. Мисли, мисли бързо, преди да е дошла хрътката Соня.

Той настигна господин Армстронг. Проклетият чайник не спираше да свири.

— Слушайте, това е дълга история. Мога ли да ви имам доверие?

Дженифър стигна до най-долното стъпало. Те още разговаряха. Бавно, съвсем бавно тя се промъкна в хола. Този мъж навън с господин Армстронг, мъжът, който я беше прегръщал, който ѝ беше казал толкова прекрасни неща, за да я накара да излезе на сцената, неговите милувки... кой беше той? Прилоша ѝ и тя тръгна към кухнята, усетила хладен повей отнякъде. Чайникът започна да свири. Тя замръзна на място.

Какво ще направиш, ако той влезе вътре, за да изключи котлона?

Долетя шум, сякаш от отваряне на входната врата и Дженифър затаи дъх, но той не се появи и тя чу, че разговорът се поднови. Джен си заповяда да отиде в кухнята, сърцето ѝ подскочи при вида на отворената врата и после хукна през моравата в задния двор, без да изпуска паспорта му.

— Разбира се, че можеш да ми се довериш — каза господин Армстронг с оживен поглед.

— Добре, тогава. Ами... аз работя за полицията. Жената в списанието е истинският Мат Харпър. Аз взех нейното име. Защото работя под прикритие.

— Под прикритие? Защо?

Мак погледна към магазина.

— Разследвам случаи на незаконна имиграция — изтърси накрая. Беше достатъчно. Господин Армстронг засия от задоволство.

— Знаех си аз, знаех си — каза той, — знаех си, че онзи там е незаконно пребиваващ.

— Моля ви. — Мак погледна към прозореца на спалнята. — Нито дума, господин Армстронг, иначе ще провалите целия случай. Сега аз трябва да се прибера, имам нещо... имам обект за наблюдение.

— Разбрах те — каза старецът и тръгна по пътеката с бодра крачка.

Мак влезе в къщата и изтича в кухнята, за да свали чайника от котлона. Добре, че задната врата беше отворена, иначе кухнята щеше да се е превърнала в турска баня. Размина му се на косъм. Той трябваше да се качи горе и да разкаже на Джен всичко, чаят можеше да почака. Иначе нищо чудно на вратата да цъфне още някой съсед. Мак прехапа устни и се засмя, учуден от дързостта си. Каква беше вероятността Мат Харпър да е жена? Или пък съдбата да съобщи тази новина не на друг, а на господин Армстронг? Животът наистина превъзхождаше по изобретателност писателското въображение.

Мак изкачи стълбите на един дъх, като си повтаряше наум какво щеше да каже и видя, че Дженифър още не беше излязла от банята. Той седна върху леглото и зачака, усмихвайки се при спомена какво

бяха правили тук. Под и върху юргана. Призляваше му при мисълта как щеше да реагира Джен на истината, но накрая всичко щеше да се подреди, интуицията му го подсказваше.

Тя се бавеше прекалено много в банята.

— Джен? — извика Мак. Не последва отговор. Той отиде до вратата на банята и я бутна лекичко. Вътре нямаше никой. Той надникна в стаята за гости, питайки се дали тя не си играеше с него на криеница. После се върна в спалнята и отвори гардероба. Едва тогава забеляза, че чорапите ѝ бяха на пода. Само чорапите.

Мак се обърна и видя, че самото му вече не беше на облегалката на стола, а лежеше захвърлено зад вратата. Той се спусна да го вдигне.

Не, моля те, не това, моля те, не сега.

Мак знаеше още преди да бръкне във вътрешния джоб, че паспортът му не беше там.

Дженифър напусна тичешком и с препъване селото и когато стигна до пейката на Питър Кларк, се обърна да погледне назад. После стъпи на пейката, извади телефона от чантата си и се опита да позвъни у дома, но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не успя от първия път. Отново погледна назад.

Майка ѝ вдигна слушалката.

— Здравей, миличка — каза Бренда, — всичко е наред, ние се досетихме...

— Замълчи, мамо — почти изпищя Джен, — слушай, само слушай, искам да отидеш до компютъра и да потърсиш в интернет едно име. — Тя игнорира опитите на майка ѝ да я прекъсне. — Мак Стоун, моля те, потърси го.

Дженифър чу гласа на Брайони на заден план, после майка ѝ заговори отново.

— Мак кой? — попита Бренда с накъсан глас.

— Стоун, моля те, побързай, мамо.

— Търся го. Търся го, а Брай тъкмо си тръгва. Какво стана, миличка, той да не ти е направил нещо лошо? Да не е...

— Какво намери, мамо?

В гласа на Бренда прозвуча паника.

— Той е журналист. Работи на свободна практика в Бат, но преди това е работил за един от таблоидите.

Дженифър усети как телефонът се изплъзна от ръката ѝ и падна на пейката, светът се завъртя и тя се озова на колене на тревата. Удари пейката с юмруци и подсъзнателно отбеляза, че я заболя, но продължи да я удря. Тя викаше нещо, а после мисълта, че той може би беше тръгнал след нея, я накара да се изправи. Дженифър побягна към дома си, докато в главата ѝ се въртяха сцени от миналото — онзи следобед на плажа, как той винаги слагаше ръката си върху нейната.

Нищо не е било истина. Тя не означаваше нищо за него, беше единствено средство да се докопа до Крес.

Какво му беше разказала, какво му беше издрънкала?

Дженифър изкълчи глезена си и падна, вече не усещаше нищо, докато Брайони не я вдигна и я понесе или може би я повлече към колата.

ГЛАВА 34

Мак каза на таксиметровия шофьор да го изчака там, където черният път се разделяше, и едва тръгнал към фермата, видя Рей да се задава. Нямаше и следа от обичайното дружелюбно спокойствие.

Когато Рей вдигна глава, на Мак му се стори, че беше остарял с десет години.

Той спря на няколко крачки от Мак.

— Ти не си добре дошъл тук — каза той с напълно безизразен глас. — Махай се. — Мак видя как Рей запрати паспорта му и усети как книжката го плесна по ръката. После падна на пътя, но той не се наведе да го вдигне.

— Рей, моля те. Трябва да знам как е Джен. Трябва да поговоря с нея.

— Не смей... — Рей заговори с такава ярост, че Мак трепна. — Не смей да я споменаваш. — Отпуснатите до тялото му ръце се свиха в юмруци.

— Моля те, Рей. Аз мога да обясня. Знам как изглежда...

— Изглежда такава каквото е. — Рей се засмя горчиво. — Ти я използваш. Ти използваш всички нас. Влезе в живота ни. Дойде в дома ми. Излъга ни.

— Не, не беше така.

Рей извърна глава с недвусмислен израз на отвращение и Мак заговори с усилие.

— Тоест, в началото наистина беше така, Рей, и аз много съжалявам... но после всичко се промени. Аз се промених. Влюбих се в Джен. Знам, че няма да ми повярваш. Но аз щях да ѝ кажа истината точно преди тя да намери паспорта ми. Щях да ѝ разкажа цялата истина.

Рей му обърна гръб и тръгна към къщата.

— Не — извика Мак, затича се и застана пред него. Той протегна ръка да го спре, а Рей погледна първо ръката му, после и него самия изпод свъсените си вежди.

— Не ме докосвай.

— Аз просто искам да знам как е Джен.

— Как е Джен? Според теб как е? — Рей зарея поглед в полята, но без да ги вижда. — Даваш ли си сметка какво ни причини ти? Мислех, че най-страшният ден в живота ми беше, когато седях в болницата и си мислех как хората щяха да гледат моята прекрасна Джен и да виждат само белега. Как животът ѝ ще е напълно различен от живота, който тя беше планирала. Но Брен каза, че трябва да се стегнем, да сме позитивни, че е можело да я видим за последно в ковчег. — Рей тръсна глава, сякаш да се отърси от този образ. — Но как да я вдигнем на крака този път, господин Стоун? Тя само лежи и пита с какво е заслужила някой да постъпи с нея по този начин. Ето така е Джен.

Мак си представи тази картина и не можа да я понесе.

— Моля те, Рей, позволи ми да отида при нея, да говоря с нея, ще ѝ обясня всичко. Аз наистина я обичам. Онова, което се случи снощи, беше истинско. Кажи ѝ, че не целях да я заблудя... никога не съм искал това... тоест, смятах да го направя, но преди да я опозная. Не, искам да кажа...

— Ти самият си се оплел в лъжи. Истината е, че ти използва дъщеря ми, за да стигнеш до Кресидата. За пари.

— Не — каза Мак, като отново протегна ръка към Рей, — не беше за пари, имаше друга причина. Майка ми...

— Сигурно през цялото време си се надсмивал над нас. Глупави селяндури, колко му е да им влезеш под кожата. За теб ние не сме дори хора, нали, толкова далеч от Лондон?

— Рей, аз трябваше да поема тази работа, за да помогна на майка ми...

— Спри да ме лъжеш — изкрещя Рей и Мак се стресна от яростта в думите на този човек, който винаги беше изглеждал толкова благ. — Погледни ме в очите — процеди той, — и ми кажи, че не правиш това, за да донесеш пари на някой, който и без това е богат. Хайде.

Мак наведе глава.

— Какво, да не загуби сладкодумието си? — Рей се наведе, вдигна паспорта на Мак, доближи се до него и го пъкна в джоба му. — Ти беше достатъчно коравосърдечен, за да я излъжеш, да я накараш да

повярва, че си увлечен по нея? Това е чудовищно. Сега се махай. Дани не е тук, отиде да заведе Луиз на гости на другата ѝ баба, така че няма представа за станалото, но скоро ще се прибере. Не искам да го тикнат в затвора, задето ще направи с теб онова, което заслужаваш.

Рей отново закри и Мак разбра, че повече нищо не можеше да направи, поне не сега. Той се върна в таксито, преди да се качи, спря и погледна фермата, за да запечата в паметта си полята и дърветата и реката. По пътя за летището той си представяше как Дженифър лежеше със сухи очи в леглото, убедена, че той просто я беше използвал и тя не означаваше нищо за него и мисълта прогори ума му като огнено клеймо.

Телефонът, който му беше дал О'Дауд звънна, но Мак не отговори. Навярно проверяваше дали Мак е научил нещо ново. Той щеше да вземе самолета до Бристол и оттам да продължи до Бат с такси и междувременно да помисли какво да прави след това. Но какво друго му оставаше, освен да потвърди, че Рори Силвестър беше любовникът на Кресида? Той свали стъклото на прозореца с надеждата, че чистият въздух ще му проясни мислите.

На летището той се нареди на опашката, за да си купи билет, но внезапно нечия ръка го сграбчи за врата и го дръпна назад.

— Гаден негодник — изрева Дъг, завъртя го и го удари право в лицето, — гнусен интригант. — Той вече не приличаше на клоун, лицето му пламтеше от гняв, очите му хвърляха искри.

Хората започнаха да се обръщат, бързаха да се отдалечат и Мак се опита да отвори устата си, за да заговори, но Дъг го удари отново. Той усети вкус на кръв в устата си и изведнъж един охранител тръгна към тях.

— Престанете, спрете веднага — извика той. — Ще ви... — После мъжът погледна Дъг. — Хей, това ти ли си? Дъг Байтон?

Дъг го погледна внимателно.

— Ха, Лен, да, аз съм. Отдавна не сме се виждали. — Дъг му протегна ръка за поздрав, без да пуска Мак с другата. — Как си, какво правиш.

— Добре съм, Дъг. Ти също се справяш добре, видях някои от твоите работи. — Охранителят се усмихна, но после погледна струпалите се хора и Мак. — Какъв е проблемът?

— Журналист от таблоид — рече Дъг и разтърси Мак. — Не ме питай какво причини този негодник на една моя приятелка, прекрасно момиче, така че боят му е малко.

Охранителят цъкна.

— Съжалявам, Дъг... но не мога да ви оставя да се биете тук. Трябва да излезете навън. — Той сниши глас. — Има едно място встрани от сградата, аз ходя там да си почивам, камерите за наблюдение не го хващат.

Мак усети как го повлякоха към изхода, а тълпата се раздели на две, за да им направи път. Той не се съпротивляваше, защото си заслужаваше онова, което щеше да последва.

Дъг го притисна до стената, подритна с крак цигарените угарки и Мак се приготви за болката.

— Аз те харесвах, дяволите да те вземат, харесвах те — каза Дъг и го сграбчи с две ръце за врата, а Мак си спомни онази нощ, когато бе видял огромния мъж да стиска кормилото на колата си.

— Аз също те харесвах — изхриптя той и усети как хватката на Дъг се затегна.

— Проклет лъжец, ти си ми се подигравал, но аз правя това за Джен. — Мак не можеше да диша. Пред очите му затанцуваха звездички.

— Убий ме, Дъг — изрече той, — ще ми направиш услуга.

— Ти си негодник — каза Дъг и свали едната си ръка от врата на Мак, за да избърше очите си. — Аз през цялото време се опитвах да ви събера заедно. Аз съм виновен, за всичко съм виновен аз.

— Не, Дъг, слушай...

Дъг свали и другата си ръка от врата му.

— Повече няма да те докосна с пръст, ти си мръсна гадина, вирус. Качвай се на самолета. — Той блъсна Мак към вратата и се отдалечи.

Мак се нареди отново на опашката за билети, охранителят не го изпускаше от очи. Той почти стигна до гишетото, но отново някаква сила го дръпна назад.

— Кажи си молитвата, нищожество — изрева Дани.

Когато Мак най-сетне се качи на самолета, стюардесата бързо се доближи до мястото му и му подаде хартиена кесия с няколко кубчета

лед. Той седна и я допря до цепнатината на челото си, но остави кръвта от носа да капе по ризата му.

Не беше сигурен дали нямаше счупено ребро, но като цяло се отърва леко. Но ако Брайони не беше издърпала Дани встрани, Мак не хранеше илюзии какво щеше да се случи. Яростта на младия мъж му подейства като още един юмрук в зъбите.

Мак се наведе напред, извади кесията за повръщане от джоба на креслото пред него и повърна в нея. Хората го гледаха с любопитство и отвращение. Тялото го болеше, но той знаеше, че това не беше нищо в сравнение с онова, което чувстваше Дженифър. Повърна отново.

— Тежка ергенска вечер, а? — подхвърли седящата до него жена.

ГЛАВА 35

Джен седеше на ръба на ваната, краката ѝ трепереха и тя си спомни как бе седяла в банята на Мат, преди да намери паспорта му.

Не, не Мат. Мак.

Толкова много лъжи, толкова много преструвки. Толкова много красиви думи, които ѝ беше казал. И в леглото ли се беше преструвал? Тази мисъл ѝ беше непоносима.

На вратата на банята се почука.

— Джен, вътре ли си? — попита майка ѝ.

Бренда имаше право от самото начало, но Дженифър бе отказала да я чуе. Тя беше хукнала да гони лъскавата нишка надежда, която ѝ бяха хвърлили за примамка. Как бе могла да помисли, че ще я намери за привлекателна? Джен си представяше как той разказваше през смях на приятелите си в... чакай, откъде беше той всъщност?

— Джен — извика майка ѝ, — отговори ми.

Тя погледна четките за зъби в чашата на полицата над мивката и самобръсначката на баща ѝ. Верен на традицията, Рей отказваше да използва електрическата самобръсначка, която му беше подарил Дани. Тя стана и я взе. Само веднъж досега ѝ беше минавала тази мисъл, два месеца след като я изписаха от болницата, когато внезапно бе осъзнала, че лицето ѝ винаги щеше да изглежда по този начин.

Дали щеше да боли колкото я болеше сега? О, Мат, Мат, ти беше толкова прекрасен и аз бях толкова лековерна. Само ако можеше да заспи и повече никога да не се събуди.

Дженифър чу още гласове пред вратата.

— Отвори вратата, миличка. Отвори веднага, Джен!

Тя остави самобръсначката и се приближи до вратата, но не успя да завърти топката от първия път, затова опита отново.

— Ти беше права, мамо — каза тя, когато отвори вратата. — През цялото време ти беше права за него.

Бренда я прегърна.

— Да не говорим за това сега, миличка. То не е важно. Хайде, ела да си полегнеш, преди да пристигне Кресида.

Дженифър позволи на майка си да я сложи в леглото и почувства как умората я налегна.

— Крес много ще ми се ядоса — прошепна тя.

— Не говори глупости, никой не ти се сърди, любов моя. На него сме му ядосани. Много ядосани.

— Как можете? — попита Джен. — Той не съществува.

ГЛАВА 36

В стаята беше задушно. Мак опита да отвори един от повдигащите се прозорци, но болката в ребрата го преряза жестоко. Отвън го гледаха сиви къщи, еднакви и мрачни, каменните сгради на Бат изглеждаха схлупени и потискащи под надвисналите облаци. Искаше му се да може да зарее поглед в преливащите нюанси на зелената шир.

Мак извади с усилие телефона на О'Дауд от джоба си и отново премисли вариантите си. Можеше да игнорира О'Дауд, който щеше да публикува каквото вече знаеше и да хвърли Мак и семейството му на лъвовете. В резултат Мак щеше да загуби Дженифър и да съсипе семейството си. Ако се обадеше на О'Дауд и потвърдеше, че Кресида има връзка с Рори, Мак пак щеше да загуби Дженифър, но щеше да спаси своето семейство.

Дори не му се мислеше какво щеше да му направи Кресида Чартуел, като научеше за неговото предателство. Тоест, какво щяха да му направят нейните адвокати.

Мак извади своя телефон и отново опита да набере Дженифър и номера на фермата. Никой не се обади. Нима наистина беше очаквал да му отговорят?

Мак трябваше да позвъни на О'Дауд в най-скоро време. Ами ако някой забележеше Кресида в самолета за Англия и О'Дауд потърсеше Мак, бълвайки змии и гущери, задето не беше научил първи за нейното пътуване?

Той остави двата телефона върху библиотеката и докуцука до дивана. Свлече се на него и потъна в терзания как да постъпи, опитвайки се да забрави туптящата болка в ребрата. По едно време мозъкът му регистрира, че някой на улицата звънеше на входната врата.

Тази сутрин всичко започна по същия начин.

Никой не знаеше, че Мак се беше върнал в Бат. Почака човекът навън да спре да звъни, но вместо това звъненето продължи и дори се

чу тропане.

Това е Дани, той ме е проследил дотук.

Тази мисъл би трябвало да изплаши Мак, но може би ако го пребиеха до безсъзнание, той щеше да престане да мисли за Джен. Мак тръгна с олюляване към вратата, пътьом видя насиненото си око и подутите устни в огледалото на площадката и се вкопчи в перилото на стълбите. Точно преди да отвори вратата му хрумна безумната мисъл, че може би това беше Джен. Сърцето му заблъска в гърдите.

Обаче човекът навън не беше Джен, нито Дани, нито който е да е друг от Нортъмбърланд. Беше един четвъртит мъж с изящно сплетена в мънички плитки коса, която изглеждаше странно на върха на масивното му туловище. В следващия миг Мак се озова във въздуха, после полетя заднешком към стълбището.

Болката беше толкова силна, че звъntenето в ушите му се усили.

Сигурно изглеждаше като герой от комикс, краката му едва успяваха да догонят тялото. На горния етаж биячът го стовари на леглото и Мак затвори очи, за да понесе болката. Когато ги отвори, пред него стоеше Кресида Чартуел. Тя свали слънчевите си очила.

— Чък, спусни завесите и включи осветлението, ако обичаш — каза тя с онзи неин акцент, огладен като шлифован кристал и назидаващ принадлежност към никоя класа. Когато Чък изпълни нареждането, тя посочи стола с кожената облегалка и мъжът го сложи на няколко крачки от дивана. Кресида седна в него и много любезно прикани Чък да се разположи удобно в кухнята. Тя щеше да го повика, ако ѝ потрябваше.

— Преди да започна — каза тя, гледайки Мак право в очите, — искам да ти обясня защо наричат Чък Чък, когато истинското му име дори не е Чарлз. Наричат го така, защото когато приключи с хората, за които са му платили, те приличат на начукана пържола. Това не е преувеличение. Надявам се, че ми вярваш?

Мак кимна, въпреки че му беше трудно да повярва каквото и да е, особено че случващото се не беше никаква халюцинация вследствие на травмите от побоя. Кресида Чартуел седеше тук, в неговата дневна. Магията на Холивуд я беше покрила от главата до петите — тя ухаеше опияняващо екзотично, беше облечена в пастелен, очевидно безбожно скъп костюм, ноктите ѝ — полирани, косата ѝ — лъскава, обувките ѝ бяха толкова изящни, че можеха да я отведат само от червения килим

до лимузината. Около нея витаеше аура на упоителен разкош, сякаш беше някаква рядка орхидея. Макар че днес Кресида имаше недоспал и измъчен вид, и Мак знаеше, че виновникът вероятно бе той. Защо беше дошла тук? Защо не беше отишла направо във фермата?

— Виждам, че някой вече е порботил върху теб, негоднико — каза тя, притеснително бавно и отчетливо. — Ще те помоля да ми простиш, ако ти изглеждам малко по-бавна. Дължи се на часовата разлика, научих последните новини точно когато кацнах. Наложих се да реагирам в движение. Но каквото и да реша, със сигурност ще поканя Чък да се върне в тази стая.

Мак се опита да потъне в дивана, неспособен да мисли за друго, освен че заслужаваше наказанието си. Той беше жалка отрепка. Боклук. Лъжлив, непочтен негодник.

— Ти си жалка отрепка. Боклук. Лъжлив, непочтен негодник — каза Кресида. От нейната уста тази констатация прозвуча още по-страшно, с отмерено ударение върху всяка сричка и ясно артикулирани гласни и съгласни. „Знам, знам“, искаше да извика Мак. Вместо това той се опита да ѝ обясни защо изобщо беше поел тази работа.

— Запази го за себе си, не ме интересува — сръза го тя. — Интересува ме единствено Джен и как да овладее ситуацията. Разбира се, след това с удоволствие щях да те разпъна на кръст, да заведа дело срещу теб, хъм, не знам, може би за домогване до финансово облагодетелстване чрез измама, нарушаване на неприкосновеността на личния живот... всичко, за което моите адвокати се сетят. Щях да те съсия с цялата си безпощадност. Щях да съсия и онзи негодник О'Дауд, а също и собственика на гнусния вестник — цялата пасмина.

— За твой късмет — устата ѝ се изви леко, — това няма да се случи. Докато идвах насам, разговарях с Бренда и Рей. Те са непреклонни и искат всичко да приключи без много шум. Няма да понесат животът на Дженифър да се развява по съдилищата и да се превърне в злободневна тема за хорските приказки. Така че... за съжаление, трябва да се съобразя с тяхното желание. Остава ми само да огранича размерите на щетите. Ще опазя името на Дженифър, дори това да ми коства много. О'Дауд още не ми се е обадил, за да злорадства, но предполагам, че историята ще излезе в утрешните вестници?

Кресида стана и закрачи из стаята, спираше от време на време, после продължаваше да кръстосва. Мак очакваше тя да спомене думите „запрещение“ или „съдебно разпореждане“, но тя рязко спря до библиотеката и взе единия телефон.

— По този ли се обаждаш на О’Дауд? — Когато Мак кимна, тя хвърли апарата към него.

— Обади му се. Кажи му, че ще разкажа историята от първо лице, ако той...

— Той все още няма историята, най-малкото потвърдената версия — бързо изрече Мак. — Аз повече не му позвъних след твоя разговор с Джен вчера.

Тя поклати глава, сякаш беше отчаяна от това за колко глупава я мислеше.

— Ти май си въобразяваш, че една тъпа лъжа ще те спаси, а? Вчера удари джакпота и още не си изпял новината? Не ти вярвам. Обади се на О’Дауд...

— Моля те, повярвай ми. Аз не съм се чувал с него — можеш да прегледаш регистъра с проведените разговори, ако искаш. — Той започна да рови в телефона. — О’Дауд не очаква никакви новини до края на днешния ден. Той дори не знае, че ти си във Великобритания, освен ако някой друг не е...

— Лъжец — изкрещя тя. — Страхливец. Ти просто се опитваш да спасиш кожата си. — Тя направи няколко крачки и застана пред него и Мак погледна полата ѝ, защото се срамуваше да я погледне в лицето. Той очакваше Кресида да го удари или да го блъсне, въпреки че думите ѝ бяха достатъчно жестоки.

— Аз трябваше да те проуча — процеди тя, като тикна пръст в гърдите му. — Аз трябваше да се погрижа за Джен така както тя винаги се е грижила за мен. Но бях прекалено заета със себе си... И като си помисля, че ти бях благодарна. Изпитвах глупава благодарност, защото се радвах, че Джен е открила някой, който да я накара да говори сякаш беше... както едно време. Помислих, че ти ще ѝ върнеш смелостта, когато ти всъщност си ѝ показал, че смелостта се наказва жестоко.

Мак нямаше да се учуди, ако Кресида го беше заплюла, толкова силен беше нейният гняв.

— Кой може да се сърди на Джен, ако тя накрая реши, че светът е прекалено жесток, за да се бори сама с него? И познай кой ще очаква да я отнесе в проклетата си бяла каруца?

На лицето му навярно се беше изписал шок.

— О, само не ми се прави на загрижен. — Кресидата щракна с пръсти. — Безопасен живот, безопасен мъж, безопасен брак. Благодарение на теб след няколко години тя изобщо няма да си спомня на какво е способна.

Докато Кресидата говореше, Мак се мъчеше да се владее, но последните й думи го поразиха и той се отказа, тялото му се разтърси в силни конвулсивни ридания, от които ребрата го заболяха още повече. Той навярно трябваше да се засрами, но изпитваше единствено омраза към себе си и мъка за Джен.

— Не, не — захълца той, — ти не можеш да допуснеш това да се случи. Не и с Джен. Моля те, моля те, повярвай ми. Аз я обичам. — Мак избърса носа си с ръка. — Аз не исках тази работа. Честна дума, О'Дауд ме изправи до стената...

— Млъкни — сряза го Кресидата. — Пет пари не давам за теб.

— И аз не давам пет пари за себе си. — Мак вече почти виеше и се клатеше напред-назад на дивана. — Аз нямах намерение да я нараня толкова много. Мислех си, че мога просто да й бъда приятел... опитах се да не се влюбя в нея, да не й позволя да се увлече по мен... обаче...

Кресидата го гледаше отвисоко, докато той продължаваше да плаче.

— Ти си голям актьор — отбеляза тя по едно време. — Сега разбирам как си стигнал до нея. — Без предупреждение тя се наведе и го зашлеви през лицето. От шока Мак затвори очи и когато ги отвори, тя прокараваше внимателно пръстите на другата си ръка по дланта, с която го беше ударила.

— Истински сълзи — каза Кресидата, — хъм, ти наистина си добър. — Тя продължи да го наблюдава, докато Мак подсмърчаше и ридаеше, после отвори вратата на стаята и повика Чък. Мак се изплаши, че тя беше загубила търпение и щеше да заръча да го набият, но Кресидата спокойно помоли Чък да потърси руло с домакинска хартия в кухнята. Когато биячът й донесе рулото, тя го хвърли в скута на Мак.

Когато Мак вдигна глава, Кресидата стоеше до прозореца и затваряше завесата. Явно доволна от онова, което бе видяла, тя отново

се обърна към Мак.

Той я чу да казва:

— Ако не спреш да ревеш, аз лично ще ти изтръгна слъзните жлези. Нямам представа къде точно се намират, но мисля да мина напърно през слабините... — Тя пристъпи към него и Мак трепна, но Кресида се насочи към стола с кожената облегалка.

— Преди да те помоля за пореден път да позвъниш на О'Дауд и ти да ме излъжеш отново и да кажеш, че още не си му изпял сочната си историйка, искам да ми кажеш едно нещо. — Погледът ѝ беше пронизателен и студен като очите на Бренда в деня, когато го беше разпитвала на прага на вилата. — Когато Джен ти разказа за Рори, ти си получил каквото си искал. Защо все пак я накара да се качи на сцената? Можеше просто да се измъкнеш незабелязано.

— Това беше единственото нещо, което можех да ѝ дам. Аз исках Джен да почувства, че отново лети. Аз... аз се надявах, че тя щеше да си спомня за това след всичко друго, което трябваше да ѝ причиня...

— Няма никакво „трябваше“. Не се опитвай да ме заблуждаваш, негоднико. Ти сигурно си се влачил по корем пред О'Дауд, за да ти възложи тази работа.

— Не, той ме изнуди, опитах се да ти кажа...

— А, да, а пък аз не проявявах интерес досега, но хей, знаеш ли какво... думата е твоя, Мак Стоун, дай да чуем твоето обяснение. — Тя махна с ръка, сякаш го представяше на публиката.

— Заради майка ми... той имаше разни... компромати за нея... Аз трябваше да свърша тази задача, иначе той щеше да ги публикува. — Мак изрече това, забил поглед в килима, вместо да гледа Кресида, защото знаеше каква щеше да е нейната реакция. И наистина, тя изрече саркастично:

— И ти несъмнено ще кажеш, че не можеш да ми разкриеш какви са тези компромати? Колко удобно.

— Това е ужасна тайна — жално изскимтя Мак. — Ако ти кажа, не мога да ти се сърдя, ако решиш да ми отмъстиш и я разкажеш на онзи издател, който ти предложи най-висока цена. Накрая аз бях изправен пред избора дали да унищожа семейството си, или...

Мак знаеше, че Кресида щеше да довърши думите му и зачака да излее отровата, навярно съпроводена с още една плесница.

За негово недоумение, тя каза:

— Интересен език на тялото, негоднико. — Преди Мак да има време да помисли какво имаше предвид Кресида, тя продължи с някак неуместно разговорчив тон: — Значи ти видя как Дженифър играе на сцената? Тя става за провинциална актриса, нали? Липсва ѝ класа, но става за масовките.

Мак се чу да издава странен звук, после се надигна от дивана, без да го е грижа за слъзните канали, за Чък или за спуканите ребра.

— Какви ги говориш? — извика той. — Дженифър е прекрасна актриса, много по-добра от теб. Тя беше невероятна на сцената. Тя беше Виола, няколко века след като Шекспир я е създал, Виола от плът и кръв.

— Хъм, не ти липсва смелост — намръщи се Кресида, — или си преценил, че не трябва просто да се съгласиш с мен, защото ще изглежда по-убедително, ако защитиш Джен? Не мога да те разгадая — не разбирам движенията ти. Когато говориш за О'Дауд и майка ти... прозира истинска болка. Трудно е да се престориш, че изпитваш болка, дори да си толкова добър актьор като мен... — Тя стисна устни и го прогледна проникателно. — Така... да видим какви са възможностите?

Кресида се наведе напред, опря лакти на коленете си и облага брадичка върху ръцете си. Погледът ѝ се заби изучаващо в него и тя му заприлича на облечена персонификация на Мислителя на Роден. Само че Мак не знаеше за какво мислеше.

— Филмите са много по-лесни от истинския живот — каза тя и седна с изправен гръб. — Откриваш, че някой е навредил на теб и семейството ти, намираш го, произнасяш кратка реч за възмездието и бам — тя сви пръсти в импровизиран пистолет, насочвайки го към Мак, — му пръсваш черепа. Обаче в истинския живот е по-сложно. — Пистолетът отново се превърна в ръка. — Мога да сключа някаква сделка с О'Дауд, да накарам Чък да те пребие така, че цял живот да го помниш. Но каква полза от това за Джен?

Сега тя говореше по-скоро на себе си, отколкото на Мак и той се удиви колко бързо работеше мозъкът ѝ и колко находчив беше умът ѝ, защото в следващия миг Кресида стана от стола, скръсти ръце, обиколи отново стаята и изрече:

— Ами ако успея да наредя всичко правилно? Поне този път? — Когато тя спря на едно място, Мак се стресна от изражението в очите ѝ.

— Правилно, поколебай се с отговора на следващия въпрос, негоднико, и ще повикаме Чък. Кажки какво точно искаш да се случи оттук нататък?

— Какво?

— Казах ти да не увърташ... Виж, ако в този миг всичко на света беше възможно, ти какво би направил? Хайде, кажки ми.

Мак я погледна предпазливо, не разбираше какво става.

— Аз щях... щях да кажка на Джен защо го направих и да й кажка, че наистина я обичам. Бих искал да изтрия всичката болка, която й причиних, а после бих искал да се отърва от О' Дауд.

Крес кимна бавно.

— Добър отговор. В правилния ред. — Тя се обърна, отиде до прозореца и отново погледна зад завесата, и този път остава там толкова дълго, че Мат се зачуди дали да не я подсети да заговори.

— Добре — каза тя, обърна се и отметна предизвикателно коса, после приглади дрехите си. Звездата Кресида се беше върнала в стаята. Тя отново зае мястото си на стола. — Трябва да приключим с това бързо. Чака ме още един частен самолет, за да ме отведе на север, и ако побързам, ще стигна там преди твоите приятели, да не споменаваме моя импресарски екип, студиото, чичо Том Кобли и всички останали да са открили, че съм в Англия. — Тя изсумтя презрително. — Нямах представа колко услуги ми костваше това пътуване... Така, сега ще направя две невероятно глупави неща. Правя ги за Джен... защото вярвам, Бог да ми е на помощ, че под всичката тази гадост, която гледам сега... — Тя се пресегна и го стисна за носа с палеца и средния си пръст, от което очите на Мак отново се насълзиха. — ... под цялата тази гадост се крие човек, който разбира, че Джен трябва да се върне там, където беше... е, ако не точно там, то поне някъде наблизо. Тя няма нужда никакъв монументален тъпак да я заключи във висока кула и да изхвърли ключа. Поемам риск с теб, негоднико, и ти няма да ме издъниш.

Мак кимна, макар да не знаеше в отговор на какво.

— Всички други неща, които искаш да се случат — продължи Кресида, — зависят от теб... но аз не мисля, че Джен някога ще се съгласи да те изслуша, още по-малко да ти прости. Но ти ще опиташ. А колкото до това да те отърва от О' Дауд, е, това мога да го направя. — Тя се засмя. — Боже, ето това е гадната страна на любовта, мислиш си,

че можеш да разрешиш всеки проблем, да направиш всички толкова щастливи колкото си ти. Сигурно съм луда.

Мак с нищо не издаде страха си, че тя наистина беше луда.

— Така — каза Кресида и се протегна към червената си дамска чанта, — въпреки че силно се изкушавам да пусна това признание на някой конкурентен вестник, за да те ядосам... — Тя извади един бележник и химикалка и ги тикна в скута му. — Въпреки това... започваме. Готов ли си? — Тя вирна брадичка, вдиша и издиша, както бе дишала Джен, преди да излезе на сцената.

— Носят се слухове, че Кресида Чартуел е лудо влюбена в Рори Силвестър, нейният сценичен партньор в новия ѝ филм „Безчувствените“. Но ние можем да направим ексклузивното разкритие, че слуховете са верни само отчасти. *Действително* някой с фамилията Силвестър сгръва леглото на английската красавица, но това не е Рори, а неговата съпруга Ана Мария. Да, нашата Кресида е влюбена презглава в пламенната южноамериканка, а Ана Мария е решена да напусне знаменития си съпруг, за да свие гнездо с новата си любов.

Кресида замълча и вдигна вежди.

— Това достатъчно ексклузивно ли е за теб, негоднико?

Мак не знаеше какво беше изражението на лицето му, но знаеше, че беше спрял да пише на думите „Ана Мария“.

Той затвори уста и после я отвори отново, за да попита:

— Как успя да опазиш това в тайна?

— Хъм, то беше тайна за мен и за Ана Мария допреди няколко дни, пък и кой би помислил, че ще се загледам в друга жена при моето любовно досие? Хората виждат каквото искат да видят.

Също като Дженифър.

Сега Мак проумя защо Кресида не беше побързала да издейства съдебно разпореждане, за да спре историята за Рори. Стига да можеше да опази Джен в безопасност, тя навярно потриваше ръце в очакване да види как О'Дауд захапва дървото.

— Но ти каза на Джен, че...

Кресида затвори очи, сякаш и нея я боляха ребрата.

— Да и я излъгах за първи път, но когато тя изрече името на Рори, ми се видя по-лесно да не я поправам по телефона, можех да

изясня ситуацията на място. — На лицето ѝ се изписа презрение. — И разбира се, не знаех, че някакво малко говно подслушва разговора ни.

Мак притихна, забил поглед надолу, тъй като не искаше нейното презрение отново да се превърне в гняв. Затова не разбра, че тихото покашляне и двете мъчителни вдишвания предшестваха момента, когато Кресида се разплака. Той вдигна глава и я видя да посяга към рулото с домакинска хартия.

Това беше истински плач, не плачът от холивудските филми: върхът на носа ѝ се зачерви и красиво гримираното ѝ лице доби сгърчен, подпухнал вид. Когато Кресида избърса очите си, очната ѝ линия се размаза.

— Хората ще те разберат за Ана Мария — каза той, трогнат от мъката ѝ. — Те ще ти простят.

— Не ставай глупак — каза тя, като подсмъркна яростно. — Защо ще плача за това, че съм срещнала моята сродна душа? Това е прекрасно. — Тя смачка салфетката и попи едното си око, после и другото. — Аз плача за това, което причиних на Джен. Отново я нараних. Този път беше чиста случайност, от глупост, не както последния път.

Последния път?

Мак отново притихна и почувства как напрежението в стаята се сгъсти.

Последва още подсмърчане и хлипане, после Кресида каза изморено:

— Добре, второто невероятно глупаво нещо, което ще направя днес е още едно ексклузивно признание. За него не трябва да казваш на никого... ако пропееш, отиваш право на оня свят. Ако замълчиш, хъм, това може да ти спечели отново доверието на Джен.

Мак захвърли бележника и химикалката на дивана, надявайки се, че тя щеше да го приеме като знак за неговата искреност, но Кресида изобщо не го погледна. Той нямаше представа върху какво бяха приковани очите ѝ, но тялото ѝ излъчваше терзание и вътрешна борба.

Тя прокара длан по подлакътника на стола, сякаш от притеснение.

— Ти сигурно знаеш, че аз бях в колата заедно с Джен, когато стана автомобилната катастрофа? — започна тя. — Аз ѝ бях отишла на гости за уикенда, играех си на криеница с пресата, криех се под

комична дегизировка. Както и да е, в нощта преди катастрофата аз го ударих на живот както обикновено и се озовах в леглото с един от преподавателите на Джен от театралната академия. Красив негодник с леви убеждения, запуснат бохем и... на другата вечер той ни покани на някакво парти. Двамата се напихме, аз казах нещо глупаво и той съобщи на цялата компания, че е спал с мен, така че можел да се похвали, че е „изчукал звезда“.

Мак видя как раменете ѝ се изправиха леко.

— Аз изпаднах в истерия, както можеш да си представиш. Джен ме измъкна от купона и ме качи в колата. Бяхме тръгнали към апартамента ѝ, но когато слязохме от магистралата и Джен намали скоростта, за да завие по улицата, аз реших, че искам да се върна и да кажа на онзи негодник какво мисля за него. — Кресидата стисна подлакътника. — Откопчах колана на седалката ми и се опитах да отворя вратата на колата. И... и Джен спря колата, пресегна се да затвори вратата и да закопчае колана ми. Тогава ни помете колата отзад. Ние се блъснахме в табелата пред нас.

Кресидата Чартуел вече не приличаше на холивудска звезда, а на изплашена млада жена.

— Аз предизвиках катастрофата и аз бях виновна, че Джен излетя през предното стъкло на колата. Помня как тя разкопча предпазния си колан, за да се пресегне през мен и да затвори вратата.

Мак не оценяваше огромната журналистическа стойност на тази история, той си представяше Дженифър, просната сред натрошени стъкла.

— Аз исках да си призная всичко след катастрофата — каза Кресидата с изтерзан глас, — но Джен настояваше, че не е поставила добре предпазния си колан. Изобщо отказа да обсъждаме случилото се. Тя понесе всички гадости, които се изговориха по неин адрес, че е била пияна и безразсъдна. — Кресидата преглътна сълзите си. — Би ли ми подал още малко хартия, ако обичаш?

— Кълна се в живота ми, никога няма да кажа на никого за това — каза Мак, когато му се стори, че тя беше в състояние да го чуе. — И ако спазя обещанието си... ти... нали ще кажеш на Джен?

Кресидата остави смачканите на топка салфетки да паднат на пода.

— Ще ѝ кажа, макар че не знам дали тя ще ме чуе. Но да, когато реша, че е готова за това, ще ѝ кажа.

Мак знаеше, че трябва да млъкне, но журналистът в него искаше отговори.

— Защо ми разказа това? Поемаш огромен риск. Най-малкото, трябваше първо да ми измъкнеш моята тайна — за да си сигурна, че ако аз разглася твоята, ти ще ме съсипеш в замяна?

Кресидата махна с ръка с раздражение.

— Може би се надявам, че ти ще разкажеш на всички и аз накрая ще смъкна този товар от плещите си. Може би просто съм се размекнала: не мога да си простя и чувствам, че трябва да си понеса наказанието. — Долната ѝ устна затрепери. — Знам само, че аз съм виновна за състоянието на Джен. Моите слабости и суета я унищожиха. Аз съм същата като теб.

— Не. Ти си наранила Джен по невнимание. Аз го направих умишлено.

— Обаче крайният резултат е един и същ — каза тя и отново заплака.

ГЛАВА 37

О'Дауд очакваше телефонно обаждане в потвърждение на версията, че Рори Силвестър беше новата любов на Кресида, затова реагира с вцепенено мълчание когато Мак му съобщи, че всъщност обектът беше Ана Мария. После той попита дали това е някаква шега и Мак се принуди да му разкаже за посещението на Кресида Чартуел. Накрая О'Дауд изпадна в неадекватен възторг и дори заяви, че Мак е истински гений, а самият той винаги е знаел, че ще се справи блестящо със задачата.

Мак очакваше неизбежният въпрос дали има снимки на двете жени заедно — от онези снимки. Откакто Кресида му беше признала истината за катастрофата, към болката в ребрата се беше добавила и болка в гърдите му.

Отказът на Джен да позволи на братовчедка си да разкрие истината беше проява на истинско благородство.

Мак знаеше, че повече никога нямаше да срещне друга като нея.

— Тази лесбийска история е по-добра от всякакви третокласни клюки — заяви О'Дауд. — Как само ни заблуди хитрата малка лисица. Неделният брой ще се продава като топъл хляб. Ще избием рибата.

— Така. След малко ще дойда в редакцията, ти ще скъсаш дневниците и снимката пред мен. Искам писмено уверение, че няма никакви фотокопия или цифрови копия и че няма да използваш тази информация, за да ме изнудваш да работя за теб в бъдеще.

— Няма нужда, синко, след тази история двамата с теб ще се къпем в злато. Парите ще постъпят в сметката ти до края на седмицата.

— Късно е — каза Мак, използвайки силата на гнева, за да изрече тези думи с непоклатима твърдост в гласа. — Искам парите в брой, половината да ми бъдат изпратени по куриер утре, останалите до средата на седмицата, тоест в сряда, а не в четвъртък. И не ми казвай, че не можеш да изтеглиш толкова пари в брой с толкова кратко предизвестие. Ти знаеш, че сключи изгодна сделка.

О'Дауд се засмя.

— Тук имаш право. Продаде се евтино, синко, но не се тревожи, оттук нататък си осигурен. От всички страни ще те засипват с предложения за работа.

— Не искам моето име да се споменава в тази история.

— Сигурно се шегуваш.

— Можеш да подпишеш материала с твоето име, срещу обещанието да не споменаваш Дженифър Роузби.

— Тя ли? Тя изобщо не ме интересува, беше само примамка, за да уловя голямата риба.

Мак едва се удържа да не запрати телефона срещу стената. Накрая той просто го хвърли в кошчето за боклук, после използва собствения си телефон, за да си повика такси.

Мак се разплака още непрекрасил прага на Тес, докато прегръщаше Габи и Фран и отклоняваше подозрителните въпросите на Джо и тревожните погледи на сестра си. Мак започна своя разказ едва когато изпратиха момичетата на горния етаж, за да гледат анимационен филми. Докато разказваше историята за Филида и сър Теди, израженията на Джо и Тес отразяваха неговото собствено лице в деня, когато бе научил новината от О' Дауд — лутането между недоверието и страха. Моментното удовлетворение от тяхното разбиране какво щеше да сполети семейството, ако миналото на Филида излезеше наяве, беше пометено от мисълта, че сега той трябваше да им признае какво беше направил. Мак продължаваше да говори, а лицето на Тес пребледня и доби восъчен цвят. Той стигна до частта, когато се беше влюбил в Джен и тя също се беше влюбила в него, а Тес наведе глава и това толкова силно му напомни за Джен, че Мак трябваше да спре за известно време.

Той знаеше, че ако сестра му станеше и излезеше от стаята, с него бе свършено. Ако загубеше Тес след като беше загубил Дженифър, какъв смисъл щеше да има животът му?

Джо не изпускаше от очи жена си.

— Аз надуших, че се е захванал с нещо такова — каза той, — винаги е бил потаен негодник. — Той се обърна към Мак. — Не ти ли хрумна, че трябваше да ни третираш като разумни възрастни хора и да ни разкажеш всичко от самото начало? Четири глави мислят по-добре от една, дори ако броиш Филида. Можехме да измислим нещо по-добро от кашата, в която си се забъркал и ударът, който си нанесъл на

онова бедно момиче. — При тези думи Джо прониза Мак с най-мрачния си поглед. — Всъщност ти може би и сега ни лъжеш.

— Иска ми се да беше така, но не е, Джо... и каквото и да мислиш, че можехте да направите, то нямаше да помогне. О’Дауд искаше тази история, нямаше да отстъпи.

Моля те, кажи нещо, Тес.

Чу се шум, после вратата се отвори и в стаята влезе Филида. Тя изглеждаше освежена и елегантно облечена, с перлен гердан на шията, но куцаше и се подпираше на сива метална патерица.

— Момичетата ме събудиха — отбеляза намусено тя, — гледат някакво анимационно филмче във вашата спалня. Защо не ги оставихте да го гледат тук? — На лицето на Филида се изписа комична изненада при вида на Мак.

— Да се биеш на твоята възраст? — Тя поклати глава и зацъка, после седна с усилие на най-близкия стол.

Тес продължаваше да седи с наведена глава.

— Здравей, Филида, аз също се радвам да те видя — каза Мак и стана. — Добре, че не се опитвах да предпазя само теб, иначе наред с всичко друго щях да се чувствам и като кръгъл глупак.

Филида погледна Джо и Тес, сякаш за да се ориентира за какво говореше Мак.

И тогава Тес заговори.

— Мак ни разказа какво е правил в действителност в Нортъмбърланд — каза тя. — Той не е пишел туристически пътеводител, а се е сприятелил с братовчедката на Кресиди Чартуел, за да се докопа до поверителни факти около нейния любовен живот, по поръчение на О’Дауд. И Мак е успял да научи историята, която ще излезе в утрешния вестник, но той се е влюбил в братовчедката, която се казва Дженифър, и тя също се е влюбила в него и те са правили секс и сега той навярно ѝ е разбил сърцето.

Целият разказ беше изречен монотонно и Тес не погледна брат си нито веднъж. Чувайки историята от нейната уста, на Мак му се прииска да се сгърчи и да умре.

Филида доби възмутен вид.

— Какво си направил? Какво? Ти си отвратителна, жалка отрепка. Как можа? Срамувам се от теб.

— Престани. Не смей да му говориш по този начин! — неочаквано изкрещя Тес.

Джо я погледна сконфузено.

— Успокой се, мила.

— Не, няма. — Лицето на Тес се беше изкривило до неузнаваемост. Тя стана и застана срещу Филида.

— Хайде, майко, попитай го защо е направил това.

— За пари, предполагам — каза Филида, като се отдръпна назад в стола.

— Грещиш. Направил го е заради теб. Мак ни разказа защо и аз му вярвам. Знам, че открай време си измисля разни истории и че ако може да се измъкне с някоя лъжа, ще го направи. Но този път аз му вярвам. Той е излъгал, за да предпази теб и за да предпази нас, а ти дори не си благодарна. — Тес се надвеси над Филида. — Но защо това не ме учудва? Ти никога не си благодарна, дори на мен. Аз се грижа за теб и удовлетворявам всичките ти прищевки, оставям момичетата и Джо на заден план, а ти продължаваш да пиеш тайно. Пиеше в болницата, пиеш и тук. О, това е много убедителна физиономия, майко... изненада ли трябва да представлява? Как е възможно добрата малка Тес да се е досетила?

Тя се наведе и лицето ѝ се озова на нивото на лицето на Филида.

— Ако някой в тази стая ме отвращава, това не е Мак.

— Тес, миличка — каза Джо и стана.

— Какво? Да съм по-снизходителна с нея? Да си меря думите? До гуша ми дойде. Така че чуй това, мамо, Мак е направил това, защото иначе О'Дауд е щял да разгласи във вестниците, че ти си била любовница на сър Теди Монтгомъри. — Тес кръстоса ръце, но продължи да гледа свирепо майка си. — Мак е постъпил като добър син и виж какво получава в замяна.

— О'Дауд ти е казал, че съм била любовница на сър Теди Монтгомъри? — каза Филида, като докосна перлите около врата си.

Мак кимна.

— Той има дневниците и една снимка.

— Ти видя ли ги?

— Не беше необходимо, той ми каза достатъчно подробности, за да се уверя, че наистина си била ти. Онзи белег по дължината на

гръбнака ти, звукът, който издаваш когато... — Мак погледна сестра си и се поколеба.

— ... когато правиш секс — довърши Тес.

Филида вдигна вежди.

— Освен това ти самата го потвърди онзи ден в градината, преди да замина на север. Аз те попитах дали си познавала някой на име Теди и ти загуби самообладание, каза нещо като „то беше лудост, глупава страст.“

Мак се запита какво бе очаквал? Майчинска прегръдка? Благодарност за онова, което беше направил.

— Глупав идиот — изкрещя Филида.

ГЛАВА 38

— Мисля днес да се върна на работа — каза Дженифър и почака близките ѝ да се опитат да я спрат. Само ако можеше да продължи да говори, да полети по инерция, тя щеше да се измъкне от този ад. Просто трябваше да мисли за други неща и библиотеката беше добро начало, вместо да стои вкъщи и всички да се отнасят с нея като с инвалид. Още с влизането си Джен видя как Бренда скри под масата вестника, който четеше.

Но дали щеше да е лесно да се върне на работа? Дженифър се замисли за всички онези пъти, когато Мат седеше в историческата секция и я гледаше. *Не я гледаше, а я шпионираше*, поправи се тя. И той не се казваше Мат, а Мак.

— Обадиха се още хора — каза майка ѝ. — Лиза, отново Финли, Ангъс, Лидия и да, онази досадна жена, Памела. Сигурно е добронамерена, но е толкова неприятна.

Брайони сложи пред Джен чаша с кафе.

— Изпий, това преди да излезеш.

Да, Джен беше добре. Хората сигурно я мислеха за глупачка, при това с пълно право, тя наистина беше глупачка... Дженифър видя букет хризантеми в голямата синя кана.

— Красиви са.

Тя видя как Брайони и майка ѝ се спогледаха.

— Цветята са от Алекс, миличка. Вчера ги донесе куриерът. Помниш ли?

— О, да — каза Джен, макар че не помнеше. Алекс с неговата голяма бяла карета. Или ланд роувър. Все същото.

— Крес се обади отново, естествено — каза Брайони. — Тя не може да остане дълго. Каза, че е настъпила пълна лудница, Рори е напуснал снимките и никой не знаел дали ще се върне.

Дженифър видя как майка ѝ правеше сигнали на Брайони да замълчи и самата тя искаше същото. Известно време не искаше да чува нищо за Кресида. Прекалено тясно беше свързана с Мат.

Не Мат. Мак.

Дженифър стана и взе вестника от бюфета, прелисти страниците и стигна до снимката от генералната репетиция. Него го нямаше там, разбира се, та нали тъкмо затова беше дошъл със закъснение. Статията описваше играта на Лиза в ролята на Виола, не нейното изпълнение. Невидимата жена среща мъжа, който никога не е съществувал.

— Аз ще тръгвам — каза тя. Бренда и Брайони отново се спогледаха. — Какво? — извика Джен. — Хайде, кажете го, стига сте си разменяли погледи!

Майка ѝ пристъпи внимателно към нея, сякаш доближаваше изплашена котка.

— Джен, вече минава два и половина. Отиди в библиотеката, щом искаш, мила, Брайони ще те закара. Но вече е следобед, Джен.

Дженифър погледна часовника си, но стрелките не ѝ говореха нищо.

— Добре, тогава ще изляза да се разходя във фермата. Да подишам чист въздух.

— Брайони ще дойде с теб. — Сега майка ѝ заговори с глас, подходящ за успокояване на изплашена котка. — За всеки случай, ако някой журналист дебне на пътя.

При думата „журналист“ Дженифър усети познатото чувство как стаята се наклони и завъртя около нея. Тя седна и се хвана здраво за стола, уверена, че иначе щеше да политне напред.

— Те не са тук заради теб, Джен — бързо каза Брайони, — а заради Крес и Ана Мария. Помниш ли?

Той също беше дошъл тук заради Крес и Ана Мария.

— Джен, добре ли си? — попита я майка ѝ.

— Разбира се. Просто си помислих как Брайони ще ме пази от журналистите и се сетих за един анекдот, знаеш го, нещо за това как затваряш вратата на обора, след като конят е избягал в галоп, обаче не мога да си спомня как беше точно.

Този път Дженифър не намери сили да им каже да престанат с тези погледи и се качи в стаята си.

ГЛАВА 39

Хората минаваха покрай него, забили очи в земята, говореха по телефона, някои дори се бутаха в него и не казваха нито дума. Всичко се случваше сякаш в забързан ритъм, без никаква причина, и различните акценти му звучаха плоски и блудкави. Липсваше и резливата свежест на въздуха.

Мак влезе през въртящата врата, прекоси облицования с мраморни плочи под и портиерът изтича да му отвори вратата на асансьора, сякаш беше някаква знаменитост.

Той не се учуди, че щом вратата се отвори, срещу него се изправи Серена, явно надявайки се да наподоби поза на непринуденост. Акциите на Мак се бяха покачили и изведнъж той беше придобил нова привлекателност.

— Изобщо не си прави труда — каза той, когато Серена понечи да заговори, но не изпита никакво удовлетворение: дребното заяждане вече не го интересуваше, той имаше много по-важна работа.

Навремето той беше влизал тук с такова вълнение, беше се чувствал част от кръга избраници, които научаваха какво се случваше в света преди всички останали.

Това е просто един голям офис пълен с десетки цинични самохвалковци, сгърбени над компютрите.

— Мак — каза О'Дауд, идвайки да го посрещне и Мак се насили да го погледне. Всичко черно и подмолно, което дремеше под повърхността на неговия собствен характер, надигна глава. Прииска му се да се скатае, имаше възможност да потули истината.

— Влез, заповядай — подкани го О'Дауд. — Ето, виж това.

Върху бюрото на О'Дауд имаше цял куп вестници, заглавия от Великобритания, Европа и Щатите, всички с разплаканата, но с изражение на твърда решимост Кресидата на първа страница. До нея стоеше жена с дълга черна коса и уста, която дори на черно-белите фотографии си личеше, че беше съблазнително алена. „Каква я

мислехме, а каква стана“ гласеше едно заглавие, „Розата и Фурията“ крещеше друго.

Няма лоша реклама. За някои.

— Старият мръсник е много, много доволен — каза О’Дауд. — Ти също, нали? Парите устройват ли те? Добре е да ти топят в джоба, нали? Кажу ми, какво мога да направя за теб? Мислех, че сме насрочили голямата екзекуция на дневниците и снимката, но можем да я изпълним сега, ако искаш. Трябва само да се обадя на хората от правния отдел, за да донесат папката.

— Няма нужда. Настъпи промяна в плана. Имам друга идея.

— Знаех си — ахна очарован О’Дауд. — Това ти е в кръвта.

— Колко си прав.

— Хайде, седни. Пак ли е във връзка с Кресида?

Мак си помисли за онази голяма, лъскава тайна, която му бе доверена и побърза да я зарови още по-дълбоко в себе си. Кръвта във вените му бушуваше, той почти чуваше нейния напор, затова се опита за я успокои с мисли за плажа и играта на морските вълни. *Една. Две. Три.*

— Не, не е във връзка с Кресида. Отнася се за един човек на име Гордън О’Дауд. Чувал ли си това име?

— Недей да престъпваш границата, синко. — Изведнъж погледът на О’Дауд стана предпазлив.

— Няма никакви дневници, нали? — каза Мак с престорено равен тон. — Няма и снимка, нали? Всъщност, никога не е имало връзка между Филида и сър Теди Монтгомъри?

О’Дауд извърна глава, несъмнено опитвайки се да не се разсмее. Мак почувства как стомахът му се разбунтува, после гаденето отмина.

— Значи най-накрая ти светна, а? — подхвърли О’Дауд, погледна Мак и действително се разсмя или по-скоро излая дрезгаво. — Но недей да се сърдиш на мен, ти самият искаше да повярваш, че горката стара Филида е предателка. Ти беше толкова изплашен, че аз буквално надушвах страха ти. — Той разтвори широко ръце. — Хайде, недей да се сърдиш. Аз ти направих услуга. Я виж колко пари изкара.

— О, не се тревожи, аз никога няма да забравя какво ти дължа. — Мак се насили да се усмихне. — Та, докъде бях стигнал? А, да. Ти ми хвърли прах в очите, особено с онези малки подробности за мама. Добре ме извози. Вярно, че Филида се обърка, като я попитах за Теди.

Всичко изглеждаше чиста монета. — Мак поклати глава. — Глупавият Мак изобщо не се досети, че на дъното на тази история стоеше друг един Теди. Би ли ми напомнил отново твоето пълно име?

О'Дауд не отговори.

— Добре, тогава аз ще ти го напомня. Гордън Едуард О'Дауд. Аз знаех това, разбирах се, знаех, че не обичаш да те наричат Едуард, защото го намираш за прекалено помпозно име. Обаче не знаех, че някои хора, избрани хора, могат да те наричат Теди. — Мак скръсти ръце в скута си. — Ти си бил любовник на мама, а не старият Монтгомъри. Ето защо знаеше всички интимни подробности за нея.

— Много добре, синко. — По лицето на О'Дауд нямаше и следа от угризение.

— Хитрушата Филида... е ходела с теб и баща ми едновременно. Ти си бил нейната малка срамна тайна, „безумна, глупава страст“, както каза самата тя...

— Баща ти беше кръгъл нещастник — заяви О'Дауд сякаш констатираше факт и Мак си помисли за всичко онова, което „Нещастникът“ беше направил за него.

— Нещастник или не, Филида е избрала него — каза Мак. — Сигурно те е заболяло, такава първокласна жена като Филида да си поиграе с теб и после да те захвърли. Глождеше те през всичките тези години, нали? И тогава късметът ти се усмихна, аз се появих с блеснал поглед и огромно желание да работя за теб. — Той се засмя. — Боже, колко язвителен беше ти с мен. Никога не разбрах защо. А после си видял златна възможност със сър Теди. Филида беше толкова обърквана, а аз бях толкова обезверен и отчаяно исках да предпазя майка ми и семейството, че ти можеше да ме изнудиш да направя всичко.

О'Дауд остана с каменно изражение.

Мак извади големия кафяв плик от джоба си, разгъна го и го сложи на коленете на О'Дауд. После се вгледа в лицето му, извивката на носа, линията на челото, опитвайки се да намести всички части на пъзела. Усещането за гадене се върна.

О'Дауд се престори на незаинтересуван, но малко след това отвори плика с нокътя на палеца си и извади отвътре един лист хартия.

— Твоето свидетелство за раждане — отбеляза предпазливо той.

— Правилно. Майка: Филида Грейфийлд. Баща: Греъм Стоун. Кратко и ясно. — Мак се изтегна не принудено на стола и склочи ръце зад главата си. — Цял куп лъжи, като повечето материали в твоя вестник. Името под баща би трябвало да е Гордън Едуард О’Дауд.

Мак никога нямаше да свикне да произнася това име, то оставяше мръсен вкус в устата му, като неприлична дума.

— Да, сигурно — подметна О’Дауд, но очите му се стрелкаха наоколо, сякаш се опитваше да намери нещо стабилно, в което да се вкопчи. — Винаги бях внимателен.

— Така ли? Филида ми каза да ти напомня за онова парти в Клапхъм. Ти си бил пиан и не си приел „не“ за отговор. Насинил си й окото. Явно и друг път се е случвало да проявяваш насилие. И си бил прекалено пиан, за да си сложиш презерватив.

Лицето на О’Дауд помръкна.

— Давах на майка ти само онова, което тя си просеше.

Мак свали ръце от тила си и ги подпъхна под себе си. Този човек срещу него беше негов баща и този факт заплашваше да взриви ума му. Нещо по-лошо, не беше изключено Мак да приличаше на него. Крушката не пада по-далеч от дървото. Това, което той беше направил на Джен не се различаваше много от онова, което О’Дауд беше причинил на майка му.

— Освен това — продължи О’Дауд с отбранителен тон, — как така ти изведнъж се оказа мой син, когато тя спеше и с безгрешния Греъм?

— Защото Греъм не е бил безгрешен. По онова време се бил върнал от някаква кореспондентска мисия с последствията от проявена „сексуална непридирчивост“. Нещо лечимо, но сексът не влизал в програмата за следващите няколко месеца. Можеш ли да предположиш кога е било това?

О’Дауд се опита да отхвърли това разкритие с насмешка, но усмивката не се появи на устата му.

Бученето в ушите на Мак се усилваше.

— Много смешно, нали? Как ти от самото начало ме наричаше „синко“? Оказва се, че наистина съм твой син. — Той взе един вестник, сви го на руло и го тикна като импровизиран микрофон под носа на О’Дауд. — Как се чувствате, господин О’Дауд? Бихте ли пролели няколко сълзи пред камерата?

О'Дауд изблъска вестника.

— Какво искаш?

— Нищо. Отвратен съм от нещата, които ти вече ми даде. Искан ми се да мисля, че всички лоши черти в моя характер дължа на теб, а всички добри качества съм взел от Греъм. Той е знаел, че не съм негов син и въпреки това правеше всичко по силите си. Дори повече отколкото му беше по силите... той просто беше такъв човек. Докато ти, мили татко, ти накара родния ти син да измами една прекрасна, смела, красива жена, която навярно беше любовта на живота му.

— Да, сигурно. — О'Дауд погледна часовника си.

— Точно такава загриженост очаквах — отбеляза Мак и стана от стола, — затова сигурно ще си спомниш думите „Нехайството се заплаща скъпо“. Филида и аз съставихме списък на всички жени, с които си кръшкал на твоята съпруга, и го адресирахме до въпросната дама. — Той погледна часовника си, доволен да повтори жеста, с който О'Дауд се беше опитал да го унизи преди малко. — В колко часа получавате поща?

О'Дауд се изправи и стисна юмрук, затова Мак се изопна и също сви юмрук, готов да отвърне на удара. Прониза го остра болка от китката до рамото, която после се стрелна към спуканите ребра. О'Дауд седна отново на стола си.

— Ще смажа и теб, и майка ти — изръмжа той.

— Едва ли. Списъкът не е пълен: оставихме за десерт най-сочните имена, като онази депутатка, която беше злоупотребила с бюджета за представителни разходи. Тц-тц, сецсам се за един конкурентен вестник, който изобличава корупцията сред политиците, а ти ходиш на гости на депутатката в нейния просторен, луксозен апартамент. Ако направиш нещо необмислено, историята ще изтече в интернет. — Мак намигна на О'Дауд. — Напипахме ти слабото място, синко.

В този момент телефонът на бюрото на О'Дауд започна да звъни.

— Това сигурно е жена ти, която иска да обсъди с теб днешната поща. — Мак стигна до вратата с две крачки. Серена стоеше отвън. Вероятно подслушваше.

— Боже, какво сурово изражение имаш — каза Мак. Слезе в лобито, размаха юмрук във въздуха, помете с ръка няколко вестника от стелажа и ги разпиля на пода.

Когато Мак влезе в кафенето, Филида и Тес се изправиха на крака и майка му веднага поръча на сервитьора да му донесе двойно еспreso, а сестра му стисна силно ръката му. Същата ръка, с която той щеше да удари О' Дауд, но Мак нямаше нищо против.

— Недей да мислиш, че ще престана да се тревожа за теб само защото си понижен до полубрат — каза тя и цъкна с език. — Ама че глупав израз, за мен ти си цял брат... както и завършено главоболие понякога... но аз тъкмо за това те обичам. Изпълваш ме с чувство за превъзходство.

Джен щеше да те обикне. Ти щеше да обикнеш Джен.

Филида го наблюдаваше от другата страна на масата, докато Мак се опита да поднесе със свободната си ръка чашата до устата си.

— Ръцете ти треперят по-силно от моите — отбеляза тя и на лицето ѝ се появи нещо, което подозрително много приличаше на сърдечна усмивка.

ГЛАВА 40

Дженифър успя да преодолее обсадата от журналисти на пътя, като легна на задната седалка в колата на Брайони, която я закара до библиотеката. Сега журналистите бяха по-малко — пикантната история вече се развиваше в Холивуд — но Брайони я придружи до задния вход на библиотеката за всеки случай. Дженифър беше придърпала качулката на суичъра над лицето си и когато някакъв слаб мъж с отегчен вид изникна пред тях и се представи като журналист от нюкаслски вестник, Брайони му налетя със зловец боен вик, на който я беше научил Дани в сватбената им нощ и който той самият беше научил, пътувайки с отбора по ръгби в Нова Зеландия. Дребният човечец побягна с такава скорост, че се блъсна заднешком в един уличен стълб и се отдалечи на куц крак.

Дженифър се качи директно в офиса на втория етаж, където общо взето прекара целия ден, опитвайки се да свикне с присъствието си там. Беше ѝ трудно да определи кое чувство беше взело превес в нея, срамът или унижението. Двете се бяха преплели в мрачно, задушавашо нещастие, което я изолираше от всички останали. Колко ли отчаяна беше изглеждала в неговите очи. Колко лековерна. Той беше надушил нейният глад за внимание и го беше нахранил. Фактът, че само няколко човека знаеха за нощта, която тя беше прекарала с Мак, не ѝ носеше никаква утеха. Всички знаеха за нейното увлечение по него.

Прелъстена и измамена.

Но всичко това беше повърхностна болка в сравнение с откритието, че блаженството на споделената любов е било мираж. Гневът и огорчението се смесваха с това разбито блаженство и може би щяха да изплуват по-късно, но сега сърцето я болеше толкова силно, че ръката ѝ подсъзнателно пропълзяваше до дясната страна на гърдите, сякаш искаше да го утеши.

Лайънъл беше старателно любезен и за щастие се въздържаха от предложения за масаж и други лечебни методи, докато Шийла я

разсейваше с разкази за последните подвизи на Рийс. Тя спомена историята с Мат/Мак само два пъти, единият път с думите „Стига си се измъчвала. Аз също се заблудих от стегнатото му дупе“ и „И все пак не разбирам, като се сетя как те гледаше от читалнята...“

Дженифър изяде сандвичите си на бюрото, без да усеща вкуса им, а после Брайони дойде да я прибере. Този път пред библиотеката не дебнеше слабичък мъж с отегчен вид, а журналистите около фермата бяха намалели значително. Затова пък на двора ги очакваше един ланд роувър.

— Искаш ли да го видиш? Ако предпочиташ, мога да го отпратя?
— предложи Брайони.

Още един човек, който не беше гледал Мак през розови очила и не беше допуснал да го заблудят. Джен заслужаваше всичко, което Алекс би могъл да ѝ каже.

Те седнаха заедно в хола, Бренда дипломатично остана в коридора, а Алекс изрази съжалението си, задето Дженифър е била наранена и добави, че за него Мат Харпър беше история.

На Джен ѝ се искаше да можеше да го изтрие със същата лекота от сърцето си, но се почувства признателна за съчувствието и когато Алекс се пресегна и улови ръката ѝ, тя не я отдръпна. Неговата ръка беше сигурна, позната и крепка. Не беше мираж.

ГЛАВА 41

Четири седмици след бягството си на юг, Мак отново мина край Ангела на север и се опита да се убеди, че днес крилата му бяха разперени в знак на приветствие и че скулптурата изобщо не отговаряше на прякора „ръждивия екхибиционист“.

Макар че той заслужаваше точно такова посрещане.

Мак мина покрай масивния търговски център, край градския паркинг, където слънцето хвърляше отблясъци върху предните стъкла на стотици автомобили, после излезе от центъра и предградията и се озова наред тучните зелени поля, разкошно разцъфтели в средата на май под необятното синьо небе с разпилени перести облаци. Със затаен дъх от красотата на това място, Мак едва дочака да стигне до отклонението на магистралата. Скоро той пое по лъкатушния път между ливадите, после сви по Военния път, изопнат като гръбнак на зелената шир. Мак беше високо сред хълмовете, гледката от двете страни се простираше докъдето му стигаха очите и от време на време той настигаеше хора, които вървяха по Адриановия вал. Спомни си първото си идване тук, когато се беше държал като разглезен осмокласник на историческа екскурзия от училище и добави преживяването към списъка с неща, за които се разкайваше.

Когато Мак видя указателната табела за Бриндли, той спря колата и изключи двигателя. Теглеше го желанието да отиде там, но нямаше да е разумно да се появи изневиделица.

Той включи отново двигателя и продължи по пътя, опитвайки се да се настрои на позитивна вълна и в продължение на няколко километра се занимаваше с мисълта за Филида. Техните отношения бяха доста хладни след разкритието за О'Дауд и две седмици преди Мак да се отправи на север, Филида беше казала на него и Тес, че един щедър дял от парите на О'Дауд, ако те нямаха нищо напротив, трябваше да бъде похарчена за нещо, което щеше да го ядоса много в покрайнините на Бат имаше клиника с добра рехабилитационна програма за алкохолици и макар тя да не се смяташе за такава (в този

момент Мак и Тес забиха погледи в обувките си), престоят там навярно щеше да ѝ подейства добре.

Тес и Мак очакваха Филида да промени решението си, но нищо подобно не се случи. При последното посещение на Мак Филида изглеждаше бледа и изтощена, но успя да се усмихне кисело на голямата чаша портокалов сок на масата пред нея.

Двамата с Тес бяха решили да приемат всеки изминал без инциденти ден като добър знак.

Мак стигна до познатия гърбав мост и острия завой на пътя и зави нагоре по платното. Дърветата се бяха разлистили и хвърляха шарена сянка на пътя до парка край езерото. На слизане от колата той си повтори обещанието, което беше дал на Джо, преди да напусне Бат: никакви лъжи, никакви сладки приказки, никакво угодничене, никакви ласкателства, никакво спотайване и дебнене зад ъглите. Мак щеше да удържи на своето обещание и на думата, която беше дал на Кресида. Той щеше да приеме наказанието си като мъж. Може би след наказанието щеше да дойде прошката.

Бедата беше, че тук мантрата на Джо звучеше още по-страшно. Мак се поколеба и погледна към леярната, онова място с пещта и грамадните, тежки чукове, наковални и клеци. После се появи мисълта за Дженифър и той тръгна към къщата.

— Не вярвах, че ще слезеш от колата — извика Дъг, отваряйки вратата. Той беше препасан с кафява кожена престилка и зад ухото му имаше молив. Лицето му беше непроницаемо, дебелиите вежди бяха застинали в безизразна черта.

— Събирах смелост.

— Е, след като я събра, можеш да се разкараш. Ако си дошъл тук за още мръсотия, аз не продавам.

— Не, ти грешиш. — Мак знаеше, че сега не биваше да се държи наперено или самоуверено. — Дойдох да се извиня на хората, най-вече на Джен, да обясня защо направих онова, което направих...

— Голям артист си, нещастнико.

Мак си спомни времето, когато беше „авер“, а не „нещастник“ и почувства стягане в гърлото.

Дъг се подпря на рамката на вратата и скръсти ръце.

— Коженото яке също е добро. Ново ли е? Заедно с колата? Сигурно си прибрал добри пари.

Започва се, Джо, пожелай ми успех.

— Така е. Но якето е старо, а колата е под наем. Все още съм затънал в дългове. Използвах част от парите за лечението на майка ми. Не... ще го нарека с истинското му име, за детоксикацията на майка ми. Останалите пари са в една банкова сметка. За Джен, ако тя пожелае да ги вземе.

Дъг се разсмя дрезгаво.

— Ама ти ще се изкараш истински светец, а?

Мак продължи, разказа цялата истина за Филида и за предполагаемата връзка със сър Теди Монтгомъри, но когато добави, че всичко се е оказало лъжа, Дъг го сряза с:

— Много хитро. Първо имаш основателна причина да се държиш като безсърдечно говедо, а в следващия момент причината се е изпарила.

— Може би, но това е истината... слушай, Дъг? Как е Джен?

Изведнъж Дъг се озова пред него.

— Искаш да напишеш още някоя статия за нея, а? Какво ще напишеш там? Може би, че е съкрушена от новата любов на нейната братовчедка? Обаче ние тук знаем, че ти си истинската причина Джен да е съкрушена.

— Аз я обичам, Дъг, наистина я обичам. Случи се постепенно, но аз се влюбих в нея. Трябва да я накарам да разбере това.

— Ти да не си откачил? — изрева Дъг. — Можеш ли да си представиш колко болезнено ще е да те види отново, след онова, което й причини? Толкова много време й отне да се съвземе и да се върне на работа. Тя не се обажда на никого. Тук всички са ти ядосани. Прибирай се у дома, преди Дани да разбере, че си тук. Или Алекс.

— Алекс?

Дъг направи гримаса.

— Да, той веднага се домъкна, за да се грижи за нея. А сега се разкарай.

Мак почувства как го сграбчиха за ръката и се озова с гръб към къщата, после го поведоха към колата. Едно бутване го залепи за вратата. Мак се обърна, очаквайки да се изправи лице в лице с Дъг, но той вече крачеше към къщата.

— Дъг — извика Мак, — съжалявам, че сгреших и искам да се поправа. Аз обичам Джен, казвам го с ръка на сърцето.

— О, значи ти имаш сърце? — извика Дъг и без да дочака отговора прекрачи прага на къщата, обърна се и затвори вратата с мрачна решимост. Тази решимост сякаш казваше: „Ти дори не можеш да събудиш у мен гняв, а единствено отвращение“.

„Този разговор можеше да мине и по-добре“, каза си Мак и пое по черния път, стиснал кормилото с треперещи ръце.

Два часа по-късно той стоеше в парка, гледаше главния вход на библиотеката, умолявайки я да се отвори и отвътре да излезе Джен. И тогава какво точно щеше да направи той? Мак седна на една пейка, но скочи бързо, спомни си, че той и Джен бяха седели на нея онзи път, когато мъжете в пъба я бяха обидили.

Този път нямаше нарциси. Дърветата бяха нацъфтели и наоколо имаше лехи с някакво цвете, чието име той не знаеше.

Мисълта, че беше уязвим и изложен на показ в парка, накара Мак да се огледа, за да види дали някой го наблюдаваше. Всъщност беше безполезно да се тревожи. Скоро новината, че се е върнал, щеше да обиколи всички и тогава наистина щеше да му се наложи да удържи обещанието, което беше дал на Джо, и да посрещне наказанието си като мъж. Мак се помъчи да се успокои, като се съсредоточи върху паметника от войната, и си напомни, че хората бяха преживявали много по-страшни неща.

Часовникът на абатството отброи четири часа. Оставаше цял час до края на работния ден на Джен, ако тя беше на работа. Мак реши да се разходи да види дали колата ѝ беше зад библиотеката и може би да я изчака там.

Изведнъж се озова заровил лице сред безименните цветя в лехата, притиснат от нещо тежко и мърдащо. Мак се изви и се опита да събори нападателя си.

Лайънъл? Лайънъл без очила?

— Лайънъл, позволи ми да ти обясня — изпръхтя той, опитвайки се да се измъкне изпод него, но бойният похват на Лайънъл явно се свеждаше до вкопчване в жертвата. Мак успя само да се обърне по гръб, все така притиснат в хватката на Лайънъл, и ситуацията дори му се стори комична до момента, когато коляното на библиотекаря се заби в стомаха му и изтръгна вик, който изстреля Лайънъл на крака.

Мак остана на земята, обърнат на една страна, със свити до брадичката колене и зачака тъпата болка да премине.

Мак погледна с присвити очи Лайънъл, който подскачаше наоколо като победител в боксов мач.

— Аз не одобрявам физическото насилие, не, то е последният шанс на провалените преговори — каза библиотекарят размахвайки пръст, — но ти си го изпроси, псе.

Псе?

Мак се изправи, залитайки, и впоследствие осъзна, че първите му думи бяха грешка. Защото веднага щом изрече „Как е Джен? Аз я обичам, Лайънъл“, той отново се озова сред цветята.

— Не смей да споменаваш нейното име — изкрещя библиотекарят. — Ти си дошъл да злорадстваш.

— Не. Дойдох да се извиня. На всички. — Мак разтвори ръце и дошлият без очила Лайънъл явно възприе погрешно този жест, защото отстъпи няколко крачки назад, изкрещя „Коравосърдечна свиня!“ и избяга от парка.

Ризата на Мак беше изцапана с пръст, стомахът и ребрата го боляха, единият ръкав на коженото му яке беше ожулен по цялата дължина, но нямаше други по-сериозни щети. Той се дотътри до пейката и се свлече на нея. Рунд първи с миролюбивия библиотекар.

Дженифър игнорира звъна на мобилния си телефон и се опита да потисне раздражението към Бренда. Сутринта майка ѝ се обади, за да се увери, че Джен е пристигнала жива и здрава, в ранния следобед провери дали е обядвала. Това приличаше на телефонен тормоз.

Не, всъщност не беше. Тормозът беше съвсем друго нещо.

Ако не звънеше майка ѝ, тогава беше Кресида. Напоследък техните разговори бяха станали принудени и неискрени. Кресида постоянно се опитваше да замаже крещящото си щастие, за да не изглежда нетактична, а Дженифър се мъчеше да прикрива нещастията си. Дълбоката връзка между тях сякаш се беше пропукала. Последният разговор завърши с това, че Кресида се разплака.

— Джен, моята връзка с Ана Мария не означава, че ти вече не си ми нужна, недей да мислиш така. Ти вече не ми се обаждаш, все аз те търся.

Дженифър увери братовчедка си, че не се чувстваше изместена от Ана Мария, че се радваше за тях двете, радваше се, че Рори се беше

съгласил да завърши филма, че беше очарована от идеята Кресида да замине на дълга почивка в Аржентина след края на снимките. После обеща, че щеше да се опита да се обажда по-често. Джен дори каза, че се чувства добре, съвсем добре. Наистина.

Дженифър отвори вратата на офиса и прекоси бързо площадката. Всеки ден ставаше все по-лесно. Е, поне по отношение на работата и воденето на разговори. С мисленето беше малко по-иначе. Тя продължаваше да превърта наум всеки един разговор с Мак, проследяваше къде точно я беше излъгал, как се беше домогвал до нейното доверие.

Но не си позволяваше да мисли за последния ден и последната нощ. Неговите постъпки тогава бяха озадачаващи и Джен не можеше да намери друг мотив за тях, освен съжаление или вина. Най-лошата причина някой да спи с теб.

Тя трябваше да разкаже всичко това на Кресида, но нямаше сили да заговори, а братовчедка ѝ никога не я притискаше. Джен знаеше, че Кресида проявяваше добрина, но от това ѝ ставаше още по-тежко — сякаш нейната постъпка беше толкова невъзможно глупава и наивна, че Кресида не искаше да я споменава.

Дженифър слезе на долния етаж и видя Шийла да говори по телефона с необичайно сериозно изражение, така че вероятно разговаряше с Рийс. Той беше успял да си счупи ръката, падайки от покрива на автомобил — при неясни обстоятелства — и сега обмисляше да се прибере у дома, тъй като собственикът на бара, където работеше, не бил очарован от поведението му. Освен това колата, от покрива на която бе паднал Рийс, беше негова.

Шийла продължаваше да отговаря едностранно, когато вратата на библиотеката се отвори и Лайънъл влезе с вид на човек, който се е търкалял в цветна леха. Коленете на панталона му бяха окаляни, а ризата висеше развлечена и скъсана на ръкава.

— По дяволите — възкликна Шийла и затвори телефона. — Какво е станало с теб?

— Участвах в спор.

Шийла се намръщи.

— Да разбираме ли, че си се сбил с някого?

— С кого, Лайънъл? — Дженифър не можеше да си представи, че Лайънъл можеше да се сбие с някого.

— Един се блъсна в мен — каза той, като извади очилата си от първото чекмедже на бюрото. — Знам, че не е възпитано да се биеш, но понякога мъжът е длъжен да постъпва дръзко. Да защитава беззащитните. Да е смел.

— Как се чувстваш? — попита Шийла.

— Разтреперан, честно казано.

— Би ли му приготвила чай от лайка, Джен?

— Разбира се, но все пак кажи с кого се сби, Лайънъл?

Лайънъл явно се канеше да отговори, но Шийла го настани на един стол и натика главата му между краката.

— Би ли донесла чай от лайка, Джен — нареди непреклонно тя.

Дженифър тръгна към кухнята, без да разбира какво ставаше и когато се върна с чая, Лайънъл продължаваше да седи превит на две.

— Аз съм животно — каза той, — пълно животно. — Лайънъл изглеждаше толкова съкрушен от вината си, че Джен побърза да му даде чая и се зае да го успокоява, като в същото време преглеждаше книгите за връщане и отговаряше на въпросите на читателите. Изминаха няколко минути, преди тя да забележи, че Шийла беше изчезнала.

Мак вървеше по улицата с намерение да провери дали колата на Дженифър беше зад библиотеката, когато видя как Шийла отвори вратата и тръгна към него. От устата ѝ се лееха неописуеми ругатни, последвани от заслепяваща болка, когато тя го сграбчи за косата.

— Ти и твоите красиви къдрици — изсъска тя. — Хайде да видим как ще изглеждаш без тях.

— Шийла, Шийла — изпищя той, опитвайки се да откопчи пръстите ѝ от косата си, — моля те, спри, само ме изслушай.

За негово учудване тя направи точно това, но когато Мак се изправи, се оказа, че причината не беше той. На няколко крачки от тях стоеше Соня, облечена в прекалено къса и прекалено тясна рокля.

— Какво правиш тук? — попита Шийла с агресивен тон.

— Аз дойдох... — започна Мак.

— Не говоря на теб, а на нея — каза Шийла и кимна към Соня.

— Това е сефтето. — Соня скръсти ръце, от което роклята ѝ се вдигна още по-нагоре. — Бях на зъболекар и забелязах малкия

негодник в парка. — Тя посочи Мак. — Ти ми дължиш пари, измъкна се, без да си платиш сметките.

— Соня, не се тревожи, през следващите дни щях да те посетя. — Мак посегна да извади портфейла си.

— Типично за теб, Соня — процеди Шийла. — Типично. Пет пари не даваш за Джен, интересува те само цифрата под чертата — последва идеално премерена пауза, — а днес всички виждат какво има под чертата на роклята ти.

— Е, по-добре е отколкото да ходя облечена в торби и палатки. — Соня посочи презрително дрехите на Шийла. — Освен това аз държа на Джен.

Шийла пристъпи към нея.

— Не е вярно, ти се интересуващ единствено от пари и мъже. Колкото по-млади, толкова по-добре. Как е мъжът ти, още ли не е окапал от изтощение?

Соня пристъпи наперено към Шийла.

— Как са твоите момчета, още ли вършат поразии?

— Не — озъби се Шийла, — седят и чакат да дойдеш да ги съблазниш, както направи с баща им. Тогава ще можеш да се похвалиш, че си оправила пълния набор, краво.

След като най-сетне разбра причината за разрива между двете сестри, Мак реши, че това беше идеалният момент да се измъкне незабелязано. Бавно, докато двете жени продължаваха да се заяждат, той заотстъпва назад. Те сякаш не забелязаха отстъплението му.

Обаче го спря мантрата на Джо.

— Хей — извика Мак, — вие трябваше да крещите на мен, а не да се карате помежду си. Соня, ето част от дълга ми. Шийла, хайде, излей си душата и ми кажи каквото имаше да ми казваш.

Миг по-късно Мак съжали за избора си на думи.

Двете жени го погледнаха мимоходом.

— Ей сега ще стигнем до теб — обеща Соня.

— Да, само почакай — съгласи се Шийла, преди да продължи да крещи на сестра си. Когато Мак стигна до ъгъла на библиотеката, те вече бяха на един косъм разстояние една от друга.

Дженифър остави Лайънъл да размишлява над животинската си натура и се измъкна от библиотеката, но се натъкна на Шийла и Соня, които се готвеха да влязат в ръкопашен бой.

— Хей, хей, хей — извика тя и успя да привлече вниманието им. — Стига, Соня, стига толкова, Шийла. Не ви подхожда да се карате на средата на улицата.

Шийла се огледа, сякаш се беше събудила от някакъв сън.

— Джен, миличка, ти не трябва да стоиш тук. — Тя хвана Дженифър под ръката и каза: — Хайде, ела да влезем вътре.

Соня се огледа объркано.

— Къде е...

— Млъкни — изкрещя Шийла, — нито дума повече. Ще довършим това по-късно. Аз ще ти се обадя.

Дженифър нямаше време да забележи, че последната реплика беше нелогична, защото Шийла почти я понесе към вратата на библиотеката.

— Какво ви става днес, за бога? — попита Джен и приглади дрехите си когато влязоха в салона. — Да не вземате хранителни добавки с тестостерон?

— Това е добра идея. — Шийла се зарови в книгите на бюрото си.

— Нищо чудно — съгласи се Лайънъл, без да я погледне в очите.

* * *

Колата на Дженифър беше паркирана зад библиотеката и Мак я попипа предпазливо. След събитията от последния половин час той нямаше да се учуди, ако колата се обърнеше да го ухапе. Дали беше по-добре да застане до колата, или на няколко крачки встрани? Дженифър сигурно вече знаеше, че той беше тук, но Мак не искаше да изглежда сякаш я дебнеше.

Край с дебненето.

Той застана до контейнерите за боклук.

— Ти какво, да не чакаш да дойдат да приберат боклука? — попита Дъг, задавайки се към него. — Като те гледам, май вече си се натъкнал на някого.

— Лайънъл.

Дъг подсвирна.

— Лайънъл, а? Кръгът на хората, които искат да те убият, явно е по-голям, отколкото предполагам. — Той погледна над рамото на Мак. — И знаеш ли какво? Мисля, че този ден няма да завърши добре за теб.

Мак се обърна и видя Алекс да се носи тичешком към него, а в следващия миг отново се озова на колене, но този път върху асфалта и нападателят му не го бутна, а го повали с кроше. Мак тъкмо успя да почувства изригването на болката в гърба си, когато го вдигнаха на крака.

— Мръсен негодник. — Алекс го заплю в лицето. — Това, което й причини, беше непросимо, а ти си се върнал за още, така ли? — Той разтърси яростно Мак. — Тук никой не те иска — най-малко Дженифър.

Обещанието да не отвърща на ударите се пропука, озовавайки се срещу Алекс. Той изблъска нападателя си и остана доволен, когато го видя как залитна.

— Да, но Джен не иска и теб — извика Мак и приклепна, за да избегне следващия удар на Алекс. — С теб беше свършено още преди аз да се появя.

— Млъкни, копеле — процеди Алекс, сграбчи го за якето и го завъртя, така че лицето му се озова до каменната стена. Алекс изви ръката на Мак и доближи лице до ухото му. — Хората, които я обичат, се грижат за нея, мъчат се да поправят щетите, които ти нанесе. Аз няма да ти позволя да я разстроиш отново. Приеми го като предупреждение и се махай оттук.

— За да не ти преча да я мачкаш, нали? Да я заключиш в своята ферма и да я погребеш жива?

— Аз й мисля доброто — сряза го Алекс и хвана Мак за косата. Главата на Мак се отметна назад, после политна към каменната стена. От вцепенение той почувства болката едва когато започна да се свлича по стената.

— Хей, ти — извика Дъг, — това е прекалено, недей да блъскаш главата му в стената.

— Кой си ти да ми казваш какво да правя? — подхвърли Алекс и на Мак му причерня от болка от ритника в слабините.

— Хей — изкрещя Дъг, — стига толкова. Той лежи на земята. Целият е в кръв. Престани.

Някой отново вдигна Мак на крака, но този път беше Дъг.

— Внимавай, Дъг — изломоти той, — ще те изцапам с кръв.

Мак видя ръката на Алекс върху рамото на Дъг.

— Отдръпни се, Дъг. Не смей да ми пречиш, иначе...

— Иначе какво? — остро попита Дъг. — Ще заръчаш да ме набият с камшик или ще ме изгониш от твоите земи? Аз не съм ти слуга и ти казвам, че повече няма да го пипнеш с пръст.

Последваха още реплики, които Мак не можа да чуе, тъй като Дъг го пусна и той се свлече на паважа, опитвайки се да изплюе кръвта, която пълнеше устата му. Стори му се, че Алекс се отдалечи сипейки ругатни и закани, после Дъг се върна при него и вдигна Мак на крака.

— Недей да си търсиш белята — каза той, оглеждайки раната на челото му, — съвземи се малко и си върви.

Мак се опита да поклати глава, но беше прекалено болезнено.

— Не мога, Дъг. Аз трябва да кажа на Джен колко много я обичам, да я накарам да повярва във всички хубави неща, които ѝ казах и да я помоля да ми прости всичките лошотии.

— Това няма да стане. Те няма да те пуснат да се доближиш до нея. Пък и онова, което ти ѝ направи, е непростимо.

— Трябва да опитам. — Главата на Дъг сякаш се разтегна на дължина, после на ширина пред очите на Мак. — Не мърдай, Дъг. Искам да те попитам: ти покани ли на среща пощальонката Пат?

— Говориш глупости, лигльо, аз изобщо не мърдам. И не е твоя работа дали съм я поканил да излезем.

— Значи не си я поканил? О, това е лошо, Дъг, много лошо и ще ти кажа защо, ако спреш да се клатиш. Недей така, Дъг, прилошава ми, като те гледам. Вече ти изцапах дънките с кръв. Сега май ще повърна.

— О, по дяволите — изохка Дъг, — защо все на мен ми се случват тези неща? Тю. Хайде, дай да те закарам в Бърза помощ. Можеш ли да ходиш?

— Научих се още преди да навърша годинка. — Мак почувства как започна да губи връзка с всичко наоколо, освен с Дъг, който го влачеше по улицата.

— Твоята кампания не започна добре, а? — каза Дъг. — Не е зле да си направиш някаква допълнителна здравна осигуровка, ако си толкова решен да останеш тук.

Дженифър тъкмо се качи в офиса на втория етаж и майка ѝ и баща ѝ се появиха на вратата, придружени от Шийла. Първата ѝ мисъл беше, че се бе случило нещо лошо с Дани или Брайони, или дори с Луиз.

— Всичко е наред, миличка — побърза да каже Рей, — не носим лоши новини. Тоест...

Той погледна към Бренда.

— Джен, съкровище — каза майка ѝ. — Дъг се обади да ни каже, че го е посетил... онз... онзи Мак. По-рано днес. А после са го видели в Тайнфорт. Той се е върнал.

Дженифър чу думите, но не откри никакъв смисъл в тях, те звучаха прекалено невероятно, прекалено абсурдно. Но после си спомни всички събития от този следобед. Единствената утеха, с която се беше успокоявала през последните четири седмици, че по-лошо от това не можеше да стане, изведнъж се стопи. Тя отново беше разголена и уязвима. Той се беше върнал? За какво? За да ѝ се надсмива, да ѝ натрие носа? Да хвърли поражението в белязаното ѝ лице? Джен почувства как баща ѝ я прегърна през раменете.

— Много съжалявам — каза Шийла, — майка ти не можа да те намери на мобилния телефон, затова позвъни на мен и след всичко станало с Лайънъл и Соня, аз...

— Къде е той сега? — попита Дженифър, обзета от паника.

— Не знам, не е отвън. — Баща ѝ я подхвана под лакътя. — Ела, миличка, ще те отведем у дома. Ще останеш вкъщи за известно време. Лайънъл каза, че можеш да си починеш колкото искаш.

Дженифър се остави да я заведат до колата, като подскачаше при всеки шум и при вида на всеки мъж с мека кестенява коса, а докато преминаваха през Тайнфорт тя дори не посмя да погледне през прозореца на колата.

Защо се беше върнал?

ГЛАВА 42

Мак се събуди с усещането, че някой блъскаше главата му с чук и след като полежа неподвижно няколко минути осъзна, че ударите не бяха само в неговата глава. Той се намираше в къщата на Дъг.

Отне му известно време докато се облече. Разгледа засъхналата кръв по тениската и предната страна на дънките си, питайки се как се бе озовала там. От стоенето прав му се завиваше свят, но той слезе по стълбите със залитане, накуцване и подпиране. Вратата на кухнята беше отворена и слънцето огряваше каменния плочник. Всъщност светлината беше прекалено силна и гълъбите не спираха да гукат. Мак присви очи и продължи към ковачницата, където шумът се усили до оглушителен грохот. Със сетни усилия надникна вътре и видя Дъг да кове къс метал с механичния чук, като всеки път го обръщаше под различен ъгъл, преди да удари с чука. Още по-странно, неговите двама помощници строяха извита стена от тухли и цимент.

— Значи не си умрял в съня си? — каза Дъг, като спря чука и тръгна към вратата.

— Каква е тази стена? — попита Мак, присвил очи срещу бълващата горещина.

— Строя реплика на една от стените, които ще поставят в центъра за гмуркане. — Дъг му показва нещо, което приличаше на малък метален диск. — От тези ще направим раковини и морски кончета, но трябва да уловя съвсем точно извивките. — Отиде да каже нещо на момчетата, а Мак тръгна полека към къщата.

Мак се учуди, че Дъг го чакаше пред Бърза помощ, когато го изписаха вчера. Още повече се учуди, че здравенякът му предложи да го подслони в дома си. На път към вкъщи Дъг му призна, че не искаше неговата смърт да му тежи на съвестта.

— Време е за закуска — каза Дъг и се залови да приготвя препечени филийки и кафета, докато Мак опипваше внимателно главата си и проверяваше плахо кои части на тялото го боляха и кои не.

— Ти случайно ли дойде в библиотеката? — попита той, когато Дъг седна на масата.

— Не, аз идвах да предупредя Джен. Преди това позвъних във фермата. Не знам Алекс как е научил за твоето връщане, сигурно Дани му е казал. Сега замълчи и си изяж закуската.

Мак изпълни нареждането, питайки се какъв да е следващият му ход. Да отиде отново до библиотеката или да се приготви за найлошото и да отиде направо във фермата, след като вече всички знаеха, че е тук? Първо обаче трябваше да се върне в Тайнфорт и да си намери пансион.

Дъг мълчаливо дъвчеше своята филийка и на Мак също не му беше до приказки. Непосилно голямата задача, която му предстоеше, му припомни някои случки от вчерашния ден. Прошката приличаше на стръмна скала, обсипана с хора, които искаха да го блъснат в пропастта долу. Дори ако Мак успееше да ги преодолее и стигнеше до Джен, тогава щеше да започне най-трудното.

Но тук той беше близо до нея и това му даваше известна утеха. Най-голямата утеха, която бе получил през последния месец. Мак беше мислил за нея, докато лежеше в леглото снощи, преди да заспи. Спомняше си колко нежна беше нейната кожа до неговата, нейните тихи въздишки, когато му се отдаваше.

Прекрасната, остроумната, грациозната Джен.

— Ако си решил да останеш, можеш да отседнеш тук — каза Дъг и остави ножа на масата. Сигурно слухът на Мак се беше повредил от удара.

— Тук? Дъг, това... обаче не мога. Ще съсияя доброто ти име пред семейство Роузби, пред Алекс, пред всички...

— Не ми пука. Вчера, когато ти каза, че Алекс ще погребее Джен жива... много ме жегна. — Дъг събра в шепа трохите от масата, отиде до вратата и ги изхвърли навън. — Той пак взе да се отбива във фермата и си прави сметката да се намърда на масата.

Дъг излезе навън и Мак стана, стисна чашата с кафето си за опора и го последва бавно. Двамата седнаха на слънце край изкуственото езеро. На Мак му бяха необходими няколко минути, за да седне.

— Аз все така мисля, че ти си първокласно говно — каза Дъг, когато задните части на Мак най-после установиха контакт с тревата,

— но Алекс е още по-голямо говно... мазно, при това. Никога не съм го харесвал.

— Имаш ли някаква конкретна причина? Тоест, не че ти е необходима...

— Преди няколко години работих при тях, при фамилия Ламбтън. Правех им една порта. Сецаш се, масивна порта, която казва „Разкарайте се, плебеи“. По същото време им прокопавах дренажна канавка и изведнъж работниците извадиха от изкопа една статуя, младеж с купа в ръце. Очевидно римска статуя. Аз отидох да я погледна и тя беше прекрасна. Такова майсторство. Тъкмо се питах дали са я изваяли тук или са я донесли от Рим. Питах се кой беше последният човек, който я беше видял преди нас? — Дъг откъсна едно стръкче трева и го завърза на възел. — Там бяха старият Ламбтън и Алекс. Беше ясно, че в онзи изкоп имаше още много такива предмети. — Той поклати глава. — Знаеш ли какво направиха онези двамата? Разбиха статуята на парчета и я хвърлиха обратно в канавката, после затрупаха изкопа с пръст. Прокараха отводнителната тръба малко по-надолу.

— Но...

— Не искаха археолозите да копаят в техния имот, разбираш ли, да снимат и да описват. Аз не можех да им попреча и знаех, че ако кажех на някой, накрая аз щях да остана без работа. Хора като Ламбтънови могат да правят каквото си искат. Или поне си мислят така.

Дъг хвърли завързаното на възел стръкче трева в езерото.

— Още не мога да преглътна онзи случай. Така че... аз не казвам, че вярвам на твоите обяснения за онова, което направи, но да се върнеш и да те размажат от бой, е, това можеше да си го спестиш. Тук, под моя покрив, никой няма да те съди.

Мак съдържа порива си да прегърне Дъг, защото се боеше да не премине границата.

— Аз наистина съм ти много благодарен — каза той.

— Да, съвсем основателно. Но ако надуша, че вършиш някакви простотии, ще те отведа на плажа и единият от нас няма да се върне оттам.

— Разбрах те.

— Значи всичко е ясно — обобщи Дъг. — Направи каквото можеш, за да вбесиш Алекс, а в замяна аз ще те защита, когато местните хора дойдат да те линчуват.

Шумът от двигателя на приближаваща къщата кола сложи край на разговора. Това бяха Рей и Дани и Мак почувства как в гърлото му заседна буца от срам при мисълта, че трябва да се изправи пред тях.

— Като говорим за хора, които те мразят... — каза Дъг и тръгна към колата.

ГЛАВА 43

Дженифър седеше в кухнята и се чувстваше като персонаж от викторианска картина на страданието. Бренда стоеше зад стола ѝ. Рей седеше до нея и държеше ръката ѝ, а Дани се беше облегал на бюфета със скръстени ръце и наведена глава. Луиз, заспала в детското столче за автомобил, внасяше допълнителен патос в картината. Единствено застаналата до мивката Брайони изглеждаше не на място, тя приличаше повече на грамадно овчарско куче, научено да огражда всичко, което се движеше.

Дани и Рей се бяха върнали от къщата на Дъг с новините, че не знаеха защо Мак беше тук, но той отново беше отказал да си тръгне. Според Дженифър това беше напълно необяснимо и по погледите, които си разменяха майка ѝ и баща ѝ, тя долови, че криеха нещо от нея.

Парализиращата паника, която я беше сграбчила откакто родителите ѝ бяха дошли в библиотеката, постепенно преминаваше в нещо подобно на нетърпение.

Дженифър все още искаше да избяга, но преди това трябваше да получи някои отговори.

— Той наистина ли се съгласи да не я търси в библиотеката и да не стъпва във фермата? — повтори Бренда.

Рей кимна.

— Каза, че няма да влиза в библиотеката, но не обеща нищо друго. Каза, че ако се срещнат случайно, това е съдба.

— Какъв нахалник. Заплашихте ли го с полицията?

— Да, мамо. — Дани се отлепи от бюфета. — Но докато не започне да я притеснява, полицаите могат само да му отправят устно предупреждение. Тогава можем да подадем жалба в съда, да опитаме да...

— Аз съм в стаята, ако случайно не сте забелязали — каза Дженифър, стана и развали малката трогателна сцена. — И си имам име.

— А Дъг защо се меси? — процеди Бренда.

— Сигурни ли сте, че той не ви каза защо е дошъл тук? — попита Дженифър. — Сигурно е казал все нещо?

На двора спря един ланд роувър.

Точно навреме.

Дженифър погледна Дани.

— Какво прави Алекс тук?

Вратата се отвори и Алекс влетя в стаята, сякаш не беше дошъл дотук с джип, а бегом.

— Всички добре ли сте? — попита той, оглеждайки лицата им и на Дженифър й се прииска да го среже с думите: „Не сме под обсада на мародерстващите вестготи.“

Както винаги, чувството на вина и благодарност я спря.

— Добре сме — каза тя. — Добре съм.

— Не можеш да си добре, Дженифър. — Той се доближи до нея, сякаш се канеше да я прегърне през рамената. — Това е ужасен шок. Остави ни да се оправим с това. — Сега той се обърна към всички. — Аз му казах няколко думи, предупредих го. Бренда, Рей, предлагам да държим Дженифър, тук, докато уредим този въпрос.

Ние? Да я държим?

Дженифър кипна от раздразнение. После тя видя как Алекс държеше ръката си.

— Удари ли го? — попита тя. — Ударил си го, нали?

— Мислех си двамата с Дани да отидем до Дъг — заговори забързано Алекс, — да попитаме онзи идиот какво си мисли, че прави. Точно когато всички трябва да сме сплотени, Дъг ни погоди този номер. Винаги е бил откачен, този човек. Гражданче, какво искаш — добави той.

Дженифър видя как баща й се намръщи и Бренда, която също беше израснала в града, обясни с леден глас, че Рей и Дани вече бяха ходили у Дъг.

— Е, аз може би ще отида — рече невъзмутимо Алекс, — да го попитам как може да постъпва по този начин с нея, прибирайки онзи човек в дома си, когато би трябвало да е неин приятел.

— Може ли да напомня още веднъж на всички присъстващи, че аз все още съм в стаята — каза Дженифър, едва сдържайки нервите си.

Всички криеха нещо от нея, Джен усещаше това.

— Той защо е дошъл, татко? — опита отново тя, но Рей стисна устни и отново погледна майка ѝ. — Да не би да съм пропуснала някоя дребна подробност за Крес и той да се е върнал, за да я научи? Например каква тоалетна хартия използва Кресидата или какъв цвят долно бельо предпочита? Той сигурно е изтъкнал някаква причина да се върне, дори да е някоя опашката лъжа като всичко друго, което излиза от устата му.

Дженифър не пропусна начина, по който Брайони гледаше Алекс. Сякаш искаше да го удари.

— Брайони, ти искаше да ми кажеш нещо, нали? — тихо попита тя.

— Да. — Брайони се доближи до Луиз, вдигна я от столчето и я притисна до гърдите си като щит. Луиз се размърда в съня си.

— Той казва, че те обича, Джен. — Брайони не отделяше поглед от меката косица на главата на дъщеря ѝ. — Когато си тръгваше, той каза на Рей, че те обича, и сега казва същото. Казва, че е влюбен в теб и иска да поправи грешката си.

— Брайони! — кресна Алекс.

— Тя трябва да знае — изрече Брайони с толкова висок глас, че Луиз се събуди. — Тя е зрял човек, а не бебе. Непоносимо е да гледам как всички я държите в неведение. Не ѝ помагате като криете истината от нея. Честно казано, в тази стая има само един човек, който се опитва да ѝ помогне. — Тя намести Луиз на ръцете си. — Това е. Аз се качвам горе, за да преоблека малката.

В стаята се възцари гробна тишина, докато Дженифър се опитваше да асимилира думите на Брайони.

— Значи това е още една голяма лъжа — каза Джен, смутена и подразнена от погледите на близките ѝ. — Аз... също се качвам горе. — Тя излезе от стаята без дори да погледне физиономиите им и застигна Брайони по стълбите, като промълви „Благодаря, Брай“, а после се добра до убежището си.

Той я обичаше? Как можеш да обичаш някого след като в течение на седмици си го лъгал и мамил? След като си си поставил за цел да го измамиш и си постигнал намерението си? Каква обида за нейната интелигентност. Любов? Той сигурно я мислеше за ужасно глупава, за да се хване на тази история два пъти.

Споменът как лежеше в неговите прегръдки се промъкна предателски в ума ѝ, последван от малки отрязъци от нещата, които той ѝ беше казал на сцената. Дженифър ги прогони, като си наложи да мисли как той беше подслушвал нейния телефонен разговор с Кресида зад кулисите, как се беше промъкнал в помещението от другата страна на паравана. Дженифър тъкмо започваше да приема мисълта, че цялата история между тях беше илюзия, но как можеше да допусне, че някои части от нея бяха истина? Не. По-добре беше да мисли за всички негови лъжи, за това, че в някакъв момент, преди да се появи в живота ѝ, той беше седял в някакъв офис и я беше обсъждал като пропукал трамплин, който трябваше да преодолее, за да стигне до Кресида. Дженифър взе мобилния си телефон и набра номера на Крес, едва успявайки да натиска правилните бутони, но загуби смелост още преди да стигне до края.

Проклетият Мак Стоун ѝ беше отнел толкова много, дори Кресида.

ГЛАВА 44

Двамата сигурно приличаха на чифт подпори за книги — Дъг говореше по мобилния си телефон до езерото, а Мак говореше по своя вътре в кухнята. Съдейки по изражението на Дъг, неговият разговор не беше толкова обнадеждаващ като този на Мак.

— Филида все още изглежда много отпаднала, но изпълнява всички предписания — каза Тес. — Пошегува се, че се чувства като игленик от тези инжекции с витамини и всичко останало. Сприятелила се е с една жена, също писателка. Пише детски книги и изглежда, че е пристрастена към кокаин.

— Бих искал да се засмея, но знам, че не е прилично — каза Мак и със задоволство чу тихото кискане на сестра си.

Когато Тес затвори, Мак почака Дъг да му каже името на човека, който се беше обадил този път, за да му крещи.

— Памела — обясни Дъг, влизайки в кухнята. — Сякаш отровна медуза ти изсмуква бавно живота. А преди това Джоселин. Нея я наругах, защото винаги се е държала гадно с Джен. — Той зарея поглед в градината. — Това ѝ затвори устата... О, не... по дяволите... мътните да го вземат...

Веждите на Дъг се размърдаха изразително, устата му се движеше беззвучно и той отстъпи назад, бутна се в масата и събори солницата и пиперницата. Мак и без да поглежда знаеше, че колата на пощенската служба се задаваше по уличката. Когато Пат се зададе към къщата с полюшваща се кестенява конска опашка, Дъг се беше докарал до състояние на каменна статуя.

— Късите панталонки ѝ отиват — отбеляза Мак и чу как Дъг се блъсна в един стол.

— Имаш колет, Дъг — извика Пат, като надникна в кухнята. Тя се стресна, когато видя Мак. — А, да, чух, че си се окопал тук. Защо се върна? Не ти ли стигат поразите, които направи.

Мак ѝ поднесе своето обяснение, като внимаваше да не звучи твърде многословно или научно наизуст, и изчака да види нейната

реакция. В Пат имаше нещо, което напомняше свежестта и чистосърдечието на Брайони.

— Не знам какво да мисля — каза Пат, когато Мак завърши своето изложение, — но щом Дъг те е подслонил в дома си, значи има защо. Дъг има нюх за хората.

— Аз... оставих нещо... едно нещо... някъде — смотолеви Дъг и излезе от кухнята.

Мак тръгна да го търси и го намери да седи на леглото си, забил поглед в килима.

— Не знам какъв знак чакаш от Пат, но според мен тя ти подава съвсем ясни сигнали. Направи ти комплимент. Усмихна ти се. Огорчи се, когато ти излезе. — Той сложи плахо ръка на рамото на Дъг. — Тя е прекрасна, Дъг. Покани я да излезете заедно.

— Не мислиш ли, че е по-добре да сложиш в ред твоя собствен любовен живот, преди да се заловиш за моя? — сръза го подразнено Дъг и избута ръката на Мак. — Аз не съм й лика-прилика. И пак се издъних. Отивай в Тайнфорт и виж дали Джен е в библиотеката или върви да те линчуват. И без това не те очаква нищо добро.

До обяд Мак беше установил, че Джен я нямаше в библиотеката и че много хора го мразеха, повечето от които бяха дошли в Тайнфорт в пазарния ден, за да му кажат това лично. В бурна последователност той видя Ангъс, който му показа среден пръст и мина от другата страна на улицата, Нийл, който мина от същата страна на улицата, за да му покаже среден пръст и Джери, който се обърна и тръгна в обратна посока. Лидия го пресрещна до абатството и го нахока толкова жестоко, че сигурно му избиха червени петна. Уенди направи същото, но до сергията за сирене. Единственото, което Мак можеше да направи, беше да изчака да свършат, после бавно и чест, но да даде своето обяснение. И двете съвсем ясно му показаха, че не вярваха в нито една негова дума.

Мак се натъкна на Лиза до стария плувен басейн и тя моментално прибра мобилния телефон в чантата си и му зашлеви две звучни плесници.

— Една за Джен и една за мен — каза тя без следа от предишната топлина към него. Втората плесница му подсказа, че тя се беше досетила, че срещата с футболиста е била уредена и че въпросната среща не беше преминала добре. — Досаден, егоцентричен

тъпак, който почти непрекъснато се оглежда в огледалото. Освен това е стиснат и когато все пак влязох във ВИП бара, всички други жени там бяха абсолютни крави, сваляха го и се присмиваха на дрехите и обувките ми. Той си тръгна с една от тях, а след това се появи в хотела, сякаш нищо не се е случило. Изведе ме на още две срещи, обаче аз му казах да се разкара. — Лиза се усмихна мрачно. — Все пак ми възложи няколко поръчки. Счетоводните книги на брат му и на един негов приятел. И двамата имат повече пари, отколкото здрав разум.

Мак започна своя разказ, но тя си тръгна, без да го изчака да стигне до края.

Мак се качи в колата си и стоя там дълго време, но после си спомни мантрата на Джо, завъртя ключа в стартера и отиде до Бриндли, като внимаваше да не тръгне по пътя край фермата. Соня и Грегор бяха в магазина и Мак изслуша да го описват като най-низша форма на живот на английски и чешки. Соня му представи сметка, която несъмнено нямаше никаква връзка с реално направени покупки, освен ако не беше поръчвал насън кашони с говеждо и шампанско. Мак плати безпрекословно. Тъкмо започна своето обяснение и те го изгониха от магазина, като Грегор го хвана за яката и го изрита по задника. Щеше да боли по-малко, ако вратата беше отворена.

Мак знаеше, че свирепият гняв на Соня се дължеше отчасти на това, че той беше съсипал репутацията ѝ на подробно осведомена по всички въпроси.

Когато тръгна с накуцване по алеята на господин Армстронг, само се надяваше, че днес не беше денят за посещение от социалната кухня на Бренда, той нямаше представа как щеше да реагира старецът. Господин Армстронг все още живееше с илюзията, че Мак беше от имиграционните служби и когато той се опита да обясни, че е журналист и че цялата история е била лъжа, старецът го изгледа хитро.

— Едно ще ти кажа, бива си те — изкиска се той.

В името на доброто старо време той отиде до пейката на Литър Кларк, седна там и потъна в гледката. Най-прекрасната гледка на света, ако включваше Дженифър, която да се усмихва и да върви към него. Той преброи хората, на които му оставаше да се извини и се замисли за онзи, от когото се страхуваше най-много. Най-добре да приключи с него.

Мак седеше в приемната на гимназията и се тресеше от нерви, сякаш очакваше всеки момент да му връчат заповед за задържане.

Той се опита да се разсее, разглеждайки трофеите в стъклената витрина: снимките на момчета и момичета в екипи за крикет, отборът по нетбол, петнайсетте момчета от отбора по ръгби. Спомни си Греъм, който стоеше до тъчлинията и го гледаше как играе, а после му показваше как да почиства правилно обувките си. Греъм винаги щеше да си остане неговият татко, жив в света на детските му спомени. О'Дауд беше мъртъв за Мак, съществуваше единствено в онази грозна редакция.

Отражението на Финли се понесе към него. Мак се обърна и видя прототипа.

— Ах, Мак, Мак — тъжно каза Финли. — Аз мислех, че Виола се представя за друг човек, а през цялото време това си бил ти. Много съм разочарован от теб, много.

Мак измънка, че той самият беше много разочарован от себе си.

— Да, предполагам. Това беше чудовищна постъпка... чудовищна и виждам, че вече са ти го казали. Мисля, че те очакват още порицания. — Финли направи няколко крачки наоколо. — Вярвам, че се чувстваш също толкова изтерзан и изстрадал, колкото изглеждаш.

— Мразя се от цялото си сърце, ако това имаш предвид.

— Е, това е все някакво начало. — Финли направи още няколко крачки. — Тъй като аз съм от хората, които предпочитат да говорят, вместо да удрят, започни от начало. Разкажи ми всичко... тоест, аз вече знам някои неща от хората... как ти твърдиш, че обичаш Дженифър и така нататък. — Финли красноречиво размаха ръце с разперени пръсти. — Но защо не ми разкажеш лично?

Насред потока от ученици, които бързаха да се приберат вкъщи, Мак разказа на Финли всичко и докато говореше със запъване и обрати и в ретроспекция на някои места, за да подреди правилно изложението си, той чу ехото на деня, когато беше провел ужасното си прослушване. Когато завърши, Финли присви очи за няколко секунди, а после обви ръце около Мак в сърдечна прегръдка. Тонът беше непонятно и Мак се помъчи да не заплаче.

— Как можеш да си толкова добър с мен, Финли? Аз не го заслужавам.

— Виж, Мат, Мак или както се наричаш, аз не поддържам мнението, че някои хора заслужават, а други не... не съм убеден, че имам необходимата квалификация, за да съдя. Обаче знам, че тази история се изля от сърцето ти, не видях дори сянка на актьорска игра. Ти направи нещо ужасно, нещо наистина отвратително и аз не знам дали ще можеш да го поправиш, но общо взето се радвам, много се радвам да те видя.

— Ти май си единственият човек в Нортъмбърланд, който мисли така — каза Мак и подсмръкна.

— Глупости... — Финли направи крачка назад. — Няма да е лесно, но малко по малко твоята искреност ще ти отвори пътека към сърцата на хората. Сега си вземи билети за „Пиратите от Пензанс“, сто и двайсет деца, едно пиано и половината от костюмите още не са готови. Проявяваш ли интерес?

Мак купи два билета и тръгна към супермаркета, надявайки се да влезе, да вземе продуктите от списъка, който му беше дал Дъг, и да се измъкне незабелязано. Мисията премина успешно до втория ред стелажи, където Мак застина неподвижно и несъзнателно. Може би дори бездиханно. Тя беше там. Неговата прекрасна Джен.

Мак си беше представял, че първата среща с нея щеше да е на някое красиво място, навярно до някой поток с кристалночисти води, заобиколен от зелени хълмове.

Дженифър гледаше етикета на някаква замразена треска.

Това обаче нямаше значение, в очите на Мак тя беше все толкова прекрасна, малко по-слаба, облечена в овехтели суичър и дънки, но той стоеше, гледаше я и чакаше да го забележи.

Мак копнееше за този миг и в същото време изпитваше сковаващ страх.

Той видя как Дженифър спря да чете и на лицето ѝ се изписа шок, когато го видя. Тя стискаше пакета с рибата толкова силно, че сигурно щяха да ѝ измръзнат ръцете и изражението ѝ подсказваше, че искаше да избяга, но не знаеше как. Рибата падна обратно във фризера и Мак изпита желание да се доближи и да стопли с целувки ръцете ѝ.

— Джен, Джен — каза той, пристъпвайки няколко крачки напред, — моля те, недей да бягаш. Аз знам, че ти причиних нещо ужасно, нещо непростимо.

— Остави ме на мира — каза тя и болката в гласа ѝ го поразих. Той ѝ беше причинил тази болка.

— Джен...

— Върви си, не искам да чуя нищо от твоята уста. Как можа да постъпиш така с мен? И как можа да се върнеш тук?

— Аз трябваше да се върна. Обичам те. Дори всичко друго да беше лъжа, това не беше.

Язвителен смях, после Дженифър каза, почти на себе си:

— Ти си облечен с кожено яке. Сигурна бях, че нещо в онези дрехи не беше наред.

— Джен.

— Спри. Престани — каза тя по-високо и хората наоколо се обърнаха. — Престани да лъжеш всеки срещнат в Нортъмбърланд, че ме обичаш. Ти просто се опитваш да изтриеш срама си. Сигурно ме мислиш за жалка идиотка.

Дженифър дишаше толкова бързо, че Мак се разтревожи за нея. Той направи още две плахи стъпки напред, но тя отстъпи назад и понечи да избяга.

Мак вдигна ръце като човек, който иска да покаже, че не е въоръжен.

— Аз няма да се приближа повече, Джен. Искам само да поговоря с теб. Да ти кажа колко много съжалявам, че те нараних. Позволи ми да го направя, да ти обясня колко не исках да правя онова, което сторих, колко много тъгувах по теб. Колко много те искам.

— Замълчи — изкреця тя — замълчи, замълчи, замълчи!

Все повече хора спираха и ги гледаха.

— Това ли е твоята представа за забавление, да се върнеш да видиш какво още можеш да изкопчиш от мен...

— Джен, любима, аз те обичам и ти ме обичаше... и двамата знаем това, онази нощ...

— Аз обичах Мат Харпър, теб изобщо не те познавам — каза тя и се разплака.

— Аз съм той, Джен, в основни линии аз съм той.

— Лъжец — изкреця тя. — Ти го измисли, скалъпи го от малки лъжи и преструвки. Слепи го в човека, в който знаеше, че ще се влюбя.

Мак очакваше, че Джен щеше да се нахвърли върху него с упреци, да креци и да вика, да го удря с юмруци, но нейната

отбранителна, затворена поза му подсказваше, че тя съдържа чувствата си. Продължаваше да обуздава емоциите си както винаги. Той се огледа — хората се увеличаваха и всеки момент щяха да повикат охраната.

Той се доближи до рафта с пакетите паста и взе един.

— Помниш ли като ти казах, че имаш право да показваш, когато си ядосана или разстроена заради начина, по който някой те е погледнал или се е отнесъл към теб. Е, никой не те е наранявал лошо от мен, затова ми дай да разбера, Джен. Знам, че не искаш да се доближиш до мен повече от това и не ти се сърдя. Но... — Той пусна пакета с паста на пода и го ритна към нея.

Моля те, моля те, вдигни го и го хвърли по мен.

Сълзи замъглиха очите на Мак, когато пакетът с макарони се удари в гърдите му и трябваше да премигне, защото Дженифър пристъпи към рафта и взе два пакета ориз. Те бяха по-тежки, но той нямаше нищо напротив. Целофанът се скъса от удара в гърдите му и оризът се пръсна на пода, а зяпачите отстъпиха няколко крачки назад. Последва един пакет кускус, хвърлен с повече точност, като го уцели по бузата. Мак вдигна ръка да предпази раната на главата си, но не направи нищо друго и скоро Дженифър крещеше срещу него, обсипваше го с обидни думи и ругатни, а после взе да описва всички начини, по които я беше лъгал и мамил.

Мак виждаше колко силна беше омразата ѝ към него и знаеше, че ако в този момент някой ѝ подадеше камък, тя щеше да хвърли и него.

Нещо тежко и остро го удари в гърба и той политна напред, недоумяващ как Джен беше успяла да запрати нещо зад него. Мак се обърна и видя Бренда. Тя държеше консерва с рататуй в едната ръка и друга консервена кутия се търкаляше сред разпилияния ориз и пакетите макарони. Лицето ѝ беше застинало, строго, в очите ѝ имаше опасен блясък.

— Предлагат се и във фамилни опаковки — каза тя и пусна кутията върху крака му. — Стой далеч от дъщеря ми. — Бренда го блъсна в стелаж. — Остави я на мира. Ти си безсърдечен лъжец. Манипулатор, който си играе с чувствата на хората. Тя не иска да те вижда. Никой не иска да те вижда. Върви си.

Мак беше очаквал да замръзне от страх при първата си среща с Бренда, но сега беше прекалено зает да наблюдава Дженифър. Тя

гледаше пакета боб в ръката си. После го върна на рафта и се огледа, явно дезориентирана.

Сърцето му препускаше като лудо, дишането му беше бързо и накъсано като нейното.

— Съжалявам, Бренда — каза Мак, — но аз ще остана тук. Аз обичам Джен и съжалявам за всичко сторено, освен за това, че я обикнах и я върнах на сцената.

Бренда го изгледа, сякаш искаше да го удари с нещо много по-тежко от консерва със зеленчуци.

— Ти си побъркан. Нито за миг не си помислил колко болка ѝ причиняваш, нали? Интересува те само ти какво искаш. Кога ще спреш да я нараняваш?

Тя го подмина, хвана Дженифър за ръка я поведе към изхода.

— Съжалявам, че направих сцена — извика Мак след тях, а после: *Получи ли писмата ми, Джен?*

Той видя колебанието в стъпките на Дженифър, после тя се изгуби от погледа му и на нейно място се появи едър мъж в униформа с логото на супермаркета.

— Елате с мен, моля — каза той. — Ще трябва да заплатите всичко това, след което да напуснете обекта.

— Добре — каза Мак, замаян от прилива на адреналин, с все още биещо лудо сърце, — но щом ще платя за всичко, искам да си го отнеса у дома. — Той коленичи и започна да събира ориза зрънце по зрънце, като си помисли, че дори да останеше тук цяла нощ, той беше установил контакт с Джен и я беше видял в цялата ѝ красота, с отметната от лицето коса, докато го замерваше гневно с разни неща.

Дженифър стана преди изгрев-слънце, облече се и излезе от къщата. Тя нямаше да поглежда луната, от онази нощ не обичаше да я гледа. Джен тръгна към реката, овцете наоколо се разбягаха, една лисица се стрелна в гората с дрезгав писък. Тя седна на брега и се загърна в якето си.

Независимо дали лежеше в леглото или седеше тук, тя продължаваше да вижда Мак, застанал в супермаркета. Замерянето с продукти беше донякъде заместител на онова, което тя наистина искаше да направи: да разкъса плътта му и да му причини толкова

болка колкото ѝ бе причинил той. Какъв лъжец беше той, с неговите кафяви очи, които отново преливаха от искреност. Дори старите му дрехи бяха лъжа. Сега той изглеждаше...

Секси и съкрушен.

Дженифър се опита да пусне мислите си по течението на реката, така че водата да ги отнесе надалеч, но на тяхно място се появиха въпроси. Той ѝ беше писал писма — Бренда призна, че бяха отишли право в кофата за боклук. Десет или единайсет писма, каза тя. Какво пишеше в тях? И Дъг защо го беше подслонил? Дъг не беше глупак, поне не по-голям глупак от всички останали. Как беше успял да си спечели отново доверието на Дъг?

Той защо правеше това? Сигурно преследваше нещо, но какво? Щом не беше Себастиан и не беше Мат Харпър, кой тогава беше той? Кой беше този Мак Стоун?

Джен извади телефона от джоба си и набра номера на Кресидата. Веднага я прехвърлиха на гласова поща и тя изпита облекчение. Така беше по-лесно.

— Здравей, Крес... аз съм. Виж, извинявай, че се държах хладно с теб. Знаем, ти сигурно си мислиш, че ревнувам задето си влюбена точно, когато аз бях... или че навярно те обвинявам за онзи... онзи журналист. Както и да е, нищо от това не е истина... По дяволите. — Гласовата поща прекъсна съобщението. Тя отново набра номера. — Всъщност, аз се чувствах толкова засрамена и толкова глупава да се подведа и да му разкажа всичко, което ти ми доверяваше. Аз те предадох, в известен смисъл. И ти не искаше да говориш за него, което ме убеждаваше, че ти мислиш точно така. Между нас застана нещо голямо, нещо ужасно. Както и да е, просто исках да те помоля да ми звънеш. Нуждая се от теб, Крес. Той се върна.

ГЛАВА 45

Когато пристигна в библиотеката на другия ден, Дженифър вече знаеше, биологично беше възможно да имаш резки промени в настроението, без да си в менопауза. Тя се беше събудила, очаквайки да се обърне на другата страна и да не стане от леглото, но гневът я вдигна на крака и я изпълни с решителност. Как смееше той да смята, че можеше да се върне, не разбираше ли какво ѝ беше причинил? Нима очакваше да заличи всичко, което беше казал и направил? Джен щеше да му покаже, че греша от начало до край.

Решимостта ѝ се разколеба на закуска, когато Бренда се опита да я убеди да си остане вкъщи. Когато Джен каза, че ще е в безопасност в библиотеката с Шийла и Лайънъл, баща ѝ я подкрепи, но я помоли да не шофира сама. Дженифър се съгласи, тъй като усети, че Брайони щеше да се зарадва на възможността да се измъкне за малко от Дани. След онова признание в кухнята Дани се държеше необичайно троснато с нея.

Когато Джен слезе долу изкъпана и облечена, тя видя Алекс да паркира на двора, като вместо поздрав ѝ каза: „Стига, какви са тези глупости да ходиш в града днес?“, което несъмнено говореше, че някой му се беше обадил да го осведоми. Най-вероятно Дани, макар че можеше и да е Бренда, която изведнъж посвети цялото си внимание на чайника.

— За мен е важно да отида — каза Джен. — Аз съм длъжна да му покажа, че той не означава нищо за мен.

— Нищо не си длъжна да му показваш — заяви Алекс. — Хайде, стига с тези глупости. Искаш ли да излезем на разходка с колата, да обядваме в някой пъб и да отидеш на работа утре... или може би другата седмица?

Стига с тези глупости? За теб моите решения са глупост, така ли?

— Не, Алекс. Брайони ще ме закара. — Дженифър взе чантата си, излезе от кухнята и тръгна по коридора. Чу стъпките му след нея.

Тя прекоси верандата, излезе на двора и се огледа за Брайони.

— Добре, добре — каза Алекс, — ти трябва да отидеш на работа, разбирам. Но нека те заведе аз.

Дженифър може би щеше да се качи в ланд роувъра, ако не се беше появил Дани.

— Мъж на място — чу го да казва тя и се почувства като някаква жена от викторианската епоха, предавана като добитък от ръцете на близките си в семейството на бъдещия съпруг.

Десет минути по-късно тя шофираше по черния път в собствената си кола и гледаше как Дани и Алекс ставаха все по-малки и незабележими в огледалото за задно виждане. Шофирането ѝ беше хаотично, но Джен имаше чувството, че е свалила тежък товар от плещите си. Горкият Дани сякаш наистина се изплаши, когато тя му беше изкрещяла. Дженифър не помнеше всичко, което му беше казала, но в общи линии му напомни, че той беше неин брат, а не паж на Алекс, и че държанието му към Брайони беше възмутително. На Алекс каза да си върви.

Дженифър още трепереше от гняв, когато пристигна на работа и позвъни отново на Алекс от телефона в офиса на втория етаж. Преди той да може да каже нещо друго, го помоли да не води нейните битки вместо нея, особено ако те включваха физическо насилие. Това ѝ беше дотегнало и тя наистина трябваше да отстоява интересите си сама. Освен това го попита дали се беше замислял какво изпитваше Джен при вида на контузени хора, особено с рани на главата и лицето.

После тя се опита да се съсредоточи в изготвянето на най-обикновен опис, който ѝ беше възложил Лайънъл, но мислите ѝ моментално отскочиха към онова кожено яке и мъжа в него и въпроса кога щеше да се опита да я види отново. Тя знаеше, че въпросът беше „кога“, а не „дали“.

— От местния отбор по крикет са ти изпратили оферта да станеш част от отбора — каза Шийла, влизайки в офиса, — защото си ненадмината в хвърлянето на макарони и варива.

— Вестите летят бързо.

— Като макароните. Служителката от щанда за вино е казала на Соня.

— Казала е на Соня... значи ти и Соня си говорите?

Шийла сви рамене, с което потвърди, че да, двете си бяха проговорили след десет години мълчание и това не беше голяма работа.

— Както и да е. — Шийла седна на един стол. — Коя новина искаш първо — добрата или лошата?

— Нито една от двете — каза Джен, защото знаеше кой щеше да е обектът.

— Съжалявам, няма такъв вариант. Добрата новина е, че той не е в библиотеката. Лошата новина е, че седи в парка. Преди малко Лайънъл му занесе чаша чай.

— Чакай, какво е направил Лайънъл?

Шийла завъртя очи.

— Това е дълга история. Чул, че Сладурът е попаднал в Бърза помощ и го налегнали угризения, че го е контузил сериозно. После изпита огромно облекчение, когато научи, че виновникът е бил друг, затова му занесе чай и се върна с послание за теб.

— Не искам да го чувам, Шийла. Говори ми за нещо друго. Разкажи ми за Рийс.

Шийла направи кисела физиономия.

— Рийс се прибра. Снощи. Сигурно ще е персона нонграта в цяла Испания до края на живота си. Забъркал се е в някакъв инцидент с испанско такси и някакви кокошки. — Тя разтри бавно тила си и наведе очи, истинско олицетворение на поражението. — Все пак, той ще стои в парка всяка сутрин, в дъжд и пек. — Шийла замълча. — Не говоря за Рийс, естествено, той не става от леглото преди обяд.

— В такъв случай, надявам се да се излее порой — каза Джен. — Или по-добре да падне градушка с ледени късове големи колкото чаша за чай.

Шийла кимна.

— Така те харесвам.

Мак напусна Тайнфорт след обяд с мисълта, че денят не беше напълно загубен. Няколко минути след единайсет часа Сюзън, жената, която беше помощник-режисьор, беше дошла и го беше наругала, а Шийла специално беше минала през парка, за да му каже да се разкара. Вероятно единият от сандвичите в ръцете ѝ беше за Джен. Но

върхът беше Джоселин, която изведнъж се беше вживяла в ролята на най-добра приятелка на Дженифър. Когато Мак ѝ разказа своята история, тя изрече ужасни неща по адрес на майка му и заяви, че навярно той беше причината тя да стане алкохоличка.

Това го жегна дълбоко.

Мак се качи сред хълмовете над града и вървя, докато го заболя краката, смеейки се над своята новооткрита привързаност към туристическите обувки. Те се бяха превърнали в двама от най-верните му приятели, макар че при сегашната му популярност почти нямаха конкуренция.

След като се отърси от отчаянието, което го беше сковало, Мак позвъни на Тес и попадна на Джо. Някъде по средата на разговора Мак призна, че честността вече му е навлякла два боя. Джо се засмя и каза: „Продължавай да казваш истината и всичко ще се оправи“, но не прозвуча убедително. Проблемът в този аргумент беше, че вече никой не вярваше в неговата способност да говори истината, дори, когато го правеше.

Мак си каза, че това беше едва началото на неговата кампания за прошка. Нима бе очаквал, че щеше да е лесно? Освен това Мак не правеше това за себе си, а за да излекува Джен.

Мак се качи в колата, събу туристическите обувки и се замисли за другото позитивно нещо, което беше решил да постигне. Той пое към търговския център с пазарски списък, който включваше индустриални количества кафява амбалажна хартия, големи, не прекалено тежки предмети и десетки рула тиксо.

ГЛАВА 46

Дженифър беше решена да не поглежда към парка, но когато все пак погледна, тя го видя и той ѝ помахна, но не стана от пейката. Тя влезе забързано в библиотеката с разтуптяно сърце, обзета от ярост. Това беше нейният дом, а не неговият. Той беше направил нещо лошо, а не тя.

Дженифър продължи да се измъчва и терзае, споменът за неговите целувки и прегръдки проникваше в мислите ѝ, а тя се опитваше да го затрупа с описи, списъци на книги за прочит и прехвърляне на заглавия от една секция в друга. *Ох, защо не се обаждаше Крес?*

Малко преди обяд Джен пое дълбоко дъх, облече мантията на лейди Макбет и отиде в парка. Какво странно чувство беше да върви към него, когато би трябвало да бяга от него. Тя се вкопчи в гнева си.

Той скочи от мястото си, списанието, което четеше, падна на земята.

— Да не си се отказал от вестниците? — попита Дженифър, без да го гледа в очите. — Тогава се откажи и от този фарс. Нахален си, аз не те искам тук. Тази жестокост е по-голяма дори от жестокостта на последната ти постъпка.

— Не искам да проявявам жестокост, Джен. Просто не виждам друг начин да те убедя, че съжалявам горчиво за онова, което направих и те обичам. Моля те, позволи ми да ти обясня какво се случи.

— Не си губи времето. Вече чух историята, която разказваш наляво и надясно. Ти ме измами и предаде доверието ми.

— Не, накрая не беше така, аз бях искрен, когато ти казах онези неща. И дори в началото, аз наистина се опитвах да направя каквото ми бяха възложили, без да те нараня... толкова силно исках да те утеша...

— Не се опитвай да ме покровителстваш. — При тези думи Дженифър го погледна, уверена, че гневът ѝ щеше да я предпази. — Всяко твое действие беше пресметнато, за да заблудиш бедната

глупачка. Боже, представям си физиономията ти, когато са ти показали моята снимка.

Тя видя как очите му се разшириха и той пристъпи напред, преди да осъзнае, че не биваше да го прави.

— Не, Джен, моля те, недей да мислиш така. Изслушай ме, аз не знаех, че си преживяла автомобилна катастрофа, не те бях виждал преди онази първа вечер в пъба. Моля те, повярвай ми.

Джен му даде няколко точки за брилянтно изиграната покруса, наистина беше убедителен.

— Аз не знаех — повтори тъжно той, — но дори да знаех, това нямаше да промени нищо. Нямаше начин да се откажа от онази задача.

— Трябва ли да се впечатля от бруталната ти честност? Защото извинявай, но това е същата брутална честност, с която ти се отнесе с мен последния път. Не, извинявай, това не е честност, нали? Само бруталност. Прибери си я, качи се в колата и си върви у дома — или на мястото, което тази седмица представяш за твой дом.

— Джен, моля те. Аз не целях да те вкарам в леглото, опитвах се да се държа приятелски, дори си измислих приятелка...

— Така че горката жалка Дженифър да не ти се хвърля на врата?

— Не... тоест, да, но аз не те мислех за жалка, когато те видях... ох, какви ги говоря.

— Лъжа след лъжа, нижат се една след друга — извика Дженифър. — Измисляш си разни хора, после ги убиваш, подведе Лиза, след това я отблъсна, прилъга ме да те съжаля, след това се възползва от мен. Хайде, давай, разкажи ми още, затова си се върнал, нали? Да ми посочиш всички унижения, които трябва да преживея? — Гневът ѝ отново надделя, но когато се върна в библиотеката, Джен не можеше да си намери място. Тя се затвори в тоалетната в опит да се освободи от заседналата в гърлото ѝ емоция, после се върна в салона, напълно неспособна да се съсредоточи.

Няколко минути по-късно тя отново крачеше към парка, този път разтреперана, но изпълнена с решимост.

Той отново скочи на крака, списанието отново падна на земята.

— Искам да си тръгнеш. Не искам да те виждам тук и ако наистина си ме обичал, престани да ми причиняваш болка и си върви.

— Не мога.

Неговото изражение не се промени, а остана напрегнато и умолително.

Тя изпита желание да го удари, но се сдържа, представяйки си заглавието в местния вестник: „Помощник-библиотекарка напада мъж в парка.“

— Джен, аз мога само да продължа да повтарям, че те обичам и те моля да ми позволиш да ти разкажа моята история от самото начало. Как се развиха събитията. Моля те, аз искам да съм напълно честен с теб, знам, че предпочиташ да си отида и че за известно време така ще е по лесно за теб и за мен, но какво ще получим в крайна сметка? Ще живеем живот, който не ни прави щастливи, с хора, с които не сме щастливи.

Дженифър се засмя високо на това нахалство и тръгна с треперещи крака обратно към библиотеката, преди той да може да каже нещо друго.

— Аз ще бъда тук и утре — чу го да вика, затова демонстративно запуши ушите си с ръце.

Дженифър седна на пода в служебната тоалетна, затвори очи и се опита да си представи, че е на някое спокойно място. Не се получаваше, мислите ѝ неизменно отлитаха към пейката в парка. При мъжа, който говореше за живота, който нямаше да я направи щастлива с човек, който нямаше да я направи щастлива. И ако накрая тя направеше някоя глупост и свържеше живота си с Алекс, това щеше да е по вина на Мат Стоун. Тъкмо той ѝ беше казал, че всичко е възможно, а след това ѝ беше показал, че не беше точно така.

Да завърши живота си с Алекс. Тук ключовата дума е „да завърши“. По-добре да остарее като побъркана старица с къща, която вони на котки. Или на овце.

Телефонът ѝ иззвъня и тя го задържа в длан, сякаш за да прецени дали имаше смелост да се обади.

Крес успя да каже само „Здравей, Джен“, след което и двете се разплакаха с шумно подсмърчане и ридания.

— Звучим сякаш сме под вода — каза Дженифър.

— Под вода и не можем да се поемем въздух — съгласи се Кресида, после се отприщи. — Джен, толкова съжалявам, толкова много съжалявам задето имаш чувството, че си ме предала. Аз изобщо не мисля така. И толкова съжалявам, че когато имаше нужда от мен, аз

не ти казах нищо за... него. — Последва нов залп от ридания и хлипане. — Но то не беше поради онези причини, които споменавах в твоето съобщение. А защото... ох... леля Брен ще ме убие, но аз трябва да ти кажа: мълчах, защото тя ме помоли да не го правя.

— Мама?

— Когато дойдох да те видя след... онази ужасна събота, аз попитах леля Брен дали да ти кажа, че се срещнах с Мак... и че той изглеждаше много разстроен, наистина. Виж, аз мислех, че е добре да знаеш, че той не те е лъгал за всичко. Леля Брен едва не ми откъсна главата, каза, че най-добрият начин да се съвземеш, е като не говориш и не мислиш за него.

Много разстроен?

— Аз не искам да знам, Крес. Извинявай, аз не мога... аз...

— Добре, миличка, добре... да не говорим за това... кажи ми, как мога да ти помогна сега? Какво да ти кажа? — Чу се тихо хълцане от другата страна на Атлантическия океан. — О, боже, Джен, толкова много ми липсваше.

Риданията от двете страни се възобновиха.

— След малко трябва да затворя — каза Дженифър, като откъсна парче тоалетна хартия, за да изтрие очите си. — Седя на пода в тоалетната от почти половин час. Ако Шийла ме намери тук и разбере, че говоря по телефона с теб, сигурно ще вземе телефона от ръцете ми и ще поиска да научи всички подробности около историята между теб и Ана Мария.

— Сигурно най-вече интимните? Хората проявяват жив интерес към тях.

— Какво?

— Шегувам се... слушай, мила, трябва да прочистиш ума си. Прекарваш прекалено много време с Алекс.

— Крес... той беше много...

— Задушаващ. Стига сме говорили за този тъпак... но защо седиш на пода в тоалетната? Да не си болна?

Дженифър се замисли.

— Не, не съм болна... просто се разтреперих. Току-що видях... нещо ужасно в парка.

— Да не е онзи проклет ексхибиционист? Божичко, трябва да е прехвърлил осемдесетте, учудвам се, че не го е сковал артритът и още

има какво да показва под черния шлифер.

Дженифър се разсмя, после смехът ѝ премина в гърлено хлипане. След което Кресида също се разплака.

Джен откъсна още тоалетна хартия и си издуха носа.

— О, Крес, толкова е хубаво да чуя отново твоите идиотски шеги. Но не, не е старецът, а... той.

Моля те, кажи правилното нещо, Крес. Моля те, подкрепи ме.

— И ти искаш да го убиеш? — попита бавно Кресида.

— Да, Крес. Искам да го убия. Толкова съм му ядосана за всички лъжи — задето се отнесе с мен като с пешка, която можеше да мести, където си поиска, и съм бясна, че има нахалството да смята, че може да се върне, да направи печална физиономия, да каже правилните думи и аз ще му простя.

— Това чувство те плаши, нали?

— Да, аз... аз не знам какво мога да му направя.

— Но гневът е нещо добро, Джен. Искам да кажа, не е лесно, но след ужасната тъга, която беше сковала сърцето ти, е чудесно да си разгневена.

— Да и не, Крес. Ще накарам татко, Дани или някой друг да поговори с полицията, да го държат далеч от мен, но гневът ме кара да отида да го набия. А това означава, че трябва да го видя, за да го направя. Ох, виж, не мога да говоря за това тук, в тоалетната. Извинявай, Крес. Обади ми се довечера. Моето довечера, не твоето, нали?

— Да, добре. Избърши си очите, върни се на работа. Аз ще ти звънна... към осем часа, обещавам.

— Имам да ти разказвам толкова много неща, Крес.

— Да... аз също искам да ти кажа някои неща. Но може би не довечера, нали? Довечера ще бъдем само ти и аз в онова моментно фото.

— Ще се кикотим и ще дърдорим глупости.

— Това ни се отдава най-добре.

Когато Дженифър се върна в библиотеката, образът на седналия в леглото Мак, с разрошена от нейните пръсти коса, се промъкна в ума ѝ. Тя почувства болезнения зов на копнежа, но веднага го заглуши. Нямахше да позволи тялото ѝ да я предаде по такъв начин. Джен се насили да си спомни как той се беше преструвал на смотан и наивен,

как беше събудил в нея съчувствие, разказвайки ѝ за своята измислена приятелка, как нарочно беше бъркал името на Кресида и скоро гневът ѝ отново я обви в непробиваема броня.

ГЛАВА 47

— Нищо не разбирам. — Дъг гледаше с недоумение трите книги за риболов на муха. — Аз мразя риболова. И за какво ми е одеяло за котка, щом нямам котка?

— Няма ли фактура или някаква бележка? — попита Мак.

Дъг прерови отново разкъсаната амбалажна хартия и поклати глава.

— Пощенското клеймо е от Нюкасъл, което с нищо не ни помага.

Мак го остави да клати глава и подмина колата на Пат, която се задаваше по алеята. Той намали ход и видя в огледалото за обратно виждане как Пат извади два пакета и Дъг излезе да я посрещне. Това все пак беше начало: *Дъг ѝ говореше нещо, при това без да се спъне и да падне в езерото.*

Мак започваше да привиква със своята ежедневна рутинна мизерия. Първо спираше в будката за вестници и списания, за да си купи едно шоколадче, после се отбиваше в кафенето, за да си купи кафе лате. Беше решил от сега нататък да чете книги, бяха по-безопасни от вестниците и списанията, а жената в книжарницата беше започнала да разговаря с него и му препоръчваше интересни заглавия. При хубаво време Мак седеше на пейката, в дъждовните дни се подслоняваше в беседката на естрадата. Около един часа той обядваше със сандвич, купен от павилионите наоколо, винаги го изяждаше в парка. Не стъпваше само в будката зад болницата. Там си беше купил нещо, което се казваше „сандвич с пиле по селски“, което имаше странен вкус и още по-лошо въздействие върху стомаха му.

След обяда, точно, когато часовникът на абатството удареше два часа, Мак напускаше парка, излизаше сред природата и ходеше по няколко километра на ден.

Седеше на слънце и се питаше какво щеше да му донесе днешният ден. Броят на хората, които идваха да му кажат какво мислеха за него, намаляваше и на Мак му се струваше, че близките на Дженифър бяха решили, че ако той не я притесняваше, те можеха да го

оставят на мира. Всички очакваха той да се обезсърчи от нейното безразличие. Отхапа голямо парче от шоколада. Е, тук нейните близки грешаха. Мак нямаше представа как щяха да се развият нещата, може би щеше да посрещне старостта в този парк, но нямаше да се откаже.

Обаче липсата на средства се превръщаше в проблем. Мак не излъга Дъг, наистина не беше докоснал парите на О'Дауд, ако не се брои лечението на Филида. Тес и Джо му бяха заели пари, за да дойде тук. Дъг не му искаше наем, но Мак купуваше храна и си плащаше бензина. Питаше се дали тук някой не търсеше да наеме боядисани с бронз пирати, само за следобедите.

Той си допи кафето и се опита да чете книгата, но днес Алекс непрекъснато нахлуваше в мислите му. Неговият съперник беше станал подозрително кротък. Дали не беше прекалено зает да се домогва до благоразположението на Джен? Мак си представи как Джен, препасана с домакинска престилка, простира прането, с вкопчено в полата ѝ малко копие на Алекс, и стомахът му се сви на топка. Видението изчезна, когато истинската Джен влезе в парка.

— Коя е книгата? — попита тя. — „Курс по майсторски лъжи и измами“ или „Насоки за тормоз на обезобразени и уязвими инвалиди“?

Мак не се сдържа и каза „Изглеждаш чудесно“ и беше възнаграден с рязък смях, когато Дженифър погледна дрехите си.

— Продължаваш да лъжеш — отбеляза тя.

— Нямах предвид дрехите — отговори Мак. Тя сви устни и седна на страничната облегалка на пейката, с изражение, което му показваше, че го смята не само за лъжец, но и за подмазвач.

Днес имаше нещо различно в нея и Мак не знаеше дали да го тълкува като добър или лош знак. Когато тя каза: „През последните няколко вечери се чувам с Кресида. Съветвам те да си извадиш бележника“, той разбра, че знакът не беше добър.

— Да видим — каза тя, влизайки в ролята на бърбива клюкарка, — Ана Мария и Крес са се уединили в един хотел, малко бягство, преди да се върнат на снимачната площадка, за да завършат сцените, които трябваше да отложат, онези с Рори. След това заминават на почивка в Аржентина. Рори се възползва от ситуацията по всички възможни начини. Другата седмица ще даде извънредно интервю при Даян Сойер за мъките и страданията си заради сексуалната преориентация на жена си. — Тя го удостои с ужасна престорена

усмивка. — Много интересно, нали? Какво друго? О, да, аз разказах на Крес колко те мразя и как вече не ти вярвам. Казах ѝ, че заради теб ще намразя парка. Крес каза, че не трябва да тая това в себе си. Посъветва ме да използвам всяка възможност, за да ти казвам какво мисля за теб. Хей, чакай малко... ти не записваш нищо.

Мак усети буцата, заседнала в гърлото му.

— Джен, моля те. Знам, че си огорчена, но моля те, позволи ми да ти разкажа за майка ми днес. Знам, че другите хора са ти разказали част от...

— Не — отсече тя. — Не ме интересува. Знаеш ли, по-добре ти ме чуй, искам да ти разкажа за разбитото ми сърце. Ти ме накара да ти повярвам, че ме харесваш, Мак.

— Любима, аз наистина те харесвах — каза той и Дженифър стана.

— Не ме наричай така. С каква лекота го изричаш.

— Джен, аз не исках да разбия сърцето ти...

— О, не се тревожи — каза Джен и Мак видя как синевата на очите ѝ заблестя, плувнала в сълзи, — разбито сърце, разбито лице. Аксесоарите трябва да си подхождат.

Мак видя как тя прекоси тичешком улицата и осъзна, че предпочиташе Алекс да го пребива всеки ден пред това да знае, че е причинил толкова голяма болка на човека, когото обича.

И тогава Мак се разплака, дискретно обърнат с гръб към библиотеката, защото си даде сметка, че нямаше връщаше назад след онова, което беше направил. Как биха могли думите, пък макар и искрени, да излекуват раните, които той беше нанесъл?

Но това, че Джен седна на облегалката, дали не означаваше нещо? Откакто се беше върнал, тя за първи път се доближаваше толкова до него.

Тази вечер Дъг само го погледна и го откара на плажа. Дъг беше говорил за Пат почти през целия ден, възторжен, че тя също харесваше хеви метъл и когато се втурна в морето, Мак знаеше, че Дъг не искаше да се вцепени, а ликуваше, че е жив. Този път Мак приветства възможността да се вкочани, за да не чувства нищо.

Той заговори едва, когато се върнаха в къщата.

— Всеки ден става все по-лошо и по-лошо — каза той, опитвайки се да прозвучи шеговито, но Дъг не му обърна внимание.

Леко усмихнат, той разглеждаше озадачено футболната топка и чадъра, които бяха пристигнали тази сутрин.

Мак тъкмо си беше легнал, когато мобилният му телефон звънна.

— Мак, аз съм, Тес. Мама е изчезнала.

Той се надигна в леглото и всичките му надежди за Филида се сринаха за пореден път.

— Какво? Как е възможно? Не я ли държат под око?

— Да, до известна степен, но това не е затвор, Мак, тя е там по собствена воля. Просто се е измъкнала, явно го е планирала с нейната нова приятелка. Тя я е прикривала.

— Тръгвам веднага — каза той, ставайки от леглото.

— Не, недей тази вечер. Остави го за утре, ние вече се обадохме в полицията. Ще ти кажем, ако научим нещо. — Тес плака през останалата част от разговора.

На следващата сутрин Дъг разговаряше оживено с Пат, докато тя го гледеше как отваря пакет с чифт карирани гумени ботуши, но удоволствието на Мак от тази гледка беше помрачено от новината, че Филида продължаваше да е в неизвестност.

Той отиде в градината и изкрещя от гняв и възмущение. Беше толкова сигурен, че този път Филида наистина искаше да се оправи. Сега тя можеше да лежи в канавката край някоя кръчма.

Идеалният момент, Филида както обикновено.

На Мак му беше трудно да определи дали в този момент мразеше по-силно баща си или майка си и той тръгна отново към кухнята, съзнавайки, че щеше да прекъсне нежния смях на Пат и гърленото кикотене на Дъг. Той спря на прага и се обърна, сепнат от шума на приближаващ автомобил.

Не, точно сега не беше моментът да го линчуват. Само не Рей. Само не Алекс.

Пред къщата спря едно такси и от него слезе Филида.

— Ах, каква прелест — каза тя, сякаш беше член на кралската фамилия.

— Моля те, Филида — каза Мак, — кажи ми, че не идваш с такси чак от Бат?

ГЛАВА 48

Дани изгледа подигравателно Мак, сякаш очакваше от него да направи някоя върховна глупост. Мак се стараеше да не го предизвиква с държанието си, стоеше точно където му бяха казали да седне, върху една стара гума за трактора в най-отдалечения ъгъл на двора, на няколко крачки от Дани. По едно време Мак чу да го викат по име и се обърна, виждайки към тях да се задава Брайони, следвана от овчарското куче.

— Още един глупак на име Мак — каза Дани, гледайки кучето.

— Още ли е там? — извика Брайони и когато Дани извика в отговор „Да!“, тя се обърна и тръгна обратно по коловоза, в посока към пасбището.

Дани продължи да гледа Мак с насмешка, а Мак се замисли за смелостта на майка му да дойде тук. Трогнат от това, че за първи път в живота му тя се застъпваше за него, той остави на Тес да ѝ се накара по телефона. За него беше мистерия дали Филида беше пила по време на престоя си в клиниката, или по пътя насам, и не искаше да я пита.

Вратата на фермата се отвори и отвътре се появи Рей с почти комично изражение.

— Леле, майка ти е опасна жена.

Мак трябваше да се съгласи: в открит двубой между Филида и Бренда той не би могъл да определи коя щеше да победи. Той се запита какво ли мислеше Джен за факта, че Филида беше в клиника за рехабилитация и за това, че потвърждаваше историята за изнудването на Мак. В идеалния случай Дженифър скоро щеше да излезе от къщата, да разтвори ръце и да извика: „Сега разбирам всичко, Мак, и ти прощавам.“ В реалния живот той не разчиташе на нищо. Струваше му се, че очакваше резултата от медицинско изследване на живот или смърт. Малко ходене пеш щеше да му се отрази добре, но Дани щеше да го изтълкува като необорим аргумент в подкрепа на неговото мнение за Мак.

При следващото отваряне на вратата от къщата излязоха Филида и Бренда. Нямаше и следа от Дженифър. Мак се изправи да посрещне двете жени. Въпреки бастуна, на който Филида се подпираше, те приличаха на политици в края на разговори при закрити врата, които излизаха да оповестят изхода от преговорите.

Бренда се покашля.

— Твоята майка — тя кимна деликатно на Филида, — ни обясни цялата история за Монтгомъри, твоята грешка, нейната... невъзможност по онова време да ти даде ясна представа дали думите на О'Дауд са били истина или не.

Колко тактично казано.

— Бренда и нейното семейство — Филида наклони грациозно глава към Бренда — сега имат по-ясна идея защо си се забъркал в това... — майка му се запъна, но бързо намери точната дума — фиаско. И аз се съгласих с тях, че ти постъпи като кръгъл глупак, като не провери съмнителните „доказателства“ на О'Дауд и се показа като подъл, измамен негодник, довеждайки този грозен план докрай.

— Радвам се, че си на моя страна, Филида — каза Мак и видя как Рей скри усмивката си.

— Аз им разказах как ти се върна в Бат като бито куче, смазан от угризения и се поболя от любов, доколкото си спомням това състояние. Ах, да, тези добри хора навярно ще проявят известна благосклонност към теб, защото ти съвсем наскоро научи, че мъжът, който е твоят биологичен баща, е абсолютен негодник.

Рей отново се помъчи да скрие усмивката си.

— Джен как го прие? — попита Мак, скован от страх от отговора.

— Тя не каза почти нищо, само изслуша разказа и после се качи горе. — Бренда погледна смутено Филида и добави: — Да знаем защо си го направил е едно, да ти простим начина, по който го направи, е съвсем друго нещо. Ние... ще си помислим. Не можем да кажем нищо повече.

— Е, за мен това е напредък. — Филида се усмихна лъчезарно на всички, vyplъщение на достойното благородство. — Преди да си тръгнем, бих искала да кажа още веднъж, госпожо Роузби, че много съжалявам за болката и тревогите, които е преживяла вашата дъщеря. Тя е прекрасна. Толкова е грациозна. — Филида се доближи и хвана

Мак под ръка и той щеше да се почувства зашеметен, ако не беше вложил всичките си усилия да не се разплаче, чувайки нейното описание на Джен.

Семейство Роузби може би щяха да останат с впечатлението, че Филида е изискана, леко ексцентрична дама, ако в последния момент тя не беше добавила:

— Само още нещо — ковачът Дъглас каза, че Мак е претърпял тежка контузия от някой си Алекс. Някакъв едър земевладелец, както разбирам. — Филида вдигна изразително вежди. — Дали може, ако го видиш, Даниел — погледът ѝ се спря върху Дани и той кимна непохватно, — дали би могъл, драги, да му кажеш, че познавам хора в Бат, които за съвсем малка сума пари ще му изтръгнат тестисите и ще му ги натикат един по един в гърлото. — Тя помахаше с ръка. — Прекрасно е, че се запознахме.

Дженифър ги наблюдаваше, докато те разговаряха на двора. Видя как Мак качи майка си в колата. Каква интересна жена. Стоманен вариант на киселото изражение на Бренда.

Ето че тя отново седеше в стаята си, разкъсвана от поведението на Мак, неспособна да осмисли новата информация и да я намести сред останалите парченца на мозайката. Излизаше, че го бяха изнудили да поеме тази работа и той се беше страхувал от публичното очерняне на семейството му. *Какво би направила тя, ако беше на негово място?*

Дженифър си легна и за първи път си позволи да си спомни как Мак я беше убедил да се превъплъти във Виола. Всички неща, които ѝ беше казал в леглото. Всички неща, които ѝ беше направил в леглото.

Можеше ли да приеме, че той беше човек, който се бореше със себе си? Че по някое време той се бе влюбил в нея? Дали това отменяше всичко друго?

Но той беше такъв изпечен измамник. Толкова добър, сякаш лъжата беше втората му природа.

Дженифър се огледа. Нейната стая постепенно започваше да ѝ прилича на затвор, затова тя излезе навън и седна на оградата, а Рей заговори за подбора на овцата, с която смяташе да участва на окръжното изложение. Джен знаеше, че баща ѝ нямаше да заговори за Мак, той никога не я притискаше и тя му беше благодарна за това. Наблюдаваше плавните му движения и увереността, с която оглеждаше копитата и ушите на овцете, и почувства успокоение. През последната

седмица Рей беше добил равномерен слънчев загар и Джен си спомни как като малко момиченце се удивяваше на тена на баща ѝ, който свършваше в основата на врата му и над лактите, сякаш носеше неизменната си бяла тениска.

Татко никога не е носил кожено яке.

— Добре ли си? — попита я баща ѝ, когато тя скочи от оградата.

— Отивам да намеря някое тихо местенце. Ще се обадя на Крес — каза тя.

— Теди Монтгомъри? — повтори Кресида, вече напълно разсънена и Дженифър чу как тя повтори думите, но този път не в телефонната слушалка. Навярно Ана Мария лежеше до нея и Джен се запита коя от двете беше доминиращият партньор в тази връзка. Но въпросната връзка явно беше успешна. Щастието в гласа на Кресида говореше красноречиво за това. Нейното старание да се преструва на силна и недосегаема се беше стопило, откакто беше с Ана Мария.

Чу се гърлен смях и Крес заговори отново.

— Ана Мария ме попита дали това е същият Монтгомъри, който се е бил в пустинята. Но шегата настрана, Джен... Монтгомъри, това не е шегата работа. Аз си мислех, че той крие някоя жалка тайна, например някакъв непристоен навик на майка му.

— Това също.

— Вярно, но виж, историята с Монтгомъри наистина е висяла като дамоклев меч над главата му. Каж ми... ти какво мислиш за неговата постъпка?

— Това не променя нищо. — Дженифър се опита да се облегне по-удобно на дънера. — Той си послужи с лъжи и измами. Въртеше ме на малкия си пръст. Постоянно преценяваше какво да каже, как да изглежда...

— Да, така е. Но понякога хората правят лоши неща по достойни причини, Джен.

Дженифър се загледа в листата и клоните на дървото и се намръщи.

— Ти да не се опитваш да го защитаваш, Крес?

Последва мълчание.

— Крес?

— Според мен... това променя много неща, Джен, и преди да ме опровергаеш, ме изслушай. — Дженифър чу глухо гласът на Ана Мария и отговорът на Кресида, която каза, „Да, да, ще ѝ кажа. Тихо.“

— В последно време, откакто отново си говорим нормално, аз се радвах да чуя, че ти си изпълнена с гняв към него. Гневът беше подобър от онази убийствена тъга. Затова се въздържах да ти кажа някои неща, които исках да кажа. И преди да ти ги кажа сега, те моля да разбереш, че аз винаги съм напълно и изцяло на твоя страна. Ако решиш да не му простиш и да не повярваш, че той изпитва истински чувства към теб, добре. Но аз мисля, че той те обича, Джен. Аз ти казах колко зле изглеждаше Мак в Бат, но туширах положението — в действителност той беше напълно разбит и смазан.

— Учудвам се, че е успял да заблуди дори теб — каза Дженифър, убедена, че братовчедка ѝ щеше да улови иронията в гласа ѝ.

— Не мисля така, миличка. Той не се преструваше.

— Не искам да слушам това.

— Не се съмнявам, но моля те, довери ми се. Двете с теб никога не сме обсъждали защо аз му разказах историята за Ана Мария при положение че можех да го пратя за зелен хайвер с лъжата за Рори. Ти навярно си мислиш, че това е било част от сделката, за да не споменават твоето име във вестника?

— Виж, аз нямам представа как се случват тези неща...

— Аз му разказах историята, въпреки че той отказа да ми разкрие тайната на майка си, защото нещо в този човек ме накара да повярвам, че той наистина те обича.

— Достатъчно, Крес.

— Не, не е достатъчно. По-добре се стегни, защото не съм свършила. Сигурно ще ме помислиш за луда, но аз го подложих на изпитание — разказах му нещо, което донякъде очаквах да разкрие на медиите, но той не го направи.

Дженифър стана на крака и се удари силно в най-долния клон на дървото.

— Каж ми, че не говориш за онова, което си мисля — извика почти истерично тя. — Каж ми, Крес.

— Не мога.

— О, боже, о, божичко, какво си направила? Ти не можеш да му имаш доверие. Той просто пази историята и чака да ѝ се вдигне цената,

защото сега ти си още по-голяма сензация. — Дженифър протегна ръка и докосна кората на дървото. — Аз ще отрека всичко. Ти не беше виновна.

— О, стига, Джен, време е да пораснеш. Извинявай, че ти говоря грубо, но и двете знаем истината. И щом можеш да простиш на мен, не можеш ли да простиш и на Мак? Виж, кажи му да се разкара, щом искаш, недей да му прощаваш, но ако чувстваш дори най-малкото зрънце съмнение в това, че той е негодник, преглътни болката и му дай шанс.

— Трябва да вървя — бързо каза Дженифър и прекъсна разговора, а после запрати телефона срещу оградата.

ГЛАВА 49

Когато Мак се върна от Бат, той намери пощенската кола на Пат, паркирана близо до колата на Дъг и го изтълкува като благоприятен знак, тъй като беше десет часа вечерта. В кухнята видя двете укулеле, едното червено, другото синьо, които бяха пристигнали в негово отсъствие.

Той се заслуша. От горния етаж долиташе глухият тътен на хеви метъл, така че не беше необходимо да се промъква на пръсти до стаята си, но все пак той го направи. Ако не друго, поне веднъж беше направил нещо добро. Освен ако на сутринта не откриеше следи от вампирски зъби по врата на Дъг.

Преображението на Дъг, което на другата сутрин се появи на вратата на стаята по къси гащета, преливаше от живот и не спираше да повтаря „мътните да го вземат!“, докато накрая Мак каза:

— Значи най-сетне сте заедно?

— Вчера — каза Дъг с щастлива усмивка, — укулелето свърши работа. Пат е такава хитруша, Мак. Тя ще се върне, когато приключи обиколката на адресите. Тя ме мисли за страхотен мъж, представяш ли си?

— Не, виждал съм те и друг път.

Дъг се хвърли в леглото до Мак, с ръце зад главата.

— Аз и Пат. Просто не е за вярване. Тя е първокласна жена, а аз съм някакъв грубо одялан кашон, загърнат в амбалажна хартия.

— От сега нататък само с пощенски метафори ли смяташ да си служиш?

Когато слязоха в кухнята и Дъг се зае да приготвя обилна английска закуска, той попита Мак колко точно му беше струвало да го събере с Пат.

— Значи си се досетил? — попита Мак.

Дъг се разтrese от дълбок гърлен смях, който явно означаваше „да“.

— Трябва да ти призная нещо, Дъг, за да съм напълно честен с теб... аз използвах част от парите на О'Дауд, за да купя тези неща. Съжалявам... не знам как ще реагираш.

През следващите две секунди можеше да се случи всичко, но после Дъг отново се разсмя.

— Ах, ти, стиснат негоднико — каза той, — като знам колко много пари си прибрал, можеше да се изръсиш за малко по-хубави подаръци.

Чак след като се нахраниха и излязоха на слънце до езерото, за да изпият по чаша гъст черен чай, Дъг му каза, че Джен се беше отбила тук в негово отсъствие. Емоционално заредена среща, тъй като Дженифър и Дъг не бяха разговаряли от партито след премиерата. Тя беше останала два часа и съдейки по изражението на Дъг, му беше простила задето бе подслонил Мак.

— Тя спомена ли нещо за мен? — попита Мак, опитвайки се да не храни надежди.

— Джен каза, че разбира защо си го направил, но само толкова. Съжалявам.

— Не се тревожи, знам, че не ти е лесно. Но моля те, кажи ми, че тя няма да се събере отново с Алекс.

Дъг изръмжа.

— Извинявай, трябваше да започна с това, но исках да оставя най-хубавото за края — Алекс вече не е добре дошъл във фермата. Да, знам, че си учуден. Той отишъл във фермата един ден, когато Джен била сама. Тя била в обора за агнене, разчиствала едно-друго, за да помогне на Рей. Алекс започнал да настоява да се съберат, да й натяква, че трябвало да му е благодарна, защото не можела да се справи с нищо сама, но Дженифър го отрязала и той се вбесил. Притиснал я в ъгъла, буквално, казал й, че му била задължена...

— Ще го убия — възкликна Мак и се изправи.

Дъг се пресегна и го дръпна да седне.

— Чакай, смелчако. Оказало се, че Джен не била сама. Брайони била в къщата с Луиз. Тя видяла Алекс и решила за всеки случай да включи камерата, за да го държи под око. В резултат на което Алекс е лишен от правото да прекрачва прага на семейство Роузби.

Мак се загледа във водните кончета, които пикираха над водите на езерото и си представи как Дженифър е била притисната в ъгъла на

плевнята, а той не е бил там, за да ѝ помогне.

— Да не замисляш още нещо? — попита след малко Дъг.

— Питам се дали ще изработиш един подарък за Джен, от мое име. Едва ли ще промени нещо, но аз си мисля за това от известно време. Направил съм скица, ще отида да я потърся.

Когато Мак даде рисунката на Дъг, той присви очи.

— Не виждам проблем — каза той, като въртеше чертежа и го оглеждаше от всички страни. — Тънка стоманена пластина, ще използвам газовата горелка, висококачествено лаково покритие. Да. Става.

Мак попита колко щеше да струва.

— Нищо. Дължа ти го заради укулелетата — отвърна Дъг.

Дженифър не се появи в парка цяла седмица, макар че Мак я виждаше да влиза и излиза от библиотеката.

Ден след ден той си изяждаше шоколада, изпиваше си кафето с мляко и си четеше книгата. Изреди менютата на всички павилиони за сандвичи в околността. Следобедите се разхождаше по местата, на които се беше надсмивал преди и неведнъж беше лъгал, че ги е посещавал. Обикаляше високите тресавища и се спускаше в долините. Губеше се в огромните, величествени като катедрали иглолистни гори и бродеше по крайбрежието. Ако не получеше своята дневна доза от това безбрежно небе и необятни простори, Мак започваше да усеща клаустрофобия и често се прибираше след десет или дори единайсет часа вечерта, тъй като се наслаждаваше на дългите и светли северни нощи.

Единственото място, на което не ходеше, беше Лоу Нютън — на този плаж имаше твърде много призраци.

През последната седмица Мак се луташе между оптимизма и отчаянието, но в деня, когато Дженифър дойде при него, беше достатъчно да види стойката ѝ, за да разбере, че тя беше взела решение.

— Премислих всичко, което се случи — каза Дженифър, като седна на страничната облегалка на пейката. — Знам, че си бил в безизходица и оценявам, че запази в тайна онова, което Кресида ти е

разказала за катастрофата. Но... колкото и да се опитвам, не мога да си представя как бих могла да ти се доверя отново.

— Можеш, Джен — каза Мак в отчаян опит да я накара да го погледне в очите. — Само ми дай време и аз ще ти докажа, че Мат Харпър ме промени. Аз не бързам. Ще продължа да идвам тук всяка сутрин...

— Не — твърдо каза тя. — Аз допуснах тази грешка с Алекс, дадох му надежда и накрая това се оказа малодушие под маската на благородство. Върви си у дома, Мак, надявам се майка ти да има успех с лечението, надявам се отново да започнеш да пишеш своя роман. — Джен го погледна с нещо между гримаса и усмивка. — Винаги ще съм ти благодарна, задето ме накара да повярвам, наистина да повярвам, че не трябва да се срамувам или да се чувствам виновна заради лицето си. Странно, но твоята постъпка ме направи по-смела. Кой знае, скоро може да отида да видя Кресида, да пътувам, да тръгна на уроци по актьорско майсторство. И Финли ме увещава за ролята на Порция в следващата му пиеса. Какво пък, може и да опитам.

Мак се опита да улови ръката ѝ, но Джен я отдръпна.

— Джен, кажи ми какво да направя, за да повярваш, че те обичам и винаги ще те обичам, че повече никога няма да ти дам основание да усъмниш в мен.

— Нищо — откровено каза Дженифър. — Аз не мога да те обикна. Обичах другият теб. Съжалявам.

Тя беше толкова спокойна и толкова студена, че Мак потрепери. Той я беше направил такава, той я беше смразил и сега тази ледена твърдост се връщаше като бумеранг при него. Мак се опита да заговори и Дженифър го прекъсна.

— Безсмислено е да спорим. Майка ти не може да ме убеди, Кресида не може да ме убеди. Ти беше толкова коварен и вложи толкова хитрост, че сигурно това са присъщи черти на твоя характер. Кой знае кога ще се проявят отново? — Тя стана. — Това е. Край. — Мак усети мимолетно докосване по рамото, после Дженифър си тръгна.

Мак остана на пейката, докато часовникът на абатството не го стресна. Той се изправи бавно, огледа се, после излезе от парка, качи се в колата и се прибра при Дъг. Къщата беше празна и ковачницата

беше притихнала, но онова, което Дъг беше изработил за него, лежеше на масата, с бележка отгоре:

Ето, готов си. Не съм много доволен от цвета на ечемика — ти какво мислиш? Мога да положа друг емайл утре, ако искаш. Тази вечер ще остана при Пат.

Мак имаше още няколко листа амбалажна хартия в стаята си и когато привърши с опаковането, той събра багажа си и написа няколко думи на Дъг от обратната страна на бележката, плюс един чек на абсурдно висока стойност. Погледна часовника си. Разполагаше с няколко часа, докато Джен беше в библиотеката, затова натовари всичко в колата и отиде до Бриндли. Соня се учуди, но не се ядоса, когато го видя.

— Само картичката ли? — попита тя. Мак не отговори просто й подаде парите. Соня не го изпускаше от очи, когато той седна в колата и извади химикалка.

Пакетът беше тежък, но той паркира на разклонението на черния път и го отнесе на ръце до фермата, тъй като не искаше да привлича вниманието на обитателите. Денят беше топъл, полята бяха окъпани в ярка светлина и изглеждаха толкова различни от първия път, когато Мак ги беше видял.

Мак положи внимателно пакета на прага, постави картичката отгоре, качи се в колата и си тръгна, съсредоточен единствено върху коловоза.

— Джен, не мога да говоря дълго, тук обстановката е много напрегната след времето, което вече загубихме, но моля те, обади ми се. Тревожа се за теб. Цяла седмица се опитвам да се свържа с теб, Джен. Ти го правиш отново... избягваш ме. Съобщенията на гласовата поща не се броят за истински разговор. Знам, че си ми ядосана за нещата, които ти казах, но това не е честно, Джен. Аз трябваше да ти ги кажа. Трябваше да ти призная цялата истина за Мак. Ние винаги сме били честни една с друга, Джен. Обади ми се. О, по дяволите.

— Добре, Джен. Сега ще говоря бързо, иначе проклетото нещо отново ще ме отреже. Съобщението, което си ми оставила вчера и съобщението от онзи ден звучат така, сякаш ти не си на себе си. Сякаш си упоена с някакви медикаменти. Джен, миличка, моля те, това е толкова мъчително. Виж, не ми се сърди, но аз трябваше да говоря с леля Брен. Тя също е притеснена. Джен? Там ли си? Аз съм в гримьорната. Моля те, обади ми се. Много те моля.

Дженифър погледна телефона, докосна вдлъбнатината там, където се беше ударил в оградата, а после го прибра в чантата си и продължи да шофира към фермата.

— Всички сте страшно притеснени за мен. Постоянно. Бедната разбита Джен.

Лесно ѝ беше на Кресиде, нейният живот беше като филм, пълен с щастливи събития. Истинският живот беше малко по-суров.

На нея никой не ѝ беше дал втори шанс, не я беше попитал дали си иска лицето от преди катастрофата, тогава защо тя трябваше да му даде втори шанс?

Крес беше казала, че щеше да разбере, ако Джен решише да не прости на Мак, затова сега беше длъжна да го докаже. Джен щеше да ѝ позвъни по-късно, да я попита дали можеше да отиде при нея и да остане известно време. Може би Ана Мария щеше да ѝ покаже някои места в Аржентина. Дженифър свали стъклото на прозореца и вдиша дълбоко. Беше грешка, че го докосна по рамото на раздяла, тя почувства допира от косата му до кожата на ръката си. Но разликата между физическата красота и душевната доброта беше огромна. Каква полза от мъж, на когото не вярваш, дори, когато казва истината?

Джен се засмя и горчивината ѝ подейства като утеха.

Алекс, който не вибрираше на нейните вълни и Мак, който не беше част от нейния свят. Може би мъжете в Америка щяха да са по-добри.

Дженифър погледна в огледалото за обратно виждане и не почувства нищо при вида на лицето си. Ето, значи все имаше някаква полза от Мак.

В кухнята я очакваше целият семеен съвет. Всички имаха такъв вид сякаш някой беше умрял и Джен се запита дали трупът не лежеше на масата, увит в кафява амбалажна хартия.

— Соня се обади — каза Бренда.

— Така ли. Какво иска любопитната крава?

Дженифър видя шокираната физиономия на баща си, но изобщо не се трогна.

— Миличка — каза той, — ти никога не говориш така.

— Това може да се промени — троснато рече тя. — От сега нататък ще говоря така. Аха, отново започваме с многозначителните погледи.

Дани сложи ръка на рамото ѝ.

— Джен, Соня се обади да каже, че Мак си е тръгнал. Купил от нея една картичка, тя го видяла да я надписва в колата. И мама намери това пред вратата. — Той кимна към пакета.

Дженифър размърда рамена, за да се освободи от ръката му.

— Надявам се да си е отишъл. Аз му казах да си върви. Той си губи времето тук.

— Джен, какво се е случило днес? — попита майка ѝ, като пристъпи към нея. — Какво не е наред?

— Какво не е наред ли? Какво не е наред? Лицето ми е обезобразено от огромен белег, не мога да стана актриса, което е единственото нещо, което съм искала някога, слушам всякакви обиди от хора, които дори не познавам и мъжът, когото обичах, който ме накара да се почувствам щастлива, че оцелях в катастрофата, можеш ли да познаеш какво? Оказа се, че той е лъжа. От начало до край една голяма, красива, гадна лъжа.

— Как мислиш, трябва ли да се обадим на доктор Кроуфорд? — обърна се Рей към жена си.

Дженифър се канеше да подхвърли нещо язвително, когато Брайони пристъпи решително до масата, хвана я и я разтърси.

— Отвори пакета, отвори картичката и престани да се правиш на драматична актриса. Една в семейството стига.

— Кресидата те нарича амазонката, знаеш ли? — попита я право в лицето Дженифър.

— Добре — отвърна ѝ Брайони, — това означава, че ти не можеш да ми попречиш да го разопаковам вместо теб, нали? — Снаха ѝ я пусна, хвана горния лист хартия и го дръпна, като разкъса пакета. Всички видяха, че това беше нещо излязло изпод ръцете на Дъг, но не можаха да разберат какво точно беше, докато Дженифър не отмести Брайони и разкъса хартията.

Бренда ахна тихо когато видя огледалото, но никой друг не издаде звук. Майсторството на Дъг беше поразително. Това беше фантазия от метал, нежно растение с деликатен зелен блясък, в долния ъгъл се подаваше пухкава папрат. Сноп ечемик лежеше до миниатюрен синявец, кацнал сред няколко стръка тръстика, после зеленината отстъпваше на изящните металически синьо-сиви тонове на крайбрежието с водорасли, морски камъчета и раковини. Рей протегна ръка и докосна огледалото до папратите и сякаш пръстите му потънаха в планински поток. Когато той премести ръка, за да погали една мида, на другите им се стори, че върху стъклената повърхност се образуваха кръгове.

Бренда подаде плика на Дженифър и тя го отвори, без да откъсва очи от огледалото.

— „За Джен, едно грозно огледало, докато ти не погледнеш в него. Горе главата, любима, и направи първата крачка“ — прочете тя.

— О, боже — промълви Джен, останала без въздух, — той винаги е знаел точно какво да каже.

ГЛАВА 50

Мак гледаше групата младежи, които играеха футбол на плажа, викаха оживено и се хвърляха смело на пясъка, за да уловят топката. Бавно, останал без дъх от прегръдката на студа, той влезе в морето. Спря за момент, колкото да свикне с ледените иглички на изтръпването, после направи още няколко крачки, докато водата стигна до навитите крачоли на дънките му. Още няколко крачки и водата стигна до бедрата му, тежестта на подгизналия дебел плат вече затрудняваше движенията на краката му. Вкочаняването постепенно отстъпваше място на усещането за силно парене, а след още няколко крачки цялото му тяло започна да трепери неудържимо. Остра болка прониза слабините му, когато ледените води стигнаха до чатала му.

— Засада — крещяха младежите, — това беше засада!

Мак се запита дали можеше просто да продължи да влиза навътре и дали болката от измръзването щеше да заглуши болката в гърдите му. Той беше хранил толкова много надежди след визитата на Филида, толкова глупави надежди.

Каквото и друго да се случеше в живота му, Джен винаги щеше да бъде там, просто зад кулисите, както онзи път, когато я беше видял на суфльорското място и беше разбрал, че я обича.

Мак погледна скелета на замъка. Дали се сбoguваше завинаги с Нортъмбърланд? Навярно да. Сега призраците бяха навсякъде, не само на плажа.

Мак направи крачка напред с намерението да се обърне, но стъпи върху един остър камък и залитна. Успя да запази равновесие и чу как едно от момчетата на плажа изкрещя, странен пронизителен звук, сякаш гласът му мутиреше. И тогава морето около него изведнъж закипя, взрив от пръски се посипа върху гърба му и Мак почувства как някой го сграбчи, след което той политна напред. Мак падна през глава, устата му се напълни с морска вода и той се задави, после усети как дланите му напипаха пясъчното дъно. Нечии ръце го дърпаха и той

се опита да се освободи от тях, като викаше и се бореше напосоки, мощните вълни на страха го поглъщаха заедно с водата.

Това е Алекс, сигурно е решил да ме убие.

— Махни се, остави ме на мира — извика той, като най-после успя да стъпи на дъното и да запази равновесие, преодолявайки съпротивата на мокрите дрехи, които го теглеха надолу. — И за мен всичко свърши.

Опитвайки се да избърше солта, която щипеше в очите му. Мак се приготви да посрещне първият удар на Алекс, но вместо това видя Дженифър да изплува от водата, задъхана и заета да отметне мократа коса от лицето си.

— Какво правиш? — извика Джен и пристъпи, залитайки към него. Тя го хвана над лакътя. — Ти не можеш да направиш това — ами майка ти, ами Тес...

Когато Мак не отговори, а само я изгледа с поглед на лунатик, Дженифър изкрещя отново въпроса си и едва тогава той долови тревогата в гласа ѝ.

— Аз просто се опитвах да се вцепеня — призна Мак.

— Само се опитваше да се вцепениш? — повтори Джен и се засмя леко. — А пък аз си помислих... — Тя погледна морето, после него.

В някакъв момент между мисълта, че мокра Дженифър беше много красива и учудването от присъствието ѝ тук, Мак забеляза, че тя трепереше и се опита да съблече якето си, но тъй като нейната ръка го държеше за ръкава и мокрите дрехи бяха залепнали за тялото му, той успя само да го смъкне от рамената си.

— Какво правиш? — попита тя, наблюдавайки усилията му, без да пуска ръката му. Мак искаше да вярва, че Джен не го държеше единствено като опора сред вълните.

— Искам да ти дам якето, за да не ти е студено.

— О, Мак — каза тя — не прави това, то е безсмислено, няма смисъл. — Сега болката в гласа ѝ беше отчетлива, ръката ѝ стисна неговата. — Аз също исках да изпадна във вцепенение, Мак, бях изтощена до смърт от чувството на гняв и тъга. Просто исках да се затворя в себе си и да отблъсна всички, най-вече теб. Но сега, огледалото... и бележката... — Мак не знаеше дали устата ѝ затрепери от студ или от емоции, и това нямаше значение: той долови

обещанието за прошка в гласа ѝ и полетя като чайка във висините — слънцето отново изгря, зад него се издигаше приказен замък и плаж с цвета на косите ѝ, и той нямаше да пропусне своя шанс. Мак протегна ръце и хвана лицето ѝ, почувства допира на нежната гладка кожа до едната си длан и грапавата повърхност до другата, гмурна се в сините дълбини на очите ѝ и я целуна, срещайки устни с вкус на морска сол и Джен. Нейните ръце се обвиха около него и плахата целувка преля в ненаситна, жадна милувка.

Те и двамата трепереха силно и Мак се наслаждаваше на близостта на тялото ѝ. Той дори не си бе представял, че някога щеше да прегърне тази прекрасна, смела, красива жена и сега искаше да потъне в нея, както беше потънал в морето. Спомняйки си последният път, когато двамата бяха тук, той се отдръпна от нея и се възползва от замайването на Джен, наведе се, прихвана я през бедрата и я вдигна на рамо. Бавно Мак тръгна към брега.

Имаше един-два неприятни моменти на залитане и преплетени крака, но когато стигнаха до сухия пясък, той пусна внимателно Джен и я погледна. Капките морска вода по миглите ѝ приличаха на сълзи.

— Себастиан и Виола се спасиха от морето — каза тя.

— Не мисля. — Мак се засмя тихичко. — Аз никога не съм целувал сестра ми така. — Той отново я притегли в прегръдките си и я целуна толкова жадно и дълго, че усети погледите на хората, които се разхождаха по плажа, чу подсвиркването и повикванията на младежите.

Мак имаше сетива единствено и само за Джен, отдаден да ѝ покаже колко много я обичаше и желаше. Този път тя се отлепи първа от него. Устните ѝ бяха посинели.

— Имам чувството, че в някои части на тялото ми гори огън — каза задъхано тя, — но ако не съблека тези мокри дрехи, съвсем скоро ще замръзна.

— Моля те, позволи ми аз да ги сваля, може ли? — примоли се Мак с тракащи зъби. Той хвана Джен за ръка, с намерението да я поведе към пътя и да я качи в колата си, но видя някакви хора до една от хижите сред дюните.

— Ела — извика Мак и я затегли към брега, но Джен го дръпна в обратната посока, за да вземе чантата си, захвърлена на мекия сух пясък.

— А къде са ти обувките и чорапите? — попита тя, когато тръгнаха към хижата.

— Ще се върна за тях по-късно.

— Но къде отиваме?

— Там горе, ела.

Ходенето по мекия пясък въпреки съпротивлението на подгизналите дрехи им костваше огромно усилие, но двамата се добраха до изтърканите дървени стъпала към дюните точно, когато една възрастна двойка излезе от най-близката хижа и тръгна към паркинга, мъжът носеше голяма плажна чанта, жената беше праметнала през рамо найлонова торба с мокри бански.

— Извинете — извика Мак и се закатери по стълбите, дърпайки Дженифър. Възрастните съпрузи се обърнаха и по лицата им се изписа смутено учудване. Мак неохотно пусна ръката на Дженифър, бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади мокрия си портфейл.

— Знам, че това ще прозвучи откачено, особено предвид нашия външен вид, но... — той внимателно извади пачка банкноти от портфейла си, мокри и смачкани, — но дали вие бихте могли да ни заемете вашата хижа за тази нощ?

Дженифър изчака Мак да събуе мокрите дънки и гащета, които бяха захвърлени върху купчината мокри дрехи в ъгъла на малката баня, и после двамата се увиха в завивката. Неговата ръка пропълзя нежно по рамената ѝ, по гърдите и корема ѝ, устните му се озоваха върху нейните.

Джен слушаше ударите на сърцето си, които се смесваха с шума на вълните навън, освободи се от последните окови на съмнението и уви крака около Мак.

Докато тя го беше събличала, Джен беше доловила, че той също се сдържаше, навярно защото смяташе, че трябваше да прояви чувствителност и да не я притиска, но всичко се промени, когато неговата кожа срещна допира на нейната, и Джен осъзна, че копнееше за неговото ненаситно желание, имаше нужда да знае, че каквото и да се беше случило през последните няколко месеца, Мак неудържимо искаше да прави любов с нея.

Джен прокара длани по гърба му, като го галеше и милваше, после насочи ръка към слабините му.

— О, мила, не прави това, не издържам — прошепна той, едва отлепил устни от нейните, — по-бавно, по-полека. Още не съм се насладил достатъчно на вкуса ти.

Мак отново я целуна по устните и се спусна до едната ѝ гърда, отдаден на удоволствието да я целува и гали, и скоро Джен започна да извива бедра, задъхана и замаяна, обзета от безумното желание. Как беше възможно само преди няколко минути да е треперила от студ?

— Моля те — каза Дженифър, — нека да се върнем на онова прекрасно място, където телата ни си пасваха като частите на едно цяло. Преди да се случи всичко. — Тя чу гърления му звук, после очите му потъмняха.

— Трябва да си взема портфейла — задъхано прошепна Мак, — вътре има един удавен презерватив. Ти не мърдай. — Той се измъкна изпод завивката, направи няколко крачки, върна се и я целуна, после отново направи няколко крачки и се наведе да вземе портфейла си. Джен го видя да се мъчи да отвори мократа опаковка. — Ух, че е трудно — прошепна Мак, обзет от нетърпение. — Не мога да...

Двамата подскочиха едновременно, когато някой почука на входната врата и Дженифър уви завивката плътно около тялото си.

Не, не, точно това се случи последният път.

— Всичко е наред, Джен — каза Мак, но в очите му имаше страх. — Кълна се пред бог, този път не крия лъжи.

— Кой е? — извика тя.

Не последва отговор. Мак се промъкна до прозореца на спалнята и дръпна пердето, опитвайки се види кой стоеше пред вратата.

Не, не отново това.

— Нищо не се вижда — съобщи той, — прозорецът гледа към дюните. — Той трепна, когато тропането се възобнови, този път по-силно и напористо. Видимо разтревожен, Мак се върна до леглото, взе една възглавница и прикри с нея слабините си.

— Аз ще отида да видя кой е. — Той изглеждаше толкова изплашен и толкова секси, че Джен също стана от леглото, като се загърна в завивката.

— Ще отидем заедно — настоя тя и те излязоха на пръсти от спалнята, прекосиха малката дневна с раиран диван и посипан с пясък под, и Дженифър застана зад вратата, а Мак я открехна съвсем малко, колкото да видят кой стоеше навън.

— Извинявайте — каза някакъв мъжки глас, — знаем, че ви прекъснахме, обаче вълните щяха да отнесат вещите ви.

Без да изпуска възглавницата, Мак протегна другата си ръка навън.

— Това е много мило от ваша страна — каза той и прибра обувките и чорапите си. — Мъжът навън каза още нещо, после се чу женски глас, но Дженифър не може да чуе какво казаха, след което Мак рече: — Довиждане и ви благодаря още веднъж. — После той направи крачка назад. Мак нямаше достатъчно ръце, за да държи възглавницата, обувките си и да затвори вратата, затова Джен му помогна.

— Хората от хижата — обясни Мак, пускайки обувките и чорапите си на пода. Изражението му беше малко стъписано. Колко са мили.

— Ами, ние тук сме такива — каза Джен и той я погледна с топлите си кафяви очи, после изражението му стана по-настойчиво.

— Вярно е — призна бавно Мак, — мили сте от главата до петите. Като заговорихме за това, ти защо се криеш зад този юрган?

— Ами ти защо се криеш зад тази възглавница?

Мак се засмя и хвърли възглавницата, която описа идеална дъга във въздуха, преди да тупне на пода.

— Мисля, милейди, че сега вие сте прекалено облечена — каза той, като я погледна многозначително. Дженифър пламна, обзета от жарка страст. Тя пусна завивката на земята и двамата се озоваха отгоре ѝ, Мак разкъса със зъби опаковката на презерватива и най-сетне попадна там, където Джен го искаше, шепнейки в ухото ѝ, че повече никога нямаше да ѝ причини болка, смеейки се на съвършения синхрон, с който телата им си пасваха.

Когато отвориха вратата, светлината на плажа беше добила златен оттенък. Те седнаха на прага, увити в завивката. Дженифър беше сложила ръка от вътрешната страна на бедрото на Мак и неволно си помисли как той се беше преобразил в друг човек под ръцете ѝ предишния път. Джен трябваше да повярва, че той нямаше да се промени отново.

— В леглото Мак Стоун много прилича на Мат Харпър, просто умее да се облича по-добре.

Той трепна.

— Недей, Джен. Не може ли просто да се престорим, че Мат Харпър е потънал в морето?

Дженифър се разсмя.

— Да се надяваме, че е бил обут в неговите кафяви обувки.

Мак я прегърна по-силно и тя облегна глава на рамото му, осъзнавайки, че за първи път откакто се беше прибрала от Манчестър, умът ѝ не правеше равносметка какво беше загубила в катастрофата. Спеше ѝ се, но усещането за задоволство, че това рамо беше точното място, където тя трябваше да бъде сега, беше по-силно.

Дженифър вдигна глава, за да го погледне.

— Наистина ли можеш да живееш с това лице? — попита тя.

— Не мога да живея без него — отговори Мак и я целуна по носа.

След няколко дълги целувки Мак я притегли отново на рамото си, като нежно и внимателно загърна и двамата със завивката.

— Сутринта не смеех да се надявам, че този ден може да завърши така — каза той с леко треперещ глас. — Дойдох тук убеден, че всичко е свършило, че трябва да се върна в Бат и да те оставя тук...

— Недей, замълчи — каза Джен. — Ти си изтърпя наказанието.

Те се загледаха в прииждащите вълни, после Мак прошепна в ухото ѝ:

— Каквото и да решиш, че искаш да правиш, Джен — да играеш в театъра, може би да режисираш, да преподаваш — каквото и да избереш, ние ще намерим начин да го постигнем, без да обръщаме внимание на нетактичните, примитивни хора, които ще срещаш по пътя си. Аз ще те накарам да се почувстваш толкова красива, че ще бъдеш неуязвима. — Той я стисна лекичко. — Но повече няма да водиш битки, стига толкова, и двамата вече нямаме нужда от тях... — Мак замълча и Дженифър долови напрежението в гласа му. Той се бореше със сълзите.

— Джен... — заговори Мак, — ... тъй като се опитвам да започна начисто, помниш ли онези мъже в пъба? Трябва да ти призная, че аз се върнах там, след като ти си тръгна и, хъм, то е дълга история, обаче с две думи аз наковах един друг мъж толкова умело, че той се сби с тях.

Джен го ощипа и остана доволна от неговия писък.

— Това е много лоша постъпка. Аз ти дадох червена точка за това, че се обърна и си тръгна, без да им обръщаш внимание.

— Знам. Това беше моето старо аз, обещавам ти, че повече няма да се повтори. И за да си призная всичко докрай... за онези пари? Похарчих малка част от тях — за лечението на Филида, купих разни неща на Дъг, платих огледалото. Но останалите ги заделих. Мисля, че ти трябва да ги вземеш.

Първата реакция на Дженифър беше да каже, че това са мръсни пари и тя не ги искаше, но когато се замисли, откри, че мисълта да ги похарчи всъщност изобщо не я притесняваше.

— Ти имаш право — каза тя, — мисля, че така е правилно. При това знам как искам да ги похарча: искам да отида да видя Крес, искам да попътувам из Щатите, може би ще помоля Ана Мария да ми покаже Южна Америка.

Дженифър видя, че Мак отново беше зареял поглед към морето и не се обърна, когато ѝ каза:

— Банковите извлечения са в колата, ще ти покажа колко пари има в сметката. Мисля, че ще стигнат за онова, което си замислила, и за още нещо.

— Дали ще стигнат за пътуване до Австралия? — попита тя, развълнувана от мисълта за новите преживявания, които я очакваха. — Може да плуваме в Големия бариерен риф, Мак, винаги съм искала да направя това.

— Ние? — рече той и се обърна към нея.

— Да, разбира се. Ти какво? Да не помисли, че искам да отида сама? — Неговото лице потвърди подозрението ѝ и по някаква причина я трогна до сълзи. Дженифър го целуна по най-близкото място до устните ѝ, ключицата, а пръстите му потърсиха и се преплетоха с нейните под завивката.

— И двамата имаме нужда да заминем за известно време каза тя, — да се опознаем. Да се възстановим от жестокостта на последните месеци.

Джен усети как Мак се стегна и пръстите му се увиха около нейните.

— Права си, аз наистина проявих жестокост към теб, Джен.

— Ти беше принуден да постъпиш по този начин, Мак. Спрямо теб това също беше жестоко. Това имах предвид, и двамата трябва да

се възстановим. — Той сякаш понечи да я прекъсне. — Не, чуй ме. Бих казала, че ти самият си целият в белези. Толкова години да понасяш състоянието на Филида, да загубиш баща си толкова млад, тревогите около историята с Монтгомъри, да научиш, че онзи... онзи мъж, че той е твоят баща...

Мак извади вплетените им ръце изпод завивката и целуна пръстите ѝ. Джен гледеше наведената над ръката ѝ глава на Мак и си спомни как Алекс беше направил същото в колата на прибиране от семейство Хеншоу и колко различно беше усещането.

— Ти си прекалено добра с мен, Джен — каза Мак и се засмя тъжно. — Но аз наистина имам ужасни родители. Ако не беше Тес...

— Нямам търпение да се запозная с нея — прошепна Дженифър. — Толкова се радвам, че нея не си я измислил, както и Джо, Фран и Габи.

При тези думи в очите на Мак се появи толкова нежност, че Джен се наведе и го целуна с нежна, топла, любяща целувка. Завивката се смъкна.

— След пътешествието — каза той, като ги загърна отново, — ще помислиш ли как да се върнеш към театъра?

Идеята я изпълни с нервно вълнение, но този път повече от очакване и въодушевление, отколкото от страх.

— Да — каза тя, — и ще ти позволя да ми помогнеш.

Мак кимна бавно.

— Само ако ти направиш същото за мен. Аз нямам представа какво да правя с живота си. Все още имам големи дългове, нямам достатъчно кураж за журналист и откривам тревожната нова склонност да намирам трамбоването сред природата за много приятно занимание.

Дженифър се засмя.

— Нали знаеш какво смятам да ти предложа?

— Недей... нали няма да кажеш, че трябва да напиша книга за пешеходни маршрути?

— Ти трябва да напишеш книга за пешеходни маршрути. — Мак поклати глава и се усмихна печално. — Не, слушай... можеш да представиш разходките от друг ъгъл... да интервюираш различни хора, да откриеш техните любими маршрути, какво означават те за тях, може би дори по какъв начин са им помогнали?

— Не знам...

— Да вземем например Соня, преди време ми разказа как след смъртта на нейния първи съпруг тя изминавала по няколко километра всеки ден, ходела до изнемога. Не би помислил такова нещо, нали? Тя просто искала да е сред природата и да диша чист въздух, да гледа реките, морето, да знае, че животът продължава... а татко всяка неделя излиза на разходка с един от неговите приятели, правят го от деца — всеки път по седем километра. Той казва, че докато могат да ходят и да разговарят, значи са в строя.

Джен забеляза, че Мак постепенно се беше вгълбил, заслушан в думите ѝ и когато тя замълча, той каза сериозно:

— Това може да се окаже гениална идея.

Тя се облегна на рамото му и почувства лека вибрация в гърдите му.

— Сега пък какво?

— Сетих се за едно предложение за работа, което ми направиха точно преди да напусна Бат — каза той, — нещо на висока позиция?

— Така ли?

— На постамент, по-точно. — Мак се наведе и я целуна по рамото. — Един съученик от училище ми предложи работа като жива статуя, облечен като...

— Пират.

— За бога, откъде знаеш това? — попита удивено Мак, като се отдръпна лекичко, за да я види по-ясно.

— Това си помислих, когато те видях за първи път, че приличаш на пират. Имаш... особено... опасно излъчване.

Нещо в стомаха ѝ изпърха и Дженифър се притисна до Мак и подръпна ухото му.

— Ако те помоля да го пробиеш, ще го направиш ли?

— Да — каза той и в следващия миг Джен лежеше по гръб и той я гледаше, надвесен над нея.

— За теб съм готов на всякакви пиърсинги — каза Мак, като този път доближи уста до шията ѝ и я покри с нежни целувки. — Обаче няма да се боядисам с бронз, за да приличам на статуя. И тъй като заговорихме за абсолютно неподвижни обекти, би ли престанала да шаваш? Тук сме прекалено далеч, за да разчитаме на доставка от

Треггер, така че трябва да сме много послушни и да устоим на всякакви мисли за луда, страстна библиотечарска любов.

— Недей да си правиш шеги с библиотечарската служба — изрече Джен с престорено възмущение, — и без това ни орязаха бюджета и ни оставиха голи и боси.

— Хъм, това звучи обещаващо, мисля да го проверя лично, а колкото до пиратския занаят, ще настояваш ли да нося превръзка на едното око?

Дженифър потъна в кафявите му очи и тяхното неизречено обещание за всякакви вълнуващи приключения.

— Не, не мога да понеса да не ги виждам. — Тя се опита да отметне нападалата върху челото му коса.

— Може би е по-добре да нося протеза с кука?

— Тя ще затрудни писането.

Мак се засмя и не можа да събере устни за целувка. Когато спря да се смее, той просто легна до Дженифър и я притегли към себе си, като я хвана с едната ръка през кръста, а с другата галеше нежно шията ѝ.

— Дженифър Роузби, аз те обичам от цялото си сърце — прошепна той.

— Да — каза тя на фона на морските вълни. — Аз наистина вярвам в това, Мак Стоун.

Издание:

Автор: Хейзъл Озмънд

Заглавие: Искам да ти вярвам

Преводач: Маргарита Спасова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-228-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18145>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.